

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the book cover is a dark, textured surface, possibly water, with several octopus tentacles in shades of brown and tan. A dagger with a gold hilt and a red gem is positioned diagonally across the upper left. The title is written in a large, white, serif font.

KRALLIĞI ÖLDÜRMEK

ALEXANDRA CHRISTO

BİR

HAYATTA OLDUĞUM her yıl için aldığım bir kalp var.

On yedisi de yatak odamda, kumun içinde saklı. Aklıma geldikçe çakılları kazar, hâlâ oradalar mı diye bakarım. Hepsi derine gömülü ve kanlı. Onları tek tek sayarım, böylece gece vakti hiçbirinin çalınmadığına emin olurum. Bu tuhaf bir korku değil. Kalpler güçtür ve türümün, okyanusun kendisinden daha çok arzuladığı bir şey varsa, o da güçtür.

Duyduğum bazı şeyler oldu: kayıp kalpler ve hainlikleri yüzünden ceza olarak zıpkınlanıp okyanus yatağına mihlanan kadınlar. Kanları tuza dönüşene ve denizköpüğüne karışıp yok olana dek acı çekmeye terk edilmiş olanlar. Bu kadınlar, soydaşlarının insan cömertliğini almış olanlar. Yüzgeçlerinin gerilemiş ölçüleriyle uyumlu bir üst bedene sahip olan deniz kızları insandan çok balık doğasına sahiplerdir.

Sirenlerden farklı olarak deniz kızlarının gergin mavi kabukları ve saç yerine de uzuvları var, alt çeneleri yok; ağızları küçük bir tekne boyutunda açılabilir ve bu, köpekbalıklarını bir bütün halinde yutmalarını sağlar. Koyu mavi tenleri kollarına ve omurgalarına kadar yayılan küçük yüzgeçlerle doludur. İkisine de benzemeyen bir güzellikte hem insandırlar hem de balık.

Her canavar gibi öldürücü olma kapasiteleri vardır, ama sirenlerin baştan çıkarıp öldürdüğü yerde denizkızları insanlar tarafından büyülenmiş olarak kalıverir. Değersiz süs eşyalarını çalarlar ve güvertelerinden hazine düşeceği umuyla gemileri takip ederler. Bazen denizcilerin hayatlarını kurtarırlar ve karşılığında efsunlanmaktan başka bir şey elde etmezler. Ve bizim sakladığımız kalpleri çalmalarının sebebi güç elde etmek için değildir. Bu kalplerden yeteri kadar yerlerse, insana dönüşeceklerini düşündükleri içindir.

Denizkızlarından nefret ederim.

Saçlarım belime kadar iniyor ve rengi sol gözüm gibi kırmızı. Evet, sadece sol gözüm gibi, çünkü her sirenin sağ gözü içine doğduğu denizin rengindedir. Benim doğduğum yer, suları elma yeşili ve safir mavisi olan Diávolos Büyük Denizi'dir. Gözümün rengi bu ikisinin karışımıdır, dolayısıyla ne tam mavidir ne de tam yeşil. O okyanusta Keto Deniz Krallığı bulunuyor.

Sirenlerin güzel oldukları herkesçe bilinir, ancak Keto nesli kraliyet ailesine dayanır ve bu yüzden kendine has bir güzelliğe sahiptir. Tuzlu sular ve saltanatla pekişmiş bir ihtişamdır. Buzul talaşlarından doğan kirpiklerimiz, denizcilerin kanıyla boyanmış dudaklarımız vardır. Kalpleri çalmak için sadece şarkımıza gereksinim duymamız bile şaşılacak bir şeydir.

Kahlia *Psáriin* dilinde, "Sen hangisini alacaksın, kuzen?" diye soruyor.

Kayalığın üzerinde yanımda oturmuş uzaktaki gemiye bakıyor. Pulları koyu kestane renginde ve sarı saçlarının

boyu da turuncu deniz yosunundan örülmüş şeridi dolayarak örttüğü göğüslerine kadar.

“Saçmaladın şimdi,” diyorum ona. “Hangisini alacağımı biliyorsun.”

Gemi, bir prensten kurtarmaya ant içtiğim birçok insan krallığından biri olan Adekaros’un sakin sularını yarararak yavaş yavaş ilerliyor. Birçoğundan küçük olan, ahşap ve ülkelerinin renklerini temsil eden kırmızıya boyanmış bir gemi.

İnsanlar sahip oldukları hazinelerle dünyaya caka satmaya bayılırlar, ama bu aslında onları krallık gemisini kolayca tespit edebilen benim ve Kahlia gibi yaratıkların hedefi haline getirir. Sonuçta bu, filodaki kırmızıya boyanmış ve kaplanlı bayrağı olan tek gemi. Adekaros Prensi’nin denizde seyrettiği tek gemi.

Avlanma havasında olan herkes için kolay bir av.

Güneşin tüm ağırlığını sırtımda hissediyorum. Sıcaklığı enseme vuruyor ve saçlarımın ıslak tenime yapışmasına neden oluyor. Kemiklerin arasına saplanmış muhteşem bıçaklarmış gibi hissettiren buz gibi denize dönmek için can atıyorum.

“Çok yazık,” diyor Kahlia. “Prensi gözetlerken sanki bir meleğe bakıyormuşum gibi hissettim. Öyle tatlı bir yüzü var.”

“Kalbi daha tatlı olacak.”

Kahlia vahşice gülümsüyor. “En son can alışının üzerinden bir yaş geçti Lira,” diye sataşıyor. “Hamlamadığına emin misin?”

“Bir yaş hemen hemen bir yıldır.”

“Kimin saydığına bağlı.”

İç geçiriyorum. “O halde bana kimlerin saydığını söyle, gidip bir güzel öldüreyim de bu muhabbet bitsin artık.”

Kahlia ancak günahkârlarda görülebilecek bir sırtımayla karşılık veriyor. En dehşet verici halimde olduğum anlar için saklanmış bir sırtış, çünkü bu sirenlerin en çok değer vermeleri gereken kişisel özelliktir. Kötü olmamız değerlidir. Arkadaşlığın ve akrabalığın bize apayrı bir dünya olan kara kadar yabancı olduğu öğretilmiştir. Sadakat sadece Denizler Kraliçesi'ne gösterilir.

“Bugün biraz kalpsizsin, öyle değil mi?”

“Asla,” diyorum. “Yatağımın altında on yedi tane var.”

Kahlia ıslak saçlarını silkeliyor. “Bir sürü prensin tadına baktın.”

Bunu sanki övünülecek bir şeymiş gibi söylüyor ama sebebi Kahlia'nın henüz genç olması ve daha sadece iki kalp almış olması. Ama ikisi de kraliyet mensubundan değildi. Bu benim uzmanlığım, benim alanımdır. Kahlia'nın saygısı kısmen de bu sebeple. Bir prensin dudaklarının tadının diğer insanlarınkinden farklı olup olmadığını merak ediyor. Bu soruya bir cevap veremem çünkü sadece prenslerin tadına baktım.

Tanrıçamız Keto'nun, insanlar tarafından öldürülmesinden bu yana her yıl doğduğumuz ayda bir kalp çalmak âdet haline gelmiştir. Bu, Keto'nun bize verdiği hayat için bir kutlama, insanların ondan aldığı hayat için bir intikamdır. Ben daha kendi başıma avlanamayacak kadar küçükken geleneklerimiz gereği bunu annem benim yerime yapardı. Ve bana hep prensleri getirirdi. Bazıları benim kadar küçüktü. Diğerleri yaşlıydı, yüzleri kırış kırıştı veya hiçbir zaman hükümdarlık şansı olmayacak ortanca çocuklardı. Armonía

kralı örneğin, bir zamanlar altı oğlu vardı, annem ilk birkaç yaş günüm boyunca her yıl birini getirdi bana.

Nihayet kendi başıma risk alabilecek yaşa geldiğimde kraliyet ailesinden vazgeçip türümün geri kalanının yaptığı gibi denizcileri hedef almayı hiç düşünmedim, hatta bir gün tahta geçecek prensleri bile avladım. Annemin geleneklerinin sadık bir takipçisi değilsem, o zaman bir hiç sayılırım.

“Deniz kabuğunu getirdin mi?” diye soruyorum.

Kahlia boynuna asılı olan turuncu renk deniz kabuğunu bana göstermek için saçlarını yana çekiyor. Onunkinin bir benzeri, birkaç ton daha kanlı olanı benim boynumda asılı. Pek öyleymiş gibi görünmez ama aslında birbirimizle haberleşmenin en kolay yoludur. Deniz kabuğunu kulağımıza tuttuğumuzda okyanusun sesini ve evimiz dediğimiz Keto Sarayı’nın şarkısını duyabiliriz. Kahlia içinse, eğer birbirimizden ayrılırsak, Diávolos Denizi’nin haritası olarak da işlev görebilir. Krallığımızdan çok uzaktayız ve oraya kadar yüzmemiz neredeyse bir hafta sürdü. Kahlia on dört yaşında olduğu için saraya yakın olma eğilimi gösteriyor, ama bunun değişmesi gerektiği kararını veren ben oldum ve bir prenses olarak kaprislerim kanun kadar geçerlidir.

“Birbirimizden ayrılmayacağız,” diyor Kahlia.

Normalde kuzenlerimden birinin yabancı bir okyanusta mahsur kalıp kalmadığını önemsemem. Genel olarak hepsi de azim ve hayal gücünden pek nasiplerini almamış, can sıkıcı ve ne yapacakları önceden kestirilebilir tiplerdir. Teyzem öldüğünden beri annemin tapınan yalakalarından başka bir şey olmadılar. Ki bu çok saçma, çünkü Denizler Krali-

çesi orada kendisine tapılması için durmuyor. Kendisinden korkulsun diye duruyor.

“Sadece bir tanesini seçmeyi unutma,” diye hatırlatıyorum. “Konsantrasyonunu kaybetme.”

Kahlia başını sallıyor. “Hangisini seçeyim?” diye soruyor. “Yoksa ben oraya gidince bana şarkı mı söylenecek?”

“Şarkı söyleyecek olan bizleriz,” diyorum. “Şarkı hepsini büyüleyecek, ama tüm dikkatini sadece birine verirsen sana öyle tereddütsüz bir şekilde âşık olacak ki boğulurken bile senin güzelliğinden başka bir şey haykırmayacak.”

“Normalde ölmeye başladıklarında büyü bozulmuş oluyor,” diyor Kahlia.

“Çünkü sen hepsine birden odaklanıyorsun ve hiçbirinin gönlünden geçen kişi olmadığının farkına varıyorlar. Bu işin püf noktası, onların seni istediği kadar senin de onları istemen.”

“Ama iğrençler,” diyor Kahlia; aslında pek böyle düşünüyormuş gibi değil de, benim öyle düşündüğünü düşünmemi istiyormuş gibi geliyor kulağa. “Onları arzulamamız nasıl beklenebilir bizden?”

“Çünkü şu anda sadece denizcilerle değil, kraliyet ailesiyle muhatap oluyorsun. Ve saltanatla birlikte güç de gelir. Güç *her zaman* arzulanan bir şeydir.”

“Kraliyet ailesi mi?” Kahlia’nın nefesi kesiliyor. “Ben sanmıştım ki...”

Sesi gidiyor, konuşamıyor. Prenslerin bana ait olduğunu ve kimseyle paylaşmadığını sanmıştı. Aslında yanlış düşünmüyordu, ama prenslerin olduğu yerde krallar ve kraliçeler de olurdu ve ben onlara pek ihtiyaç duymamıştım. Hü-

kümdarlar tahttan kolaylıkla indirilirdi. Cazibeyi ellerinde bulunduranlar prenslerdi. O cazibe gençliklerinden geliyordu. Halklarının onlara olan bağılıklarından. Bir gün lider olacakları vaadinden. Onlar hükümdarların bir sonraki nesli ve onları öldürerek, geleceği öldürüyorum. Tıpkı annemin bana öğrettiği gibi.

Kahlia'nın elini tutuyorum. "Sen kraliçeyi alabilirsin. Geçmişle işim yok benim."

Kahlia'nın gözleri ışıltı ışıltı. Sağ gözü Diávolos Denizi'nin benim de çok iyi bildiğim safir mavisi rengine sahip, ama sol gözü beyazdan zor ayırt edilen krem renginde ve ender rastlanır bir sevinçle ışıltıyor. On beşinci yaşı için kraliyet ailesinden birinin kalbini çalarsa, annemin sürekli öfkesi yerine bu sefer merhametini kazanacağı kesin.

"Ve sen de prensi alacaksın," diyor Kahlia. "Güzel yüzlü olanı."

"Yüzünün nasıl olduğu hiç fark etmez." Kahlia'nın elini bırakıyorum. "Benim peşimde olduğum şey kalbi."

"Bir sürü kalp." Kahlia'nın sesi melek gibiydi. "Yakında hepsini gömecek yer bulamayacaksın."

Dudaklarımı yalıyorum. "Belki," diyorum. "Ama bir prenses, prensine sahip olmalıdır."

İKİ

PARMAK KEMİKLERİMİN altında geminin pürüzlü yüzeyini hissediyorum. Tahtalar gövdeden yer yer ayrılmış, boyası çatlayıp pul pul kabarmış. Suyu çok düzensiz bir şekilde yarıyor. Kör bir bıçak gibi bastırıp yırtıyor adeta. Yer yer çürümeler var ve pis kokusu yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

Bu, fakir bir prensin gemisi.

Her kraliyet aynı değildir. Bazıları çok şık kıyafetler giyer, dayanılmaz derecede ağır takıları o kadar büyük olur ki dibe iki kat hızda çöküp boğulurlar. Diğerleri çok daha sade giyimlidir, sadece bir ya da iki yüzük takmış olurlar ve bronzdan yapılmış kraliyet taşları altın sarısına boyanmıştır. Benim açımdan bunların hiçbir önemi yok. Sonuçta prens prenstir.

Kahlia yanımda duruyor ve gemi suları yarararak ilerlerken biz de yanından yüzüyoruz. İstikrarlı bir hızda ilerlerken kolayca ayak uyduruyoruz. İnsanlar kurbanlarımız haline gelirlerken bu bekleyiş bize işkence gibi geliyor. Bir süre sonra en nihayet prens güverteye çıkıp bakışlarını okyanusa yöneltiyor. Bizi göremiyor. Çok yakındayız ve çok hızlı yüzüyoruz. Geminin dümen suyu boyunca gelen Kahlia bana

bakıyor ve gözleri yalvarırcasına soruyor. Herhangi bir onay kadar geçerli olan gülümsememle kuzenimin bakışlarına karşılık veriyorum.

Dümen suyunun köpükleri arasından çıkıp aynı anda dudaklarımızı aralıyoruz.

Kusursuz bir ahenkle insanlar arasında en yaygın olan ve sirenlerin de çok iyi bildiği Midas'ın dilinde şarkımızı söylüyoruz. Kelimelerin bir önemi olduğundan değil. Onları asıl cezbeden müziktir. Seslerimiz gökyüzünde yankılanıyor ve rüzgârla beraber geri dönüyor. İki kişilik bir koroymuşçasına şarkımızı söylüyoruz, insanı zapt eden melodi giderek daha yükseklerle sıçrar ve tırmanırken, nihayet gemi yavaşlayıp durma noktasına gelene dek girdap gibi dönüp tüm mürettebatın kalplerine dolar.

“Şunu duyuyor musun anne?” diye soruyor prens. Sesi neşeli ve rüya gibi.

Kraliçe güvertede onun yanında duruyor. “Sanmıyorum...”

Melodi onu vurup boyun eğdirirken sesi titriyor. Bu bir buyruk ve gemideki herkes kıpırdamadan duruyor, bakışları denizde gezinirken vücutları donup kalıyor. Dikkatimi prensin üzerinde yoğunlaştırıyorum ve daha yumuşak bir ses tonuyla söylemeye devam ediyorum. Birkaç saniye içinde gözleri gözlerimle buluşuyor.

“Tanrılar aşkına,” diyor, “bu sensin.”

Prens gülümserken sol gözünden bir damla yaş akıyor.

Şarkıyı söylemeyi bırakıyorum ama tatlı bir şekilde hafifçe mırıldanmaya devam ediyorum.

“Aşkım,” diyor prens, “en sonunda buldum seni.”

Katranlı iplere sıkıca tutunup kenardan aşağıya doğru sarkıyor, göğsünü ahşap zemine dümdüz yatırıp bana dokunmak için bir elini aşağıya uzatıyor. Üzerinde bej rengi bir gömlek var, göğsündeki haçcıklar gevşek duruyor, gömleğin kolları yırtılmış ve biraz da güve yemiş. Başındaki taç, sanki biraz hızlı hareket etse kırılacakmış gibi duran incecik bir altın yaprak. Perişan ve fakara bir halde.

Ama bir de yüzü var.

Yumuşak ve yuvarlak, cildi cilalı ahşap gibi, gözleri içe işleyen daha koyu bir renkte. Saçları sallanıyor ve başının üzerinde sıkıca halka şeklinde kıvrılıyor, bukleler ve dalgalardan oluşan ne güzel bir dağınıklık bu böyle. Kahlia haklıymış, hakikaten de melek gibi. Hatta muhteşem. Kalbi çok güzel bir hatıra olacak.

“Ne kadar güzelsin,” diyor kraliçe derin bir saygıyla Kahlia’ya bakarak. “Bir başkasını nasıl düşünmüştüm, bilmiyorum.”

Kahlia kraliçeye uzanıp el işaretiyle onu okyanusa çağırırken yüzünde kadim bir gülümseme var.

Dikkatimi tekrar, elini çılgına dönmüş bir şekilde bana uzatan prense yöneltiyorum. “Aşkım,” diye yalvarıyor. “Gemiye gel,”

Başımı iki yana sallayıp şarkıyı mırıldanmaya devam ediyorum. Rüzgâr söylediğim ninniyle birlikte iniliyor.

“O zaman ben sana geliyorum!” diye bağılıyor prens, sanki bu zorunluluk değil de bir seçenekmiş gibi.

Neşeli bir gülümsemeyle kendini okyanusa atıyor, vücudunun suya düşerken çıkardığı sesin arkasından bir ikincisi

de duyuluyor, peşi sıra suya atlayarak kendini kuzenimin merhametine teslim edenin kraliçe olduğunu hemen anlıyorum. Suya atlamalarının çıkardığı ses büyülenmiş mürettebatı ayıltıyor ve bir anda çığlıklar yükseliyor.

Geminin kenarından aşağı sarkıyorlar, elli kadar adam katranlı iplere ve ahşap gövdeye tutunarak aşağıda olan bitenleri korkuyla izliyorlar. Ancak hiçbiri kraliçeyle prensi kurtarmak için kendilerini suya atmaya cesaret edemiyor. Şarkımızın anı sona erişinden kaynaklanan şaşkınlıkla karışık korkunun kokusunu alabiliyorum.

Prensimin gözlerinin içine bakıyorum ve yumuşak, melek gibi cildini okşuyorum. Nazikçe, bir elim yanağında, diğer elim omzunun ince kemikleri üzerinde, onu öpüyorum. Ve dudaklarım dudaklarıyla buluştuğu esnada onu dibe çekiyorum.

Epey aşağıya indiğimizde öpücük sona eriyor. Şarkımı söylemeyi bırakalı çok oldu ama prens hâlâ bana âşık. Cığerlerine su dolar ve ağzı nefesinin kesilmesiyle birlikte açılırken bile delicesine bir sevdıyla gözlerini gözlerimden ayırmıyor.

Boğulurken parmaklarını dudaklarına değdiriyor.

Yanımda, Kahlia'nın kraliçesi dayak atmakla meşgul. Kuzenimin gırtlığına sarılıyor, vurup itiyor. Kahlia öfkeli bir şekilde kraliçenin ayak bileğine yapışıyor, su yüzeyine çıkmasına engel oluyor, kaçmaya çalışan kraliçenin yüzünde küçümser bir ifade var. Hepsi boşuna. Bir sirenin tutuşu mengene gibidir, bırakmaz.

Ölmek üzere olan prensimi okşuyorum. Doğum gününe

daha iki hafta var. Bu seyahat Kahlia'ya bir armağandı aslında: bir soylunun kalbini ellerinin arasında tutmak ve on beşinci yaşına ithaf etmek. En kutsal kuralımızı çiğneyip, zamanından iki hafta önce bir kalp çalmamalıyım. Yine de karşımda ölmek üzere olan bir prens var. Teni esmer, dudakları okyanusun soğuk sularıyla morarmış. Saçları arkasında siyah deniz yosunu gibi dalgalanıyor. Saflığı bana ilk avımı hatırlatıyor. Şimdiki bu canavar halime dönüşmemde anne-me yardımcı olan o genç çocuğu.

Ne kadar tatlı bir yüz, diye geçiriyorum içimden.

Başparmağımı zavallı prensin dudaklarında gezdiriyorum, onun bu huzur dolu ifadesinin tadını çıkarıyorum. Ve ardından daha önce görülmemiş bir çığlık atıyorum. Kemikleri doğrayıp paramparça eden, eti pençeleyip yırtan türden bir ses bu. Annemi gururlandıracak bir ses.

Tek bir hareketle yumruğumu prensin göğsüne geçirerek kalbini söküp çıkarıyorum.

ÜÇ

Teknik olarak, ben bir katilim, ama bunun en iyi niteliklerinden biri olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Bıçağımı ay ışığına tutup, üzerindeki kanlı boya çelik tarafından tamamen emilip yok olmadan önce hayranlıkla izliyorum. On yedi yaşına geldiğimde bu bıçak benim için yapılmıştı ve öldürmenin artık sadece bir hobi olmadığı da netleşmişti. Kral, Midas Prensi'nin etrafta paslı bıçaklarla dolaşmasının yakışık almayacağını söyledi. Ve böylece ben de şimdi kurbanının kanını içen sihirli bir bıçak taşıyorum, bunu o kadar hızlı bir şekilde yapıyor ki hayranlıkla izlemek için çok az vaktim oluyor. Belli ki bu çok daha yakışık alır bir şey. Biraz abartılı değilse tabii.

Güvertemin üzerinde yatan ölü şeye dikkatle bakıyorum.

Saad iki gemi büyüklüğünde muazzam bir yelkenlidir, mürettebatı da dört yüz kişinin üzerinde olabilir, ama aslında yarısı vardır çünkü bağlılığa her şeyden daha fazla değer veririm. Eski siyah fenerler kış tarafı süsler, cıvadra* delici bir hançer gibi öne doğru uzanır. *Saad* bir gemiden çok daha fazlasıdır: Bir silahtır. Koyu lacivert renge boyanmıştır, yel-

*Özellikle yelkenli gemilerde, geminin baş bodoslamasının hemen üstünden dışarıya doğru birazkalkık olarak uzatılan direk. (ç.n.)

kenleri kraliçenin teniyle aynı krem tonunda, güverte de kralın teniyle aynı renktedir.

Bir güverte ki şu anda bir sirenin kanlı cesedine ev sahipliği yapıyor.

“Şimdi erimesi gerekmiyor mu?”

Bunu söyleyen Kolton Torik, benim ilk dostum. Torik kırklı yaşlarının başında, bıyıkları bembeyaz ve nereden baksanız benden on santimetre kadar uzun. Kolları neredeyse benim bacaklarım kadar uzun ve tam da irikiyim diyebileceğiniz bir adamdır. Böylesi yaz aylarında kesip şort yaptığı ve kumaşı diz kapaklarında saçaklanmış bir pantolon, beyaz bir gömlek, kırmızı kurdeleyle bağlanmış siyah bir yelek giyer. Bu da bana ciddiye aldığı şeyler –ki gerçekten çoğu şey– arasında korsanlık rolünün muhtemelen bulunmadığını ifade eder. Hiçbir şeyi kesinlikle ciddiye almayan ama yine de kötü şöhretli Xaprár hırsızlarının onurlu bir üyesiymiş gibi giyinen Kye gibi mürettebat üyeleri için bu bir çelişkidir.

“Sadece bakmakla bile bir tuhaf oluyorum,” diyor Torik. “Üst kısmı tamamen insan.”

“Üst kısmına bakmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

Torik kıpkırmızı kesilip dikkatini sirenin çıplak göğüslerinden başka tarafa çeviriyor.

Onun ne demek istediğini tabii ki anlıyorum ama bu kadar zamandır denizlerde yol almaktan korkmayı unuttum artık ben. Ama o yüzgeçleri, kan kırmızı dudakları ya da iki farklı renkte parlayan gözleri unutmak mümkün değil. Torik gibileri –iyi adamlar– bu yaratıkları şöyle görüyor: kadınlar

ve genç kızlar, anneler ve kızları. Ama ben onları sadece oldukları gibi görüyorum: canavarlar ve yaratıklar, mahlûklar ve iblisler.

Ben iyi bir adam değilim. Uzun zamandır da iyi olduğumu hiç sanmıyorum.

Sirenin cildi gözlerimizin önünde yok olmaya başlıyor. Saçları eriyip deniz yeşiline dönüşüyor, pulları köpürüyor. Daha bir dakika önce *Saad*'ın güvertesinde leke bırakmakla tehdit eden kan bile geride denizköpüğünden başka bir şey kalmayınca kadar köpürüp erimeye başlıyor. Ve bir dakika sonra o da yok olup gidiyor.

İşin bu kısmı için gerçekten minnettarım. Bir siren öldüğünde kendiliğinden tekrar okyanusa döner, yani cesetlerin yakılması gibi yakışık almayan bir şey yapılması ya da çürüten cesetlerinin denize atılması gerekmez. Ben iyi bir adam olmayabilirim ama bunu tercih edilir bir şey olarak görecektim kadar da iyiyim.

“Şimdi ne yapıyoruz, Kap?”

Kye kılıcını tekrar kınına koyup ikinci dostum olan Madrid'in yanına geçiyor. Kye küçük parça derilerin birbirine eklenmesiyle dikilmiş kıyafeti ve parmak uçlarını açıkta bırakan eldivenleriyle her zamanki gibi siyahlara bürünmüş. Açık kahverengi saçları, estetik kavramının her şeyin üzerinde tutulduğu Omorfiá'dan gelen çoğu erkek gibi yanlardan kazınmış. Ki Kye'in durumunda bu ahlak kurallarını da içeriyor. Şükretsin ki –ve belki de hepimiz şükretmeliyiz– Madrid insanlara ahlak dayatma konusunda uzman olan bir kadın. Eğitimli bir katile göre tuhaf biçimde ahlaklıdır ve

ilişkileri Kye'in en kaygan yokuşlarda bile kayıp gitmesini engellemeyi başarmıştır.

Kye'a gülümsüyorum. Bana Kap denmesi hoşuma gidiyor. Kaptan. Efendim, Prensim, *Prens Hazretleri Sör Elian Midas* haricindeki her şey hoşuma gider. Kendini adanmış olanların bitmek bilmeyen resmi selamlamalar arasında söylemeyi sevdiği hitapların dışındaki her şey. Kap, bana unvanımın hiçbir zaman beni tanımlayamadığı bir şekilde uyuyor. Hem ben prensten çok korsanım.

On beş yaşımdayken başladı ve son dört yıldır okyanus kadar iyi bildiğim başka bir şey yok. Midas'ta olduğum zamanlar vücudum uyku hasreti çeker. Prens gibi davranmanın getirdiği devamlı bir yorgunluk hissi oluyor, hatta sarayda bulunanlarla ve benden hoşlanan biriyle sohbet ederken ayık duramayacak kadar tükeniyorum. *Saad*'da olduğumdaysa zar zor uyurum. Hiçbir zaman çok yorgunmuşum gibi bir halim olmaz. Sürekli bir iç kıpırtısı ve kalp çarpıntısı olur. Bu heyecan vücudumdaki damarlara çakan bir şimşek gibi hücum eder. Hep tetikteyimdir ve öylesine büyük bir heyecanla dolarım ki bütün mürettebatım uyurken, ben güverteye uzanıp yıldızları sayarım.

Onları bazı şekillere benzetirim, o şekillerden de hikâyeler uydururum. Gittiğim ve gideceğim tüm yerlere dair hikâyeler. Gideceğim bütün denizlerle okyanuslara, toplayacağım tüm adamlara, katledeceğim tüm iblislere dair hikâyeler. Bunun heyecanı hiçbir zaman tükenmez, denizler ölümcül hale geldiğinde bile. Ruhumu derinden etkileyen o tanıdık şarkıyı duymak beni sanki ilk kez yaşıyormuşçasına aşka inandırır. Tehlike beni sadece daha fazla susatır.

Veliaht prens ve Midas tahtının vârisi Elian Midas olarak biraz fazla duygusuzum. Sohbetlerimin konusu devlet, zenginlik, hangi baloya katılacağımız ve en güzel elbiseyi hangi leydinin giydiği, bundan başka da varsa, bence kayda almaya değmez. Midas'ın rıhtımına her yanaştığımda ve üzerime düşen rolü oynamaya zorlandığımda zaman kaybolmuş gibi gelir. Bir ay, bir hafta, bir gün boyunca geri dönemem. Kaçırılmış bir fırsat, kurtarılmamış bir hayat. Aynı zamanda Prens Katili'ni besleyecek bir diğer kraliyet mensubu.

Ama sadece *Saad'*ın kaptanı Elian olduğumda değişirim. Gemi o gün için seçtiğim herhangi bir adaya yanaştığında, mürettebatım yanımda olduğu sürece kendim olabilirim. Başım dönene kadar içki içer, kullanılmaktan dolayı tenlerine sıcak basan kadınlarla şakalaşırım. Gül ve arpa kokan, benim bir prens olduğumu duyduklarında kıkır kıkır gülüp bunun bana bedava içki kazandırmayacağını söyleyen kadınlarla.

“Kap,” diyor Kye. “Hareket planımızı belirle.”

Basamaklardan yukarıya, üst güverteye koşarak kemeri-
min köprüsüne takılı duran altın dürbünümü çıkarıp sürmeli gözlerime dayıyorum. Cıvadranın kenarından, okyanusu görüyorum. Millerce uzanan, hatta sonsuz gibi gelen okyanusu. Tertemiz sudan başka bir şey yok. Daha fazla heyecana susamış bir şekilde dudaklarımı yalıyorum.

İçimde hükümdarlık var, ama yanı sıra ondan daha güçlü bir macera duygusu da var. Midas tahtının vârisinin paslı bir bıçağı olması, açık sulara yelken açıp aylarca ortadan yok olması, on dokuz yaşına gelip hâlâ uygun bir eşe sahip ol-

maması veya üçgen şekilli, paçavraya benzeyen, altın sırma yerine alelade ipleri olan şapkalar takması yakışık almaz, der babam.

Prens yerine bir korsan ve bir siren avcısı olmak yakışık almaz.

İç çekip yüzümü pruvaya çeviriyorum. Her yer okyanus, ama uzakta, zar zor seçilebilen bir mesafede kara görünüyor. Bu, Midas adası. Orası, memleketim.

Aşağıda bekleyen mürettebatıma bakıyorum. Benim etrafı araştırmamı onurlu ve cesaretli bir eylem olarak gören iki yüz kadar denizci ve savaşçı. Benim hakkımda, adımı duyduklarında keşiflerden hevesini almaya ihtiyacı olan genç bir prens olduğumu hayal eden saraylılardan farklı düşünüyorlar. Bu adamlar ve kadınlar adımı duyduklarında ölümsüz bağlılıklarını vaat ettiler.

“Tamam, sizi siren kursaklarının ayak takımı,” diye sesleniyorum onlara, “şu hanımefendiyi sola döndürün bakalım.”

Mürettebatım memnuniyetini haykırarak ifade ediyor. Midas’ta istedikleri kadar içki ve yiyeceklerle şımartılmalarını sağlarım. Tok kadınlar ve ipek çarşafli yataklar. *Saad*’da üzerinde uyuduklarından ya da geçtiğimiz topraklarda bulabildiğimiz hanlardaki samanla doldurulmuş yataklardan çok daha lüks olanlar.

“Ailem başımızdan neler geçtiğini, nasıl bir yolculuk yaptığımızı öğrenmek isteyecektir,” diyorum onlara. “Eve dönüyoruz.”

Yere vurulan ayakların gümbürtüsü. Bu duyuruya büyük bir zaferle alkış tutuyorlar. Sırıtiyorum ve neşeli ifademi

korumaya karar veriyorum. Bocalamayacağım. Bu benim imajımın en önemli parçası: asla üzölme, kızma, hiçbir şeye pabuç bırakma. Kendi hayatının ve kaderinin sorumluluğunu her zaman yüklen.

Gemi zahmetli bir şekilde sancak tarafına dönüyor, mürettebatım Midas'a dönmenin heyecanıyla, güvertede telaşla koştururken gemi de sallanarak geniş bir daire çiziyor. Mürettebattakilerin hepsi Midaslı değil; bazıları Armonía ya da Adekaros gibi komşu krallıklardan geliyor. Doğup büyüdükleri ülkelerden sıkılanlar veya prenslerin ölümünün ardından büyük bir kargaşaya sürüklenen topraklardan gelenler. Her yerden insan var ve memleketim diyebilecekleri bir yer yok, ama yine de sırf ben evim dediğim için onlar da Midas için öyle diyorlar. Bu hem benim için hem de onlar için bir yalan olsa da. Mürettebatım benim ailem ve hiçbir zaman söyleyememiş olsam da –belki de söylemeye gerek yoktur– *Saad* benim gerçek yuvamdır.

Şu anda gittiğimiz yer de sadece bir başka mola yeri, o kadar.

DÖRT

MİDAS'TA OKYANUS altın renginde ışıldar. En azından öyleymiş gibi görünür. Gerçekte her deniz kadar mavidir ama ışık sihirli şeyler yapar. Açıklanması mümkün olmayan şeyler. Işık aldatabilir.

Ülkenin yüksek tepesindeki kale burçları en geniş piramit şeklini oluşturacak şekilde inşa edilmiştir. Saf altından yapılmıştır, bu yüzden her taş ve tuğla güneş ışığının yansmasıyla parlar. Heykeller ufka serpiştirilmiş gibi görünür, tepenin aşağısındaki kasabalarda bulunan evlerin hepsi aynı renge boyanmıştır. Sokaklar ile Arnavut kaldırımları sarı ışıkla parlar, o kadar ki, güneş vurduğunda okyanus mutlak bir yansımaya ışıldar. Midas Denizi'nin gerçek mavisi ancak gecenin en karanlık saatlerinde görülebilir.

Midas Prensi olarak kanımın da aynı altından olduğu zannedilir. Yüz Krallık'taki her ülkenin kraliyet aileleriyle ilgili kendine özgü bir efsanesi ve masalı vardır: Tanrılar Págos ailesini kar ve buzdan oyarak yarattılar. Her nesil, doğuştan süt gibi saçlara ve gökyüzü kadar mavi dudaklara sahiptir. Eidyllion kraliyet ailesinin soyu Aşk Tanrısı'na dayanmaktadır ve bu yüzden dokundukları kişi ruh eşini bulur. Midas kraliyet ailesi de altından oyularak yaratılmıştır.

Bizdeki efsane, tüm ailemin kanının altından başka bir şeyden oluşmadığını söyler. Kanım elbette hayatım boyunca birçok kez akmıştır. Sirenler avcından ava dönüştüklerinde tüm munisliklerini kaybederler ve kırılan tırnak parçaları kollarıma saplanmış olur. Kanım herhangi bir prensten daha sık dökülmüştür, o yüzden altın olarak akmadığı gerçeğine şahitlik edebilirim.

Mürettebatım bu gerçeği bilir. Yaralarımı temizleyen ve dikiş atanlar hep onlar olmuştur. Yine de efsaneyi akıllarında tutarlar ve insanlar altın kandan bahsettiklerinde gülüp hafifçe başlarını sallayarak geçiştirirler. Benim sıradan biri olduğum sırrına asla ihanet etmezler.

“Elbette,” der Madrid biri sorduğunda. “Kap, güneşin en saf kısımlarından oluşmuştur. Onun bir yerinin kanadığını görmek, tanrıların gözlerinin içine bakmak gibidir.”

Kye ancak benim bütün sırlarımı bilen birinin yapabileceği şekilde eğilip sesini alçaltır. “Bir kadın onunla beraber olduktan sonra bir hafta boyunca sıvı metalden gözyaşları döker. Kısmen onun dokunuşlarını çok özlediği için ağlar, kısmen de o gururu tekrar yaşamak için.”

“Evet,” diye ekler hep Torik. “Ve ayrıca gökkuşağı sıçar.”

Midas rıhtımına demir atmış *Saad*’ın üst güvertesinde oyalanıyorum. Haftalar sonra karaya ayak basma fikri beni rahatsız ediyor. Hep böyle olur. Bundan daha ilginç olanıysa, o altından piramide, ailemin yanına gitmeden önce öz benliğimin en gerçek taraflarını *Saad*’da bırakmam gerektiği düşüncesini hâlâ taşıyor olmam. Gideli neredeyse bir yıl oldu, ailemi özlememe rağmen yine de seyahatim kısa sürmüş gibi geliyor.

Kye yanımda duruyor. Mürettebatın kalanı saraya doğru askeri yürüyüşe geçmiş bir ordu gibi gemiyi terk etmeye başladı, ama Kye ben söylemedikçe pek yanımdan ayrılmaz. Lostromo*, en iyi dost ve muhafızdır. Babam ona bu iş için yeterli miktarda para teklif ettiği halde muhafızlığını yaptığını kabul etmez. O dönemde Kye tabii ki beni kurtarmaya çalışmaktan daha fazlasını bilecek kadar uzun bir süredir mürettebatımdaydı ve eski arkadaşım olarak her durumda bunu yapmaya hazır olacak kadar da tanıyordu beni.

Yine de babamın teklif ettiği altın paraları aldı. Çoğu şeyi sırf böyle bir fırsatı olduğu için alır zaten. Bir diplomat oğlu olmanın sağladığı bir şeydir bu. Kye krallıklar arası görüşmeler ve politikayla bir hayat geçirmek yerine siren leşi avında bana katılarak babasını hayal kırıklığına uğrattacaksa, ikisini de yarım yamalak yürütmeyi kesinlikle düşünmez. Yaptığı işe kendini tamamen adar. Sonuçta mirastan mahrum etme tehdidi çoktan gerçeğe döndü zaten.

Etrafımdaki her şey parıldıyor. Binalar, kaldırımlar, hatta rıhtımlar. Yüzlerce minik altın fener benim eve dönüşümü kutlamak için gökyüzüne yükseliyor. Babamın danışmanı falcılarla kâhinlerin bolca bulunduğu ülkeden geliyor, bu yüzden ne zaman döneceğimi hep bilir. Her seferinde yıldızların yanı sıra ışıklarla donatılmış gökyüzü, yanan fenerlerin aleviyle dans eder.

Memleketimin o tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Midas hep meyve kokar sanki. Her türden meyvenin kokusu aynı anda gelir burnunuza. Avokadolar ve et şeftalileri, bal

*Ticaret gemilerinde tayfaların başı. (ç.n.)

gibi etli kısmının tatlı kayısı kanyagıyla karışması. Ve tüm bunların altında meyan kökünün gittikçe kaybolan kokusu, *Saad*’dan geliyor, büyük ihtimalle de benden.

“Elian.” Kye kolunu omzuma atıyor. “Bu akşam bir şeyler yemek istiyorsak artık gitmeliyiz. Onlara vereceğimiz en ufak bir fırsatta bize bir lokma bile ayırmayacaklarını biliyorsun.”

Gülüyorum, ama kulağa sanki daha çok bir iç çekiş gibi geliyor.

Şapkamı çıkarıyorum. Deniz üzerindeyken giydiklerimi çıkarıp gemide bulundurduğum temiz ve düzgün kıyafetleri üzerime çoktan giymiştim. Bağcıklar yerine düğmeleri olan krem bir gömlek, lacivert pantolon ve altın bir kemer. Bir prens için çok da uygun sayılmaz ama en azından korsanlığa gönderme yapan bir tarafı yok. Kraliyet armasını da boynumda duran ince zincirden çıkarıp başparmağıma takmıştım.

“Doğru.” Şapkamı gemi dümenine asıyorum. “En iyisi şu işi yapıp kurtulalım.”

“O kadar kötü olmayacak.” Kye yakasını ilikliyor. “Resmi selamlamalar hoşuna bile gidebilir. Hatta gemiyi tamamen terk edip bizi de altın ülkesinde karaya oturmuş halde bırakabilirsin.” Elini uzatıp saçlarımı şakacı bir tavırla dağıtıyor. “Bu o kadar da kötü olmaz,” diyor. “Altını çok severim.”

“Tam bir korsansın.” Şakadan itiyorum onu. “Ama bunu aklından çıkarabilirsin. Saraya gideceğiz, hiç şüphesiz benim şerefime düzenleyecekleri baloya katılacağız ve daha bir hafta dolmadan buradan gideceğiz.”

“Balo mu?” Kye kaşlarını kaldırıyor. “Ne büyük şeref, Efendim.” Bir elini karnına koyup yere kadar eğilerek beni selamlıyor.

Onu tekrar itiyorum. Bu sefer daha sert. “Tanrılar aşkına.” Göz kırıyorum. “Yapma lütfen.”

Tekrar yerlere kadar eğilerek selam veriyor ama bu sefer gülmemek için kendini zor tutuyor. “Nasıl arzu ederseniz, Ekselansları.”

Ailem taht odasında. Salon havada sallanan altın toplarla, üzerinde Midas arması bulunan bayraklarla, mücevher ve hediyelerle dolu olan geniş bir masayla süslü. Prenslerinin gelişini kutlayan halk tarafından sunulmuş armağanlar.

Yemek salonuna gitmesi için Kye’ı bırakıp kapı aralığından ailemi izliyorum, henüz kendimi takdim etmeye hazır değilim.

“Onun hak etmediğini düşündüğümünden değil,” diyor kız kardeşim.

Amara on altı yaşında, ebegümece gibi koyu yeşil gözleri ve aynı benim gibi siyah saçları var ve saçlarını neredeyse hep altın ve değerli taşlarla süsler.

“Sadece isteyeceğini pek düşünmediğimden.” Amara elindeki yaprak şeklindeki altın bileziği kaldırıp kralla kraliçeye gösteriyor. “Gerçekten,” diyerek savunuyor kendini, “Elian’ın bunu taktığını hayal edebiliyor musunuz? Ben aslında ona iyilik yapıyorum.”

“Çalmak şimdi de iyilik yapmak mı oldu?” diye soruyor Kraliçe. Başını kocasına çevirirken kâkülünün iki yanındaki

örgüler sallanıyor. “Acaba diyorum, bundan sonra hırsızlarla birlikte yaşaması için onu Kleftes’e mi göndersek?”

“Bak bu benim aklıma gelmezdi,” diyor Kral. “Küçük şeytanımı oraya gönder de kraliyet armalı yüzüğü çaldığında bunu bir savaş nedeni olarak görsünler.”

“Saçma.” En nihayet uzun adımlarla salona giriyorum. “Gözüne önce kraliyet tacını kestirecek kadar zekidir o.”

“Elian!”

Amara koşup kollarını boynuma doluyor. Ben de onu görmekten dolayı en az onun kadar heyecanlandığım için kucaklayıp kaldırıyorum.

“Evdesin!” diyor Amara ben onu yere indirir indirmez.

Ona kalbim kırılmış gibi bakıyorum. “Sadece beş dakikadır, ama sen beni çoktan soyma planları yapmaya başlamışsın bile.”

Amara karnımı dürtüyor. “Sadece biraz.”

Babam tahtından gülümseyerek kalkıyor, koyu teni yüzünden dişleri daha bir parlıyor sanki. “Oğlum.”

Bana sarılıp her iki omzuma da hafifçe vuruyor. Annem yanıma gelmek için basamaklardan iniyor. Ufak tefek bir kadındır, boyu babamın omuzlarına zar zor gelir ve narin, zarif yüz hatları vardır. Saçları çene hizasında kesilir, kedilerinkine benzeyen yeşil gözlerine şakaklarına kadar uzanan ince bir çizgi halinde siyah kalem çeker.

Kral ise her açıdan annemin tersidir. İri yarı ve kaslıdır, bağladığı keçi sakalına boncuklar dizer. Esmer tenine uyan kahverengi gözleri ve sert bir ifade veren köşeli çenesi vardır. Midas rahip sınıfını aksettirdiği yüzüyle, tam anlamıyla bir savaşçı gibi görünür.

Annem gülümsüyor. “Artık bizi unuttuğundan endişelenmeye başlıyorduk.”

“Sadece kısa bir süreliğine.” Annemin yanaklarını öpüyorum. “Rıhtıma demir atar atmaz hatırladım. Piramidi görünce dedim ki kendi kendime: *Ah, işte ailem orada yaşıyor. Yüzlerini hatırlıyorum. Umarım dönüşümü kutlamak için bana bir bilezik almışlardır.*” Amara’ya sırtıarak bakıyorum, o da beni bir daha dürtüyor.

“Yemek yedin mi?” diye soruyor annem. “Yemek salonunda tam bir ziyafet var. Sanırım arkadaşların şu anda oradadır.”

Babam homurdanıyor. “Kap kaçaklar hariç her şeyi yediklerine şüphe yok.”

“Çatal bıçak takımlarını da yemelerini istiyorsanız, o zaman peynirden yaptıracaktınız.”

“Hakikaten Elian.” Annem omzuma vuruyor, ardından da yüzüme düşen saçlarımı arkaya doğru düzeltiyor. “Çok yorgun görünüyorsun.”

Elini öpüyorum. “Ben iyiyim. Gemide uyumak insanı böyle yapıyor, hepsi bu.”

Gerçekten de *Saad*’dan inip Midas’ın altın rengine boyalı beton rıhtımına adımımı atana kadar yorgun göründüğümü hiç sanmıyorum. Tek bir adımla hayat benden akıp gitti sanki.

“Kendi yatağında yılda sadece bir-iki geceden daha fazla uyumayı denemelisin,” diyor babam.

“Radames,” diyor annem çıkışarak. “Başlama yine.”

“Ben sadece çocukla konuşuyorum! Orada okyanustan başka bir şey yok ki.”

“Sirenler de var,” diye hatırlatıyorum babama.

“Ha!” Gülüşü tıpkı bir kükreme gibi. “Ve senin işin de onları arayıp bulmak, öyle değil mi? Eğer dikkatli olmazsan, bizi Adëkaros’un durumuna düşüreceksin.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Bu ne demek şimdi?”

“Tahta kız kardeşin geçmek zorunda kalabilir demek.”

“O halde endişelenmemize gerek yok.” Kolumu Amara’nın omzuna atıyorum. “Kesin benden daha iyi bir kraliçe olur.”

Amara kahkaha atmamak için kendini tutuyor.

“O daha on altı yaşında,” diye çıkışıyor babam. “Bir çocuğun hayatını yaşamasına izin verilmeli, krallık için endişelenmesine engel olunmalıdır.”

“Ah, demek öyle.” Kollarımı kavuşturuyorum. “O yaşayabilir, ama ben yaşayamam.”

“Sen ondan büyüksün.”

“Gerçekten mi?” Bunu bir düşünüyormuş gibi davranıyorum. “Ama gençliğin verdiği öyle bir coşkuya sahibim ki.”

Babam cevap vermek için ağzını açıyor ama annem elini nazikçe onun omzuna koyuyor. “Radames,” diyor. “En iyisi Elian gidip biraz uyusun. Balo yüzünden yarın uzun bir gün olacak ve gerçekten yorgun görünüyor.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp büyük bir gülümsemeye karşılık verirken eğilip onları selamlıyorum. “Elbette,” dedikten sonra müsaadelerini istiyorum.

Babam yaptığım şeyin önemini hiçbir zaman kavramadı ama eve her dönüşümde belki bu sefer, sadece bir kereliğine de olsa bana olan sevgisini ülkeye olan sevgisinin üzerine koyar diye düşünerek kendimi avutuyorum. Ama babam benim güvenliğimden sırf tahtın kaderi değişeceği için endişe-

leniyor. Halkı yıllar boyunca beni geleceğin hükümdarı olarak kabul etmeleri için hazırladığından, şu anda bir şeyleri değiştirmek onun açısından çok zor.

“Elian!” Amara arkamdan sesleniyor.

Onu duymazlıktan geliyor ve öfkenin içimde kaynadığını hissederek uzun ve hızlı adımlarla yürüyorum. Babamı gururlandırmanın tek yolunun beni ben yapan her şeyi bırakmak olduğunu bilerek.

“Elian,” diyor daha bir sebatla. “Koşmak prensesler için hoş karşılanan bir şey değil. Eğer öyleyse de, bir gün kraliçe olursam bunun yasaklanmasını buyuracağım.”

Zoraki durup yüzümü ona dönüyorum. Amara rahatlayarak bir iç çekip yivli duvara yaslanıyor. Ayakkabılarını çıkarmış, o haliyle çok daha kısa görünüyor. Gülümsüyorum, Amara bunu gördüğünde kaşlarını çatıp koluma vuruyor. Ürküp ondan kaçıyor muş gibi yapıyorum.

“Babamı kışkırtıyorsun,” diyor kolumu tutarak.

“Önce o beni kışkırtıyor.”

“Bu tartışma yeteneğinle çok iyi bir diplomat olacaksın.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Tahta sen geçersen, olmayacağım.”

“O zaman en azından bileziği ben alırım.” Beni dirseğiyle dürtüyor. “Seyahatin nasıl geçti? Bu kadar büyük bir korsan olduğuna göre, kaç sireni katlettin, anlat bakalım.”

Amara, *Saad*’da geçirdiğim zamanları ona hiçbir zaman anlatmayacağımı çok iyi bildiği için sırtarak söylüyor bunları. Elbette ki kız kardeşimle birçok şeyi paylaşırım, ama bir katil olmanın nasıl bir duygu olduğunu değil. Amara’nın

gözünde bir kahraman olmak hoşuma gidiyor, oysaki katiller genellikle cani ruhlu zalimler olarak görülür.

“Çok az,” diyorum. “Kafam siren öldürmeyi düşünemeyecek kadar romluydu.”

“Sen epey yalancısın,” diyor Amara. “Ve epey derken, epey fenayı kastediyorum.”

Amara’nın yatak odasının önünde durduk. “Sen de epey meraklısın,” diyorum. “Ve bu halini yeni görüyorum.”

Amara duymazlıktan geliyor. “Arkadaşlarını görmek için yemek salonuna gidecek misin?”

Başımı iki yana sallıyorum. Muhafızlar mürettebatımın geceyi geçirmek için güzel yataklarda yatmalarını sağlayacaklardır ve ben yüzüme bir tur daha gülümseme konduramayacak kadar yorgunum.

“Yatmaya gidiyorum,” diyorum. “Kraliçenin emrettiği gibi.”

Amara başını sallıyor, parmak uçlarında yükselip yanığı öpüyor. “O halde seninle yarın görüşürüz. Ve ben de Kye’den senin kahramanlıklarını anlatmasını isterim. Bir diplomatın bir prensese yalan söyleyeceğini hiç sanmıyorum.” Şakacı bir sırıtışla odasına girip kapısını kapatıyor.

Bir an için duraklıyorum.

Kız kardeşimin mürettebatımla oturup hikâyeler dinleyeceği düşüncesinden hiç hoşlanmıyorum ama en azından Kye’in kendi maceralarını daha az ölüm ve kan içerecek şekilde anlatacağına güvenebilirim. Hayalperesttir ama aptal değildir. Nasıl ki o bir diplomatın oğlu gibi davranmıyorsa, benim de bir prens gibi davranmadığımı biliyor. Bu benim

en büyük sırrım. İnsanlar beni siren avcısı diye tanıyor ve saraydakiler hem keyifle hem de şefkatle şu sözleri sarf ediyor: *Ah, Prens Elian, hepimizi kurtarmaya çalışıyor.* Eğer bunun bedelinin ne olduğunu, o korkunç ve bıkkınlık veren çağır edici siren çığlıklarını bir bilselerdi, güvertemde yatan kadın cesetlerinin denizköpüğüne dönüşmeden önceki hallerini bir görselerdi, o zaman bana bu kadar sevgi ve şefkatle bakmazlardı. Onlar için artık bir prens olmazdım ve bu tarz şeyleri ne kadar arzuluyorsam işin doğrusunun ne olduğunu da o kadar iyi biliyorum.

BEŞ

KETO SARAYI, Diávolos Denizi'nin tam ortasında yer alır ve her zaman kraliyet ailesinin evi olmuştur. Yeryüzündeki kara parçalarının her bucağında o bölgeye ait bir kral ve kraliçesi bulunan insanlardan farklı olarak okyanusun sadece tek bir hâkimi vardır. Bir kraliçesi. O da benim annemdir ve bir gün kraliçe ben olacağım.

O bir gün de çok yakında. Annemin artık hükmedemeyecek kadar yaşlanması yüzünden değil. Sirenler yüz yıl kadar yaşasalar da ilk birkaç on yıl boyunca yaşlanma belirtisi göstermeyiz, kızlar anneleri gibi görünür, anneler de kız kardeş gibi, birinin gerçekte kaç yaşında olduğunu bakarak söylemek zor hale gelir. Kalplerle ilgili böyle bir geleneğimizin olmasının bir sebebi de budur: Bir sirenin yaşı yüzüne bakılarak değil, kaç kalp çaldığıyla belirlenir.

Bu geleneği ilk kez bozuyorum ve annem çok öfkeli. Bana tepeden bakan Denizler Kraliçesi tam manasıyla acımasız bir imparatoriçe. Yabancı biri için saltanatı hiçbir zaman son bulmayacak, sonsuza dek hükmedecek bir kraliçe gibi görünebilir. Çünkü ona baktığınızda birkaç yıl içinde tahtını kaybedecekmiş gibi bir hali yok.

Denizler Kraliçesi'nin altmış kalbe sahip olduğunda tahttan çekilmesi âdettir. Annemin sarayın bahçelerinde, güvenli bir yerde gömülü kaç kalp sakladığını tam olarak biliyorum. Eskiden her yıl kaç kalbi olduğunu duyururdu, genişleyen koleksiyonuyla gurur duyardı. Ellinciye sahip olduktan sonra böyle duyurular yapmaya son verdi. Saymayı da bıraktı, ya da en azından saydığını insanlara söylememe kararı aldı. Ama ben saymayı hiç bırakmadım. Her yıl annemin sahip olduğu kalpleri kendiminkilere gösterdiğim titizlikle saymaya devam ettim. O yüzden annemin üç yıl daha tahtta oturacak zamanı kaldığını ve sonra bana geçeceğini biliyorum.

“Şimdi kaç oldu, Lira?” diye soruyor Denizler Kraliçesi iri cüssesiyle üzerime eğilerek.

İstemeyerek de olsa başımı eğiyorum. Kahlia arkamda oyalanıyor ve onu göremesem de hareketlerimi takip ettiğini, peşimden ayrılmadığını biliyorum.

“On sekiz,” diye cevap veriyorum.

“On sekiz,” diyerek derin düşüncelere dalıyor Denizler Kraliçesi. “Daha doğum gününe iki hafta varken on sekiz kalbinin olması ne kadar komik.”

“Biliyorum, ama...”

“Bak ben sana neyi bildiğimi söyleyeyim.” Kraliçe iskeletlerden yapılmış tahtına oturuyor. “Kuzenini on beşinci kalbini çalması için götürdün ve bu bir şekilde çok zor bir hale geldi.”

“Pek sayılmaz,” diyorum. “Onu gerçekten götürdüm.”

“Ve kendin için de küçük bir şey aldın.”

Dokunaçlı kolları uzanıp belime dolanarak beni öne çe-

kiyor. Beni sımsıkı tutarken birdenbire kaburgalarımın kırıldığını hissediyorum.

Her kraliçe hayatına bir siren olarak başlar, taç ona geçtiğinde sihir yüzgeçlerini alır ve yerine orduların gücüne sahip muazzam dokunaçlı kollar verir. Balıktan çok kalamara benzemeye başlar ve bu dönüşümle birlikte boyun eğmeyen, azametli sihir de gelir. Denizleri kendi isteklerine göre şekillendirmeye yeten bir güçtür. Hem Denizler Kraliçesidir hem de Denizler Cadısı.

Annemi hiçbir zaman siren olarak tanımadım, ama onu o kadar sıradan bir siren olarak da hayal edemiyorum. Karnında kırmızı renkte kadim sembollerin ve runik alfabenin dövmeleri vardır, hatta mükemmel hatları olan elmacık kemiklerine kadar uzanır. Dokunaçları siyah ve parlak kırmızı renklerde, iki renk arası yumuşak geçişler vardır; tıpkı mürekkebe dökülmüş kan gibi gözleri yakut kırmızısına döneli de epey zaman oluyor. Başının üzerinde boynuzlar halinde yükselen ve sanki birer uzuvmuşçasına kıvrıla kıvrıla dışa doğru uzayan tacı bile muhteşem bir baş süsüdür.

“Bu durumu telafi etmek için doğum günümde avlanmayacağım,” diyorum nefesim kesilmiş bir halde.

“Ah, ama avlanacaksın,” diyor kraliçe üç uçlu siyah mızrağını okşarken. Ortadaki ucun üzerindeki, tıpkı gözleri gibi kırmızı olan yakut ışıltıyor. “Çünkü bugün hiç yaşanmadı. Çünkü ne olursa olsun bana karşı çıkmaz, kuyumu kazmazdın. Öyle değil mi Lira?”

Kaburgalarımı daha fazla sıkıyor.

“Elbette anne.”

“Peki, sen?” Kraliçe delici bakışlarını Kahlia’ya çeviriyor, ben de o esnada tedirginliğimi belli etmemeye çalışıyorum. Annem gözlerimin içine baktığında endişe görürse, bu onun için beni istismar edebileceği bir başka zayıflık olur.

Kahlia öne doğru yüzüyor. Saçlarını deniz yosunuyla bağlayarak arkaya toplamış, tırnaklarında hâlâ Adëkaros Kraliçesi’nin vücut parçaları duruyor. Gören birinin saygı ifadesi olarak yorumlayacağı bir şekilde başını öne eğiyor. Ama ben nedenini biliyorum. Kahlia, Denizler Kraliçesi’nin gözlerine asla bakamaz, çünkü bunu yaparsa, o zaman annem onun hakkında ne düşündüğünü hemen anlar.

“Ben sadece Lira’nın onu öldüreceğini düşünmüştüm,” diyor Kahlia. “Kalbini de alacağını bilmiyordum.”

Bu bir yalan, evet, ama böyle söylemesine memnun oluyorum.

“Öyle mi, sen nasıl bir aptalsın ki öz kuzenini tanımıyorsun.” Annem açığını yakalamak ister gibi bir hırs ve büyük bir dikkatle ona bakıyor. “Süzme geri zekâlılık için yeterince sevimsiz gelecek bir ceza düşünebilir miyim, açıkçası pek sanmıyorum.”

Belimi sıkan dokunaca bir elimle sıkıca yapışıyorum. “Ceza ne olursa olsun,” diyorum, “çekeceğim.”

Annemin ani gülümseyişiyle, bana onun kızı olmaya layık olmadığımı hissettirecek tüm ceza yollarını düşündüğünü anlıyorum. Yine de elimde değil. Sadece kendilerinin güvenliğini düşünen sirenlerle dolu bir okyanusta Kahlia’yı korumak benim için kısmen bir refleks haline geldi. Her ikimizin de onun annesinin ölümünü izlemeye zorlandığı-

mız o günden itibaren. Sonrasında da Denizler Kraliçesi'nin Kahlia'yla beni Keto'nun kusursuz zürriyetleri olarak şekillendirmeye çalıştığı yıllar boyunca. Bakıp hayran olacağı en doğru şekle sokmak için noksanlarımızla kusurlarımızı düzeltip biçimlendirdiği süre zarfında. Çabucak unuttuğum çocukluğuma tutulan bir ayna bu.

Kahlia benim gibidir. Belki de bana haddinden fazla benzer. Denizler Kraliçesi ondan bu yüzden nefret ederken, benim Kahlia'yı korumayı tercih etme sebebim budur. Annemin en zalim taraflarından onu korumak için hemen yanında duruyorum. Kuzenimi korumak, verdiğim bir karar değil. Bu, içgüdüsel bir davranış.

“Ne kadar yardımseversin,” diyor Denizler Kraliçesi alaycı bir gülümsemeyle. “Çaldığın kalplerden dolayı mı? Yoksa beraberinde insanlıklarından da mı nasibini aldın?”

“Anne...”

“Kraliçenden başka bir canlıya gösterdiğin bu bağlılık.” İç geçiriyor. “İnsanlara da mı böyle davranıyorsun diye merak ediyorum. Söyle bana Lira, insanların kırılan kalpleri için ağlıyor musun?”

Beni tiksinererek bırakıyor. Onun karşısında düştüğüm durum hiç hoşuma gitmiyor: artık cıvımlı, vârisi olduğu taca layık olmayan bir siren. Onun gözlerinden kendi başarısızlığımı okuyorum. Ne kadar prens avladığımın bir önemi yok, çünkü ben asla onun gibi bir katil olmayacağım.

Beni dünyaya getiren okyanus için bile hâlâ yeteri kadar soğuk değilim.

“Onu bana ver, böylece bu işi çözelim,” diyor Denizler kraliçesi sabırsızlıkla.

Kaşlarımı çatıyorum. “Sana mı vereyim?”

Kraliçe elini uzatıyor. “Bütün gün seni bekleyemem.”

Öldürdüğüm prensin kalbini kast ettiğini anlamam birkaç saniye sürüyor.

“Ama...” Başımı iki yana sallıyorum. “Ama o *benim*.”

Ne akıl almaz bir çocuk olmuşum ben.

Denizler Kraliçesi dudaklarını büküyor. “Bana vereceksin,” diyor. “Hemen, şimdi.”

Yüzündeki ifadeyi görünce tek kelime bile etmeden dönüp yatak odama yüzüyorum. Prensinki diğer on yedi kalbin yanında gömülü duruyor. Yeni yerleştirilmiş çakılları dikkatlice kazıp kalbi alıyorum. Kana ve kuma bulanmış ellerimde dururken hâlâ sıcak. Geriye yüzüp anneme kalbi sunmadan önce, kaybının ne büyük bir acı getireceğini düşünmeden edemiyorum.

Denizler Kraliçesi dokunaçlı kollarından birini uzatıp kalbi açık duran avucumdan kapıyor. Bir süre gözlerimin içine bakarak bütün tepkilerimi ölçüp biçiyor. O anın keyfini çıkarıyor. Sonra sıkıyor.

Kalp patlıyor, korkunç bir kan ve et karışımı etrafa yayılıyor. Minik parçalar okyanus pamukçuğuymuş gibi yüzüyor. Bazıları yok oluyor. Diğerleriye okyanus yatağına kuş tüyleri gibi düşüyor. Hızla fırlayan parçalar göğsüme vuruyor, kalbin sihri benden alınırken, beni bir girdap gibi oradan oraya savuruyor. Darbeler o kadar kuvvetli ki yakınlardaki bir deniz kabuğunu yakalayan yüzgeçlerim yırtılıyor. Prensinkiyle beraber benim de kanım dökülüyor.

Siren kanı hiçbir şekilde insan kanına benzemez. Öncelikle soğuk olduğu için. İkinci olarak da yandığı için. İnsan

kanı akar, damlar ve birikinti oluşturur ama siren kanı kabarcıklanır, köpürür ve derinin üzerinde eriyip gider.

Yere düşüyorum, öyle bir tutunuyorum ki kumların derinliklerine gömdüğüm parmaklarım bir kayaya saplanıyor ve tırnaklarımın üzeri kazınıyor. Nefesim kesiliyor, büyük miktarda suyu ağzıma alıyorum, ancak birkaç saniye sonra tekrar ciğerlerimi doldurabilecek durumda oluyorum. Boğuluyor olabileceğimi düşünüyorum ve bu düşünce beni neredeyse güldürüyor.

Bir siren, bir insan kalbi çaldığında artık ona bağlanır. Bu kolaylıkla kırılmayacak kadim bir sihirdir. Kalbi alarak, onun gücünü de kendimize katmış oluruz, insanın geride bıraktığı gençliği ve hayatı kendimize bağlarız. Adekaros Prensi'nin kalbi benden sökülüp alınıyor ve sahip olduğu güç de gözlerimin önündeki okyanusa akıp gidiyor. Hiçliğin içinde kayboluyor.

Titreyerek doğruluyorum. Azalarım sanki demir kadar ağır, yüzgeçlerim de zonklıyor. Göğüslerimi örten kırmızı renk muhteşem deniz yosunu bedenime hâlâ sarılı duruyor ama örülü ip yer yer gevşemiş, karnıma sarkmış. Kahlia, annem yüzündeki ıstırabı görmesin diye başını çeviriyor.

“Harika,” diyor kraliçe. “Ceza vakti.”

Şimdi gülüyorum işte. Boğazım tahriş olmuş gibi hissediyorum ve bu gülüşle bile, sihirle böylesine dövülmüş sesim enerjimi sömürüyor. Kendimi hiç olmadığım kadar zayıf hissediyorum.

“Ceza bu değil miydi?” diye haykırıyorum. “Gücü benden bu şekilde söküp almak neydi o halde?”

“Mükemmel bir cezaydı,” diyor Denizler Kraliçesi. “Sana dersini verecek daha iyi bir ceza düşünebileceğimi hiç sanmıyorum.”

“O zaman başka ne var?”

“Fildişi rengi sivri dişlerini ortaya sererek gülümsüyor. “Kahlia’nın cezası,” diyor. “Senin isteğin üzerine.”

Göğsümde yine bir ağırlık hissediyorum. Annemin gözlerindeki tüyler ürpertici pırıltıyı tanıyorum, çünkü bu ondan kalıtım yoluyla aldığım ve başkasında görmekten nefret ettiğim bir bakış, ayrıca ne demek olduğunu çok iyi biliyorum.

“Sanırım uygun bir şeyler düşünebilirim.” Kraliçe dilini sivri dişlerinin üzerinde gezdiriyor. “Sabrın gücünü sana öğretecek değerli bir ders mesela.”

Hiçbir faydasının olmayacağını bildiğim için, alay edersine gülme isteğime karşı koymaya çalışıyorum. “Beni merakta bırakma.”

Denizler Kraliçesi bana tepeden bakarak yan yan gülüyor. “İstirap çekmek hep hoşuna gitmiştir,” diyor.

Bu ondan alabileceğim en büyük iltifat, bu yüzden onu rahatsız edecek kadar keyifli bir gülümsemeyle karşılık vererek, “İstirap her zaman acı vermez,” diyorum.

Denizler Kraliçesi bana aşağılayıcı bakışlarla cevap veriyor. “Öyle mi?” Kaşlarını kaldırarak baktığında kibrim bir nebze de olsa kırılıyor. “Böyle düşünüyorsan, o zaman doğum gününde yeni kalbini çaldığında istediğin kadar acı çekme fırsatını bulmana hüküm vermekten başka bir çarem yok.”

Ona temkinli bir şekilde dikkatle bakıyorum. “Anladım.”

“Tek yapılması gereken,” diye devam ediyor kraliçe, “tuzağa düşürmekte usta olduğun prensler yerine, koleksiyonuna yeni bir tür yadigâr eklemek.” Benim sesim şimdiye kadar hiç onunki kadar kötülükle dolu olmamıştı. “On sekizinci kalbin bir denizciye ait olacak. Ve doğum günü töreninde, tüm krallığımızın huzurunda, bu kalbi onlara sunacaksın, tıpkı daha önceki yadigârlarında yaptığın gibi.”

Anneme dik dik bakıyorum, dudağımı öyle kötü ısırıyorum ki neredeyse dişim etimi delip geçecek.

Beni cezalandırmak istemiyor. Aşağılamak istiyor. Korkusunu ve sadakatini kazandığım bir krallığa onlardan hiçbir farkım olmadığını göstermek istiyor. Onun tacını devralmaya layık olmadığımı.

Tüm hayatım boyunca üç uçlu mızrağa sahip olmaya layık olduğumu gösterme çabası içinde annemin istediği gibi biri —en kötü siren— olmaya çalıştım. Prens Katili oldum, beni dünyanın her tarafında tanımlayan bir unvan bu. Ben, krallık namına —annem namına— gaddarım. Ve bu gaddarlık sayesinde deniz canlılarının her biri benim hüküm sürebileceğime emindir. Şimdiyse annem bunu benden almak istiyor. Sadece ismimi değil, okyanusun bana olan inancını da. Prens Katili değilsem, o zaman bir hiçim. Tacı hak eden değil, taht vârisi bir prenses olurum sadece.

ALTI

“SENİ EN SON ne zaman böyle gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Böyle derken?”

“Derli toplu.”

“Derli toplu,” diye tekrar ediyorum yakamı düzeltirken.

“Yakışıklı,” diyor Madrid.

Tek kaşımı kaldırıyorum. “Normalde de yakışıklı değil miyim?”

“Normalde elin yüzün temiz değil,” diyor. “Ve saçın da normalde bu kadar...”

“Derli toplu değil, öyle mi?”

Madrid gömleğinin kollarını katlıyor. “Prenslerinki gibi değil.”

Sırıtarak aynaya bakıyorum. Saçlarım düzgün bir şekilde geriye doğru tarandı, kir ovalanarak tamamen temizlendi, böylece üzerimde okyanusun zerresi bile kalmadı. Üzerimde yüksek yakalı, düğmeli bir frak gömleğiyle koyu renk bir dore ceket var ve tıpkı ipek gibi bir his veriyor. Muhtemelen ipek kumaştan dikildiğindendir. Aile armamız başparmağında rahatsız edici bir şekilde duruyor, üzerimdeki tüm altın takılar arasında en çok parlayan o sanki.

“Sen aynı görünüyorsun,” diyorum Madrid’e. “Sadece çamur lekeleri gitmiş, o kadar.”

Omuzuma hafif bir yumruk atıyor, ardından da saçını gece için arkadan bir bandanayla toplayarak yanağındaki Kleftes dövmesini gözler önüne seriyor. Esir gemileriyle alınan ve kiralık katil olmaya zorlanan çocuklara yapılan bir dövme bu. Madrid’i bulduğumda bir silah namlusuyla özgürlüğünü daha yeni kazanmıştı.

Kye ve Torik kapıda bekliyor. Tıpkı Madrid gibi onlar da her zamanki hallerinden farklı görünmüyor. Torik dizinin hemen altında biten sökük pantolonuyla, Kye da göze çarpan avurtları ve hilekâr gülümseyişiyle orada duruyor. Yüzleri daha temiz, ama bunun dışında değişen bir şey yok. Olmadıkları biri gibi görünme konusunda kabiliyetsizler. Buna imreniyorum doğrusu.

“Bizimle gel,” diyor Kye parmaklarını Madrid’in parmaklarına geçirerek. Madrid karakteristik olmayan bu sevgi gösterisine dik dik bakıyor, —o ikisi sevgili olmaktansa birer savaşçı olmak konusunda çok daha iyiler— sonra saçını düzeltmek için elini çekiyor.

“Meyhaneyi buradan daha çok seversin sen,” diyor Madrid.

Bu doğru. Mürettebatım toplu halde, cepleri güneş doğana kadar içmeye yetecek altınla dolu bir şekilde çoktan Golden Goose’un yolunu tuttular bile. Geriye kalan üçü aralarında en güvendiklerim.

“Bu benim onuruma düzenlenmiş bir balo,” diyorum onlara. “Ortadan kaybolmak benim açımdan onurlu bir davranış olmaz.”

“Belki fark etmezler.” Konuşurken Madrid’in saçı çılgınca sağa sola sallanıyor.

“Bu hiç rahatlatıcı olmadı.”

Kye onu dirseğiyle hafifçe dürtüyor ama Madrid iki misli sertlikte iterek karşılık veriyor. “Kes şunu.”

“Sen de onu germeyi bırak o zaman,” diye cevap veriyor Kye. “Bırakalım da prens, bir kereliğine prens olsun. Ayrıca, bir içkiye ihtiyacım var ve sadece burada durmakla bile bu tertemiz odayı mahvettiğim hissine kapılıyorum.”

Başımı onaylarcasına sallıyorum. “Sırf sana bakmakla bile kendimi daha fakir hissediyorum.”

Kye elini yakındaki kanepeye uzatıp altın sırmalı yastıklardan birini bana atıyor, öyle kötü nişan alıyor ki ayağımın dibine düşüyor. Yastığa bir tekme attıktan sonra azarlıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum.

“Umarım bıçağını atarken bundan iyi nişan alıyorsundur.”

“Henüz şikâyet eden bir siren olmadı,” diyor bana. “Gitmemiz konusunda içinin rahat olduğuna eminsin, değil mi?”

Aynaya dönüp tam karşımda duran prene bakıyorum. Tertemiz ve soğuk, gözlerde zar zor seçilebilen bir pırıltı. Sanki ulaşılmazmışım ve bunun farkındaymışım gibi. Madrid haklıydı, tam bir prens gibi görünüyorum. Yani bir başka ifadeyle, alçağın teki gibi.

Yakamı tekrar düzeltiyorum. “Evet, eminim.”

Balo salonu sanki bir güneşmiş gibi parlıyor. Her yer ışıltıyor, pırıltılar saçıyor, o kadar ki dikkatimi belli bir şeye çok odaklarsam başım zonklamaya başlıyor.

“Ne kadar süreyle karada olmayı planlıyorsunuz?”

En ileri gelenlerimizden biri olan Nadir Paşa elindeki altın brendi kadehini döndürüyor. Akşamı boş sohbetlerle geçirdiğim diğer –hem siyasi hem de askeri üst düzey– paşaların aksine o kadar sıradan biri değil. Saray mensuplarıyla görüşürken onu hep sona bırakmamın sebebi de bu. Memleket meseleleri, özellikle de brendi kadehlerinin çok geniş olduğu etkinliklerde, aklına en son gelecek şeydir.

“Sadece birkaç gün daha,” diye cevap veriyorum.

“Ne maceraperest ama!” Nadir Paşa içkisinden bir yudum alıyor. “Genç olmak ne güzel, öyle değil mi?”

Eşi Halina zümrüt yeşili elbisesinin ön tarafını düzeltiyor. “Hem de çok.”

“Gerçi senin veya benim bunu pek hatırladığımız söylenemez,” diyerek düşüncelerini dile getiriyor paşa.

“Aslında farkında olduğunuz söylenemez.” Halina’nın elini alıp dudaklarına götürüyorum. “Buradaki herhangi bir işlemeli duvar örtüsünden daha fazla parlıyorsunuz.”

İltifatımın şeffaflığını anlamak çok kolay, ama Halina yine de reverans yapıyor. “Teşekkürler, Efendim.”

“Görevlerinizi yerine getirmek için o kadar uzaklara gitmeniz şaşkınlık verici bir şey,” diyor Nadir Paşa. “Hatta bütün dilleri bildiğinize dair söylentiler duydum. İleride komşu krallıklarla yapılacak görüşmelerde çok yardımı olacağı şüphesiz. Şu anda kaç dil biliyorsunuz?”

“On beş,” diye cevap veriyorum. “Küçükken yüz krallığın da dilini öğrenmeyi kafama koymuştum. Sanırım bu konuda epey başarısız oldum.”

“Zaten böyle şeylerin ne anlamı var?” diye soruyor Halina. “Midas dilini bilmeyen ya bir kişi vardır ya da yoktur. Biz dünyanın merkezindeyiz, Ekselansları. Dil öğrenmeye istekli olmayan biri, tanımaya da değer değildir zaten.”

“Son derece haklısın.” Nadir Paşa sertçe başını sallıyor. “Ama benim asıl kastettiğim, Ekselansları, *onların* dili. Yasaklı dil.” Sesini biraz alçaltıp eğildiği esnada bıyıkları kulağını gıdıklıyor. “*Psáritin* dili.”

Denizlerin dili.

“Nadir!” Halina dehşete düşmüş bir şekilde kocasının omzuna vuruyor. “Böyle şeyler hakkında konuşmamalısın!” Bana dönüyor. “Sizi rencide ettiğimiz için özür dileriz, Efendimiz,” diyor. “Kocam öyle bir lisanla dilinizi kirletmenizi kastetmedi. Çok brendi içti, o yüzden. Bu kadehler görüldüğünden daha fazla içki alıyor.”

Rencide olmamış bir şekilde başımı sallıyorum. Sonuçta sadece bir lisan ve bu lisanı konuşabilen bir insan olmamasının yanı sıra şimdiye dek kendini sirenleri avlamaya adanmış biri de olmadı. Avımın lehçesini koleksiyonuma katmaya karar verdiğimi hayal etmek, hiç akla gelmeyecek bir şey değil. Midas’ta yasak olmasına rağmen. Fakat bunu yapabilmek için, bir sireni bu dili bana öğretmesine yetecek bir süre boyunca canlı tutmam gerek ve bu hiçbir zaman yapmayı planladığım bir şey değil. Elbette, oradan buradan birkaç kelime kapmışlığım var. *Arith*; bunun *hayır* anlamına geldiğini hemen öğrendim, ama daha çok var. *Dolofónos*. *Choíron*. Ne manaya geldiklerini ancak tahmin edebilirim. Hakaretler, lanet okumalar, yakarışlar. Bazı açılardan, dili bilmemem en iyisi.

“Endiŕe etmeyin,” diyorum Halina’ya. “Maruz kaldığım en kötü suçlama bu değil.”

Biraz telaşlı bir hali var. “Eh,” diye fısıldıyor ihtiyatlı bir şekilde, “insanlar konuşuyor.”

“Sadece sizin hakkınızda değil.” Nadir Paşa yüksek sesle iç çekerek konuya açıklık getiriyor. “Daha ziyade yaptıklarınız hakkında. Son olaylar dikkate alındığında kesinlikle kıymet verilen sözler bunlar. Kralımızın, sizin ülkemizi ve müttefiklerimizi korumanızla gurur duyacağını düşünüyorum.”

Babamın, herhangi bir durumda siren avcısı bir oğlu olmasından dolayı gurur duymaya başlayabileceği fikriyle kaşlarım çatılıyor. “Son olaylar mı dediniz?” diye soruyorum.

Halina birden heyecanla iç çekiyor, gerçi pek şaşırmış gibi bir hali de yok. “Adekaros’la ilgili söylenenleri duydunuz mı?”

Havada tüyler ürpertici bir şeyler var. Daha bir gün önce babam Adekaros’tan ve dikkatli olmazsam Midas’ı da aynı sonun beklediğinden bahsetti.

Yutkunup önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. “Duyduğum her şeyi aklımda tutmam zor.”

“Prens Cristian,” diyor Halina entrikacılarınkine benzer bir tavırla. “Öldü. Kraliçe de öyle.”

“Öldürüldü,” diye açıklık getiriyor Nadir Paşa. “Sirenler gemilerine saldırmış ve mürettebatın yapabileceği hiçbir şey yokmuş. Bütün neden şu şarkıymış, anlayacağınız gibi. Krallık büyük bir kargaşa içinde.”

Salon gözümün önünde silikleşiyor sanki. Altınlardan müziğe, Nadir Paşa’yla karısı Halina’ya kadar her şey bu-

lanıklaşıyor, sönükleşiyor. Konuşmak şöyle dursun, bir an için nefes almakta bile tereddüt ediyorum. Kraliçeyle pek muhatap olmuşluğum yoktur ama *Saad* ne zaman Adëka-ros'un yakınlarında olsa hiç tereddüt etmeden rıhtıma yanaşırđık ve Prens Cristian da kollarını açarak bizi karşıladı. Mürettebatın karnını doyurur, başımızdan geçen maceraları dinlemek için meyhanede bize katılırdı. Oradan ayrılırken mutlaka bir hediye verirdi. Bunu birçok ÷lke yapar –hiçbir zaman işimize yaramayan küçük nişanlar verirler– ama Cristian için durum farklıydı. Hayatta kalabilmek için yalnızca az bir mahsule ve diğerk krallıklardan aldığı borç paralara güvenmek zorundaydı. Onun verdiği her hediye aslında bir fedakârlıktı.

“Bunu yapanın Prens Katili olduğunu duydum.” Halina üzgün bir şekilde başını iki yana sallıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. “Bunu kim söylüyor?”

“Mürettebat sirenin saçlarının cehennem ateşik kadar kırmızı olduğunu söyledi,” diye belirtiyor Nadir Paşa. “Başka kim olabilir ki?”

Bu ihtimali tartışmak istiyorum ama bu sefer kendimi kandırmış olacağım. Prens Katili bildiğim en büyük canavar ve yakalamayı kafaya koyduktan sonra ölümden kaçmayı başarmış tek siren. Birçok hikâyede duyduğum o alev gibi saçları bulmak için denizlerde yorulmak nedir bilmeden avlandım.

Ama hiç göremedim.

Sadece bir söylence olduğunu düşünmeye başlamıştım. Kraliyet ailesi üyelerinin topraklarını terk etmemeleri için

korkutmak amacıyla uydurulmuş bir efsaneden başka bir şey değildi bana göre. Fakat ne zaman bu düşüncelerle kendimi avutsam, bir prens daha ölüyor. Bu aslında Midas'a dönemememin ve babamın istediği gibi bir kral olamamamın bir başka sebebi. Asla duramam. Onu öldürene kadar olmaz.

“Elbette, adamlar nereden bilebilir ki?” diye soruyor Halina. “Çünkü olay tam ayında gerçekleşmedi.”

Halina'nın doğru söylediğini fark ediyorum. Prens Katili her yılın aynı ayında saldırır. Eğer Cristian'ı öldürmüştse, yaklaşık on beş gün kadar erken harekete geçmiş demektir. Bu, onun alışkanlıklarını değiştirdiği ve prenslerin artık hiçbir gün güvende olmayacakları anlamına mı geliyor?

Aniden dudaklarımı sıkıyorum. “Bela takvim tutmaz,” diyorum, bu istisnai bela o güne kadar hep böyle yapmış gibi görünse de.

Tam yanımda biri hafifçe öksürüyor. Döndüğümde kız kardeşimi görüyorum. Ne kadar zamandır orada duruyor bilmiyorum ama yüzündeki barışçıl gülümseme bana konuşmanın büyük kısmına şahit olduğunu düşündürüyor.

“Ağabey.” Kolumu tutuyor. “Benimle dans edeceksin, öyle değil mi?”

Paşayla karısının zevk alıyor gibi göründükleri kibar sohbetin bölünmesini memnuniyetle karşılayarak başımı sallıyorum. Çünkü bu sohbet içimde kibar olmak dışındaki her duyguyu körüklüyor.

“Dikkatini çekmek için birbirleriyle rekabet eden taliplerin yok mu?” diye soruyorum Amara'ya.

“Hiçbiri zaman harcamaya değmez,” diyor. “Ayrıca yakınlıklı babamız hiçbirine onay vermez.”

“Onlar en iyisidir.”

“Delikanlının başı idam kütüğünün üzerindeyken bunu açıklamaya çalışırsın o zaman.”

Etrafa belli etmeden gülüyorum. “O halde bu benim için bir zevk olur,” diyorum. “Zavallı bir gencin hayatını kurtarmak isterdim.”

Nadir Paşa ve Halina’ya dönüp hızlı bir şekilde başımla selam verdikten sonra kız kardeşimin beni piste götürmesine izin veriyorum.

YEDİ

İSMİNİN AKSİNE, Golden Goose Midas'ta piramitle uyumlu şekilde boyanmamış yegâne binalardan biridir. Duvarlar koyu kahverengidir ve içkiler de aynı tonlardadır. Müşteriler kaba saba tiplerdir ve çoğu gece cam kırıkları ayakların altında çatırdar, birayla ıslanmış masalarda kan lekeleri olur.

En sevdiğim yerlerden biridir.

Sahibi Sakura'dır ve hep de bu isimle tanınmıştır. Bir soyadı varsa da kimse bilmez. Tatlı ve balık etli bir kadındır, kulak hizasındaki saçları beyaza yakın bir sarı renktir, çekik gözleri duvarlar gibi koyu kahverengidir. Sırlarını saklamaya yetecek kadar koyu bir tonda kırmızı ruj sürer ve teni kimsede görmediğim kadar beyazdır. Çoğu kişi onun sürekli kar olan ve güneş ışıklarının pek az görüldüğü Págos'tan geldiğini tahmin eder. O kadar soğuk bir memlekettir ki sadece yerli halk hayatta kalmayı başarabilir. Hatta Págosluların nadiren başka krallıklara göç ettiklerine, çünkü güneşin sıcaklığını boğucu bulduklarına dair söylentiler vardır. Yine de Sakura'nın, Golden Goose'un sahibi olmadığı bir zamanı hatırlamıyorum. Sanki hep oradaymış gibi geliyor ya da en

azından ben gitmeye başladığımdan beri orada. Güzel bir kadın olsa da aynı zamanda hırsızların ve canilerin bile onu geçmeye kalkmayacakları kadar da amansızdır.

Şansıma, Sakura beni sever. Ne zaman Midas'ta olsam Golden Goose'a gideceğim bilinir ve suçlular bile ister elimi sıkmak olsun ister kart oyunlarında hile yapıp beni kandırmaya çalışmak, ünlü korsan prensle tanışma şansının heyecanına karşı koyamazlar. Bu yüzden oraya ne zaman gitsem Sakura süt beyaz dişlerini ortaya serercesine gülümser ve bedava içmeme izin verir. Normalden fazla müşteri çekmeme karşılık bir teşekkür mahiyetinde. Bu aynı zamanda mürettebatımın meyhane kapandıktan sonra da saraya getirmeye yeltenmeyeceğim adamlarla gecenin en sakin saatlerinde bazı hassas konuları konuşmak için kalmaya devam edebileceği anlamına gelir.

Bunun kısmen Sakura'nın benim sırdaşım olmaktan hoşlanmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Sakura hakkımda ne kadar çok sır bilirse bilsin, ben onun hakkında çok daha fazlasını biliyorum. Hatta çok daha kötülerini. Ve Sakura benimkileri en yüksek fiyatı verene satmayı tercih edebilecek olsa da ben onun en değerli sırlarını saklı tutuyorum. En iyi fiyat teklifini bekliyorum.

Bu gece yakın çevrem Golden Goose'un tam ortasındaki eğri büğrü masanın etrafında toplanıp oturmuş, tam önümüzdeki kol düğmeleriyle oynayan yabancı adamı izliyor.

"Hikâyeler yalan söylemez," diyor adam.

"Hikâye dediğin yalandan ibarettir zaten," diyor Madrid.
"Ellerinde bir sürü boş zaman ve hiçbir işe yaramayan de-

dikodularla ortaya atılmış sürüyle yalan. Doğru değil mi, Kaptan?”

Omzumu silkip saate bakmak için ceketimden cep saatimi çıkarıyorum. Bu saat, babamın verdiği ne altın ne yeni ne de *prenslere layık* olan tek hediye. Sade bir siyah saat, ne süslü kıvrımları var ne de parlayan taşları; kapağın iç tarafında, kapandığında saatle yüz yüze duran bir pusula bulunuyor.

Babam bana verdiğinde bunun bir aile yadigârı olmadığını biliyordum –tüm Midas yadigârları asla ışıltısını kaybetmeyen altındandır– ama babama bu saatin nereden çıktığını sorduğumda bana söylediği tek şey, yolumu bulmamda yardım edeceği oldu. Ve gerçekten de yardımcı oluyor. Çünkü pusulanın dört değil, iki kertesı var ve hiçbirisi ana yönleri temsil etmiyor. Kuzey gerçek, güney de yalan için ve aralarındaki bir bölüm, her ikisinin de mümkün olabileceğini gösteriyor.

Bu, yalancıları hakikatlilerden ayıran bir pusula.

“Verdiğim bilgi sağlam,” diyor adam.

Kudretli Prens Katili’ni avlayabilmem için gereken bilgiye sahip olduğunu garanti ederek bana yaklaşan birçok kişiden biri. Balodan sonra etrafa Prens Katili’ni bulana kadar vazgeçmeyeceğim ve bulmamı sağlayacak herhangi bir ipucunun fazlasıyla mükâfatlandırılacağı haberini saldı. Bana gelen bilgilerin çoğu işe yaramazdı. Sirenin alev alev yanan saçlarının tarifi, gözlerinin nasıl konuştuğu ya da sık sık gittiği anlaşılan denizler. Hatta bazıları, denizaltı krallığı Keto’nun yerini bildiklerini iddia ederlerken pusulam da işin doğrusunu süratle tespit etmekten geri kalmıyor. Ayrıca

ben krallığın nerede olduğunu zaten biliyorum. Diávolos Denizi. Tek sorun, Diávolos Denizi'nin nerede olduğunu bilmemem. Ve görünüşe göre de bilen yok.

Ama bu adam ilgimi çekti. O kadar ki gece yarısı olup Sakura meyhaneyi kapatacağını duyurduğunda ve herke- se kalkmasını işaret ettiğinde, ona başımla onay vermemle birlikte beni mürettebatımla –ve bu garip adamlar– birlikte içeriye kilitleyip, prens meyhanesine el koyduğunda her ne yapıyorsa onu yapmak üzere arka odaya geçti.

Adam bana dönüyor. “Size söylüyorum, Prens Hazretle- ri,” diyor. “Beni şu anda karşınızda nasıl kanlı canlı görü- yorsanız, o kristal de o kadar gerçek.”

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Golden Goose'ta gör- düğüm alelade çaptaki adamlardan farklı, kendinden emin bir şekilde kesin konuşan kibar ve seviyeli biri. Paltosu si- yah kadife kumaştan ve saçları düzgün bir şekilde atkuyru- ğu yapılmış, cam kırıklarıyla dolu zeminde ıslıl ıslıl parlayan ayakkabıları cilalı. Fakat aynı zamanda görülmemiş şekilde zayıf –üzerine epey bol gelen paltosu sıska omuzlarını adeta yutmuş– ve esmer teni yer yer güneşten yanıp kıpkırmızı olmuş, tıpkı hızla yol aldığımız günlerde güvertede çok kal- dıklarında mürettebatıma da olduğu gibi.

Adam parmak uçlarıyla sabırsız bir şekilde masaya vur-duğunda yenik tırnaklarının uçları ahşabın çatlaklarının arasına giriyor.

“Daha fazla anlat bakalım.”

Torik ellerini havaya kaldırıyor. “Kulaklarını dolduracak daha fazla çöp mü duymak istiyorsun?”

Kye kemerinden küçük bir bıçak çıkarıyor. “Gerçekten çöpten ibaretse,” diyor parmak uçlarını hafifçe bıçağın ağzında gezdirerek, “o zaman hak ettiğini alacak.”

Kye’a dönüyorum. “Kaldır onu.”

“Güvende olmak istiyoruz.”

“O yüzden sana onu kaldırmayı söyledim, atmanı değil.”

Kye yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle bıçağı tekrar kemerine yerleştiriyor.

Kadehimle adamı işaret ederek ona söz hakkı veriyorum. “Daha detaylı anlat bana.”

“Keto’nun Kristali dünyamıza barış ve adalet getirecek.”

Hafifçe gülümsüyorum. “Şimdi mi?”

“Hepimizi ateşten koruyacak.”

Dudaklarımdaki içkiyi yalıyorum. “Peki, bu nasıl olacak?” diye soruyorum. “Onu sıkıca tutup bir yıldıza dilek mi dileyeceğiz? Ya da belki yastığımızın altına koyar ve iyi şans karşılığında perilere veririz.”

Kye tekila bardağına biraz içki koyuyor. “Erimiş muma batır ve sonra da savaşın alevlerini kül etmesi için yak,” diyor kadehi Madrid’e uzatırken.

Madrid gülerek kadehi dudaklarına götürüyor. “Bence öp, belki böyle saçma sapan şeyler konuşmayan bir prenze dönüşür,” diyor.

“Ya da geldiği yere, yani bok çukuruna at gitsin.” Bunu söyleyen, tepkisiz yüz ifadesiyle kahkahayı basmama sebep olan Torik. Sonrasında duyulan tek şey hepimizin kıs kıs gülmesi ve dostlarımin ellerini masalara sertçe vurması.

Derken, tüm bunların ortasında, ölüm gibi sakın bir sesin,

“Denizler Kraliçesi’ni öldürerek,” dediği duyuluyor. Gülme-
meyi kesiyorum.

Bakışlarımı aniden adama çevirip kemerimden öldürme-
ye susamış bıçağımı çıkarıyorum. Yavaşça adamın boğazına
dayıyorum. “Bir daha söyle.”

Adam bıçağın ucu şah damarına bastırırken yutkunuyor.
Korkmalıydı. Aslında korkmuş gibi de *görünüyor*; gözlerini
olması gerektiği gibi kısıyor, hatta kadehini alırken elleri tit-
riyor. Ama görünüşe göre önceden provasını yapmış, çünkü
konuşurken sesi gayet sakin. Korkuya dair bir işaret yok.
Sanki boğazında bir bıçak olmasına alışıkmiş gibi.

“Kristal, Denizler Kraliçesi’nin öldürülmesiyle birlikte
dünyamıza adalet getirmesi için işlendi,” diye açıklıyor.

“Kim işledi?” diye soruyorum.

“İlk soylar işledi,” diyor. “Onlar çağın en büyük büyücü-
leriydi ve dünyayı bölge bölge paylaşarak aralarında anlaş-
tılar, her birinin kendine ait bir bölgesi oldu, böylece barış
içinde yaşayabilecekler ve hiçbir zaman eski sınır savaşları-
nın kurbanları olmayacaklardı.”

“Evet,” dedim sabırsızca. “İlk soyları hepimiz biliyoruz.
Yüz Krallık’taki her çocuğa anlatılan bir peri masalıdır bu.”
Bir iç çekip bıçağımı tekrar kemerime takıyorum. “Şu şan-
tajcılar bile bilir bunu.”

“Bu bir peri masalı değil!” Adam masaya yumruklarını
vuruyor. “O hikâyelerin size asla anlatmadığı şey, ilk soy-
ların dünya üzerinde barışı inşa ettikleri ama aşağıda bir sa-
vaş açıldığı. Okyanusa bir tanrıça hükmetti, kötülüğünü tüm
sulara yaydı. Bir süre sonra birer iblis haline gelen çocuklar
doğurdu. Sesleri insanlığa ölüm getiren korkunç yaratıklar.”

“Sirenler.”

Adam kafasını sallayarak onayladı. “Şekil değiştirebiliyor, hem karada hem denizde var olabiliyorlardı. Tanrıça Keto’nun hükmü altında tüm insanlığa korku saçtılar, bu yüzden yüz büyücü güçlerini birleştirip okyanusa savaş açtı. Ölümün kol gezdiği on yılın ardından en nihayet Keto’yu yok etmeyi ve yarattığı canavarları güçsüzleştirmeyi başardılar. Keto’nun geride kalan ceset parçalarından bir andaç yaparak sirenleri sonsuza dek yok edebilecek güce sahip olması için efsunladılar.”

“Eğer bu doğruysa,” diyorum, “o halde neden daha önce kullanmadılar?”

“Çünkü sirenler de Keto’nun ceset kalıntılarından değerli bir taş tasarladılar. Bu taş yeni kraliçeye soyunu kontrol altında tutma gücü verdi ve o da halkını uzak tutacağına söz verdi. Hatta bir iyi niyet göstergesi olarak sirenlerin karada yürüme yeteneklerini bile aldı. Bu yetenekleri olmadığı sürece, ilk soyların katliam yapmalarını haklı gösterecek büyüklükte bir tehdit oluşturmuyorlardı. Böylece ilk soylar merhamet ettiler ve bir antlaşma yaptılar. Kara insanlara aitti, deniz de iblislere. Biri, diğerinin bölgesine girerse, o halde bu meşru bir av olacaktı. Yüz krallığın pazarlığa daha fazla saygı gösteremediği bir zaman geldiğinde, kristal bir günde götürülüp saklandı.”

Etrafımdaki mürettebatım alaycı kahkahalarını bassalar da elimdeki pusulaya bakarken yükselen nabzımın sesinden onları zor duyuyordum.

Kuzey.

Pusulanın kertesı kararlı bir şekilde duruyor, ne hareket ediyor ne de sallanıyor. İnanamayan gözlerle bakarken pusulayı sallıyorum ama bir kere bile titremediğini görünce hafifçe masaya vuruyorum. Değişen bir şey yok, kerte olduğu yerde duruyor işte.

Kuzey.

Gerçek.

Mürettebatım şimdiye kadar efsaneyi hedef alarak yuhaladılar ve kaptanlarına peri masallarıyla gelme cüretini gösterdiği için tanımadığımız bu adamı yerden yere vurdu- lar. İçimde ön planda olan his, dostlarımın haklı olduğunu söylüyor. Tüm bunların çocuk masalından başka bir şey olmadığını ve benim için büyük bir zaman kaybı olduğunu. Bu his bana dostlarımı dinlememi ve bu deliliğe kulaklarımı tıkamamı öğütlüyor. Ama pusulanın yanıldığı hiç olmadı ve kalbimin derinliklerinde, yanılmasının hiçbir şekilde mümkün olamayacağını da biliyorum. Bu, en sonunda canavarı katletmem için bir şans.

“Nerede?” diye soruyorum.

Sesim tüm kahkahaları susturuyor ve mürettebatım bana en nihayet aklımı kaybetmişim gibi bakıyor.

Adam içkisinden bir yudum aldıktan sonra gülümseyerek bakışlarını bana yöneltiyor. “Bir mükâfattan bahsetmiş- tiniz.”

Kye’a tek kaşımı kaldırarak bakıyorum. İkna edici herhangi bir söze gerek kalmadan Kye bıçağını çıkarıp masaya fırlatıyor. Adam ürküp geri çekiliyor, başparmağıyla işaret- parmağının arasına mükemmel bir atışla saplanmış olan bı-

çağa gözlerini dikip korkuyla bakıyor. Artık yüzündeki korku ifadesi önceden prova edilmiş gibi değil.

“Mükâfatını alacaksın,” diyor Kye ona. “Öyle ya da böyle.”

“Denizler Kraliçesi’nin asla ulaşamayacağından emin oldukları tek yerde,” diyor adam çabucak. “Okyanustan mümkün olduğunca uzakta. Dünyanın en yüksek noktasında.”

İşte o an mahvoluyorum. Dünyanın en yüksek noktası. Bir insanın riske alamayacağı ve başından geçenleri anlatacak kadar yaşayamayacağı kadar soğuk olan yer.

“Págos’taki Bulut Dağı’nda,” diyor adam.

Ve bununla beraber tüm umutlarım da sönüp gidiyor.

SEKİZ

SADECE BİR HAFTAM VAR. Yedi gün içinde on sekiz yaşında olacağım ve annem beni bir denizcinin kalbini çalmaya zorlayacak. Daha uslu bir yaratık bu cezayı alır ve Denizler Kraliçesi'nin emrettiği tek şeyin bu olmasından memnuniyet duyardı.

Ama ben uslu bir yaratık değilim.

Kraliçeye tekrar itaatsizlik etmeyi düşünmek aptalca, ama kimi öldürüp kimi öldüremeyeceğimin söylenmesi beni sinir ediyor. Bu bana kendimi tamamen annemin kimi emrederse üzerine salınacak kuduz köpeğiymişim gibi hissettiriyor. Elbette, insanları öldürmek onun tarafından verilmiş bir emir olduğu için, bunun hep böyle olduğunu sanıyorum. Zalimliğe o kadar alıştım ki bunun bir tercih değil, bir gereklilik olarak başladığını neredeyse unutuyorum. İnsanları öldür. Keto'yu öldürdüklerinde başlattıkları savaşın sona erdirilmesine yardımcı ol. *Gerçek bir siren ol.*

Bir an için, annem ve kendisinden önceki kraliçeler savaş yerine barış kararı alsalardı acaba yine böyle bir canavar mı olurdu diye düşünüyorum. Keto'nun ölümünü çarpışmamızın ölümü olarak kabul edip düşmanlığı bir kenara bıra-

karak eski defterleri kapatsalardı aynı mı olurdu. Ne olduğumuz haricinde kendimiz hakkında hiçbir şekilde düşünmemiz ve sorgulamamamız öğretildi bize, belki de bu fikir üzerinde daha fazla kafa yormamak akıllıca olur. Sonuçta, öldürmeyi reddetmenin cezası hayal gücünün ötesinde.

Saçımı tek taraftan ördüm. Krallıktan çıkmadan, denizimin sınırlarına kadar annemden olabildiğince uzağa yüzdüm. Onu şimdi görürsem öfkemin nelere yol açacağını bilemiyorum. Gözüm kararırsa neler yapabileceğimi düşünemiyorum bile.

Okyanus yatağına uzanıp hemen yanımdaki denizanasını dürtüyorum. Dokunaçlarının karnımı sıyrıp geçmesiyle bana muhteşem gelen had safhada bir acı hissediyorum. Uyuşturan, sakinleştiren ve zihni arındıran türden. Yaşattığı rahatlama hiçbir şeyle kıyaslanmaz. Acı geçmeye başladığında denizanasını bir daha dürtüyorum. Bu sefer canlıyı elime alıp orada tutarak dokunaçlarının tenimde dans etmesine izin veriyorum. Şimşek gibi çakan acı karnımdan yukarıya, dingin kalbime doğru vuruyor. Yanıyor, kaşınıyor; aklımın şiddetli ıstırapla bulanıklaşmasına izin veriyorum.

Dünyada acıdan ve acılar arasında yaşanan nadir anlardan başka bir şey yok.

“Tatlı prenses çok yalnız,” diye bir fısıltı duyuluyor *Psáriin* dilinde. “Acı istiyor, kemik istiyor.”

“Kemik değil kalp istiyor,” diyor öteki. “İçini görmek, kıvılcımı görmek istiyor.”

Denizanasını bir kenara atıp yakınımda duran iki yaratığa bakmak için doğruluyorum. Kaygan yüzgeçleri ve yılanba-

lığına benzeyen vücutlarıyla her ikisi de koyu lacivert renkte iki canlı. Kolları, bileklerinden dirseklerine kadar uzanan jilet gibi siyah solungaçlarla kaplı ve iskelet gibi göğüslerine kadar çıkan geniş, sert karın kaslarına sahipler. Konuşurlarken alt çeneleri balıklarınki gibi koskocaman açılıp gevşekçe sarkıyor.

Deniz kızları.

“Tatlı prenses,” diyor bir tanesi. Vücudu paslı metallere kaplı, korsan gemilerin çöpleriyle beslendiğine ya da yaralı bir insanı kurtardığında mükâfat olarak eşya verildiğine şüphe yok. O da onları etine saptamış. Broşlar, hançerler, altın paralar; burgulu telle birbirlerine tutturulmuş, denizkızının etine birer mücevher gibi takılmış.

“Özgür olmak istiyor,” diyor yanındaki arkadaşı.

“Kraliçe’den uzakta olmak.”

“Onun kalbini rahatlat.”

“Bir kalp çıkart.”

“Kraliçeninkini al.”

Onlara yüzümü buruşturarak bakıyorum. “Gidip bir insan gemisini dünyanın sonuna kadar takip edin ve sonra da hep beraber aşağıya düşün.”

Üzerinde paslı metaller saplı olan denizkızı dokunaçlarından ibaret olan saçlarını hışırdatarak sallıyor ve bir balçık topu yılanbalığı kuyruğunun üzerine yuvarlanıyor. “Dünyadan düş,” diyor bana.

“Gözden düş.”

“Sahip olmadığın bir şeyden düşemezsin.”

Tıslayarak gülüyorlar. “Git şimdi o zaman,” diyorlar koro halinde. “Gidip kalbi bul.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye soruyorum sabırsızca. “Ne kalbi?”

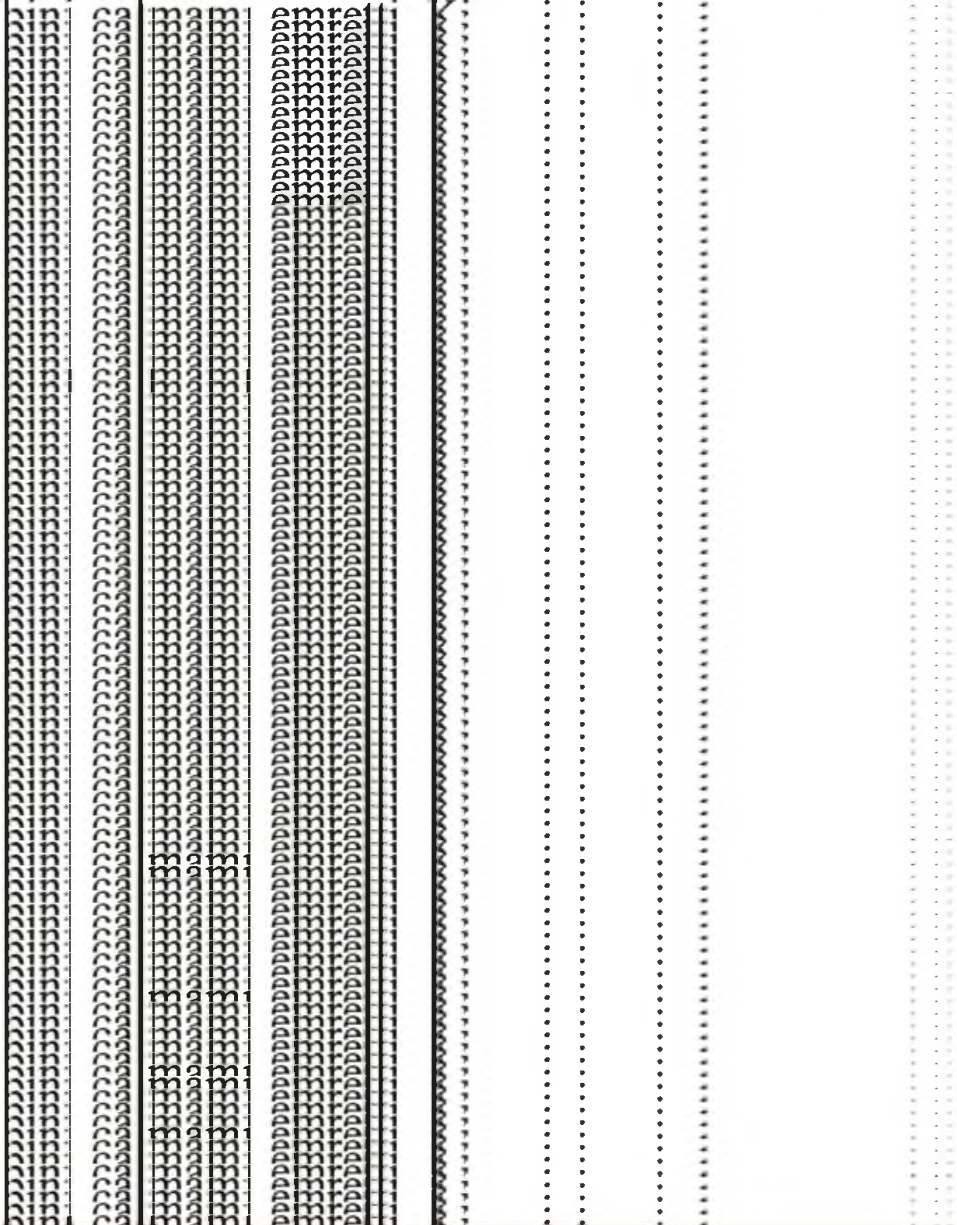
“Kraliçenin kalbini kazan.”

“Kraliçeninkini kazanacak bir kalp.”

“Doğum günün için.”

“On sekizine yaraşır bir kalp.”

Bu kadar usandırıcı olmaları beni sinir ediyor. Deniz kızları, akılları esrarengizliklerle dolu olarak çalışan ve muamma dudaklara sahip olan iğrenç şeyler. Bıkkınlık içinde, “Denizler Kraliçesi on sekizinci yaşında bir denizcinin kal-

“Geldiği toprakların kalbiyle ilgilenir.”

“Bir prensin kalbi.”

“Altının prensi.”

“Parlaktır güneş kadar.”

“Ama eğlenceli değildir o kadar.”

“Bizim türümüz için değil.”

“Kimse için değil.”

Tam sabrım taşmak üzereyken sözlerin ağırlığını kavırıyorum. İdrakle beraber dudaklarım aralanıyor ve kuma geri uzanıyorum. Broş Midas’tan, kanı bile onunla dolu olan bir kral tarafından yönetilen altınlar ülkesinden. Tahtını bir korsan prensle devredecek olan bir kral. Bir gezgine. Bir siren katiline.

Sonsuz kürelere benzeyen ve kapağı olmayan simsiyah gözlü deniz kızlarına bakıyorum. Onlara güvenilmeyeceğini biliyorum ama sözlerindeki zalim dehayı görmezlikten gelemem. Ne tür bir art niyetle söylemiş olurlarsa olsunlar, başardığım takdirde hiçbir önemi olmayacak.

“Midas Prensi bizim katilimiz,” diyorum. “On sekizinci yaş günüm için kraliçeye onun kalbini götürürsem, o zaman gönlünü de geri kazanabilirim.”

“Prensese yaraşır bir kalp.”

“Kraliçenin affına yaraşır bir kalp.”

Broşa tekrar bakıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir ışıltıyla parlıyor. Annem beni bir prens kalbinden yoksun bırakmaya çalışıyor, ama bu prensin kalbi aramızdaki tüm kötü duyguları silmeye yeter. Mirasımla yaşamaya devam edebilirim ve kraliçe de artık türümüzün avlanmasını dert

etmez. Eğer bunu yaparsam, her ikimiz de istediğimizi almış oluruz. Huzura kavuşuruz.

Broşu denizkızına geri fırlatıyorum. “Kraliçe olduğumda,” diyorum, “bunu unutmayacağım.”

Kocaman ağızlarıyla gulumseyişlerini ve ardından altın bulmak için yüzüp gidişlerini izleyerek onlara son kez bakıyorum.

DOKUZ

SARAY KÜTÜPHANESİNİ didik didik arayarak geçen dört günün ardından bulabildiğim hiçbir şey yok. Bulut Dağı'ndaki ölümcül buzu detaylarıyla anlatan ve tırmanışları sırasında ölenlerin resimlerini –daha çok grafiksel– barındıran sayısız metinden başka hiçbir şey yok. Ki bu hiç iyi bir başlangıç değil. Görünüşe göre durumu kurtaran tek şey kraliyet ailesinin yerel halktan daha soğuk bir buzdan meydana geldiği. Hatta Págos'ta kraliyet ailesi üyelerinin belli bir yaşa geldiklerinde soylarını ispatlamak için dağa tırmanmak zorunda oldukları bir gelenek de var. Kraliyet ailesinin herhangi bir üyesinin dağdan düştüğüne dair bir kayıt yok. Ama ben bir Págos Prensi olmadığım için bu hiç cesaret verici değil.

Gözden kaçırdığım bir şey olmalı. Kahrolası efsaneler. Págos soyundaki herhangi bir özellik sayesinde soğuğa dayandıklarına inanmam çok zor. Ailelerimizle ilgili masallara herkes gibi inanmayacak kadar çok şey biliyorum. Bu efsaneler doğru olsaydı, o zaman gerçek bir bilgi elde edebilmek için kanımı satabiliyor olmam lazımdı.

Págoslular soğuk ve ayazdan ziyade, et ve kemikten

meydana gelmiş olmalılar, eğer durum buysa, o zaman o dağa tırmanışlarında nasıl sağ kaldıklarının bir açıklaması da olmalı. Cristian'ın ölümünün intikamını alabilmek gibi bir umut besliyorsam, cevaplara da ulaşmam lazım. Edineceğim bilgiyle Prens Katili'ni ve Denizler Kraliçesi'ni öldürmenin bir yolunu bulabilirim. Bunu yaparsam, geride kalacak sirenlerin onları koruyacak bir büyüsü de olmayacak. Belki kabiliyetlerinden bazılarını kaybedecekler. Sonuçta, Denizler Kraliçesi'nin Bulut Dağı'nda saklı olana benzer bir kristali varsa, onu almak sirenlerin türüne bahşedilmiş yetenekleri de ortadan kaldıracaktır. En azından zayıf düşecekler ve saldırılara açık hale geleceklerdir. Ve bir süre sonra –ne kadar uzun olursa olsun– bu iblisleri dünyanın öbür ucuna, kimseye zarar veremeyecekleri bir yere sürebiliriz.

Kitabı kapatıp esintiyle beraber biraz ürperiyorum. Pencere-ler açık olsun ya da olmasın, kütüphane her zaman soğuktur. Görünü-şe göre binanın tasarımında ürpermeme se-
be-
p olan bir şey var. Kütüphanenin yüksekliği on altı metreyi buluyor, beyaz kitap rafları yerden tavanın yüksek kemerlerine kadar uzanıyor. Zemin beyaz mermerden ve tavan da salonu örten saf kristalden. Kütüphane, Midas'ta altının değmediği nadir yerlerden biri. Boyanmış sandalyelerden kalın minderlere, en yüksek rafta dizili olan ciltlere erişmek için kullanılan merdivene kadar uçsuz bucaksız beyazlıktan başka bir şey yok. Renkler sadece kitaplarda –derisinde, kumaşında, sayfalarında– ve içlerinde barındırdıkları bilgilerde görülebilir. Buraya Metafor Odası demeyi seviyorum, çünkü beyazın enginliğine yapılabilecek tek açıklama bu.

Herkes keşfin renkleriyle doldurulmayı bekleyen beyaz bir tuvaldir.

Babam gerçekten de abartmayı seven biri.

Ciltlerde bana yardımı dokunabilecek bir şeyler bulmayı ummuştum. Golden Goose'taki adam anlattığı hikâyeden çok eminmiş gibi görünüyordu ve pusulam da doğruluğundan son derece emindi. İçimde Keto'nun Kristali'nin oralarda bir yerlerde olduğuna dair herhangi bir şüphe yok ama görünüşe göre dünya bu konuda bir şey bilmiyor. Kadim metinler içeren bir sürü kitap var ama biri bile bana bir ipucu vermiyor. Hiçbir yerde kaydı olmayan bir şey nasıl var olabilir?

Peri masalları. Kahrolası peri masallarının peşine düşüyorum.

“Seni burada bulacağımı düşünmüştüm.”

Başımı kaldırıp krala bakıyorum. “Ben kalenin içinde dolaşırken izimi süren bir danışmanın olduğu sürece,” diyorum, “eve neden o kadar sık gelmediğime şaşmamak gerek.”

Babam elini nazikçe enseme koyuyor. “Benim oğlum olduğunu unutuyorsun,” diyor sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. “Ne işler çevirdiğini bilmek için bir kâhine ihtiyacım yok.”

Yanımdaki sandalyeyi çekip masanın üzerindeki çeşitli metinleri şöyle bir inceliyor. Ben sarayla ne kadar uyumsuzsam, babam da pırıl pırıl parlayan altın rengindeki kıyafeti, kasvetli ve sıkıntılı gözleri ile o bembeyaz kütüphaneye uyumlu olmaktan o kadar uzak.

Kral bir iç çekip sandalyeye oturarak benim gibi arkasına yaslanıyor. “Hep bir şeyler arıyorsun,” diyor.

“Her zaman bulacak bir şey var da ondan.”

“Dikkatli olmazsan, bulacağın tek şey belân olacak.”

“Belki de aradığım şey tam da bu.”

Babam uzanıp masadaki kitaplardan birini alıyor. Mavi deriyle dikkatli bir şekilde ciltlenmiş, adı açık gri renkle yazılmış. Tozlu kitabı raftan alırken dokunduğum yerlerde parmak izleri var.

“*Buz Şehri’nden Págos Efsaneleri ve Diğer Hikâyeler,*” diye yüksek sesle okuyor kitabın adını. Kapağına parmak uçlarıyla vuruyor. “Demek donarak ölmeyi kafaya koydun, öyle mi?”

“Bir şeyi araştırıyordum.”

Kitabı masaya biraz sertçe geri koyuyor. “Neyi araştırıyordun?”

Babama beni Midas’tan yollamaması için bir sebep daha vermeye gönülsüz bir şekilde omzumu silkiyorum. Eğer ona saniyeler içinde soluğumu benden çalacak dağlarda efsanevi bir kristalin avına çıkmayı istediğimi söyleseydim beni asla bırakmazdı. Vârisini Midas’ta tutmak için her yola başvururdu.

“Önemli değil,” diyerek yalan söylüyorum. “Endişe etme.”

Babam verdiğim cevabı düşünürken kestane rengi dudaklarını sıkıyor. “Vârisi fazlasıyla gözü kara olduğunda endişelenmek bir kralın görevidir.”

Gözlerimi deviriyorum. “O halde iki vârisinin olması iyi bir şey.”

“Aynı zamanda, oğlu hiçbir şekilde eve gelmek istemediğinde endişelenmek bir babanın görevidir.”

Duraksıyorum. Babamla her zaman aynı fikirde olmaya-bilirim ama yokluğumdan dolayı kendisini suçlamasını da

hiç istemem. Krallık söz konusu olmasaydı, onu da yanımda götürürdüm. Hatta herkesi alırdım. Babamı, annemi, kız kardeşimi, hatta kehanetlerini kendisine saklaması şartıyla kraliyet danışmanını bile. Hepsini birer valiz gibi güverteye taşır ve macera gözlerini alıncaya kadar onlara dünyayı gösterirdim. Ama yapamam, o yüzden onları özlemenin acısına katlanıyorum ki bu okyanusun özlemiyle yanmaktan çok daha iyi.

“Cristian’la mı ilgili?” diye soruyor babam.

“Hayır.”

“Yalanlar cevap değildir.”

“Ama kulağa gerçeklerden çok daha iyi gelir.”

Babam iri elini omzuma koyuyor. “Bu sefer kalmanı istiyorum,” diyor. “O kadar uzun zamandır denizlerde dolaşıyorsun ki kendin olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttun.”

Benliğimi benden çalanın asıl kara olduğunu ve beni kendime ancak denizlerin getirdiğini ona söylemem gerektiğini biliyorum. Ancak babama böyle bir şeyi söylemek her ikimizi de incitmekten başka bir işe yaramaz.

“Yapacak bir işim var,” diyorum. “Hallettiğimde geri döneceğim.”

Yalan ağzımda acı bir tat bırakıyor. Babamın, Midas’ın Kralı’nın ve dolayısıyla da Yalanlar Kralı’nın zaten farkındaymış gibi bir hali var ve öyle bir üzüntüyle gülümsüyor ki bana, oturuyor olmasaydım eminim yığılırdım.

“Bir prens söylencelere ve efsanelere konu olabilir,” diyor, “ama içlerinde yaşayamaz. Bu söylencelerle efsaneleri yaratacağı gerçek dünyada yaşamalıdır.” Bana çok ciddi

bakıyor. “Masalları biraz daha az dikkate almalısın Elian, yoksa sadece bir masaldan ibaret olacaksın.”

Babam kalkıp giderken bunun kötü mü yoksa iyi mi olacağını düşünüyorum. Gece yarısı çocukların kulaklarına fısıldanan bir hikâye, oyun oynarlarken birbirlerine söyledikleri bir şarkı haline gelmek gerçekten de kötü bir şey olabilir mi? Midas efsanelerinin bir parçası olmak mesela: altın kan ve bir zamanlar öldürmekle tehdit ettiği canavarı bulmak için dünyayı gemiyle dolaşan bir prens.

Sonra birden aklıma geliyor.

Sırtım dikleşiyor. Babam bana peri masallarının içinde yaşamayı bırakmamı söyledi, ama belki de yapmam gereken şey tam da budur. Çünkü Golden Goose’taki adamın bana anlattıkları, metinlerin ve biyografilerin sayfalarına basılacak bir hadise değil. Bir hikâye.

Çabucak sandalyeden kalkıp çocuk kitaplarının olduğu bölüme gidiyorum.

ON

BÜTÜN SOKAKLAR pırıl pırıl parlıyor ve hazinelerle dolu. Çatılar sazlık evlerinkine benziyor, tek fark altın sırmalarla kaplı olmaları, ayrıca süslü fenerlerin çerçeveleri içlerindeki ışıktan daha parlak. Su yüzeyinin rengi bile açık sarıya dönmüş, akşamüstü güneşiyle hava ılık ve hoş kokulu.

Bunların hepsi çok fazla. Çok parlak. Çok sıcak. Çok gösterişli.

Kendimi sakinleştirmek için boynumdaki deniz kabuğunu sıkıca tutuyorum. Bana evimi hatırlatıyor. Türüm onların katil prenslerinden korkmuyor, sadece bu ışığa katlanamıyor, o kadar. Okyanusun buz gibi serinliğini delip geçen sıcaklığa ve her şeyi ısıtmasına da.

Burası sirenlere göre bir yer değil. Denizkızlarına göre bir yer.

Prensin gemisinin yanında bekliyorum. Aslında geminin öldürme işi prene krallıkları en az benim kadar gezdirdiği için— burada olacağından ve olsa dahi hangisinin onunki olduğunu tespit edebileceğimden emin değildim. Sadece duyduğum korkunç hikâyelerden; prensin gemisini görüp kaçabilmeyi başarmış bir avuç sirenin anlattıklarından yola

çıkabilirdim. Ama gemiyi Midas rıhtımında görür görmez onunki olduğunu anladım.

Tam olarak hikâyelerdeki gibi değil, ama söylenenlerle aynı kasvetli havaya sahip. Rıhtımda demirli olan diğerleri gemiden çok gök kubbeye benziyor, ama burnunda önüne çıkana saplanacakmış gibi duran uzun çıkıntısı yardımıyla yönlendirilen bu gemi, gece kadar lacivert gövdesi ve ruhum kadar koyu renk güvertesiyle diğerlerinden çok daha geniş. Cinayete yaraşır bir gemi.

Ben hâlâ denizin derinliklerinden gemiye hayranlıkla bakmakla meşgulken yukarıda bir gölge beliriyor. Adam geminin güverte altındaki çıkıntısına inip denize bakıyor. Onun ayak seslerini denizin derinliklerinden bile duyabilirdim. Ama işte birdenbire orada beliriyor, bir eliyle destek almak için iplere tutunurken derin ve yavaş soluklar alıp veriyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum ama altının pırlıltısı yüzünden fazla bir şey görmek zor. Güneş hâlâ bu kadar tepedeyken suyun üzerine çıkmanın tehlikeli olduğunu biliyorum, ama daha yakından bakmalıyım. Yavaşça yüzeye çıkıp sırtımı geminin ıslak gövdesine dayıyorum.

Adamın başparmağındaki Midas kraliyet ailesi nişanını görünce dudaklarımı yalıyorum.

Midas Prensi görünüşe göre saltanat kıyafetlerini hiç umursamadan özensizce giymiş. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, düğmeleri açık duruyor, rüzgâr kalbine ulaşıyor. Yaşça benden çok da büyükmüş gibi durmuyor, yine de bakışlarında sert ve görmüş geçirmiş birinin ifadesi var. Bunlar kaybedilmiş masumiyetin gözleri, deniz

yosunundan daha yeşil ve sürekli arayışta. Boş okyanus bile bir av onun için, şüpheyile merak karışımı bir duyguyla bakıyor etrafına.

“Seni özledim,” diyor gemisine. “İddiaya girerim sen de beni özlemişsindir. Onu birlikte bulacağız, değil mi? Ve bulduğumuzda da bu okyanustaki her kahrolası canavarı öldüreceğiz.”

Sivri dişlerimi dudaklarımda hafifçe ısırarak dolaştırıyorum. Düşündüğü şeyin beni yok etme gücüne sahip olma ihtimali olabilir mi? Bu tamamen hayal ürünü bir katliam fikri; kendimi birdenbire gülümserken buluyorum. Ne kadar şeytani bir prens, öncekilerde gördüğüm masumiyetten tamamen arınmış. Bu, deneyimsiz ve endişeye kapılma potansiyeli olan bir soylu değil, tam tersi, savaşma ve vahşet saçma potansiyeli olan bir prens. Kalbi görülmeye değer olacak. Tam dudaklarımı aralamış şarkımı söylemeye başlayacakken daha nefes almaya bile fırsat bulamadan sert bir şekilde suyun altına çekiliyorum.

Tam karşımda bir denizkızı duruyor. Renk cümbüşü bir vücudu var. O pembeler, yeşiller ve sarılarla adeta üzerine boya sıçramış gibi. Yüzgeci yılan gibi kıvrılıyor, denizatının kemiklerinden oluşan zırhı karnından ve kollarından çıkıyor.

“Benim!” diyor *Psáriin* dilinde.

Çenesi domuz burnu gibi uzuyor ve bana hırladığında da acı verici bir açıyla eğiliyor. Suyun üzerindeki prensi işaret edip göğsünü yumrukluyor.

“Burada hak iddia edemezsin,” diyorum ona.

Denizkızı başını iki yana sallıyor. Saçları yok, kafatasının derisi bir kaleydoskop gibi, hareket ettiğinde renkler

sanki birer ışık misali kafasından çıkıp dalga dalga yayılıyor. “Hazine,” diyor.

Eğer bir parça bile sabrım kaldıysa da o noktada tükeniyor. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Midas bizim,” diyor tiz sesiyle bağırarak. “İzleyip, hazine düştüğünde de alıp topluyoruz, o bizim için hazine ile altın demek ve *sana ait değil.*”

“Neyin bana ait olduğuna ben karar veririm,” diyorum.

Denizkızı başını iki yana sallıyor. “Senin değil!” çığlık atıp bana doğru dalışa geçiyor.

Saçıma sıkıca yapışıp çekiyor, tırnaklarını omuzlarıma geçirip beni sarsıyor. Çığlık atıp ısırtıyor. Dişlerini koluma saplayıp etimi koparmaya çalışıyor.

Bu saldırıdan hiç etkilenmeyerek denizkızını enseden sıkıca yakalayıp kafa atıyorum. Kocaman açtığı gözleriyle geriye düşüyor. Bir süre sersemlemiş halde suda hareketsiz durup ardından tiz sesiyle haykırarak tekrar bana saldırıyor.

Çarpıştığımızda, denizkızını suyun üzerine çekip çıkarmak için gücümü kullanıyorum. Nefesi kesiliyor, hava onun solungaçları için bir zehir. Denizkızı bir eliyle kendi gırtlığına yapışıp diğer eliyle de beni tırmalamaya çalışırken kahkahayla gülüyorum. Acınası bir çaba.

“Bu, sensin.”

Bakışlarımı aniden yukarıya çeviriyorum. Midas Prensi dehşete düşmüş ve şaşırıp kalmış bir halde dikkatle bize bakıyor. Dudakları hafif sola eğilmiş.

“Şuna bakın,” diye fısıldıyor prens. “Canavarım beni bulmaya gelmiş.”

Ben de ona aynı merakla bakıyorum. Siyah saçlarının hafif sakallı çenesini dağınık bir şekilde okşayışına, bizi daha iyi görmek için eğilirken alınına düşüşüne, sol yanağındaki derin gamzeye ve gözlerindeki meraklı ifadeye bakıyorum. Fakat bakışlarımı denizkızından ayırmayı tercih ettiğim o anlarda yaratık bu fırsatı değerlendirip ikimizi birden öne doğru sürüyor. Gemiye öyle bir güçle çarpıyoruz ki koskoca yelkenli birleşen kuvvetimizle birlikte gıcırıyor. Prens dengesini kaybedip suya, tam yanımıza düşmeden önce saldırıya karşılık vermek için çok az vakit bulabiliyorum.

Denizkızı beni tekrar suyun altına çekiyor ama prensin suda olduğunu görünce korkuyla geri çekiliyor. Prens sığ denizin dibine bir taş gibi batsa da hemen ardından yüze çıkmaya çabalıyor.

“Benim hazinem,” diyor denizkızı. Uzanıp prensin elini yakalayarak onu dibe çekiyor. “Kalbin altından mı? Hazine-ler, hazineler ve altınlar.”

Canavarca bir kahkahayla karşılık veriyorum. “O *Psáriin* dilini konuşamaz, seni aptal.”

Denizkızı kafasını 180 derece döndürüp bana bakıyor. Tiz, çok kötü bir ciyaklamanın ardından bu sefer tam tur döndürüp dikkatini tekrar prene yöneltiyor. “Hazinele-ri topluyorum,” diye devam ediyor. “Hazinelerle kalpleri. Yalnız birini yiyorum. Ama şimdi her ikisini de yiyip sana dönüşeceğim.”

Denizkızı suyun altında onu zapt ederken prens de yukarı çıkmaya çabalıyor. Tekmeleyip dövüyor ama denizkızı büyülenmiş gibi. Prens gömleğini okşuyor, tırnakları kumaşı

ve prensin tenini yırtıp kanını akıtıyor. Sonra çenesi hayal edilemeyecek bir ebatta açılıyor.

Prensin hareketleri ağırlaşmaya, gözleri kapanmaya başlıyor. Boğuluyor ve denizkızı onun kalbini kendine almayı planlıyor. Onu insana, yüzgeçlerini bacaklara, balıktan başka bir canlıya dönüştüreceği umuduyla kalbini alıp yeme niyetinde. Annemin sevgisini geri kazanmak için ihtiyacım olan şeyi çalma peşinde.

O kadar öfkeliyim ki hiç düşünmeden tırnaklarımı denizkızının kafatasına geçiriyorum. Birden şoka giren denizkızı prensi bırakınca o da tekrar suyun üzerine çıkmaya başlıyor. Daha sıkı tutuyorum. Denizkızı bana vurup ellerimi tırmalıyor ama gücü bir sireninkinin yanında hiç kalır. Özellikle de benimkiyle. Hele de öldürmeyi kafaya koymuşsam.

Denizkızının kafatasına daha fazla bastırdığım parmaklarım gökkuşağı kafa derisinin içine gömülüyor. Kafatası kemiğinin sertliğini hissediyorum. Denizkızı biraz daha hareketsizleşse de durmuyor. Parmaklarımı daha derine gömüp birden çekiyorum.

Kopan kafası deniz yatağına düşüyor.

Kafayı alıp anneme bir zafer hatırası olarak götürmeyi, bir sirene meydan okuma cüretini gösterecek denizkızlarına uyarı mahiyetinde Keto Sarayı'nın dışında bir mızrağın ucuna takılı olarak sergilemeyi düşünüyorum. Ama Denizler Kraliçesi buna onay vermez. Daha az önem taşıyan bir canlı türü olsun ya da olmasın, denizkızları onun halkı. Yaratığa son kez küçümser bir bakış attıktan sonra prensimi aramak üzere yukarıya yüzüyorum.

Rıhtımın yanındaki küçük bir kumluğun kıyısında görüyorum onu. O kadar şiddetli öksürüyor ki bütün vücudu sarsılıyor. Ağzından büyük miktarda su boşalıyor, ardından yüzüstü yığılıyor. Yüzerek kıyıya mümkün olduğunca yaklaşıyorum, ardından yüzgecimin sadece ucu denizde kalacak şekilde kıyıya çıkıyorum.

Uzanıp prensin ayak bileğini yakalayarak onu yanıma çekiyorum.

Omzunu hafifçe dürttüğümde kıpırdamadığını görünce sırtüstü çeviriyorum. Altın gibi yanaklarına kumlar yapışmış, okyanusla ıslanmış dudakları hafifçe aralanmış. Çoktan yarı ölü gibi görünüyor.

Gömleği tenine yapışmış, denizkızının tırnağıyla yırttığı yerlerden kan sızıyor. Göğsü zayıf nefes alıp verişini yüzünden zorlukla inip kalkıyor ve kalp atışının belli belirsiz sesini duymamış olsam, kesin güzel bir cesetten başka bir şey olmadığını düşünürdüm.

Elimi yüzüne bastırıyorum, gözünün kenarından yanağına kadar tırnağımla çiziyorum. Cildinin üzerinde ince bir kırmızı çizgi kabararak kendini gösteriyor ama prens kımıldamıyor. Çenesi o kadar sert ki bana bile dayanabilir.

Elimi yavaşça gömleğinin altına sokup göğsüne bastırıyorum. Kalbi avucumun altında can havliyle çarpıyor. Başımı göğsüne yaslayıp yüzümde bir gülümsemeyle kalp atışlarını dinliyorum. Tenindeki okyanusun ve aşına olduğum tuzun kokusunu alabiliyorum, ancak altta bununla karışmış başka bir koku daha var, hafif bir anason rayihası. Balıkçıların siyah şekerleri gibi kokuyor. Avlarını yemlemek için kullandıkları şeker içeren yağ gibi.

Birdenbire, kendimi prensin ayılmasını umut ederken buluyorum, böylece kalbini söküp anneme götürmeden önce o yosun yeşili gözlerini bir kez daha görebilirim. Tırnaklarımla etine sıkıca tutunup yumruğumu büyük bir güçle içeri itmeye hazırlanıyorum.

“Majesteleri!”

Birdenbire başımı kaldırıyorum. Muhafız alayı rıhtımdan bize doğru koşarak geliyor. Tekrar prene bakıyorum, gözlerini açmaya başlamış. Başını kumda bir sağa bir sola döndürüyor, ardından bakışları odaklanıyor. Bana. Saçlarımla rengine ve onunla uyumlu olan tek gözüme dikkatle bakarken gözleri kısılıyor. Tırnaklarım göğsüne batarken hiç endişelenmiş gibi bir hali yok, eli kulağında ölümünden korkuyormuş gibi de görünmüyor. Aksine, gayet cesur. Ve tuhaf bir şekilde tatminkâr.

Bunun ne demek olduğunu düşünmeye vaktim yok. Muhafızlar hızla yaklaşıyor, prenslerine sesleniyor, silahlarla kılıçlar kullanıma hazır. Hepsi de bana nişan almış. Prens göğsüne ve kazanmaya çok yaklaştığım kalbine bir kez daha kısa bir bakış attıktan sonra ışıktan daha hızlı bir şekilde okyanusa dönüp ondan uzaklaşıyorum.

ON BİR

RÜYALARIM BANA AİT olmayan kanla dolu. Hiçbir zaman benim olmadı, çünkü gerçek hayatta ne kadar ölümsüz gibi görünüyorsam, rüyalarım da öyleyim. Yaralarla anılardan meydana gelmişim ve hiçbirinin gerçek bir etkisi yok.

Saldırının üzerinden iki gün geçmesine rağmen geceleri sirenin yüzü hiç aklımdan çıkmıyor. Ya da onu ne kadar az hatırladığım. Ne zaman tek bir anı hatırlamaya çalışsam, tek görebildiğim gözleri oluyor. Biri günbatımı kızılı, diğeri de çok sevdiğim okyanus gibi olan gözleri.

Prens Katili.

Kumsalda kendime geldiğimde sersem gibiydim ama yine de bir şeyler yapabilirdim. Kemerime takılı bıçağa uzanabilir ve ona sirenin kanını içirebilirdim. Yumruğumu çenesine geçirebilir ve bir muhafız gidip babamı getirirken ben de sireni baskı altında tutabilirdim. Onu öldürebilirdim. Ama yapmadım, çünkü o harika bir şey. Uzun zaman boyunca benden paçayı kurtarmayı başarmış ama en sonunda ortaya çıkmış bir canlı. Çok az erkeğin anlatacak kadar yaşadığı bir yüzün mahremiyetine beni kabul etmiş bir yaratık.

Canavarım beni buldu ve ben de onu bulacağım.

“Bu büyük bir hakaret!”

Kral bir hışımla odama giriyor, yüzü kıpkırmızı kesilmiş. Annem arkasından geliyor, yeşil renk bir kalasiris* giymiş, yüzünde bıkip usanmış bir ifade var. Beni gördüğünde kaşları çatılıyor.

“Hiçbiri bana tek kelime bile edemez,” diyor babam. “Kahrolası denize bekçilik edemiyorlarsa deniz bekçileri ne işe yarar ki?”

“Hayatım.” Annem elini nazikçe babamın omzuna koyuyor. “Onlar denizin üstündeki gemileri gözlüyorlar. Onlara denize dalıp sirenleri aramalarını söylediğimizi hatırlamıyorum.”

“Bunu söylemeye gerek mi var!” Babam çok öfkeli. “O adamların ihtiyacı olan şey, inisiyatif. Özellikle de müstakbel kralları buradayken. O deniz şıllığının oğlumun peşinden geleceğini bilmeliydiler.”

Benim odamda olmalarına rağmen, babam orada olduğumu yeni fark ediyormuş gibi bana dönüyor. Alnımdaki ip gibi teri ve vücudumdan sızıp çarşafı ıslatışını fark ediyor.

Yüzü yumuşuyor. “Daha iyi misin?” diye soruyor. “Doktoru getirebilirim.”

“Ben iyiyim.” Sesimin kısıklığı yalanımı ele veriyor.

“Öyle görünmüyorsun.”

Kendimi birdenbire yine canavarlardan korunmak için babasına ihtiyaç duyan bir çocuk gibi hissetmek hoşuma gitmeyince elimi kaldırarak itiraz ediyorum. “Henüz kahvaltı

* Antik Mısır’da kadınların giydiği, genelde mavi tonlarında olan V yakalı dar elbise. (ç.n.)

etmeden kimsenin iyi görüneceğini sanmıyorum,” diyorum. “Gerçi bu halimle bile saraydaki herhangi bir kadını baştan çıkarabileceğime iddiaya girerim.”

Annem bana azarlar gibi bakıyor.

“Hepsini reddedeceğim,” diyen babam hastalığım onu susturmaya yetmemişçesine devam ediyor. “Deniz bekçilerinin göstereceği her sudan sebebi.”

Yatak başına yaslanıyorum. “Bence aşırı tepki veriyorsun.”

“Aşırı tepki mi veriyorum! Güpegündüz kendi topraklarımızda öldürülebilirdin.”

Yataktan kalkıyorum. Biraz sallanıyorum, ayaklarımın üzerinde dengesiz bir duruşum var, ama belli etmemek için çabucak toparlanıyorum. “Açıkçası sireni fark etmemelerinden dolayı bekçileri pek suçlayamam,” diyorum gömleğimi yerden alarak. “Bunun için eğitilmiş gözler gerekir.”

Yeri gelmişken, bu gerçekten doğru, ama babamın umursayacağından şüpheliyim. Deniz bekçilerinin deniz üzerindeki düşman gemilerini izlediğini ve iblislerle şeytanlar kol geziyor mu diye denizin altını araştırmalarının hiçbir şekilde gerekmediğini hatırlıyormuş gibi bir hali de yok. *Saad* dünyada bunu deneyecek kadar deli olan birkaç kadınla erkeğin evidir.

“Seninki gibi gözler mi?” Babam benimle eğleniyor. “O halde senin şu etrafta boş boş dolaştığın serserilerden bazılarını tutalım.”

Annemin gözleri ışıltıyor. “Ne kadar harika bir fikir.”

“Hiç de değil!” diye çıkışıyor babam. “Ben dalga geçiyordum, Isa.”

“Yine de son günlerde senden duyduğum en abes olmayan fikirdi.”

Onlara gülümsüyor ve babama doğru yürüyüp elimi omzuna koyarak rahatlatmaya çalışıyorum. Gözlerindeki öfke yerini teslimiyete benzer bir bakışa bırakıyor. Yapılacak tek bir şeyin olduğunu o da en az benim kadar iyi biliyor ve bu benim gitmem demek. Babamın öfkesinin kısmen bunu bilmesinden kaynaklandığından şüpheleniyorum. Ne de olsa Midas, babamın avına çıktığım ibislere karşı güvenli bir liman olduğunu hararetli bir şekilde ifade ettiği sığınak. İhtiyacım olduğunda dönüp gelebileceğim bir kaçış yeri. Şimdiyse bu saldırı onu yalancı çıkarıyor.

“Endişelenme,” diyorum. “Bunu yaptığı için sirene acı çektireceğim.”

Bu kelimeleri sarf edene dek bunu ne ölçüde kastettiğimin farkına bile varmadım. Evim, hayatımın geri kalanı gibi tehlikeyle lekелendi ve bu benim için kabul edilebilir bir şey değil. Sirenler denizlere aittir, ayrıca benim iki farklı yönüm—prens ve avcı—birbirinden hep uzak olmuştur. Şimdi birbirlerine karışmalarının sebebinin, benim rol yapmayı bırakıp ailemin karşısına çıkarak hiçbir zaman bir kral olma amacını taşımamam ve ne zaman eve gelsem kendimi sahtekâr gibi hissetmem olduğunu söyleyecek kadar cesur olamamak canımı sıkıyor. Bir şey söylemeden ya da yapmadan önce bunun en doğrusu, en uygunu olduğuna emin olmak için her kelimeyi ya da her hareketi dikkatle düşünmek zorunda kalmam da. İki benliğim, Prens Katili beni buna zorladığı için birbirine karıştı. En başından beri benim yapma cesaretini göstermem gereken bir şeyi o eyleme geçirdi.

Bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum.

O günün ilerleyen saatlerinde *Saad*'ın güvertesinde mürettebatım etrafımda toplanıyor. Gözümün kenarından çene kadar inen çizgiye öfkeyle bakan iki yüz kadar kadın ve erkek. Gömleğimin altında çok daha fazlası olsa da bu görebildikleri tek yara izi. Kalbimin tam üzerine tırnaklarıyla daire çizmiş. Sirenin tırnak parçaları hâlâ göğsümde gömülü duruyor.

“Size geçmişte tehlike içeren emirler verdim,” diyorum onlara. “Ve bir kere bile şikâyet etmeden hepsini yerine getirdiniz. Aslına bakılırsa,” sırtıyorum, “çoğunuz demek daha doğru.”

Birkaç kişi Kye'in olduğu tarafa sırtarak bakınca o da gururla selam veriyor.

“Ama bu farklı.” Kendimi hazırlarken derin bir iç çekiyorum. “Gönüllülerden oluşan yaklaşık yüz kişilik bir mürettebata ihtiyacım var. Gerçekten kim isterse alırım, ama biliyorsunuz ki bazılarınız olmazsa bu yolculuk da hiçbir şekilde mümkün olmaz.” Baş makinistime baktığımda o da başını sallayarak beni sessiz anlayışıyla onaylıyor.

Mürettebatın geri kalanı da bana aynı derecede güçlü vefa duygularıyla bakıyor. İnsanlar ailenizi seçemeyeceğinizi söyler ama ben *Saad*'ın her üyesi için tam da bunu yaptım. Beni arayıp bulmayanları ve diğer hepsini tek tek itinayla seçtim. Ayaktakımadaki herkes dahil olmak üzere biz, birbirimizi seçtik.

“Nasıl bir sadakat yemini etmiş olursanız olun, ben sizi buna bağlı kalmaya mecbur tutmayacağım. Onurunuz söz

konusu değil ve gönüllü olmayanlar için de aksi düşünölme-
yecek. Başarılı olursak, bir sonraki seferimizde bu müret-
tebatın her üyesini kollarımızı açarak tekrar aramıza kabul
edeceğiz. Öncelikle bunu netleştirmek isterim.”

“Süslü konuşmaları bırak artık!” diye bağılıyor Kye.
“Sadede gel, ben de uzun paçalı donumu yanıma alayım mı,
almayayım mı bir an önce bileyim.”

Yanında duran Madrid gözlerini deviriyor. “El çantayı
almayı da unutma.”

Kahkahayı basmak üzereyim, ama kendimi tutup konuş-
maya devam ediyorum. “Birkaç gün önce bir adam bana
gelip Denizler Kraliçesi’ni öldürecek güce sahip olan son
derece nadir bir taşla ilgili bir hikâye anlattı.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Kalabalığın içinden biri so-
ruyor.

“Mümkün değil ki!” Bir başkası bağırarak cevap veriyor.

“Zamanında birileri bana dünyanın en ölüm saçan cana-
varlarını avlamak için suç işlemişlerle topluma uyum sağla-
yamayanlardan oluşan bir mürettebatla denizlere açılmanın
mümkün olmayacağını ve hepimizin bir hafta içinde ölece-
ğini söylemişti,” diyorum.

“Seni pek tanımıyorum,” diyor Kye, “ama kalbim hâlâ
atmaya devam ediyor.”

Ona gülümsüyorum.

“Bütün dünya, Denizler Kraliçesi’nin insan yapımı bir
silahla öldürülemeyeceğine inandırılmış,” diyorum. “Ancak
bu taş insan yapımı değil; ilk soyların en saf sihriyle işlendi.
Bunu kullanırsak, Denizler Kraliçesi de üç uçu mızrağını

Prens Katili'ne teslim edemeden ölebilir. Bu onların ırkını tüm güçlerden kesin olarak arındıracaktır.”

Madrid adamları dirsekleyip kendine yol açarak öne çıkıyor. Kye da arkasından gelirken Madrid sert bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmiyor. “Hepsi iyi güzel, Kap,” diyor. “Fakat asıl endişelenmemiz gereken Prens Katili değil mi?”

“Onu şimdiye kadar denizköpüğüne dönüştürmemiş olmamızın tek sebebi bir türlü bulamamamız. Annesini öldürsek, o zaman bize yüzünü gösterir. Sirenlere bu yetenekleri bahşedenin kraliçenin sihri olduğunu söylemeye gerek yok. Kraliçeyi yok edersek hepsi zayıflar, Prens Katili de dahil. Denizler bizim olur.”

“Peki, Denizler Kraliçesi'ni nasıl bulacağız?” diye soruyor Kye. “Peşinden dünyanın sonuna kadar gelirim ama onların krallığı kayıp bir denizin ortasında. Nerede olduğunu kimse bilmiyor.”

“Krallığın nerede olduğunu bilmemize gerek yok. Diávo los Denizi'nin bile nerede olduğunu bilmemiz gerekmiyor. İhtiyacımız olan tek şey Págos'a nasıl gideceğimizi öğrenmek.”

“Págos.” Madrid bunu kaşlarını çatarak söylüyor. “*Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın.*”

“Kristal orada,” diye cevap veriyorum. “Ve bir kez elimize geçirdiğimizde, Denizler Kraliçesi zaten bize kendi gelecek.”

“O halde doğruca buz krallığına gidiyoruz ve kar halkından bize onu vermesini mi istiyoruz?” diye soruyor biri.

Tereddütte kalıyorum. “Pek sayılmaz. Kristal Págos'un içinde değil. Üzerinde.”

“Bulut Dağı,” diyerek mürettebatı aydınlatıyor Kye. “Kaptanımız dünyanın en soğuk dağının zirvesine tırmanmamızı istiyor. Deneyen herkesin ölümüne yol açan dağa.”

Mürettebat kendi aralarında mırıldanmaya başladığında Madrid alay edercesine gülüyor. “Ve,” diye ekliyor, “bunların hepsi de dünyanın en korkunç yaratığının kapımıza kadar gelmesini sağlayıp sağlamayacağı belli olmayan efsanevi bir kristal için.”

Bu iki kişilik gösteriden ya da seslerinde algıladığım ani şüpheden hiç hoşlanmamış bir şekilde dik dik bakıyorum. Bu, beni ilk sorgulayışları ve yaşattığı his alışmayı beklediğim türden değil.

“Evet, özet olarak bu,” diyorum.

Bir sessizlik var ve ben kıpırdamadan durmak veya kararlı görünmek haricinde bir harekette bulunmamak için elimden geleni yapıyorum. Bana güvenebilirlermiş gibi. Belki de hepsinin ölümüne neden olmayacakmışım gibi.

“Pekâlâ.” Madrid, Kye’a dönüyor. “Bana kalırsa kulağa eğlenceli geliyor.”

“Sanırım haklısın,” diyor Kye, sanki peşimden gelmek daha önce üzerinde hiç düşünmediği bir zorlukmuş gibi. Bana dönüyor. “O halde biz varız.”

“Öyle nazikçe sordun ki, galiba ben de bu işe biraz zaman ayırabilirim,” diye bağıyor bir başkası.

“Böyle cazip bir teklife hayır demek çok zor, Kap!”

“Herkes bu kadar hevesliyse, o halde devam et.”

Birçoğu canlarını bir gülümsemeyle bana emanet ederek bağırp onaylıyor. Sanki bu onlar için sadece bir oyunmuş

gibi. Havaya kalkan her yeni elle beraber kabul ettiklerini ifade eden haykırışlar da yükseliyor. Ölüm ihtimalini ve hep birbirlerine kenetleneceklerini haykırıyorlar. Hepsi aklını kaçırmış, ama hepsi müthiş.

Bağlılığa yabancı değilim. Sarayda insanlar bana baktıklarında akılsızlıktan kaynaklanan sersemce bir bağlılığa şahit oluyorum. Tuhafıklar dizisini asla sorgulamayanlar için doğal olan bir şey. Fakat adamlarım şu anda bana baktıklarında, gözlerinde hak ederek kazandığım bir bağlılığı görüyorum. Uygun gördüğüm kadere onları sürükleme hakkına layıkmışım gibi.

Artık buzlar ülkesine yelken açmadan önce yapmam gereken tek bir şey kaldı.

ON İKİ

MİDAS'TA DEĞİŞMEDEN kalan tek yer Golden Goose'tur. Görünüşe göre ben yokken ülkenin her köşesi bana hiçbir zaman yavaş gibi gelmeyen küçük evrimler geçirerek büyüyor ve değişiyor, ama Golden Goose hep aynı. Bir zamanlar tüm evlerin o dönemin modasıyla yaptığı gibi kapısının önüne altından çiçekler ekmedi. Altın çiçeklerin kalıntıları şimdilerde iyice bürüyerek onları yutan otların aralarından hâlâ görülür. Ne kum rengi sütunlar dikti ne rüzgâr çanları astı ne de çatısına piramit şekli vererek değişiklik yaptı. Dokunulmamış bir zamansızlığın içinde, o yüzden ne zaman dönsem ve memleketimde bir şeyler farklı olsa, Golden Goose için geçerli olmayacağını kesinlikle bilirim. Ne de Sakura için.

Saat daha erken ve güneş hâlâ sapsarı. Midas'ın geri kalanı hâlâ uyurken Golden Goose'un ayak takımını ziyaret etmenin en iyisi olacağını düşündüm. Müdavimler gizli gizli dinlerken buzlar ülkesinde doğmuş sahibinden bir iyilik istemek bana akıllıca olmayacakmış gibi geldi. Kızılçamdan yapılmış ahşap kapıyı çaldığımda parmak eklemime kıymık batıyor. Tam kıymığı çıkarmışken kapı açılıyor. Eşiğin gerisinde duran Sakura'nın hiç de şaşırmış gibi bir hali yok.

“Gelenin sen olduğunu biliyordum.” Arkama göz atıyor.
“Dövmeli olan yanında değil mi?”

“Madrid gemiyi hazırlıyor,” diyorum. “Bugün denize açılıyoruz.”

“Çok yazık.” Sakura elindeki bulaşık bezini omzunun üzerinden geriye atıyor. “Sen o kadar güzel değilsin.”

Onunla tartışmıyorum. “İçeri gelebilir miyim?”

“Bir iyilik isteyecekse, bir prens de herkes gibi kapıdan sorabilir.”

“Kapın viski ikram etmiyor ama.”

Sakura koyu kırmızı dudaklarıyla yan yan gülüyor. Kollarını içeri doğru uzatıp bana girmemi işaret ediyor. “Umarım ceplerin dolu gelmişsindir.”

Gözlerimi ondan ayırmadan içeri giriyorum. Bana karşı bir münasebetsizlik yapacağını –belki de tam orada, Golden Goose’ta beni öldürmek gibi bir şeye kalkışacağını– düşündüğümünden değil, ilişkimiz ona bu kadar kâr getirdiği sürece öyle bir şeyi planlamaz. Ama Sakura’da sürekli güvenimi sarsan bir şey var ve böyle hisseden tek ben değilim. Günahları değerli birer mücevhermişçesine toplayan müşterileri ile Golden Goose gibi bir meyhaneyi yürütebilecek pek fazla kişi yok. Sürekli kavga dövüş olur, çoğu gece yerlere viskiden çok kan dökülür. Yine de Sakura onlara artık yeter dediğinde, adamlarla kadınlar kavgalarına son veriyorlar. Yakalarını düzelterip pis yere tükürdükten sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi içkilerini içmeye devam ediyorlar. Muhtemelen Sakura Midas’taki en korkulan kadın. Ve korkulan kadınlara arkamı dönmek gibi bir âdetim yoktur.

Sakura barın arkasına geçip bir kadehe kehribar renginde bir içki koyuyor. Ben karşısına otururken, Sakura kadehi dudaklarına götürüp hemen bir yudum alıyor. Koyu kırmızı ruju kadehin kenarında izini bırakıyor ve ben de bu beklenmedik şekilde gelen en uygun anı hemen değerlendirmeye alıyorum.

Sakura kadehi önüme koyarken, “Oldu mu?” diye soruyor.

Zehirli olmadığını belirtiyor. Kalbimi tam anlamıyla yerinden söküp alabilecek canavarları dünyanın tüm denizlerinde arıyor olabilirim ama bu dikkatsiz olduğum anlamına gelmez. Bir limana demir attığımızda birileri tarafından taldılmamış bir şeyi ne yer ne de içerim. Genellikle bu görev Torik’e düşer, mürettebata aldığım ilk dakika buna gönüllü olmuş ve en büyük zehirlerin bile onu öldüremeyeceğinde, bu yüzden hayatını tehlikeye atmış sayılmayacağında ısrar etmişti. Sadece iri yarı vücudunu dikkate almakla bile ikna olmuşum.

Kye elbette ki bu sorumluluğu reddetmişti. *Hayatını kurtarıırken ölürsem, demişti, o zaman seni kim koruyacak?*

Sakura’nın ruj lekesine bakarken gülümsüyor ve diğer tarafından bir yudum viski içmek için bardağı çeviriyorum.

“Rol yapmaya gerek yok,” diyor Sakura. “Lafı hiç dolandırmadan sormalısın.”

“O halde neden burada olduğumu biliyorsun.”

“Bütün Midas senin şu sireni konuşuyor.” Sakura sırtını arkasındaki içki dolabına yaslıyor. “Burada benden habersiz bir şeyler dönebileceğini düşünme sakın.”

Bakışları her zamankinden keskin ve bana sanki hakkında bilmediğim çok az şey var der gibi gözlerini kısarak

bakıyor. Bir prensin ihtiyatlı davranma lüksü olabilir ama bir korsanın asla. Konuştuğum lafların çoğunun yabancılar tarafından çalınıp en yüksek bedeli ödeyene satıldığını biliyorum. Bir süreliğine Sakura da onlardan biriydi, ne zaman fırsatını yakalasa bildiklerini altın karşılığında satardı. O yüzden o gece bir adamın bana gelip Sakura'nın memleketiyle, orada saklı olan hazine hakkında söylediklerini dikkatle dinledi.

“Benimle gelmeni istiyorum.”

Sakura gülüyor ama bu gülüş yüzündeki kasvetli ifadeye hiç uymuyor. “Bu prensin verdiği bir emir mi?”

“Bir rica.”

“O halde reddediyorum.”

“Sen de biliyorsun ki,” kadehimdeki lekeyi siliyorum, “rujun bulaşıp dağıldı.”

Sakura kadehteki koyu kırmızı dudak izine baktıktan sonra parmağını dudağına bastırıp çekiyor. Parmağının temiz olduğunu görünce yüzünde öfkeli bir ifade oluşuyor. Artık karşımda en gerçek haliyle, ne olduğunu her zaman bildiğim yüzüyle duruyor. Tüm sirenlerin gözlerinden daha mavi olan dudaklarıyla, kar beyaz yüzlü kadın.

Sadece kraliyet ailesine bahşedilmiş bir mavilik.

Págos'un yerli halkı Yüz Krallık'taki hiçbir ırka benzemez, ancak kraliyet ailesinin fertleri onların da üstünde olan bir soydur. Devasa buz kütlelerinden oyularak meydana getirildikleri söylenir ya, işte tenleriyle saçları o kadar beyazdır ve dudakları kraliyet mühürleri kadar mavidir.

“Yoksa bir süredir biliyor muydun?” diye soruyor Sakura

“Yaptığın onca şeyin yanına kâr kalmasına izin vermem sebebi budur,” diyorum ona. “İyi şekilde değerlendirebileceğim bir yol bulmadan sırrını ifşa etmek istemedim.” Kadehimi onun şerefine kaldırıyorum. “Çok Yaşa Págos Prensesi Yukiko.”

Gerçek adının söylenmesi, Sakura’nın yüz ifadesini değiştirmiyor. Onun yerine, sanki o kadar uzun zaman geçmiş ki artık kendi adını hatırlamıyormuşçasına boş bakıyor.

“Başka kim biliyor?” diye soruyor.

“Henüz kimseye söylemedim.” Henüz kelimesinin üzerine gereğinden fazla vurgu yapıyorum. “Gerçi bunu neden önemsediyini de anlamıyorum. Ağabeyin on yıl önce tacı devraldı. İstediyin yere gider, istediğini yaparsın. Kimse hükmedemeyen bir kraliyet üyesine suikast düzenlemek istemez.”

Sakura bana içtenlikle bakıyor. “Bunun farkındayım.”

“O halde bu gizlilik neden?” diye soruyorum. “Kayıp bir prensesle ilgili hiçbir şey duymadım, o yüzden sadece ailenin senin nerede olduğunu bildiklerini farz edebilirim.”

“Ben kaçak değilim,” diyor Sakura.

“O halde nesin?”

“Senin asla bulamayacağın şeye sahibim,” diyor alaycı bir gülümsemeyle. “Özgürüm.”

Elimdeki kadehi bara niyetli olduğumdan daha sert bırakıyorum. “Demek öyle, ne kadar şanslısın.”

Sakura için özgür olmak kolay. Ondan önce tahta geçecek dört ağabeyi var ve bu yüzden babamın bana hatırlatmayı sevdiği, omuzlarımda ağır bir yük oluşturmaya devam eden sorumlulukların hiçbiri onda yok.

“Kazue tahta geçince ben de oradan ayrıldım,” diyor Sakura. “Ona danışmanlık yapacak üç erkek kardeş varken bana laf düşmeyeceğini ve onlarda bulunmayan bir bilgeliğe benim de sahip olmadığımı biliyordum. Yirmi beş yaşındaydım ve asla hükmedemeyecek bir kraliyet üyesi hayatına sahip olmak bana zevk vermiyordu. Ağabeylerime bunu söyledim. Kar ve buzdan fazlasını görmek istediğimi, renk istediğimi anlattım.” Bana bakıyor. “Altını görmek istiyorum, dedim.”

Gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyorum. “Peki, ya şimdi?”

“Şimdi iğrenç tonundan nefret ediyorum.”

Kahkaha atıyorum. “Ben de bazen aynı şeyi hissediyorum. Ama yine de burası Yüz Krallık’taki en güzel şehir.”

“Sen benden daha iyi bilirsin,” diyor Sakura.

“Yine de burada kalıyorsun.”

“İnsanın kendine evim diyebileceği bir yer bulabilmesi zordur.”

Bunun ne kadar doğru olduğunu düşünüyorum. Şimdiye kadar gittiğim hiçbir yer evim gibi hissettirmediği için bunu herkesten iyi anlayabilecek kişi benim. Çok güzel olan ve sevdiğim pek çok kişiyle dolu olan Midas’ta bile. Burada güvende olduğumu bilsem de hiçbir zaman ait olduğum yer olarak hissedemedim. Evim diyebileceğim ve bu anlamı taşıyan tek yer *Saad* benim için. Ve o da sürekli hareket ediyor, değişiyor. Aynı yere nadiren iki kez gidiyor. Belki de onu hiçbir yere, inşa edildiği Midas’a bile ait olmadığı için seviyorum. Fakat diğer taraftan, her yere ait.

Kadehimi çevirerek dibinde kalan son bir yudumluk viskiyi döndürürken Sakura'ya bakıyorum. "O zaman insanlar senin kim olduğunu öğrenirse bu utanç verici bir şey olur. Págoslu bir göçmen olmak başka, ülkesi olmayan bir kraliyet üyesi olmak başka. Öğrendiklerinde sana nasıl davranırlar?"

"Küçük prens." Sakura dudaklarını yalıyor. "Himayeni şantaj olarak kullanmaya mı çalışıyorsun?"

"Elbette hayır," diyorum, gerçi ses tonum aksini ima ediyor. "Ben sadece insanların öğrenmesinin uygun olmayacağını söylüyorum. Özellikle de müşterilerin düşünüldüğünde."

"Onlara bakarsan," diyor Sakura, "beni kullanmaya çalışırlar ve ben de onları öldürürüm. Muhtemelen müşterilerimin yarısını öldürmem gerekir."

"Bence bu işin için kötü olur."

"Ama katil olmak sende çok işe yaradı."

Buna bir tepki vermiyorum, ama görünen o ki duygudan yoksun oluşum Sakura'nın tam da istediği tepki. Alay ettiği ayan beyan ortada olsa da gülümseyişi çok güzel. Benim iki katı yaşında olması ne kadar yazık, diye düşünüyorum çünkü kötülük peşinde olsa da çarpıcı ve bu görüntüsünün altında vahşi bir karakter yatıyor.

"Benimle birlikte Págos'a gel," diyorum.

"Hayır." Sakura bana yüz çeviriyor.

"Hayır, gelmiyorum mu diyorsun?"

"Hayır, sormak istediğin asıl şey bu değil."

Ayağa kalkıyorum. "Keto'nun Kristali'ni bulmamda bana yardım et."

Sakura bana arkasını dönüyor. "İşte şimdi oldu." Yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yok. "Bulut Dağı'na

tırmanıp peri masalını bulman için sana yardım edecek bir Págoslu istiyorsun.”

“Dünyanın en tehlikeli dağınızda neyle karşılaşacağım konusunda en ufak bir fikrim olmadan karış karış gezip tırmanma gibi bir şansım yok. Ağabeyin bana giriş izni bile verir mi ki? Sen yanımda olursan, en iyi yol haritasının nasıl olacağı konusunda tavsiye verebilirsin. Gitmem gereken güzergâhı söyle. Güvenli geçiş izni vermesi için kralı ikna etmemde yardımcı ol.”

“Ben de dağlara tırmanma konusunda uzmanım zaten.” Sakura’nın ses tonu büsbütün alaylı.

“On altıncı yaş gününde bunu yapman gerekiyordu.” Sabırsızlığımı belli etmemeye çalışıyorum. “Her Págos kraliyet ailesi üyesi için zorunludur. Bana yardım edebilirsin.”

“Ben çok sıcak kalpliyim.”

“Ben senden rica ediyorum...”

“Hayır, sen *yalvarıyorsun*,” diyor. “Ve imkânsız olan bir şey için. Bu tırmanışta ailem haricinde hiç kimse hayatta kalamaz. Bu bizim kanımızda var.”

Masaya yumruğumu vuruyorum. “Hikâye kitaplarının sattığı masal bu olabilir, ama ben işin doğrusunu biliyorum. Başka bir güzergâh olmalı. Gizli bir yol. Aile içinde saklanan bir sır. Eğer benimle gelmeyeceksen, o zaman ne olduğunu söyle.”

“Yine de bir şey fark etmez.”

“Bu ne demek?”

Dilini mavi dudaklarında gezdiriyor. “Eğer bu kristal dağda bulunuyorsa, o zaman muhakkak buz sarayının kilitli kulesinin içinde saklıdır.”

“Kilitli bir kule,” diyorum boş boş. “Bunu şu an mı uyduruyorsun?”

“Biz o çocuk kitaplarında yazan tüm efsanelerin gayet farkındayız,” diyor. “Ailem nesiller boyunca o odaya girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor ama açıkça görünen- den başka bir girişi yok ve ne kadar güç kullanılsa da içeri girilemiyor. Sihirle mühürlenmiş, belki de ilk soyların biz- zat kendileri tarafından. İhtiyaç duyulan tek şey bir anahtar. Ailemizde kayıp olan bir kolye. O olmadan, kaç tane dağa tırmanmak için anlaşıma yaptığının bir önemi yok. Aradığın şeyi asla bulamayacaksın.”

“Bırak da bunun için ben endişeleneyim,” diyorum. “Kayıp hazineleri bulmak uzmanlık alanımdır.”

“Kristali sıkı sıkıya kapalı olduğu yerden kurtarmak için gereken ritüel de uzmanlık alanına giriyor mu?” diye soruyor Sakura. “Bunu da ortaya çıkardığını zannediyorum, doğru mu?”

“Hiçbir ayrıntı yok.”

“Kimse bilmiyor da ondan. Ne olduğunu bile bilmiyor- san, kadim bir ritüeli nasıl yürütmeyi planlıyorsun?”

Doğrusunu söylemek gerekirse, oradaki boşlukları Sa- kura’nın doldurabileceğini düşünmüştüm.

“Sır büyük ihtimalle kolyende,” diyorum ona, doğru ol- ması için dua ederek. “Sadece okumamız gereken basit bir yazı olmalı. Eğer öyle değilse, o zaman başka bir yol düşü- neceğim.”

Sakura gülüyor. “Diyelim ki haklısın. Diyelim ki efsa- nelere ulaşmak kolay. Kayıp kolyelere ve kadim ritüellere

de öyle. En zor şeyin haritalarla güzergâhların bulunmaları olduklarını varsayalım. Peki, böyle bir şeyi seninle paylaşacağım ne malum?”

“Gerçek kimliğini herkese yayabilirim.” Kelimeler dudaklarımda değersiz ve çocukça bir tat bırakıyor.

“Sana hiç yakışmayacak bir şey,” diyor Sakura. “Tekrar dene.”

Duraksıyorum. Sakura yardım etmeyi reddetmiyor. Aslında bunu zaman ayırmasına degecek bir şeye dönüştürmem için bana bir fırsat sunuyor. Herkesin bir fiyatı vardır, unutulmuş Págos Prensesi’nin bile. Sadece onunkinin ne olduğunu bulmam gerek. Paranın bu işle bir alakası yokmuş gibi görünüyor ve ona para teklif etme düşüncesiyle yüzümü ekşitiyorum. Bunu bir hakaret olarak alabilir (sonuçta bir kraliyet ailesi mensubu) veya beni bir kaptandan ziyade çocuk gibi görebilir ki onun karşısında öyle olduğum çok açık. Ona kimsenin veremeyeceği bir şeyi vermeliyim. Bir daha asla sahip olamayacağı bir fırsat sunmalıyım, böylece kaçırmayı aklından bile geçirmez.

Sakura’yla benim birbirimize ne kadar benzediğimizi düşünüyorum. Ülkelerinden kaçmaya çalışan iki kraliyet üyesi. Tek farkımız, Sakura’nın prenses olmaktan hoşlanmadığı için değil, ağabeyi tahta geçtikten sonra artık görevi bir işe yaramayacak hale geldiği için Págos’u terk etmek istedi.

Asla hükmedemeyecek bir kraliyet üyesi hayatına sahip olmaktan zevk almamak.

Yüreğime batan bir his var. Sakura özünde bir kraliçe. Tek problem, bir ülkesinin olmaması. Yeterli gelmesini iste-

diğim takdirde arayışımın bana neye mal olacağını o zaman anlıyorum.

“Seni bir kraliçe yapabilirim.”

Sakura beyaz kaşını kaldırıyor. “Umarım ağabeylerimi öldürmekle tehdit etmiyorsundur,” diyor. “Çünkü Págoslu- lar taht için birbirlerine sırt dönmezler.”

“Katiyen.” Elimden geldiğince kendimi toparlamaya çalışıyorum. “Ben sana tamamen başka bir ülkeyi teklif ediyorum.”

Yavaş yavaş anlamaya başladığı Sakura’nın yüzünden okunuyor. Çekingen bir tavırla, “Peki bu hangi ülke, majesteleri?” diye soruyor.

Bu, çok sevdiğim hayatın sonu demek olacak. Bu *Saad*’ın, okyanusun, iki kez dolaştığım ve daha binlerce kez göreceğim dünyanın sonu. Yanımda hükmedecek karlarda doğmuş eşimle babamın hep istediği gibi bir kral hayatı süreceğim. Buz ve altın arasında bir ittifak. Bu, babamın hayal ettiğinden bile fazlası olacak ve sonunda buna değmez mi? İçinde yaşayan tüm canavarlar bir kez ölüp gittikten sonra bir daha okyanusları araştırmaya neden mecbur olayım? Dünyanın bu tehlikeden kurtulduğunu bildikten sonra belki de sadece Midas’ı yönetmek bana yetecek.

Fakat çok iyi bir plan olduğuna dair mazeretlerimi sıralarken bile bunların birer yalandan ibaret olduğunun farkındayım. Ben sadece ismen prensim, o kadar. Sirenleri ele geçirip okyanuslara huzur getirmeyi başarsam bile ben hep mürettebatımla birlikte –tabii peşimden gelmeye devam ettikleri müddetçe– *Saad*’da kalmayı planladım, artık bir ara-

yışta olmayan ama sürekli hareket halinde olan bir hayat istedim. Bunun dışındaki her şey beni mutsuz edecek. Bir yerde, bir dakikalığına bile olsa sabit kalmak beni çok mutsuz edecek. zmde beni yetiştiren okyanus kadar vahşiyim.

Derin bir nefes alıyorum. Bedeli buysa, o halde ben de mutsuz olurum.

“Bu lke. Mrettebatımla benim tırmanış sırasında donup ölmeden yukarı çıkmamızı sağlayacak gizli yolu gösteren bir harita varsa, o zaman bu adil bir anlaşma olacak.”

Sakura’ya elimi uzatıyorum. Págos Prensesi’ne.

“Bana o haritayı verirsen, seni kraliçem yapacağım.”

ON ÜÇ

BİR HATA YAPTIM. Çoğu hikâyede olduğu gibi, her şey bir prensle başladı. Parmaklarımın altında kalbinin atışını bir kez hissettikten sonra bir daha unutamadım. Bu yüzden de bir daha ortaya çıkmasını bekleyerek denizden izledim. Fakat onu bir daha görmem günler sürdü ve en nihayet ortaya çıktığında, okyanusa yanında bir alay asker olmadan hiç yaklaştı.

Ona rıhtımdan şarkı söylemek riskli olurdu çünkü şüphesiz kraliyet muhafızları ve oradan geçen insanlar genç avcının yardımına koşarlardı. Fakat mürettebatında başka bir durum söz konusuydu. O adamlarla kadınların farklılıklarını, prensi nasıl takip ettiklerini, o yürüdüğünde yürüyüp, o konuştuğunda hiç kıpırdamadan durup mest olmuş bir şekilde pür dikkat dinleyişlerini sezinleyebiliyordum. Bu, parayla satın alınamayacak türden bir bağlılık. Onun peşinden okyanusa atlarlar ve sanki ben böyle bir takası kabul edecekmişim gibi onun için kendi canlarını feda ederler.

Bu yüzden saldırmaktan ziyade izledim ve hikâyelerden, dünyaları yok etme gücüne sahip taşlardan bahsederlerken onları dinledim. Keto'nun İkinci Gözü. Annemin tüm salta-

natı boyunca izini sürdüğü bir efsane. İnsanlar onu bulmak için buz krallığına gitmekten bahsediyorlar ve ben bunun en iyi fırsatım olacağını biliyorum. Onları buz denizine kadar takip edersem, o zaman sular herhangi bir insanın hayatta kalamayacağı kadar soğuk olacak ve mürettebatı onun ölmesini izlemekten başka bir şey yapamayacaktı.

Bir planım vardı. Ama hatam, annemin de bir planının olduğunu düşünememektir.

Ben prensi izlerken, Denizler Kraliçesi de beni izledi. Ve beslenmek için Midas rıhtımından ayrıldığımda da annem kendini bana belli etti.

Saygısızlığın kokusu tam zamanında duyuluyor. Bir sıra ceset –köpek balıkları ve ahtapotlar– izleyebileceğim bir yol misali suya dağılmış. Başka bir zaman olsa ziyafet çekeceğim hayvan cesetlerinin yanından yüzerek geçiyorum.

“Gelmene şaşırdım,” diyor Denizler Kraliçesi.

İskeletlerden oluşan bir çemberin ortasında duran annem heybetli görünüyor. Ceset kalıntıları tenindeki sembollerden damla damla sızıyor ve dokunaçlı kolları etrafında öldürücü bir şekilde salınıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. “Açıklayabilirim.”

“O tatlı küçük kafanda dile getirecek bir sürü açıklaman olduğunu tahmin edebiliyorum,” diyor kraliçe. “Fakat elbette ki hiçbirisiyle ilgilenmiyorum.”

“Anne.” Yumruklarımı sıkıyorum. “Krallığı terk ettiysen bir sebebi vardı.”

Altın Prensi aklıma geliyor. Sahilde o kadar tereddütte kalmasaydım ve teninin tatlı kokusunu içime çekmekle

o kadar ilgilenmeseydim, şimdi açıklama yapmaya ihtiyaç duymayacaktım. Tek yapacağım kalbi sunmak olacaktı ve Denizler Kraliçesi bana merhamet edecekti.

“Sen bir insanı kurtardın.” Annemin sesi gece kadar kasvetli.

Başımı iki yana sallıyorum. “Bu doğru değil.”

Kraliçenin ahtapot kollarını okyanus yatağına vurmasıyla birlikte koskocaman bir kum dalgası üzerime çöküp beni yere seriyor. Minik çakıllar boğazıma kaçarken öksürmek için kendimi tutuyorum.

“Yalanlarınla beni aşağılıyorsun,” diyor öfkeyle dolup taşmış bir halde. “Sen bir insanın hayatını kurtardın, üstelik sadece sıradan bir insanın değil, bizim katılımiz olan kişinin hayatını. Bunun sebebi bana itaatsizlik etmek için yaşamam mı?” diye soruyor. Ardından benden iğreniyormuş gibi bir hırıltıyla şöyle diyor: “Ya da belki artık zayıflık gösteriyorsun. Küçük aptal kız, bir prensin büyüüne kapılmış. Söyle bana, buna neden olan gülümseyişi miydi? Kalbini canlandırdı ve alelade bir denizkızı gibi ona âşık olmanı mı sağladı?”

Kafam allak bullak. Normalde kafa karışıklığıyla şaşkına dönmem çok zordur. Aşk okyanusta bizim nadiren duyduğumuz bir kelimedir. Sadece söylediğim şarkıda geçer, öldürdüğüm prenslerin dudaklarından dökülür, o kadar. Ve annemin ağzından bu kelimeyi duyduğum olmamıştır. Tam olarak ne anlama geldiğinden bile emin değilim. Bana göre, insanların benim kavrayamadığım birtakım sebeplerle her zaman çok değer verdikleri bir kelime. Hatta *Psáriin* dilinde karşılığı bile yok. Yine de annem beni bu duyguya kapıl-

makla suçluyor. Kahlia'ya karşı duyduğum sadakatle aynı şey mi? Beni hiç düşünmeden Kahlia'yı korumaya iten o güç mü? Eğer gerçek buysa, o zaman bu daha şaşırtıcı bir suçlama olur, çünkü tek istediğim prensi öldürmek. Aşkın ne olduğunu tam manasıyla bilmiyorsam da en azından bu duygunun aşk olmadığına eminim.

“Yanılıyorsun,” diyorum anneme.

Kraliçenin dudağının bir kenarı tiksintiyle kıvrılıyor. “Onun uğruna bir denizkızı öldürdün.”

“Denizkızı onun kalbini yemeye çalışıyordu!”

Kraliçe gözlerini kısarak bakıyor. “Peki, bu neden kötü bir şey olsun? Bıraksaydın da yaratık onun pis kalbini bütün halde yutsaydı.”

“O benimdi,” diyerek karşı çıkıyorum. “Sana bir hediyeydi! On sekizinci yaş günüm için bir kutlamaydı.”

Kraliçe dediklerimi kavramak için duruyor. “Sen doğum günün için zaten bir prens avladın,” diyor.

“Evet. Ama anne...”

Denizler Kraliçesi'nin bakışları kararıyor ve kollarından biri aniden uzanıp beni yakalayarak okyanus tabanından kaldırıyor. “Seni küstah şey!”

Kolları boğazıma dolanıyor ve okyanusun görüntüsü bulanıklaşana kadar sıkıyor. İçinde bulunduğum tehlikeli durum yüzünden titrediğimi hissediyorum. Ben ölüm saçan bir yaratık olabilirim ama Denizler Kraliçesi bundan çok daha fazlası. Çok daha azı.

“Anne,” diye yalvarıyorum.

Fakat Kraliçe benim sesimi duyduğunda sadece daha fazla sıkmakla yetiniyor. İstese boynumu koparıp beni ikiye

bölebilir. Benim denizkızına yaptığım gibi kafamı çekip alabilir. Hatta belki kalbimi de.

Kraliçe beni okyanus yatağına fırlatınca can alıcı noktaya bastırarak gırtlığıma sıkıca yapışıyorum, ancak kemikler çatırdayıp boynum zonklamaya başladıktan sonra elimi çekiyorum. Kraliçe üzerimde karanlık bir gölge gibi yükseliyor. Etrafımızdaki sular mat bir renk alıp grileşiyor, sonra gittikçe kararıyor, sanki okyanus kraliçenin öfkesiyle leklenmiş gibi.

“Benim vârisim olmaya layık değilsin,” diyor Denizler Kraliçesi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Konuşmak üzere dudaklarımı araladığımda aldığım tek tat asit. Deniz tuzunun yerini boğazımı dağlayan yakıcı bir asit almış. O kadar acı çekiyorum ki zorlukla nefes alıyorum.

“Sana sunulan hayata layık değilsin.”

“Yapma,” diye yalvarıyorum.

Zar zor fısıldayarak sadece tek bir kelime söyleyebiliyorum. Ses tonu kisvesi altında bir çıtırdama sadece, aynı öldürülmeden önce teyzem Crestell’inki gibi.

“Sen kendini Prens Katili sanıyorsun.” Denizler Kraliçesi bir kahkaha eşliğinde kükrüyor. “Ama sen aslında prensin kurtarıcısısın.”

Tanrıça Keto’nun kemiklerinden oyularak yapılan üç uçlu mızrağını kaldırıyor. Geceye benzeyen kemikler. Sihrin kemikleri. Ortada duran yakut mızrağın emrini bekliyor.

“Bir görelim bakalım,” diyor kraliçe dudak bükerek, “kurtarılmaman için bir umut kalmış mı, kalmamış mı.”

Kraliçenin üç uçlu mızrağını yere vurmasıyla hayal dahi edemeyeceğim korkunç bir acıyla baş başa kalıyorum. Ke-

miklerim yerlerinden ayrılıp yeniden sıralanıyor. Ağzımdan ve kulaklarımdan kan boşalıyor. Etimden, solungaçlarımdan geçerek eriyip gidiyor. Yüzgecim yarılarak beni ortadan ikiye bölüyor. Bir zamanlar yıldızlar gibi parlayan pullarım saniyeler içinde kopup gidiyor ve göğsümde daha önce hiç bilmediğim bir çarpıntı başlıyor. Sanki bir milyon el beni içeriden yumrukluyormuş gibi.

Göğsüme yapışıp içimdeki her neyse söküp atmaya çalışarak tırnaklarımı geçiriyorum. İçeride sıkışıp kalmış ve özgür olmak için can havliyle vuran şeyi serbest bırakmak için.

Tüm bunlar yaşanırken annem bana sesleniyor. “Eğer sen kudretli Prens Katili’ysen, o zaman bu prensin kalbini sesin olmadan bile çalabilmelisin. Şarkını söylemeye gerek duymadan.”

Bilincimi kaybetmemek için elimden geleni yapmaya çalışsam da okyanus beni boğuyor. Kan ve tuz boğazımı yakarak iniyor, ta ki ben nefesimi tutup kıvranıncaya kadar. Ama dayanıyorum. Gözlerimi kapatırsam ne olacağını bilmiyorum. Bir daha açabilecek miyim, onu bile bilmiyorum.

“Geri dönmek istersen,” diye gürlüyor Denizler Kraliçesi, “onun kalbini bana gündönümünden önce getir.”

Odaklanmaya çalışıyorum ama annemin kelimeleri yankılara dönüşüp anlamlandıramadığım sesler haline geliyor. Ne anlayabiliyorum ne de odaklanmaya dayanabiliyorum. Ben parçalara ayrılmışım ama bu ona hâlâ yetmiyor.

Gözlerim kapanmaya başlıyor. Denizin siyahlığı gözlerimin arkasında, zihnimin derinliklerinde bulanıklaşıyor. De-

niz suyu geride uyuşukluktan başka bir şey kalmayıncaya dek kulaklarımın içinde dolaşıyor. Kraliçemin bulanık gölgesine son bir bakışla beraber gözlerimi kapatıp karanlığa teslim oluyorum.

ON DÖRT

PİRAMİT UFUKTA KAYBOLUYOR. Güneş daha fazla yükseliyor. Altın karşılığında altın. Parıldayan şehri ardımızda bırakıp okyanus bir kez daha maviliğine kavuşunca ve gözlerim bu rengin enginliğine alışınca dek açılıyoruz. Gözlerimin alışması hep biraz zaman alır. İlk anlarda yumuşak bir mavilik olur. Midas'tan geriye kalanlar hâlâ gözlerimin önünde ışıldarken, bulutların beyazı bana bronz benekleri varmış gibi görünür. Ama kısa sürede dünya tüm canlılığı ve boyun eğmezliğiyle geri döner. Balığın mercan rengi ve çan çiçeğine benzeyen gökyüzünün mavisi.

Artık her şeyi ardımda bıraktım. Piramidi, ailemi, Sakura'yla yaptığım pazarlığı. Tam karşımda da dünya var. Ele geçirilmeye hazır olan dünya.

Elimdeki kâğıdı sıkıca tutuyorum. Bu, Págos kraliyet ailesi tarafından bir sır olarak saklanan, haşmetli Bulut Dağı'ndaki gizli geçiş yollarının haritası. Halklarına krallığa layık olduklarını ispatlamak için zirveye tırmanırken can güvenliklerini sağlayan geçiş yollarını gösteren bir harita. Geleceğimi bu haritaya değiştirdim ve şimdi tek ihtiyacım olan Págos kolyesi. Neyse ki tam olarak nereye bakmam gerektiğini biliyorum.

Nişanlandığımdan aileme bahsetmedim. Bunu, kendimi öldürtmemin sonrasına saklıyorum. Mürettebatıma söylediğimde zaten büyük olay çıktı, küçük düşürücü alayları yetmediyse de Madrid'in kendimi nasıl olup da pazarlık konusu yapabildiğimle ilgili öfkesi hakikaten yetti. Hayatının yarısını o gemiden bu gemiye satılarak geçirmek onu özgürlük konusunda hiçbir açıdan taviz vermez bir hale getirmiş.

Verebildiğim tek teselli –ki böyle bir durumda teselli veren kişi olmam da gayet tuhaf– bu evliliği gerçekleştirmek niyetinde olmadığımı söylemekti. Sözümden dönmeyi planladığım yok. Ben öyle bir adam değilim ve Sakura da ihaneti hafife alacak bir kadın değil. Bu konuda yapılacak başka bir şey var. İkimize de istediğimizi verecek başka bir anlaşma yapma fırsatı var. Tek yapmam gereken oyuna başka bir oyuncuyu sokmak.

Kıç güvertede oturup *Saad'a* göz gezdiriyorum. Güneş battı, aydan ve alevleri titreşen fenerlerden başka bir ışık kaynağı yok. Güverte altında mürettebatımın –gönüllü katılan adamlarım için en uygun ifade olarak– çekirdek kadrosu uykuda. Ya da birbirlerine ninni yerine geçecek fıkralar, açık saçık hikâyeler anlatıyorlardır. Güvertede olan az sayıda kişi de nadiren görebileceğim şekilde sessiz, sakın.

Eidyllio'ya doğru yol alıyoruz, orası Págos'a varmadan önce uğramamız gereken yerlerden biri ve ayrıca planımın kilit noktası. Eidyllio söz konusu evlilikte benim yerime geçecek, Sakura'nın kabul etmeyi düşüneceği kişinin bulunduğu yer.

Güvertede, Torik ikinci kaptanımın aklına gelebilecek her türlü oyunda en iyi olduğunu iddia eden Madrid'le kâğıt

oynuyor. Oyun sessiz geçiyor ve sadece Torik purosundan sert bir nefes çektiğinde göze çarpıyor. Torik'in ayağının dibinde ise arada bir güverte altına gidip gözden kaybolan ve sonra tekrar gelen ikinci çarkçım var, yere oturmuş çoraplarındaki delikleri onarıyor.

Gece hepimizin içindeki farklı bir şeyi ortaya çıkarıyor. *Saad* evimiz ve onlar da burada güvendeler, en nihayet nadir bulunan birkaç dakika boyunca kendilerini sakınmayı bırakabilmişler. Onlara göre deniz hiçbir zaman gerçek bir tehlike değil. Sirenlerle, köpek balıklarıyla ve onları saniyeler içinde bütün halde yutabilecek yaratıklarla kaynadığı halde. Gerçek tehlike insanlar. Ne yapacakları belli olmaz. Hainler ve yalancılar. Fakat *Saad*'dayken hepsi çok uzakta kalıyor.

“Demek bu harita bizi kristale götürecektir, öyle mi?” diye soruyor Kye.

Omzumu silkiyorum. “Belki de sadece ölümümüze.”

Elini omzuma koyuyor. “Biraz özgüvenli ol,” diyor bana. “Şimdiye kadar bizi hiç yanlış yönlendirmedi.”

“Bu sadece, böyle bir şey yaptığımda kimsenin hazırlıklı olmayacağı anlamına gelir.”

Kye bana küçümseyerek bakıyor. Aynı yaştayız ama bana kendimi daha küçükmüş gibi hissettiren komik bir tavrı var. Olmaya çalıştığım kaptan gibi değil de daha ziyade olduğum genç gibi.

“Risk almak böyle bir şeydir,” diyor Kye. “İş işten geçinceye kadar hangi riskin almaya değer olduğunu bilmek imkânsızdır.”

“Yaşlandıkça gerçekten şiirsel konuşuyorsun,” diyorum ona. “Sadece haklı olduğunu ve haritanın bize donarak öl-

memek konusunda gerçekten yardımcı olmasını umalıım. El ve ayak parmaklarıma çok bağılıyım.”

“Bir parça kâğıt uğruna geleceğini feda etmene hâlâ inanmıyorum,” diyor Kye. Eli bıçağının üzerinde, sanki sadece Sakura’nın lafını etmek bile aklına savaşı getiriyormuş gibi.

“Biraz önce bana risklerin alınmaya değer olabileceğini söyleyen sen değil miydin?”

“Seni bir *prencesle* kötü bir evliliğe düşürecek türden bir riski kastetmemiştim.” Prenses sözcüğünü sanki pis bir şeymiş ve benim bir başka kraliyet ailesi üyesiyle evlenmemin düşüncesine bile katlanamıyormuş gibi söylüyor.

“İyi bir noktaya değindin,” diyorum. “Ama ben Sakura’ya benden daha iyi bir mükâfat sunacağım. Kulağa geldiği kadar olasılık dışı bir şey. İlk önce Eidyllio’ya gitmemizin nedeni de bu, o yüzden henüz kaderime o kadar da boyun eğmişim gibi tepki vermekte acele etme. Bir planım var; hiç olmazsa içinde bir inanç taşıyabilirsin.”

“Planlarının hep yaralanmalarla son bulması dışında.”

“Hanımlar yara izlerini seviyor.”

“Isırık izi gibi olduklarında, değil.”

Sırıtiyorum. “Eidyllio Kraliçesi’nin bizi yiyeceğini sanmıyorum.”

“Daha onunla aramızda çok mesafe var,” diyor Kye. “Yolda giderken ne zaman ne olur, beni kim yer, bilemem artık.”

Karamsarlığına rağmen Kye benim kaçamak cevaplarımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ne olduğu belirsiz karşılıkları ve üstü kapalı, neredeyse küstahça kaçan cevapları

hiçbir zaman umursamaz. Avlanmanın heyecanının yalnızca ne yakalayacağını bilmemekten kaynaklanması gibi. Çoğu zaman bu hassasiyeti paylaştım. Ne kadar az bilirim, o kadar fazla keşfetme şansım oldu. Ama şimdi, kamaramdaki yazı masasının çekmecesine saklanmış bir çocuk kitabının içinde yazanlardan fazlasını bilmeyi ne çok isterdim.

Kitap denizden en uzak nokta olan Bulut Dağı'ndan ve denizler tanrıçası Keto'nun son donuk nefesinden inşa edilen saraydan bahsediyor. Kutsal yolculuklarına çıkan Págos kraliyet ailesi dışında kimsenin girmesine izin verilmeyen kutsal bir mekân. Dua edip kendilerini buzdan oyarak meydana getiren tanrılara taptıkları, on altı gün boyunca kaldıkları ve tam ortasında kristalin yattığı bu kutsal mekânın bulunduğu yer orası. Yani büyük ihtimalle.

Tüm bu macera söylentilerle rivayetlere dayanıyor ve tüm bunların en olumlu tarafı da kayıp kolye yüzünden Sakura ve ailesinin kuleye girememesi. Kristal ailenin elinde olsaydı alıp kullanma ihtimalim de olmazdı. Págos kralıyla yapacağım konuşmayı sadece hayal etmek bile beni ürkütme yetiyor. *Benim ve mürettebatımın dünyanın en güçlü sihir kaynaklarından birini birkaç günlüğüne ödünç almamıza izin verir miydiniz, acaba? Ezeli düşmanımı öldürdükten sonra hemen geri getireceğime söz veriyorum.*

En azından kristali bulacak kişi bensem, bu bana üstünlük sağlar. Fakat bunun verdiği bir nebze rahatlığa rağmen Sakura'nın gizli kuleler ve kolye şeklindeki kayıp anahtarlardan bahsetmesi her şeyi alengirli hale getiriyor. O kolyeyi bulamazsam, her şeyi boşa feda etmişim demektir. Üstelik

ailenin kolyeyi nesiller boyunca aramış ama hiçbir yerde bulamamış olması da pek bir şey ifade etmiyor. Sonuçta hiçbiri ben değil.

“Bir el oynamak ister misin?” Madrid başını kaldırıp bana bakıyor. “Her zaman olduğu gibi, Torik kaybetmeyi hazmedemeyen biri.”

“Ve sen de büyük üçkâğıtçısın,” diyor Torik. “Giysisinin kolunun içinde iskambil kâğıtları var.”

“Kolumun içinde olan tek şey numaralar ve yetenek.”

“İşte!” Torik işaret ediyor. “Görüyorsun. Numaralar yapıyor.”

Yerde oturan ikinci çarkçı başını kaldırıp onlara bakıyor. “Ben hiç hile görmedim.” İğneyi yamalı bir çift çoraba batırıyor.

“Ha.” Torik onun kulağının yan tarafına şakadan vuruyor. “Çünkü örgü örmekle meşguldün.”

“Bir kere ben *dikiş dikiyorum*, tamam mı,” diye itiraz ediyor ikinci çarkçı. “Ve çorap dikmemi istemiyorsan, ben de seninkileri denize atarım.”

Torik homurdanıyor. “Tavır,” diyor. Sonra bana dönüp, “Tek gördüğüm şey tavır.”

“Senin de tek verdiğin bu,” diyorum ona.

“Ben kalbimi ve ruhumu veriyorum,” diyerek karşı çıkıyor Torik.

“Hata ettim, kusura bakma,” diyorum. “Bu ikisine de sahip olduğundan haberim yoktu.”

Yanımda duran Kye kıs kıs gülüyor. “Bu yüzden hep kaybediyor,” diyor. “Kalpsiz ve dolayısıyla da hayal gücünden yoksun.”

“Dikkat et de seni güverteden denize attığının hayalini kurmayayım,” diyor ona Torik. “Ne düşünüyorsun, Kap? Bu macerada bir başka siren avcısına gerçekten ihtiyacımız var mı?”

“Ama Kye yemek de yapar,” diyor Madrid destedeki kartları sıraya koyarken.

Torik başını iki yana sallıyor. “Bence ağ atıp akşam yemeği için kendi balığımızı kendimiz tutabiliriz. Senin şu tatlı çocuğun olmadan da güzelce pişirebiliriz yani.”

Madrid cevap vermekten vazgeçiyor ve ben de tam onun yanına gidecekken uzaklardaki bir şey gözüme takılıyor. Okyanusun ortasında garip bir karaltı. Suda bir insan figürü. Gözlerimi kısarak bakıyorum ve kemerimin köprüsünden altın teleskopumu çıkarıyorum.

Kye’a, “Kuzeybatı,” diyorum, dostum da kendi kemerinden küçük bir çift dürbün çıkarıyor. “Şunu görüyor musun?” diye soruyorum.

“Bir adam.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Tam tersi.” Teleskopu hemen heyecanla kıstığım sürmeli gözüme dayıyorum. “Bir kız.”

“Kahrolası okyanusun ortasında bir kızın ne işi var?” Torik basamakları çıkıp yanımıza geliyor.

Ana güvertede Madrid kartları kutusuna koyuyor. İlgisiz bir şekilde, “Belki akşam yemeği için kendi balığını kendi tutuyordur.”

Torik ona bir bakış atıyor. “Orada köpek balıkları var.”

“Yanında pirinç pilavıyla harika olur.”

Gözlerimi deviriyorum.

Çok şükür ki kız suyun üzerinde yüzüyor, boğulmuyor. Gariptir ki öylece yatmaktan başka bir şey yapmıyor. Okyanusun ortasında, etrafında herhangi bir şey ya da birileri olmadan duruyor. Derin bir nefes alıyorum ve aynı anda kız gemiye doğru dönüyor. İmkânsız gibi geliyor ama doğruca bana baktığına yemin edebilirim. Dosdoğru bana.

“Ne yapıyor?”

Kye’a dönüyorum. “Hiçbir şey yapmıyor,” diyorum. “Orada öylece duruyor.”

Ama kıza bakmak için tekrar başımı çevirdiğimde orada olmadığını görüyorum. Daha önce bulunduğu yerde ölüm-cül bir durgunluk var.

“Kye!” diye bağıyorum geminin kenarına koşarak. “Tam yol ileri. Etrafından dolaş ve şamandırayı hazırla. Mürettebatın geri kalanını uyandır, hazır olsunlar. Bir tuzak olabilir.”

“Kaptan, tedbiri elden bırakma!” diye bağıyor Torik.

“Bu büyük ihtimalle bir numara,” diyerek bana katılıyor Madrid.

Onlara aldırış etmeden ileri atılıyorum ama Kye eldivenli elini omzuma koyup beni geri çekiyor. “Elian, dur. Suda sirenler olabilir.”

Dişlerimi sıkıyorum. “Kahrolası bir siren yüzünden birinin ölmesine müsaade edemem.”

Kye sırtını dikleştirip omuzlarını geriye atıyor. “O halde senin yerine benim gitmeme izin ver.”

Madrid bir anlığına duraksıyor, sonra her zamankinden daha yavaş bir şekilde silahını omzunun üzerine koyuyor.

Elimi Kye'in omzuna koyuyorum. Bu hareketinin kahramanlıkla –boğulmakta olan kızı kurtarmak istemekle– ve bağlılıkla bir ilgisi yok. Asıl istediği, beni kurtarmak. Fakat bu dünyada ihtiyacım olmayan bir şey varsa, o da kurtarılmak. Hayatımı, şanslı olduğumu bilecek kadar çok kez tehlikeye attım.

“Boğulmama izin verme,” diyorum.

Ve ardından suya atlıyorum.

Su resmen çivi gibi. Demir saplayan korkunç bir ordu, ciğerlerime doldurduğum nefesim kesilene dek etimi delip geçiyormuş gibi. Bununla kıyaslandığında, Págos'un sularının nasıl olacağını hayal dahi edemiyorum. O ülkeyi, o dağı ve tırmanırken el parmaklarımın ne hale geleceğini düşünemiyorum.

Başımı daha derinlere yönelterek dibe dalıyorum.

Suyun altı o kadar karanlık ki, derine indikçe bir daha su yüzeyine çıkabileceğimden kuşku duyuyorum. Ama *Saad*'ın gürültüsünü uzaktan, hatta okyanusun derinliklerinden bile duyabiliyorum. Gemim peşimden gelirken suyun itilip yarılışını hissedebiliyorum. Sonra onu görüyorum.

Okyanusun dibine batıyor, gözleri kapalı ve kolları birer kanat gibi açılmış. Saçları dirseklerine kadar uzun olan çıplak bir kız.

Ebediyete varmak için ona doğru yüzüyorum. Kız gittikçe daha derine iniyor, ta ki ona yetişemedi kuma çarpacakmış gibi gelene dek dalmaya devam ediyorum. Sonunda el bileğini yakalayıp sıkıca tuttuğumda kızın ne kadar soğuk olduğuna şaşırarak irkiliyorum. Okyanustan bile soğuk.

Kız beklediğimden daha ağır. Batan bir taş adeta. Ölü ağırlığı. Onu ne kadar kaba bir şekilde çeksem de, kavramak için parmaklarımı karnına ne kadar geçirsem de, kollarım kaburgalarına ne kadar baskı yapsa da hiç kıpırdamıyor. Çok geç kaldığımdan endişe ediyorum ama onu köpekbalıklarına ve canavarlara bırakma düşüncesine de katlanamıyorum.

Bir nefes patlamasıyla fırlayarak suyun üzerine çıkıyorum.

Saad yakında ve çok geçmeden tam yanıma bir şamandıra atılıyor. Şamandırayı kızın üzerine getirip ipiyle gevşek el bileğini bağlıyorum, böylece mürettebat gemiye ilk önce onu alabilir.

Cansız bir vücudun çekilip gemiye alınması çok tuhaf bir manzara. Bir eli şamandıraya bağlı, diğer eli aciz bir şekilde aşağıya sarkmış olan kızın teni *Saad*'ın koyu renk ahşabında o kadar soluk görünüyor ki. Mürettebatım en nihayet beni gemiye çıkardığında soluklanmak için bile durmadan aceleyle kızın yanına gidiyorum. Ağzımdaki tuzlu suyu güverteye tükürdükten sonra kızın yanında diz çökerek kıpırdamasını umut ediyorum. Bu çok zamansız olur. Seyahatimizde, ellerimizde bir ceset tutmak için daha çok erken. Ayrıca her ne kadar ölüme alıştığımı düşünmekten hoşlansam da daha önce ölü bir kadın görmedim. En azından, yarı canavar olmayan bir kadın.

Bilinçsiz yatan kıza bakıp nereden geldiğini merak ediyorum. Uzaklarda görünen bir gemi, ufukta bir kara parçası yok. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi. Okyanustan doğmuş gibi.

Sular damlayan gömleğimin düğmelerini çözüp üzerimden çıkararak kızın çıplak vücuduna bir battaniye gibi ör-

tüyorum. Ani hareket görünüşe göre onu sarsıyor, zorlukla nefes alarak gözlerini açıyor. Gözleri Sakura'nın dudakları kadar mavi.

İki büklüm olup ciğerlerindeki tüm okyanus suyunu tek bir damla kalmayınca kadar öksürerek kusuyor. Yüzünü bana döndüğünde ilk fark ettiğim, şekli yıldızlara benzeyen çilleri oluyor. Mürettebatım uyurken tek tek isimlerini saydığım takımyıldızları gibi tüm yüzünü kaplamış. Yanaklarına yapışan saçları koyu kırmızı renk. Kahverengiye çok yakın yumuşak bir renk tonu. Kız küçük görünüyor –belki benden de küçük– ve elini bana uzattığında açıklayamayacağım bir şekilde kendimi ona kaptırıyorum.

Kız dudağını sertçe ısırıyor. Dudakları çatlamış ve bembeyaz kesilmiş, aynı cildi gibi. Hareketlerinde bir tuhaflık var, çok yabani duruyor. Okyanus gözlerinde ve yakamı yumuşak bir şekilde okşayışında bir şeyler var. Tanıdık gelen ve hipnotize edici bir şey. Fısıldıyor, dudaklarından haşin bir şekilde çıkan gırtlaktan tek bir kelime. Anlamlandıramıyorum, ama her ne söylüyorsa, başımı döndürüyor. Ona yaklaşıp elimi bileğine koyuyorum.

“Anlamıyorum.”

Doğrulup oturuyor ve yakamı daha sıkı kavırıyor. Sonra daha yüksek bir sesle tekrar söylüyor. *Gouroúni*. Bunu bir silahla ateş eder gibi haykırarak söylerken yüzünü buruşturuyor. Masum kızıdan zalim bir kıza ani bir dönüşüm. Neredeyse öldürücü. İrkilip geri çekilsem de bu sefer yeterince hızlı olamıyorum. Kız titreyen elini kaldırıp yanağıma indiriyor. Sertçe.

Geriye düşüyorum.

“Kap!” Torik ani bir hamleyle bana uzanıyor.

Uzattığı eli tutmayı reddederek gözlerimi dikip kıza bakıyorum. Sırıttıyor. Bembeyaz dudaklarında hafif bir tatminkâr ifade belirdikten sonra gözkapakları titreyerek kapanıyor ve başı geriye düşüp güverteye çarpıyor.

Çenemin kenarını ovalıyorum. “Kye.” Gözlerimi okyanus kızından ayırmıyorum. “İpi getir.”

ON BEŞ

BİR PARMAKLIĞA BAĞLI halde uyanıyorum.

Altın bir ip el bileklerimden birine dolanmış, geminin güvertesine bakan ahşap bir korkuluğa kementle bağlanmış. İçin için yanmaya devam eden kinin tadını alıyorum ve üşüyorum, ki bu benim için dünyadaki en anormal duygu çünkü bütün hayatımı buza bayılarak geçirdim. Şimdiyse soğuk beni uyuşturuyor, tenim morarıyor. Biraz sıcaklık için neler vermezdim. Güneşin yüzümde hafifçe parıldayışı bile beni mest ediyor.

Yeni küt dişlerimi tenimde hissederek dudağımı ısırıyorum. Titreyerek nefes alıp gözlerimi aşağıya indirdiğimde bacakları görüyorum. Hastalıklı gibi bembeyaz şeyler altımda beceriksizce bağdaş kurmuş, her tarafı bere içinde. Bazıları büyük çürükler, diğerleriye minik parmak izleri gibi. Ve soğuktan pembeleşmiş parmaklarla birlikte ayaklar da aynı şekilde bereli.

Yüzgeçlerim yok oldu. Annem beni lanetledi. Ölmek istiyorum.

“Ah iyi, uyanmışsın.”

Parmaklığa dönük olan başımı çevirdiğimde gözlerini

dikmiş aşağıya, yani bana bakan bir adam görüyorum. Aynı zamanda bir prens olan, kalbi bir zamanlar elde edilebilir olan adam. Beni meraklı gözlerle izliyor, siyah saçlarının uçları hâlâ ıslak, kuru giysilerinin üzerine damlıyor.

Yanında ise şimdiye kadar gördüklerimden çok daha iri olan bir adam duruyor, teni neredeyse gemi kadar kara. Prensın yanı başında, bir eli de yeleğine bir kurdeleyle bağlı olan uzun bir palanın kabzasında. İki kişi daha var: kahve-rengi tenli, kollarının üst kısımlarında ve yanaklarının kenarında dövmeler olan, geniş altın küpeler takmış ve şüphe dolu bakışlarla beni süzen bir kız. Onun yanında da köşeli çeneli, belindeki bıçağa parmağıyla hafif hafif vurarak koruyucu bir tavırla duran genç bir adam.

Aşağıdaki güvertede gözlerini bana dikmiş bakan bir sürü kişi de cabası.

Onların yüzlerini gördüm. Dünyam kararmadan birkaç saniye önce. Prens beni boğulmaktan mı kurtardı? Bunun düşüncesi bile beni öfkeliendiriyor. Bana dokunmaya hakkı olmadığını veya sırf annemden hıncımı almak istediğimden evim dediğim okyanusta beni boğulup ölmeye terk etmesi gerektiğini söylemek için ağzımı açıyorum. Annem bunu hak ettiği için. Bırak da ölümüm ona bir ders olsun.

Ama bunun yerine en iyi Midas dil bilgimle, “İyi bir yüzücüsün,” diyorum.

“Sen değilsin,” diyerek karşılık veriyor.

Gayet memnun, karşısındaki ölüm saçan yaratıktan pek de korkmuş gibi bir hali yok. Bu da ya salak olduğu ya da benim kim olduğumu bilmediği anlamına gelir. Muhteme-

len her ikisi de; bununla beraber prensin beni öldürme niyeti olsaydı parmaklığa bağlamakla zaman kaybetmezdi, diye düşünüyorum. Annemin büyüünün beni prensin tanımaması için ne kadar farklılaştırdığını merak ediyorum.

Diğerlerine bakıyorum. Prensi sabırsızlıkla izliyorlar. Onun emirlerini ve hükmünü bekliyorlar. Beni ne yapmayı planladığını bilmek istiyorlar ve kimliğim gizemini korudukça hepsinin ne kadar huzursuz ve kaygılı olduğunu sezebiliyorum. Yabancıları benim kadar bile sevmiyorlar ve her birinin pis suratına dikkatle bakarken prensleri o an emretse beni güverteden denize atmaktan hiç çekinmeyeceklerini biliyorum.

Prense bakıp Midas dilinde doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bu dili nadiren konuştuğum için dilimde tuhaf duruyor, sesli harfler birbirlerine çok yavaş bağlanıyor. Kulağa sıcaklık ve altın gibi geliyor. Ayrıca ağzımdan çıkan kendi sesim değil. Kelimeleri dilimde döndürürken aksanım çok sert kaçıyor ve bu yüzden dilim garip harflerin üzerinde tıslayarak vurgu yapıyor.

Dikkatlice konuşarak, “Kadınları daima gemine mi bağlarsın?” diye soruyorum.

“Sadece tatlı olanları.”

Dövmeli kız gözlerini deviriyor. “Beyaz Atlı Prens,” diyor.

Prens gülüyor, kahkahası dudaklarımı yalamama sebep oluyor. Annem onu ölü istiyor, ama denizlerin gelecekteki hükümdarı olmaya layık olduğumu ispatlamam için bunu insan olarak yapmamı istiyor. Bir yaklaşma fırsatı bulabilsem.

“Çöz beni,” diyorum buyururcasına.

“Emirler yağdırmaya başlamadan önce bana bir teşekkür etmeliydin,” diyor prens. “Sonuçta seni kurtardım ve giydirdim.”

Kendime şöyle bir bakınca prensin haklı olduğunu fark ediyorum. Geniş bir siyah gömlek bacaklarıma sürtünüyor, ıslak kumaş yeni vücuduma yapışıyor.

“Nereden geldin?” diye soruyor prens.

“Tam soyunurken biri seni tutup gemiden aşağı mı attı?” diye soruyor dövme kızı.

“Belki de onu gemiden soyunduğu için atmışlardır,” diyor yorum yapıyor bıçaklı genç adam.

Bu lafını herkes gülerek karşılıyor.

“Bizi affet,” diyor prens. “Ama her gün okyanusun ortasında boğulmakta olan çıplak bir kız bulmuyoruz. Özellikle de görünürde başka bir gemi yokken. Özellikle de ben onu kurtardıktan sonra beni tokatlayan birini.”

“Hak ettin.”

“Ben sana yardım ediyordum.”

“Kesinlikle.”

Prens verdiği cevabı bir düşünüyor, ardından da cebinden küçük, yuvarlak, garip bir alet çıkıyor. Bir tür pusula ya benziyor ve prens tekrar konuştuğunda gözünü bu aletten ayırmıyor, konuşma tarzı aldatıcı bir şekilde rahat ve samimi.

“Nerenin aksanına sahip olduğunu pek anlayamıyorum,” diyor. “Nerelisin?”

Göğsüme tüyler ürpertici bir his oturuyor sanki. Gözlerimi aletten alıyorum, ona baktığımda içimde oluşan duygu hiç hoşuma gitmiyor. Sanki o da gözlerini dikmiş bana bakıyor gibi.

“Çöz beni,” diyorum.

“Adın ne?” diye soruyor prens.

“Çöz beni.”

“Midasçayı pek fazla bilmediğini görüyorum.” Başını iki yana sallıyor. “Önce bana ismini söyle.”

Ben bir yalan düşünürken prens de bir bana bir pusulaya bakarak durumu değerlendiriyor. Ama durum çok umutsuz, çünkü hiç insan ismi bilmediğim için bir tane uydurmam mümkün değil. Su üzerinde hiçbir zaman bir isim duyacak kadar oyalanmadım ve fırsat buldukça insanları gözetleyen denizkızlarının aksine, avımla ilgili daha fazla bilgi edinmek gibi bir arzum olmadı.

Öfkeli bir haykırıyla, “Lira,” diyorum.

Prens pusulaya bakıp gülümsüyor. “Lira,” diye tekrarlıyor küçük aleti tekrar cebine koyarken. İsmim dudaklarından melodik bir şekilde dökülüyor. Ben söylediğimdeki kurşun gibi haline pek benzemiyor. Adını sormamama rağmen, “Ben de Elian,” diyor. Prens prenstir ve ismi de hayatı kadar önemsizdir.

Serbest elimi parmaklığın üzerine koyup kendimi yukarı çekerek ayağa kalkıyorum. Bacaklarım zangır zangır titreyip en nihayet kendini bırakıyor. Güverteye sertçe düşüp dişlerimi sıkarak acıyla tıslıyorum. Elian olan biteni izliyor ve kısa bir duraksamadan sonra temkinli bir şekilde elini uzatıyor. Tepeme dikilişine daha fazla katlanamayarak uzattığı eli tutuyorum. Kavrayışı, beni tekrar istikrarsız ayaklarımın üzerine kaldırarak kadar güçlü. Neredeyse tekrar yere yığılacakken ani bir hareketle el bileğimi sıkıca kavrayıp beni sağlam bir şekilde olduğum yerde tutuyor.

“Şoktan.” Bıçağına uzanıp beni parmaklığa bağlayan ipi kesiyor. “Kısa süre içinde dengen yerine gelecektir. Sadece derin nefesler al.”

“Bu gemide olmasaydım dengem daha bir yerinde olacaktı.”

Elian tek kaşını kaldırıyor. “Bilinçsiz yatarken çok daha çekiciydin.”

Gözlerimi kısıyorum ve kendimi dengelemek için bir elimi onun göğsüne koyuyorum. Kalbinin ağır ağır atışını elimin altında hissedebiliyorum ve birdenbire Midas sahilindeki o an geliyor aklıma. Kalbini çalmaya çok yaklaştığım o dakika.

Elian geriliyor ve elimi göğsünden çekip parmaklığın üzerine geri koyuyor. Pantolonunun cebinden küçük bir ipli kolye çıkarıyor. İpin mavi bir pırıltısı var, güneş ışığında aynı su gibi ışıldıyor. Akışkanlığı başka bir şeyden kaynaklanıyor, buz olamayacak kadar düzgün, okyanus suyu olamayacak kadar katı. Elian’ın altın sarısı teninde parıldıyor, elini açtığındaysa aşağıya sarkan kolye ucunu ortaya çıkarıyor. Keskin kavisli kenarları yengeç kırmızısı. Dudaklarım aralanıyor ve elimi boynuma, bir zamanlar deniz kabuğumun asılı durduğu yere atıyorum. Ama yok.

Öfkeyle Elian’a doğru atılıyorum, ellerim birer pençe gibi. Ama bacaklarım o kadar titriyor ki bu hamlem neredeyse tekrar yere kapaklanmamla sonlanacak.

“Orada kıpırdamadan dur bakalım küçük hanım.” Dik durabilmem için Elian el bileğimi yakalıyor.

Hemen elimi ondan kurtarıp dişlerimi canavarca gösteriyorum. “Onu bana ver,” diye emrediyorum.

Başını yana eğiyor. “Bunu neden yapacaktım?”

“Çünkü o benim!”

“Öyle mi?” Başparmağını deniz kabuğunun tırtıklı yüzeyinde dolaştırıyor. “Bildiğim kadarıyla bu canavarlar için olan bir kolye ve sen kesinlikle onlardan birine *benzemiyorsun*.”

Yumruklarımı sıkıyorum. “Onu bana vermeni istiyorum.”

Midasça konuşmak beni deli ediyor. Dilin yumuşak sesleri kızgınlığımı ortaya koymama müsaade etmeyecek kadar hoş. Kendi dilimin delici bıçak misali vurgularını ona fırlatmaya can atıyorum. Her bir kelimenin yara açabileceği *Psáriin* dilinin şişleriyle onu paramparça etmek istiyorum.

“Ederi nedir?” diye soruyor Elian.

Düşmanca bakıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Okyanusta hiçbir şey bedava değildir,” diyerek açıklama getiriyor. “Kolyenin senin için karşılığı nedir?”

“Senin hayatın.”

Elian gülüyor, yanında duran iri kıyım adam da babacan bir tavırla kıkır kıkır gülüyor. Bu kadar komik olan nedir pek emin değilim ama ben daha soramadan Elian, “Hayatımın senin için o kadar değeri olduğunu hayal bile edemiyorum,” diyor.

İşte bunda çok yanılıyor.

“Benimki o zaman,” diyorum.

Ve bunda ciddiylim, çünkü kolye eve dönüş yolunu bulabilmem için hayati önem taşıyor. Ya da en azından yardım çağırmak için. Bir insan olarak beni krallığıma geri götürmeyi başaramasa da en azından Kahlia’yı bana getirebilir. Kahlia benim namıma Denizler Kraliçesi’yle konuşup ceza-

mı kaldırması için yalvarabilir, böylece bunu benim yapma-
ma gerek kalmaz.

“Senin hayatın,” diye tekrar ediyor Elian. Bana doğru
birkaç adım atıyor. “Bunu kime söylediğine dikkat et. Daha
kötü bir adam seni sırf bunun için tutabilir.”

Onu itiyorum. “Ve sen o kadar kötü biri değilsin, öyle mi?”

“Öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.”

Deniz kabuğunu güneşe tutuyor. Gökyüzü üzerinde kan
kırmızı bir leke. Elian bir deniz kazazedesinin böylesine
değersiz bir süs eşyasıyla ne yaptığını öğrenmek isterken
gözlerindeki merakı görebiliyorum. Onun ne için olduğ-
nu bilip bilmediği üzerinde kafa yoruyorum, yoksa sadece
öldürdüğü sirenlerin boynunda gördüğü alelade bir şey mi
onun için?

“Lütfen,” dediğimde Elian’ın bakışları tekrar bana yöne-
liyor.

Bu kelimeyi daha önce hiçbir dilde söylemedim ve Eli-
an’ın bunu bilme ihtimali olmasa da tedirgin görünüyor.
Meydan okuyuşumda bir zorlanma var. Sonuçta ben esir
tutulan yarı çıplak bir kızım ve o da bir insan prens. Do-
ğuştan asil ve kaderinde bir imparatorluğa önderlik etmek
var. Mertlik kanında var ve tek yapmam gereken bunu ona
hatırlatmak.

“Sana yalvarmamı ister misin?” diye sorduğumda Elian’ın
yüzü geriliyor.

“Böyle bir şeyin neden sende olduğunu söylersen geri
vereceğim.”

Nazik konuşuyor ama buna kanacak değilim. Korsanlar

ticaret dolayısıyla, asiller de kanlarında olduğu için yalancıdır. Bunu ilk elden biliyorum.

“Onu bana annem verdi,” diyorum.

“Bir hediye.” Elian bunun üzerinde düşünüp taşıyor. “Ailede kaç nesildir elden ele geçiyor? Ne işe yaradığını ya da nasıl çalıştığını biliyor musun?”

Dişlerimi sıkıyorum. Doğruyu ağzımdan alana kadar bu soruların sonunun gelmeyeceğini bilmem gerekirdi. Başka zaman olsa kolyeyi ona seve seve verirdim, ama bu gemide kendi sesim, ona boyun eğdirecek şarkım olmadan savunmasızım. Tek başıma ayakta bile zor duruyorum. Deniz kabuğu son umudum ve Elian beni ondan mahrum bırakıyor.

Bir kez daha atılıp kolyeyi kapmaya çalışıyorum. Bir insan olarak bile hızlıyım ve parmaklarım bir anda Elian’ın yumruğuna ulaşmayı başarıyor. Fakat Elian bir şekilde benden hızlı davranıyor, parmaklarım onun yumruğunu kavradığında, Elian’ın bıçağını gırtlığımda hissediyorum.

“Gerçekten.” Elian bıçağını boğazıma sağlam bir şekilde bastırıyor ve etimin yarılmasından kaynaklanan ufak bir acı duyuyorum. “Bu pek akıllıca değildi.”

Yumruğunu kavradığım elimi sıkıyorum, bırakmaya hiç niyetim yok. Boğazımdaki kesik sızlıyor ama bundan çok daha kötülerini yaşadım ben. Ona küçümseyerek bakarken Elian’ın yüzünde serseri bir ifade var, daha önce canlarını aldığım tatlı ve nazik prenlere hiç benzemiyor. Kalpleri yatağımın altında gömülü olan prenlere. Elian en az benim kadar savaşçı.

“Kaptan!” Aşağıdaki güverteden bir adam yukarı çıkıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. “Radarlar bir tane tespit etti!”

Elian hemen bıçaklı genç adama bakıp, “Kye,” diyor. Sadece bir isim, tek bir kelime, ama yine de genç adam birdenbire başını sallayıp aşağıdaki güverteye basamakları atlayarak iniyor.

Elian bıçağını derhal boğazımdan çekip kınına sokuyor. “Pozisyon alın!” diye bağılıyor. Ucunda deniz kabuğu olan kolyemi kendi boynuna geçirip geminin kenarına koşuyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

Elian bana dönüyor, gözlerinde şeytanlığın ışıltısı var. “Bugün şanslı günün Lira,” diyor. “İlk sireninle tanışmak üzeresin.”

ON ALTI

GEMİNİN BİR TARAFINDAN diğer tarafına atlayıp duran, ipleri çeken, birbirlerine anlayamadığım isimlerle kelimeler haykıran insanları izliyorum. Bir ara bıçağı olan genç adam –Kye– takılıp düşüyor ve avuç içi yarılıyor. Dövmeli kız dümene koşup sola yatırmadan önce hemen başındaki bandanayı çıkarıp ona fırlatıyor. Gemi dengemi sağlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde dönünce yine yere kapaklanıyorum.

Hayal kırıklığıyla acı bir çığlık atıp beni esir alanı bulmak için güvertelere bakıyorum. Prens Elian bir kolunu ipe dolamış, diğer elindeki gizemli nesneyi ışığa tutarak geminin kenarından aşağı sarkıyor.

“Sabit,” diyor mürettebatına. “Onu sabit tutun.”

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Anlamak şöyle dursun, ne olduklarını bile çıkaramadığım Midas dilinde bir sürü kelime, sonra pusulaya gülümseyerek bakıp, “Torik, şimdi!” diye bağırıyor.

İri yarı adam başını eğip alt güvertelerdeki mürettebatı resmen kükrüyor. Gümbürdeyen sesi kemiklerimi titretir titretmez çok tiz bir ıslık sesi duyuluyor. Ellerimle kulakla-

rımı kapatıyorum. Öyle yüksek perdeden bir ses ki kafatasımı oyan bir bıçak adeta. O kadar kulak tırmalayıcı bir ıslık ki kulak zarlarım patlayacakmış gibi. Etrafımdaki insanlar bundan etkilenmemiş görünüyor, bu yüzden yüzümü buruşturarak ellerimi indirip hissettiğim rahatsızlığı belli etmemeye çalışıyorum.

“Suya giriyorum.” Elian omzunun üzerinden geriye doğru sesleniyor. Pusulayı kıza fırlatıyor. “Madrid, işaretimle birlikte ağı indir.”

Elian belinden küçük bir tüp çıkarıp ağzına yerleştirirken kız da başını sallıyor. Ardından prens gözden kayboluyor. Zor işitilen bir ses çıkararak suya giriyor, o kadar sessiz ki gerçekten atladığından emin olmak için yalpalayarak geminin kenarına gidip bakıyorum. Gerçekten de dalgalar su yüzeyinde halka halka yayılıyor ve prens görünürde yok.

“Nereye gidiyor?” diye soruyorum.

“Üzerine düşen rolü oynamaya,” diye cevap veriyor Madrid.

“Ne rolü?”

Kemerinden küçük bir arbalet çıkarıp yayı mandalına takıyor. “Yem.”

“O bir prens,” diyorum. “Yem olamaz.”

“O bir prens,” diyor kız. “O yüzden kimin yem olacağına o karar verir.”

Kye ona sırtına asacağı, oklarla dolu bir sadak verirken bana uyanık bir bakış atıyor. “Bu kadar ilgileniyorsan, ne zaman istersen onun yerine seni suya atabiliriz.”

Yorumuna da gözlerindeki düşmanca bakışa da aldır-

mıyorum. İnsanların adiliği hiç sınır tanımıyor. “Kuşkusuz uzun süreliğine nefes alamayacak,” diyorum.

“Beş dakikalık hava yeter,” diyor Madrid. “Tüp de bunun için zaten. Kaptanın bir süre önce Efevresi’den aldığı küçük, havalı alet.”

Efevresi. İcatlar ülkesi. Sakındığım, suları gözetleyen makinelere karşı tedbirli olduğum birkaç krallıktan biri. Yıldırımından yapılmış ağlar ve herhangi bir denizkızından daha hızlı yüzebilen insansız araçlar. Gemiler daha çok canavar gibi, yapay zekâları ve bilgi altyapıları var.

“Kaptan su yüzüne çıktığında muhteşem bir şey göreceksin,” diyor bana Kye.

“Canavarlar muhteşem değildir,” diyor Madrid.

“Ölmelerini izlemek gerçekten çok muhteşem ama.” Kye manidar bir şekilde benim olduğum tarafa bakıyor. “Düşmanlarımızın başına gelen de bu işte.”

Madrid dudak büküyor. “Sen kaptanın işaretini izlemeye devam et.”

“Kaptan bunu senin yapmanı söyledi.”

Madrid gülümsüyor. “Ve teknik olarak canım, ben senden kıdemliyim.”

Kye ortaparmağıyla yüzünü kaşıyor, belli ki bu onur verici bir hareket değil, çünkü hemen sonra Madrid’in ağzı açık kalıyor ve onun omzuna vurmak için kolunu kuvvetlice savuruyor. Kye hiç çaba sarf etmeden yana kaçarak darbeyi savuşturup Madrid’in elini havada yakalayarak onu kendine çekiyor. Madrid bir şey söylemek için ağzını açtığında ise Kye dudaklarını onunkilere yapıştırıp bir öpücük alıyor.

Anı çalan bir hırsız gibi adeta. Hemen hemen Madrid'in onu arbaletle vurmasını bekliyorum –ben yapardım– ama Kye geri çekildiğinde Madrid sadece onu şakayla karışık itmekle yetiniyor. Kızın gülümseyişi gaddarca.

Başımı diğer tarafa çevirip destek almak için geminin çıkıntılı kirişine sıkıca tutunuyorum. Çıplak bacaklarıma vuran güneş kaynıyor ve rüzgâr kulaklarımda hafifçe uğulduyor. Kulak tırmalayıcı çınlama şiddetini kaybedip belli belirsiz bir yankıya dönüşürken her şey çok sessizmiş gibi görünüyor. Çok huzurlu. Denizin altında hiç bu denli bir dinginlik olmaz. Hep bir çılgılık, bir çarpma, bir parçalanma vardır. Sürekli hareket eden ve yeni bir şeye dönüşen okyanus vardır. Asla dingin olmaz ve asla aynı kalmaz. Karada, bu gemide her şey çok daha sabit ve istikrarlı.

“Kye’ a aldırma,” diyor Madrid yanımda durarak. “O hep böyledir.”

“Ne gibi?”

“Komik,” diyip ardından Kye’ a dönüyor. “Sonar bir daha kesilirse, palavra* altına git de o makinist bıçağının tadına bir baksın.”

“Sonar?” diye soruyorum.

“Şu çınlamayı yapan şey,” diye açıklıyor Madrid. “Bizi pek rahatsız etmiyor ama sirenler aklını kaçıracak gibi oluyor. Sinir sistemlerini etkileyerek onları etkisiz hale getiriyor.”

Kye başparmak tırnağının altındaki kiri bıçağın ucuyla çıkarıyor. “Onları küçük şarkılarını söylemekten ve hepimizi boğmaktan alıkoyuyor.”

* Gemilerde üst güvertenin altında bulunan diğer güverte. (ç.n.)

Dişlerimi sıkıyorum. Kendilerine açılmış savaşı mücadele etmek için teknolojinin pis numaralarından faydalanan tipik insan türü. Şimdiye kadar bir sirenden gücünü alacak güce sahip bir şey hiç duymadım ama kafamda hissettiğim o korkunç paralanma beni buna inandırmaya başlıyor. Siren vücudumda olsaydım bu ne seviyede bir işkence olurdu merak ediyorum. Acaba annemin sihrine eşdeğer olur muydu?

“Epey zayıf göründüğümüzü biliyorum,” diyor Madrid. “Mürettebatın kadrosu normalde çok daha kalabalık, ama biraz özel bir iş üzerindeyiz. Kaptan son hevesi için kadroyu yarıya indirdi.”

Onu tuhaf tuhaf süzüyorum. “Sana mürettebatınızla ilgili bir şey sormadım ki.”

Madrid gülerek yüzüne düşen bukleyi geriye atıyor. Bandanası olmadan saçları çok isyankâr. “Kafanda sorular olduğunu fark ettim de,” diyor. “Herkes uyandığında kendini kötü şöhretli bir siren avcısı gemisinde, Altın Prensi’nin yanında bulmuyor ya. Bizim hakkımızda hem çok iyi hem de çok kötü şeyler duyduğuna şüphe yok. Duyduğun hikâyelerin sadece yarısının doğru olduğunu bilmeni isterim.”

Son cümlesini söylerken sanki eski arkadaşarmışız gibi gülümsüyor. Etrafımda kendini rahat hissetmesi için bir sebebi varmış gibi.

“Gemimizde seyirde olup da detayları bilmemen olmaz,” diyor Madrid.

Kye gülerken beni hakir gördüğünü ifade eden bir ses çıkarıyor. “Kap’ın yabancıların bizi girdisiyle çıktısıyla bilmelerini isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Peki ya bu kız mürettebatımızın bir parçası haline gelirse?”

“Kaptanın gömleğini giymekle mürettebatın bir parçası olunuyorsa, o zaman Eidyllio’daki kızların yarısı şimdi bizimle seyirde olurdu.”

“İyi,” diyor Madrid. “Daha fazla kadın kanına ihtiyacımız var.”

“Bu ihtiyacımızı güverteye sirenlerden dökülenlerle yeterince karşılıyoruz zaten.”

“Deniz köpüğü kandan sayılmaz,” diye karşılık veriyor Madrid ve benim hakkımda konuşurken Kye’in yüzünde oluşan kibirli ifade yerini muzip bir sırıtmaya bırakıyor.

“Kervanı yolda düzmeyi seviyorsun. Öyle değil mi, aşkım?”

Madrid omzunu silkip bana dönüyor, dövmeli kolları iki yana kanat gibi açılıyor. “*Saad’a* hoş geldin, Lira.”

Ve ardından Elia su yüzüne çıkıyor.

Sonar sesinin dağılıp gitmesiyle bir anda rahatlıyorum ve kulaklarımda çınlamaya devam etse de yol açtığı acı birden kayboluyor. Kye gülümserken Elia da bir nefes alıyor, gemidekiler sevinçten deliye dönüyor. Bir ağ su yüzüne çıkarken okyanusta muazzam dalgalar meydana getiriyor. Ağın içinde bir yaratık kıvranıp sağa sola saldırırken tıslıyor. Ağa dolanan yüzgeci onu prensten ve kalbinden uzak tutan tek şey.

Elia diğer tarafta oturup elinde bıçağıyla sireni izliyor. Siren pençe gibi elleriyle uzanıp onu yakalamaya çalışıyor ama ağ geniş ve aralarında en az bir metre mesafe var. Yine de Elia temkinli görünüyor, bir eliyle ağı, diğer eliyle de bıçağını sıkıca tutmuş.

“Eğer müsaitseniz,” diye bağıyor Elian, “gemiye çıkmamın benim için hiçbir sakıncası olmaz.”

“Haydi, kımıldasanıza!” Torik mürettebata bağıyor. “O kahrolası ağın beş dakika önce yukarı çekilmesini istedim!”

Kye hemen onun yanına koşup ağın yukarı çekilmesini sağlayan kaldıraca geçirilmiş ipi koluna doluyor. Ağırlığını arkaya veriyor, böylece tüm vücudu ağırlık karşısında dengede duruyor. O dakikalarda mücadele ettiği ağırlık yüzünden nefesi kesiliyor. Aşağıda, siren o kadar kin dolu bir şekilde acı çığlıklar koparıyor ki söylediği *Psáriín* dilindeki kelimeleri algılayamıyorum. Kan döküyor, ama neresinden olduğunu göremiyorum. Teni kırmızı boyaya bulanmış gibi kan revan içinde kalmış. Ağ gemiye çekilirken siren elini kolunu vahşice savurmaya devam ediyor ve ardından tiz sonar sesi tekrar başlıyor. Ellerimi gayri ihtiyari kulaklarıma kapatmayayım diye sıkıca yanımda tutuyorum. Siren çıldırıyor. Kendi yüzünü tırmalıyor, bu tiz sesi teninden soyup çıkarmaya çalışıyor adeta. Tek başına çığlıkları bile ölüm gibi. Öyle bir ses ki yeni şekillenmiş ayak parmaklarımdan güvertenin zemininde bükülmesine neden oluyor.

Kye ipe daha sıkı asılırken kollarından ter damlıyor. Ağ sonunda tepeye ulaştığında ipi başka birine devredip hemen prensin yanına koşuyor. Birkaç dakika içinde ağ çözülerek Elian çekilip çıkarılıyor.

Kye ve Madrid el bileklerinden sıkıca tutup zarar görmemesi için ağdan çıkarıyorlar. Elian’ı çekerlerken kollarının kesildiğini görüyorum. Kesikler, deniz kızının onun kalbini benden çalmak istediği günlere çok benzer. Kye çabucak

kendi gömleğinin kolunu yırtıp Elian'ın elini yakalıyor. Elin üzerinde derin, koyu renk delikler göze çarpıyor. Kanı siyaha kaçan bir kırmızı renge sahip ve duyduğum altın kanla hiç alakası yok. Bunu görmek beni düşündürüyor.

“Delirdin mi sen?” diye bağıyor Kye. Gömleğini geçici bandaj olarak kullanıyor. “O ağın içine girdiğine inanamıyorum.”

“Tek yolu buydu.” Elian yaralarından silkinip kurtulmak ister gibi elini sallıyor. “Tuzağa düşmeyecekti.”

“Atardamarlarından birini kesebilirdin,” diyor Madrid. “Ölüme yol açacak derecede kan kaybedecek olursan güzel dikişlerimizi senin üzerinde boşa harcayacağımızı düşünme sakın.”

Elian onun bu başkaldırısına alaycı gülüşle karşılık veriyor. Ona göre her şey bir oyundan ibaret. Sadakat alay edilecek bir şey ve özveri de korku yerine soydaşlık. Elian tam bir muamma, hükümdar kılığına girmiş başka bir kişilik adeta. Sadakatsizlik düşüncesine, böyle bir ihtimal asla olamazmış gibi gülebilen biri. Benim böyle bir şeyi anlayabilmem mümkün değil.

“Eğer buna devam edeceksen,” diyor Kye, “daha güvenli ağlar satın almalıyız.”

Söz konusu ağa bakarken neredeyse gülümsüyorum. Tel ve camdan örülmüş bir ağ. Kırık parçalar tellerle bir araya getirilmiş, bu yüzden kıvrılmış teller bir kafes oluşturabiliyor. Korkunç ama muhteşem.

Ağın içindeki siren feryat ediyor.

“Çok akıllı,” diyor Elian yanıma gelerek. “Normalde ses

akıllarını o kadar karıştırır ki ben ağın yanında dururum, onlarsa doğrudan içine dalarlar. Gerçi o bu numarayı yemedi. Ben içeri girmesem o da girmeyecekti.”

Mürettebat atışa hazır durumdaki silahlarıyla toplandılar.

“Kurnazlık yapıp senin hakkından gelmeye çalışmış,” diyorum, Elian da gülümsüyor.

“Benden daha akıllı olmaya çalışabilir belki ama asla daha hızlı olamaz.”

Bu ukalalıkla alay eder bir ifade takınıp ağıyla yakaladığı yaratığa dönüyorum. Böyle bir tuzağa düşecek kadar aptal olan sireni görmek için neredeyse sabırsızlanıyorum, ama yüzünü görünce yüreğime alışık olmadığım bir duygu çöküyor.

Onu tanıyorum.

Güverteyi boydan boya lekeleyen kömür karası parlak bir yüzgeç. Yanaklarına sicim gibi düşen donuk siyah saçlar ve parmak eklemlerine kadar sıyrılmış tırnaklar. Sivri dişlerini ortaya sererek hırlayıp yüzgecini şiddetli bir şekilde tellere vuruyor. Arka planda sonarın sesi uğulduyor ve ne zaman onun şarkı söyleyebileceğini düşünsem, hıçkırarak ağlıyor. Ona bir adım yaklaştığımda gözlerini kısarak bana bakıyor. Biri kahverengi, diğeri mavi ve kan kırmızı karışımı. Dudağına kadar inen bir kesik izi var.

Maeve.

“Dikkatli ol,” diyor Elian elini koluma yaklaştırmak için. “Bunlar ölüm saçan canlılardır.”

Elian’a dönüyorum, ama o sirene bakıyor, yosun yeşili gözlerindeki bakış sirenin tırnaklarından daha keskin.

“*Aidiastikó gouroúni*,” diye hırlıyor Maeve.

İğrenç domuz.

Sirenin sözleri, Elian beni boğulmaktan kurtardıktan sonra söylediklerimi aksettiriyor.

“Sakin ol,” diyorum sirene, hâlâ Midas dilinde konuştuğumu fark edince yüzümü buruşturuyorum.

Sirenin gözleri benimkilerle buluştuğunda, hep birbirimize karşı beslediğimiz o nefretle dolu olduğunu görüyorum. Birbirine yabancı iki canlı olarak, karşılıklı kinimizin bu kadar ayan beyan ortada oluşu, bilmenin sınırlarının bile ötesine geçişi beni neredeyse güldürecek.

Maeve güverteye tükürüyor. “Pis insan kaltak,” diyor *Psáriín* dilinde.

İçgüdüsel olarak öne atılıyorum, ama Elian beni el bileğimden yakalayıp aniden geri çekiyor. Karşımdaki küstah kıza ulaşmak için Elian’ı şiddetle tekmeliyorum. Siren olsun ya da olmasın, bu hakaretin karşılığını vermeden duracak değilim.

“Dur.” Elian’ın sesini saçım yüzünden boğuk duyuyorum. “Kendini illa öldürtmek istiyorsan, içimizden biri bunu çok daha derli toplu bir şekilde yapabilir.”

“Bırak gitsin.” Kye gülüyor. “Bu işin sonu nasıl bitecek görmek istiyorum.”

Elian’ın elinde debeleniyorum, tırnaklarımla bir hayvan gibi kollarını çiziyorum. “Bana dediği şeyden sonra,” diyorum, “bu iş onun kalbinin sökülüp yere atılmasıyla son bulacak.”

Maeve kendi kendine gülüyor ve parmağıyla avucunda

bir *Psáriín* dairesi çiziyor. Bu hakaret karşısında gözlerim fal taşı gibi açılırken, Maeve kahkahayı basıyor. Bu sadece en aşağılık varlıklar için kullanılan bir semboldür. Cezalandırılıp yüzgeçleri kuma çakılan ve ölmek üzere olan deniz-kızları için. Bir sirenin varlığına layık olmayan insanlar için. Bu hareketi kraliyet ailesinin üyelerinden birine yapmanın cezası ölümdür.

“Öldür onu,” diyorum öfkeden kudurarak. “*Áschimi lígo skyla.*”

“İnsan pisliği!” Maeve karşılık olarak tiz sesiyle bağıyor.

Elian beni tutmak için mücadele ederken boynumda nefesinin sıcaklığını hissediyorum. “Ne dedin?”

“Pis küçük kaltak,” diyerek Midas diline çeviriyorum söylediklerimi. “*Tha sas skotóso ton eaftó mou.*”

Seni kendi ellerimle öldüreceğim.

Elinden kurtulmak üzereyim, ama Elian bileklerimi bırakır bırakmaz omuzlarımı sıkıca kavıyor. Beni döndürüp ikinci güvertenin kapısına fırlatıyor. Üzerime eğildiğinde, ağzındaki siyah şekerlerin nefesine karışan kokusunu duyuyorum.

Onu ciddiye almıyorum ve yanından geçip gitmek için hamle yaptığımda benden bile hızlı davranıp yolumu keserek vernikli ahşaba geri itiyor. Elini yavaşça başımın yan tarafındaki ahşap kaplamaya koyup herhangi bir yöne kaçmamı engelliyor.

“*Psáriín* dilini biliyorsun.”

Sesi gırtlaktan geliyor, gözleri elinden sızan kan kadar koyu renk. Arkasında, mürettebat gözlerini Maeve’den ayır-

masa da arada bir bizim olduğumuz tarafa kaçamak bakışlar atıyor. Bir çılgınlık anımda kendimi kaybettim. Ya da belki kendimi hatırladım. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi anadilimi konuştum. Ki, bir insana bu asla olmazdı.

Elian bana o kadar yakın ki kulak versem kalbinin atışını duyabilirim. Hareket etmeden dursam, güm güm vuruşunu aramızdaki hava vasıtasıyla hissedebilirim. Başımı eğip onun göğsüne bakıyorum, gömlek bağcıklarının gevşeyip tırnak izlerinin oluşturduğu daireyi gözler önüne serdiği yere. Benim hoşça kal hediyem.

“Lira,” diyor. “Sağlam bir açıklaman olsa iyi olur.”

Verecek bir cevap düşünüyorum, ama gözümün kenarıyla da Maeve’in isminin anılmasıyla kaskatı kesildiğini görüyorum. Birdenbire bana gözlerini kısarak, öyle bir eğilerek bakıyor ki cam parçaları kollarına batıyor.

Alaycı bir şekilde tıslıyorum ve Maeve sürünerek geri kaçıyor.

“*Prinkípissa!*” diyor.

Prenses.

Başını hırsla iki yana sallıyor. Korsanların elinde ölmeye hazırdı, ama şimdi prensesinin gözlerinin içine baktıkça yüzüne korku çökmeye başlıyor.

“Onu anlıyorsun,” diyor Elian.

“Birçok şeyi anlıyorum.”

Elian’ı iterek kendimden uzaklaştırıyorum, mürettebatına esire yaklaşmama izin vermelerini işaret ediyor.

“*Parakaló,*” diye çılgılık atıyor Maeve ben yaklaştıkça.

“*Parakaló!*”

“Ne söylüyor?” diye soruyor Madrid.

Mürettebatın tamamı gibi o da silahını Maeve’e doğrultuyor. Arkasına sığınmak için mermiler ve kılıçlar kuşanmışlar, çünkü insanlar kendilerini korumak için doğuştan bir kuvvete sahip değiller. Diğerlerinden farklı olarak, Madrid’inki pek de silaha benzemiyor. Bir ara arbaletini çok daha öldürücü bir silahla değiştirmiş. Tüfek şeklinde altın kaplamalı parlak bir silah, ama altında uzun siyah bir mızrak duruyor, ucu en saf gümüşe daldırılmış. Böylesine özenle yapılmış bir silaha sahip olmasına rağmen Madrid saldırmaya istekli görünmüyor. Elini cinayete bulaştırmamayı tercih edermiş gibi bir hali var.

Maeve’e dönüyorum ve korkunun bakışlarına çöküşünü izliyorum. Aramızda hiçbir zaman hoşgörü denen şey olmadı, ama son zamanlarda birbirimizi düşman olarak görmeye de başlar olduk. Veya daha ziyade, Maeve beni düşmanı olarak görmeye başladı ve ben de bu iltifattan keyif aldım diyelim.

Sersemlemiş bir halde bakan gözüne odaklanıyorum, kan oturmuş ve yara izleriyle gölgelenmiş. Onu bir parça mercanın küt köşesiyle kör eden benim, üzerinden fazla zaman da geçmiş değil. Artık ne zaman gözünü kırpsa sağ gözü açık kalıyor. Şimdi o günü düşündüğümde bunu neden yaptığımı hatırlamıyorum. Maeve bir şey dedi, belki. Sevmediğim bir şey yaptı ve bu onu cezalandırmama yetti. Aslına bakılırsa, Maeve herhangi bir şey yapmış olabilirdi ve bu benim için hiç fark etmezdi çünkü çoğunlukla onun sadece canını acıtmak isterdim. Herhangi bir sebep olsun ya da olmasın. Onun çılgılık attığını duymak isterdim.

Denizde işler böyledir. Gaddar ve acımasızdır. Telafisi mümkün olmayan sonu gelmez zalimliklerle doludur. Hatta Maeve’i öldürmekten başka bir şey istemediğim bir zaman da oldu ama annemin hiddetinden korktuğum için bir şey yapmadım. Şimdi bu fırsat tam karşımda duruyor. Belki biz-zat yapma değil, ama biri yaparken izleme fırsatı. Düşmanı-mın düşmanı.

“Onun ne dediğini söyle bize,” diyor Kye.

“Bir şey söylemiyor.” Maeve’e dik dik bakıyorum. “Yal-varıyor.”

“Yalvarıyor.”

Elian tam yanımda, söylediğim kelimeyi tekrar ederken yüzünde okunamayan bir ifade var. Bıçağını yaralı eliyle tutuyor ve kan damlaları bıçağa düşünce yok oluyor. Kanı emen metal. Bıçağın sahip olduğu büyü’nün gök gürlemesi gibi dalgalanışını, bir silahın biraz daha kan dökmesi için yalvaran fısıltılarını hissedebiliyorum, böylece kana doya-bilir. Benim melodilerimden biri gibi şarkı söyleyebilecek kadar sihre doyurulmuş, ama Elian onun nakaratına yenik düşmüyor. Tereddütlü bir ifadesi var ve çok uzun zamandır bir katilin gözlerinde böyle bir şey görmedim. Bununla bir-likte, Elian Maeve’e sanki yakarması her şeyi olmaması ge-reken bir şeye, bir yanılsa, bir haksızlığa dönüştürmüş gibi bakıyor. Kirli bir şeye.

“Yalvarıyor,” diyor Elian. “Emin misin?”

“*Parakaló,*” diye tekrar ediyorum. “Lütfen demek.”

ON YEDİ

ŞİMDİYE KADAR YALVARAN bir canlıyı asla öldürmedim.

Siren güvertemde korkudan sinmiş olsa bile onun bir canavar olduğunun gayet farkındayım. Ağlıyor, ama sesi bile kötülük dolu. Tıslamalarla gırtlaktan söylenen ağıtlar karışımı. Birkaç dakika önce sivri uçlu metaller ve camlardan yapılma bir ağın içinde olmak onu pek az ürkütmüşken şimdi neden bu kadar korktuğunu anlamıyordum. Bir yanımda ünümün beni bile geçtiğinden gurur duymamı söylüyor. Diğer yanımda, belki de daha akıllı olan tarafım da övünmeye değer bir şeyim olmadığına son derece emin.

Gözümü dikip Lira'ya bakıyorum. Mezarlık çamuru saçları, gemimin hareketiyle birlikte sallanırken omuzlarına yapışıyor. Ufak tefek vücudunun onu tehditkâr biri gibi gösteren bir tarafı var, sanki her köşesi birer silahmış gibi. Derin kesikler yüzünden artık şekli bozulmuş sirene pek bakmıyor. Lira'ya baktıkça okyanustan çekip aldığım hayalet gibi kızıdan eser kalmadığını görüyorum. Onu kurtarıırken ne çeşit bir büyü'nün etkisi altında kalıp afalladıysam, artık bozuldu ve onun çaresiz kalmış küçük bir kız olmadığını çok net görebiliyorum. Onda fazlası var ve bu durum beni kendi iyiliğim için epey meraklandırıyor.

Konuştugu *Psáriín* dili hâlâ kulaklarımda. Benimki dahil, çoğu krallıkta yasaklanmış olan bir dil. Lira'nın bu dili nasıl öğrendiğini, bana yaklaştığında da sirenlerin kolyelerinden birini neden bir ganimetmiş ya da zafer yadigârıymış gibi boynunda taşıdığını bilmek istiyorum. Her şeyi öğrenmek istiyorum.

“Onu öldürecek misin?” diye soruyor Lira.

Benim dilimi konuşmaya çalışırken artık şirinmiş gibi görünmeye çalışmıyor. Onun nereden geldiğini bilmiyorum ama hangi ülkeyse, benimkine sevgi beslemeyen bir krallık olduğu besbelli ortada.

“Evet.”

“Çabuk mu olacak?”

“Evet.”

Lira dudak büküyor. “Çok yazık.”

Siren yine ağlıyor ve *Psáriínce* kelimeleri ardı ardına sıralıyor. O kadar hızlı ve gırtlaktan konuşuyor ki kelimeleri zorlukla seçebiliyorum. Yine de aralarından biri aklımda diğerlerinden daha net yer ediyor. *Prinkípissa*. Her ne demekse, siren bu kelimeyi korku ve saygıyla söylüyor. Nadiren görmeye alışık olduğum bir birleşim. Benim krallığımda, bana saygı gösterenler beni korkacak kadar tanımazlar. Ve korkanlar da beni, tapmak kadar akılsızca bir şey yapmayacak kadar iyi tanırlar.

“Bıçağın,” diyor Lira.

Bıçağın sapını tutan elimi sıkıyorum. Yaramdan kan damlıyor ve bıçağın çabucak emdiğini hissedebiliyorum. Kanın bir damlası bile ziyan olmuyor.

“Garip bir sihri var.”

Ona anlamlı bir bakışla karşılık veriyorum. “Neyin garip olduğunu söyleyecek bir pozisyonda olduğunu hiç sanmıyorum.”

Lira cevap vermiyor ve sessizliğini sürdürürken Kye bir adım yaklaşıyor. “Kap,” diyor. “Dikkatli ol. O güvenilmez biri.”

Önce güvertemizdeki canavardan bahsettiğini sanıyorum ve tam ona dönüp aptal olmadığımı söyleyecekken Kye’in gözlerini dikip baktığı kişinin siren olmadığını fark ediyorum. Bakışlarını Lira’ya odaklamış.

Kye şu dünyada hiçbir zaman nezaket sahibi olmamıştır. Fakat Lira bu suçlamaya aldırış etmiyor. Hatta onun olduğu tarafa bile bakmıyor, sanki itham, üzerinden damlayan okyanus suyundan daha önemli bir şey değilmiş gibi.

“Ben onunla ilgileneceğim,” diyorum Kye’a. “Hazır olduğumda.”

“Belki şimdi hazır olmalısın.”

Bıçağımın ucuna hafifçe vurup öne doğru adım atıyorum, ama Kye beni kolumdan yakalıyor. Gömleğimin kumaşına sıkıca yapışmış ellerine bakıyorum. Kye’in en güçlü yönü, ben ne kadar pervasızsam onun da o kadar şüpheli olmasıdır. Sürprizlerden hiç hoşlanmaz ve her muhtemel tehdidi benim açımdan hayati bir tehlike olarak değerlendirir. Onun için her uyarı bir taahhüttür. Ama o böyle olduğu için benim de endişelenmekle zaman harcamama gerek kalmıyor. Yanı sıra, hayatımı okyanusta geçirmem bana başkalarının göremediklerini görmeyi ve beklemediklerini beklemeyi öğretti.

Korsan gemisindeki bir yabancıya güvenilmemesi gerektiğini elbette biliyorum, ama içgüdülerinin doğruluğuna güvenmek, şüphelerinin doğruluğuna güvenmekten çok daha iyidir.

“Biraz önce söylediğimi duymadın mı?” diye soruyor Kye.

Kye’in elini dikkatlice kolumdan çekiyorum. “Seni temin ederim ki duymamda herhangi bir sorun yok.”

“O halde sadece sağduyunda var,” diyor Lira.

Onun saçını yüzünden çekişini izliyorum. “Nasıl yani?” diye soruyorum.

“Bir nebze sağduyun olsaydı, onu şimdiye kadar öldürmüş olurdun.” Lira sireni işaret ediyor. “Kalbi elinde soğuyabilirdi.”

Kye tek kaşını kaldırıyor. “Kahrolası,” diyor. “Bunu nasıl bir gemiden attılar acaba?”

Yanında duran Madrid ayaklarını Lira’ya doğru döndürürken silahını hedeften ayırmıyor. Oldukça huzursuz, bunu görebildiğim kadar hissedebiliyorum da. Madrid ister insan olsun ister canavar, hiçbir zaman öldürmeyi istemez. Klêf-tes’te hayatı boyunca yetecek kadar can aldı ve kaderi tersine dönerek ona öncekinden daha fazla maneviyat ve vicdan aşıladı. *Saad*’da ikisine de yer yoktur. Ama Madrid sahip olduğum en iyi keskin nişancıdır ve prensiplerini göz ardı edersem, bu onu hayatta kalmamdaki en büyük etkenlerden biri yapar.

“Kalpleri söküp alanlar sirenler,” diyor Madrid Lira’ya. “Biz değiliz.”

Elimdeki bıçak parlıyor. “Ben bir sürü kalp aldım.”

Ağla çizmelerimi yırtmayacak şekilde mümkün olduğunca yaklaşıırken sireni izliyorum. Cristian’ın okyanusta boğuluşunu, dudağına kondurulan öpücüğü düşünüyorum. Öğrendiğim kadarıyla, bu siren onu öldüren olabilir. Prens Katili’yle ilgili bir tane daha vardı; krallığım boyunca yayılmış hikâyelerden bu kadarını edinebildim. Cristian’ın katili benim gemimde olabilir.

Siren Lira’ya bir şey söylüyor ve yine yalvarıyor mu diye merak ediyorum. Cristian da yalvardı mı yoksa sirenin büyü-
süne gönüllü ölecek kadar kapılmış mıydı merak ediyorum.

“Onu yerde tut,” diyorum.

Madrid’in silahından çıkan bir mızrak sirenin yüzgecini tam ortasından vuruyor. Onu gemime zımbalıyor. Madrid’e bakma isteğime karşı koyuyorum, çünkü biliyorum ki yüzünde bu işten artık çekilme hissinden doğan tatsız bir ifade taşıyor. Madrid çok iyi bir nişancı olduğu kadar temiz kalpli de bir insan.

Ağın bazı boş kısımlarını ayağımla kenara çektikten sonra tutsak haldeki yaratığın yanında çömeliyorum. İşin bu kısmı bana kendimi hep insanlıktan çıkıyormuşum gibi hissettiriyor, sanki öldürme şeklim manevi bir sınır çiziyor.

“Bana bir şeyi söylemeni istiyorum,” diyorum. “Ve benim dilimde söylersen memnun olurum.”

“Potē den tha.”

Siren yüzgecine saplanan mızrakla acıdan kıvranıyor. Mızrağın ucu gümüş thinite’e* batırıldı, bu onların türü için

* Yazar (Elian’ın Midas Krallığı’nı dayandığı) antik Mısır’daki ilk hanedan döneminde hüküm süren Thinite kralliyet ailesinin adından esinlenerek sirenleri öldürebilen fakat insanlara zarar vermeyen bir tür madde kurgulamıştır. (ç.n.)

ölümcüldür. Yavaş etki eden zehri giriş noktasında pıhtılaşır, yaradan gemime sızıntı olmasını engeller ve yeterince zaman verildiğinde sirenin en nihayet hırpalanan kalbini durdurur.

“Bu Midasça değil,” diyorum ona. Pusulamı elime alıp ön yüzündeki sabit noktalara dikkatle bakıyorum. “Keto’nun Kristali hakkında ne biliyorsun?”

Sirenin dudakları aralanıyor ve başını iki yana sallayarak Lira’ya bakıyor. “*Egō den tha sas prodōsei.*”

“Lira,” diyorum. “Onun söylediklerini çevirme nezaketini göstermezsin herhalde, öyle değil mi?”

“Daha önce hiç nezaketsizlikle suçlanmamıştım.”

Sesini arzu edeceğimden daha yakında duyunca, gölgesini yanı başımda görünce dönüyorum. Sessiz olduğu kadar hızlı da; bana bile gizlice yaklaşabilme kabiliyetine sahip. Bu düşünce çok rahatsız edici, ama üzerinde çok fazla düşünmeye başlamadan hemen aklımdan çıkarıp atıyorum. Bir canavar bu kadar yakındayken kafa karışıklığı yaşamak çok tehlikeli bir şeydir.

Lira yanıma çömeliyor. Bir süre sessiz kalıyor. Fırtına mavisi gözlerini kısıp sirenin yüzgecinin ortasındaki mızrağa odaklıyor. Bir şeye karar vermeye çalışıyor. Uyguladığımız şiddetten iğrenmiş ve bunu saklamasının gerekli olup olmadığını düşünüyor olabilir, ama tiksindiğine dair herhangi bir işaret göremiyorum. Kaldı ki maske yüzünüze geçirebileceğiniz en kolay şeydir. Benim bakışlarımdaysa hiçbir şey yok, sirenin çığlıkları yüzünden midemde iğrenç bir hissin gittikçe tırmanması dışında. Her şeyde olduğu gibi, bunu

da aklımdan söküp atıyorum. Bir kaptanın suçluluk hissetmek gibi bir lüksü yoktur.

Lira ayağa kalkıp titremeden durarak ölmekte olan yaratığa bakıyor. “Diğer gözünü çıkarırsanız belki bir faydası olabilir,” diyor.

Ürkerek geri çekildiğimde Lira’nın solgun dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. Sirenin çok korkmasından mı yoksa yüz ifademi görmekten hoşnut olmasından mı bilmiyorum. Bunu sırf nasıl tepki vereceğimi görmek için söyleyip söylemediğini de.

“Ben onu senin galibiyet gülümseyişinden mahrum bıraktım,” diyorum.

Lira tek kaşını kaldırıyor. “O senin düşmanın. Acı içinde kıvranmasını istemez misin?”

Bana sanki tüm değer yargılarımı kaybetmişim gibi suçlayarak bakıyor. Genellikle işkence etmeyi reddettiğim günlerde olmasa da mürettebatım da bana aynı şekilde bakmaya meyillidir. Dünyada *Saad*’ın siren avcılarıyla ilgili pek çok şey söylenebilir, ama asla doğru kabul edilemeyecek tek bir şey vardır: bu hayattan zevk aldığımız. Okyanusta olmak, evet, ama ölüm, hayır. Bu, dünyayı güvenli bir hale getirmek için gerekli olan bir kötülük ve öldürmek ne kadar hay-siyetsiz bir eylem olsa da bir amaca hizmet eder. Eğer bunu sevmeye başlarsam, o zaman dünyayı korumaya çalıştığım şeyin bizzat kendisi haline gelirim.

“Askerler savaşı sevmez,” diyorum.

Lira dudaklarını büzüyor, ama tam bir şey söylemek için ağzını açtığı esnada şiddetle arkaya düşürülüyorum. Başım

çok sert bir şekilde yere çarptığında şakaklarıma şiddetli bir ağrı saplanıyor.

Siren üzerimde.

Tırmalıyor, ısırıyor, şeytani sesler çıkararak uluyor. Benden iri bir parça koparmak için çaresizce uğraşırken saldırılarını atlatmayı başarıyorum. Yüzgeci pıhtılaşmış kana bulanmış, tam ortadan aşağıya kadar yarılmış. Kurtulmak için kendini çekip yırtmış olmalı.

“Net hedef alamıyorum!” diyor biri. “Korkarım kaptanı vuracağım.”

“Ben de öyle!”

“Madrid!” diye bağırıyor Kye. “Madrid, şimdi vur onu!”

“Yapamıyorum.” Bir silahın yere fırlatıldığını duyuyorum. “Kahrolası şey yine sıkıştı.”

Kin dolu yaratığın altında mücadele ediyorum. Yüzünde görebildiğim tek şey sivri dişleri ve nefret, o kadar. Bir parçamı koparmak için yanıp tutuşuyor. Kalbim olsun ya da olmasın, alabileceği kadarını almaya kararlı.

Ağırlığı altında kalıyorum, kaburgalarım eziliyor. Bir çatırtı duymamla beraber acı yüzünden güçlkle nefes alabilmeye başlıyorum. Çevremde adamlarım o kadar yüksek sesle bağırıyorlar ki ne dedikleri neredeyse anlaşılmıyor. Sesleri gürültüye dönüşmeye başlarken kol kaslarım ağrıyla yanıyor. Siren çok güçlü. Benden çok daha güçlü.

Sonra ağırlık birdenbire geldiği gibi gidiyor. Tekrar nefes alabilmeye başlıyorum.

Kye sirenin şeytani omuzlarını sıkıca tutup üzerimden atıyor. Siren sekip güverte boyunca kayarak kamaranın ka-

pısına sert bir şekilde çarpıyor. Siren önlerinden kayarak geçerken adamlarım geriye zıplayarak yol açıyor. Çarpmanın şiddeti ve sesi *Saad*'ı sallıyor.

Siren tırnaklarını yere geçiriyor, omuzları kavisli. Tıslayıp aniden öne doğru hamle yapıyor. Hemen bıçağımı kapıyorum. Kaburgalarımındaki korkunç acıya aldırış etmeden nişan alarak tüy gibi hafif bıçağı fırlatıyorum. Sirenin kalbinden geriye ne kaldıysa, oraya doğru süzülüyor.

Kanının çoğu derisinin üzerinde kabarcıklaşıyor, ama güverteme dökülmekle tehdit eden kısmı çabucak bıçağım tarafından içiliyor. Siren çığlık atıyor.

Kye beni yerden kaldırırken dikkatlice nefes alıyorum ve şaşırdığımı belli etmeye cesaret edemiyorum. Aşikâr olduğu halde. Beklenmedik olanı beklemek benim işim ve bir katile sırtımı dönmekle büyük aptallık ettim.

“İyi misin?” diye soruyor Kye nerelerimden yaralandığıma bakarken. Kolumdaki kana gözlerini dikip bakıyor. “Daha hızlı olmalıydım.”

Kye'in yüzündeki ifade beni siren gibi parçalıyor, bu yüzden omzumu çekiyorum, kaburgalarımındaki ağrı her hareketimle birlikte şiddetlenirken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. “Her gün yaptığım işin bir parçası,” diyip Madrid'e dönüyorum. “Silahın yine mi sıkıştı?”

Madrid attığı silahı yerden alıp mızrak fırlatan mekanizmayı inceliyor. “Anlamıyorum,” diyor. “Bir kere daha bakıma alınması için palavra altına götürmem gerekecek.”

Güvertenin diğer tarafına doğru yürümeye başlıyor, ama sirenin cesedinin kapıdan geçmeyi engellediğini fark edince

aniden duruyor. Yutkunup sabırla bekliyor. Bütün adamlarım da öyle. Sirenin gözden kaybolmaya başladığı ana dek mutlak bir sessizlik hâkim oluyor. Bu manzara onlar için her zaman mucizevi bir olaya tanıklık etmek demek, hem de bu kadar zamandan sonra bile. Fakat güvertemde köpüğe dönüşen cansız varlığa dönüp bakmıyorum. Yüz kadar yarattığı ölürken gördüm. Onun yerine, okyanustan çekip çıkardığımı garip kıza dönüyorum.

Lira artık gülümsemiyor.

ON SEKİZ

MAEVE ERİYİP GİDİYOR.

Bir sireni öldürmek, denizkızını öldürmek gibi değildir. Onların çürüyen cesetleri okyanus tabanını kirletir, iskeletleri mercanların arasında dolaşır ama bizler tamamen oluştuğumuz şeye dönüşürüz. Damarlarımızda akan okyanus suyuna, köpüğe ve tıza. Biz öldüğümüzde ardımızda hatırlanacak bir şey kalmaz.

Maeve öldüğünde sevineceğimi sandım, ama iki tür arasındaki savaş devam ediyor ve ben biraz önce insanların bizi katletme isteklerine katkıda bulundum. Efsanelere hiçbir zaman kafa yormadım, ta ki bahis konusu efsane ben oluncaya kadar, ama ben bile hikâyeleri biliyorum. Bir sirenin kalbine sahip olan herhangi bir insanın şarkımızın büyüüne karşı bağışıklık kazandığıyla ilgili uyarıcı hikâyeler. Söylendiğine göre öldüğümüzde bu yüzden denizköpüğüne dönüşüyormuşuz, bu bizi dünyadan silecek bir lanet değil, aksine Keto'nun bir insanın hiçbir şekilde kalbimizi alamaması için bize sunduğu bir nimetmiş.

Maeve eriyip yok olduktan sonra palavra altında anason ve pas kokan penceresiz bir odaya götürülüyorum. Odanın

duvarları aslında duvar değil, vernikli tavandan sarkan perdeler. Islak etekleri yerlere sürünüyor ve gemi yol aldıkça perdeler de sallanıyor, ardındaki sonu gelmez eşyaları ortaya seriyorlar. Kitaplar, silahlar ve altın. Her perdenin kendine has bir sırrı var. Odanın ortasında siyah camdan yapılmış geniş bir blok var. Kalınlığı benim boyum kadar, menteşeleriyle sürgüleri ağır altından. Yılan balığına benzeyen deniz-kızının broşuyla aynı kalitede bir altından. Bir tür hapisane ve anlaşılan insanlar için yapılmamış. Ya da eğer öyleyse, en kötü türden insanlar için olmalı.

Keto Krallığı'nda kimseyi mahkûm olarak tutmayız. Denizler Kraliçesi'ne ihanet etmek hayatından vazgeçmek demektir, bu yüzden annem bize ne olmamızı söylüyorsa onu olmaktan başka şansımız yoktur. Bundan farklı kararlar almak ikinci bir şans sunmaz; cezam da bunun ispatı.

Elian'a dönüyorum. "Neden aşağıya getirildim?"

Elian geçen her dakikayla beraber okyanusa biraz daha uyum sağlıyor. Gömleğinin üzerine yıpranmış siyah iple boyundan bağlı olan kahverengi deri ceket giymiş. Altında pantolon ve dizlerine kadar kahverengi çizmeler var. Omzundan beline çaprazlama bir kayış geçiyor ve ucunda da bir pala sallanıyor. Bıçağı arkaya saklamış, yabancı gözlerden uzağa. Bıçağın emdiği Maeve'in kanının kokusunu duyabiliyorum.

"Çok pişkin gördüm seni," diyor Elia. "Anlayamıyor musun?"

Kye ve Madrid onun arkasında yiğit muhafızlar olarak duruyorlar. Bu gemide bir günden az zaman geçirmeme rağ-

men Elian'ın en güvendiği kişilerin kimler olduğunu şimdi den biliyorum. Bu da onun en büyük zaafını çoktan öğrendiğim anlamına geliyor.

“Prenslerin muhtaç durumdaki genç kadınları kurtarmaktan hoşlandıklarını düşünmüştüm.”

Elian gülerken dişleri yakışıklı yüzünde bembeyaz parlıyor. “Şimdi de küçük hanım mı oldun?” diye soruyor. “Çok komik, çünkü bir sirene saldırmak için her yanıma tırmalayaarak elimden kurtulmaya çalışırken hiç öyle bir halin yoktu.”

“Bu gemideki insanların işinin sirenleri öldürmek olduğunu düşünmüştüm.”

“Evet, ama bunu genelde çıplak elleriyle yapmazlar.”

“Herkesin kirli işlerini yaptıracağı sihirli bir bıçağa ihtiyacı yoktur.”

“Herkes *Psáriınce* konuşamaz,” diyor.

Rolümü güzel oynayarak dudaklarıma mahcup bir gülümseme konduruyorum. “Dil öğrenmekte yetenekliyimdir.”

“Midasçan öyle demiyor ama.”

“İlginç dilleri öğrenmekte yetenekliyimdir,” diye düzeltiyorum, Elian yeşil gözlerini kısıyor.

“Ya anadilin?” diye soruyor.

“Çok daha iyidir.”

“Nasıl, yani?”

“Bana daha çok yakışıyor.”

“Bunun ne anlama geldiğinin düşüncesi bile beni korkutmaya yetiyor.”

Elian bana hafifçe sürünerek yanımdan geçip bir elini bloğun soğuk camına koyuyor. Sözüm ona hapishanenin

cam duvarına dayalı duran parmakları açılırken neredeyse soğukluğunu hissediyorum. Siren tarafım o dondurucu soğuşu elimin altında hissetmek için can atıyor. İnsan tarafımsa ürperiyor.

“Memleketin nerede?” diye soruyor Elian.

Bana arkası dönük, camdaki yansımasından dudaklarının hareket ettiğini görüyorum. Gözlerini benden uzak tutarak kendini seyrediyor. Bir an için bana sormadığını düşünüyorum. Belki kendine soruyordur. Belki de hangi krallık üzerinde hak iddia etmesi gerektiğini bilmeyen bir prenstir. Sonra Kye hafifçe öksürerek boğazını temizleyince Elian aniden dönüyor. Yüz ifadesi çok samimi.

“Evet?” diye soruyor.

“Sorguya çekileceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Kodes sana bir ipucu vermedi mi?”

“Ben bir kodes görmedim.” Boynumu eğip Elian’ın arkasına bakıyorum, sanki gözlerimin önündeki hapishanemi daha önce hiç fark etmemişim gibi. “Çekiciliğin onu maskeleymiş olmalı.”

Elian içinden yükselen kahkahayı bastırmak için başını iki yana sallıyor. “Bu sıradan bir kodes değil,” diyor. “Tüm bunlara ilk başladığımda ve daha pek bir şey bilmiyorken, bunu tüm niyetimle Denizler Kraliçesi’ni zapt etmekte kullanmak için yaptırdım.” Tek kaşını kaldırıyor. “Sence seni zapt edebilir mi?”

“Beni bir kodese mi tıkacaksın?” diye soruyorum.

“Nereli olduğunu ve memleketini neden terk ettiğini söylemedikçe evet,” diyor.

“Bu benim tercihim değildi.”

“Neden etrafında herhangi bir gemi olmadan okyanusun ortasında duruyordun?”

“Oraya bırakılmıştım.”

“Kim tarafından?”

“Herkes tarafından,” derken hiç tereddüt etmiyorum.

Elian bir iç çekip sırtını yaslıyor ve tek ayağını kaldırıp tabanını cam bloğa dayıyor. Dikkatlice seçilmiş kelimelerimi enine boyuna düşünüyor, hepsini aklında bir gemi dümeni gibi döndürüp duruyor. Takip eden sessizlikten ve Elian’ın suskunluğunun odada bıraktığı ağırlıktan hiç hoşlanmıyorum. Sanki hava hafifleyip solunabilir hale gelmek için onun ağzından çıkacak tek bir sesi bekliyormuş gibi. Ben de bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin etmeye çalışarak bekliyorum. Benim açımdan katlanılmaz derecede tanıdık bir durum bu. Annem hayatımı nasıl yaşayacağıma karar verirken onun karşısında dilimi ısırarak çok beklemiştir. Ne yapacağım, ne zaman öldüreceğim, kim olacağım. Bir insanın kaderimi tayin edişini izlemek garip olsa da bunun kararının benim dışımda biri tarafından verilmesini beklemek o kadar tuhaf bir şey değil.

Yosundan yalanlarımın altında gerçekler yatıyor. Oraya bırakılıp terk edildim ve şimdi de aslında kim olduğumu öğrendikleri takdirde anında öldürecek olan insanlarla birlikte bir gemideyim. Bulduğumuz suyun altında annem, benim olması gereken bir krallığa hükmediyor ve nereye gittiğimi soran olursa beni hatırlanması en zor kişi haline getirecek bir yalan kıştıracağı kesin. Bulunduğu yerden geçen bir de-

nizci tarafından zıpkınlandı. Basit bir denizkızı tarafından öldürüldü. Bir insan prence âşık oldu. Bu tür yalanlar hatıramı efsaneden ziyade bir şakadan ibaret hale getirecek ve krallığımın bana olan sadakati Maeve'in cesedi kadar hızlı bir şekilde yok olup gidecek.

Bir hiç olacağım. Hiçbir şeye sahip olamayacağım. Bir hiç olarak öleceğim.

Hâlâ Elian'ın boynunda olan kolyeme bakıyorum. Kulağımı deniz kabuğunun kırmızı kısmına dayasam, okyanusu ve annemin suda dalgalanan kahkahasını duyacağıma hiç şüphem yok.

İğrenmiş bir şekilde başımı çeviriyorum.

“Üç gün içerisinde Eidyllio'ya demirleyeceğiz.” Elian yaslandığı camdan doğruluyor. “Kararımı oraya vardığımızda vereceğim.”

“Peki, o zamana dek?”

Bir gülümseme yavaş yavaş tüm yüzüne yayılıyor. Bir adım kenara çekilerek bloğun tüm ihtişamını gözler önüne seriyor. “O zamana dek...”

Dile getirilmeyen emrin hemen ardından Madrid dirseğimi yakalıyor. Kye da diğer tarafıma geçip kolumu sıkıca tutuyor. Onlara direnip mücadele ediyorum ama ellerinden kurtulmam mümkün değil. Saniyeler içinde beni yerden kaldırıp kodese sürüklüyorlar. Ne kadar kıvranırsam kıvrana-yım onları yollarından döndürmekte hiçbir işe yaramıyor.

“Bırakın beni!” diye emrediyorum.

Beceriksiz hareketlerle tekmelemeye çalışıyorum, ama vücudum aralarına sıkışmış halde, hareket etmek şöyle dur-

sun nefes almam bile çok zor. Kontrolün elimde olmamasından dolayı öfkeli bir şekilde başımı vahşice geriye atıp inatla direniyor, kıvranıyorum. Vücudum artık ne kadar dayanıksız ve zayıf. Siren vücudumda olsam, onları tek bir hareketle ikiye bölerdim. Dişlerimi gösterip önüme geleni ısırmaya çalışıyorum, hatta Kye'in kulağını yarım santimetreyle ısıkalıyorum. Kye gözünü bile kırpmıyor. Hissettiğim kadar güçsüzüm gerçekten.

Kodese ulaşıyoruz ve beni sanki tüy kadar hafifmişim gibi içeriye fırlatıyorlar. Yere çarpıp sekiyorum ve kapıya koştuğumda ellerim bir duvarla karşı karşıya geliyor. Parmaklarım yüzeyinde açılıyor ve o anda bunun kesinlikle cam değil, saf kristalden olduğunu anlıyorum. Bıkıp usanmadan yumrukluyorum. Kristal duvarın arkasında Elian kollarını kavuşturup bakıyor. İnsan kalbim göğsüme, yumruklarımın duvara uyguladığından daha güçlü bir şekilde, öfkeyle vuruyor.

Parmağımla suçlayıcı bir şekilde onu işaret ederek, "Eidyllio'ya varana dek burada kalmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Senin geminin dışında, denizde olmanı istiyorum," diyor Elian. "Ama seni kalasta yürütemem."

"Centilmenliğin mi izin vermiyor?"

Elian yakındaki bir duvara gidip perdelerden birini çekince ortaya yuvarlak bir düğme çıkıyor. "Kalası yıllar önce kaybettik," diyor. Sonra çok daha alçak bir sesle, "ve centilmenliğimi de o sıralarda kaybettim."

Düğmeyi çeviriyor ve ışığın yerini gölgeler alıyor.

Kristal kodesin içinde sadece gece hâkim. Oda rutubetli karanlıkla kaplanmış ve hiçbir şey geçirmez gibi görünse de dışarıdaki dünyanın ıslak havasının mis kokusunu duyabiliyorum. Arada sırada biri elinde yemekle geliyor ve sadece birkaç dakikalık fener ışığına izin veriliyor. Fenerin ışığı neredeyse kör edici, tam gözüm alışıp kısmayı bıraktığımda söndürülüyor ve bir tepsi balık tüm duyularıma taarruza geçiyor. Tuzlu su ve büyük beyaz köpek balığının tadının yerini tutmasa da dakikalar içinde mideye indiriyorum.

Ne kadar zamandır bu kristal kodesin içindeyim bilmiyorum ama Eidyllio vaadi içime dert oluyor. Oraya vardığımızda prens beni okyanus hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlarla dolu olan ülkeye fırlatıp atmaya çalışacak. En azından burada evimin tuzunun kokusunu duyabiliyorum.

Uyurken rüyamda mercanları ve kanayan kalpleri görüyorum. Uyandığımdaysa karanlıktan ve geminin gövdesine ağır ağır vuran dalgalardan başka bir şey yok. İlk kez bir insan öldürdüğüm gün hava o kadar güneşliydi ki su yüzüne gözlerimi kismadan çıkamamıştım. Deniz durgundu ve güneş hâlâ üzerime yapışık olan krallığının buzunu saniyeler içinde eritmişti.

Genç delikanlı Kalokaíri Prensi'ydi ve ben de on iki yaşındaydım.

Kalokaíri ıssız bir denizin ortasındaki güzel bir çölden başka bir şey değildir. Hep yaz mevsiminin yaşandığı, rüzgârların kumların kokusunu taşıdığı ülkedir. O günlerde henüz bir efsane olmamıştım, bu yüzden de kraliyet aileleri

herhangi bir insandan daha fazla endişe duymadan denize açılıyorlardı.

Prensin üzerinde beyaz bir cübbe vardı ve mor renk bir kumaş başına sıkıca sarılmıştı. Asil ve korkusuzdu, daha ben şarkıma başlamadan çok önce bana gülümsemişti. Okyanusta suyun üzerine çıktığımda bana *ahnán anátias*, demişti, bu Kalokaíri dilinde “küçük ölüm,” demekti.

Dişlerimi gösterip annemin yaptığı gibi tısladığımda bile delikanlı korkmamıştı. Onun kalbini almak nahoş bir iş olmamıştı. Neredeyse gönüllü gelmişti. Daha ben şarkımı söylemeye başlamadan bana dokunmak için elini aşağıya uzattı, birkaç beceriksiz uğraştan sonra rıhtıma demirli yelkenli geminin merdiveninden yavaş yavaş inmeye başladı, ta ki suyun içinde benimle buluşuncaya dek.

İlk önce boğulmasına izin verdim. Nefesi yavaşlarken elini tuttum ve ancak öldüğüne kesin emin olduktan sonra kalbini düşündüm. Bunu çok dikkatli yaptım. Ailesi onu bulduğunda etrafta çok fazla kan olmasını, o kadar huzurlu ölmüşken acı çektiğini düşünmelerini istemedim.

Onun kalbini alırken acaba prensi arıyorlar mıdır diye merak ettim. Gemide olmadığını fark etmişler miydi? Suyu eğilip çığlık çığlığa sesleniyorlar mıydı? Ben hiç geri dönmese annem arkamdan öyle bağırır mıydı? Cevabı biliyordum. Sonsuza dek yok olsam da kraliçenin umurunda olmazdı. Mirasçılara sahip olmak kolaydı ve annem öncelikle Denizler Kraliçesi’ydi, başka da bir şey değildi. Yalnız prensin kalbini hayattayken almamamı önemseyeceğini biliyordum. Hakkıyla canavar olamadığım için beni cezalandıracağını biliyordum. Ve haklıydım da.

Eve döndüğümde annem beni bekliyordu. Etrafı diğer kraliyet ailesine mensup akrabalarımızla çevrilmişti, benim içeri girişimi beklerlerken mükemmel bir yarım daire olarak yan yana dizilmişlerdi. Denizler Kraliçesi'nin kız kardeşi en önde, beni karşılamaya hazır bir şekilde duruyordu, altı kıızıysa arkasında tek sıra halindeydi. Kahlia en sonda, annemin yanı başındaydı.

Denizler Kraliçesi beni görür görmez ne yaptığımı anlamıştı. Bunu gülümseyişinden anlayabiliyordum ve yaptığım şeyin kokusunu üzerimden alabildiğine emindim: Kaloka'iri Prensi'ni öldürmenin verdiği suçluluk duygusunun pis kokusu. Ve ona bakmaktan ne kadar kaçınsam da Kraliçe ağladığımı görebiliyordu. Gözyaşlarım çoktan silinip gitmişti ama gözlerim kan çanağına dönmüştü ve prensin kanını ellerimden temizlemekte epey iyi bir iş çıkarmıştım.

“Lira,” dedi annem. “Tatlım.”

Titreyen elimi bana uzattığı dokunacının üzerine koydum ve beni tutup kendisine çekmesine izin verdim. Annem ellerimin temizliğine dikkatle bakarken Kahlia dudağını ısıırıyordu.

“Anneciğine hediye vermeye mi geldin?” diye sordu Denizler Kraliçesi.

Başımı sallayıp belime bağlı olan filenin içine elimi soktum. “Benden istediğini yaptım.” Prensın kalbini elime alıp ona benden istediğı zafer yadigârıymışçasına sunmak için yukarı kaldırdım. “On ikinci kalbim.”

Denizler Kraliçesi saçımı okşadı, yumuşak dokunacı minik dokunuşlarla kafamdan omurgam boyunca hareket etti. Gözlerimi kırpmamaya çalıştım.

“Evet, doğru,” dedi Denizler Kraliçesi. Sesi yumuşaktı, konuşması ahesteydi, seher vaktindeki esintinin sesi gibi. “Ama görünüşe göre pek iyi dinlememişsin.”

“O öldü,” dedim, bunun şüphesiz en önemli şey olduğunu düşünerek. “Onu öldürdüm ve kalbini aldım.” Elimi biraz daha yukarı kaldırıp göğsüne bastırdım, böylece kendi soğukluğuna temas eden prensin kalbinin hareketsizliğini hissedebilirdi.

“Ah, Lira.” Çenemi avucuna aldı, kartal pençesine benzeyen elinin başparmak tırnağını yanağımda dolaştırdı. “Ama sana ağlamayı söylemedim.”

Prensi öldürdüğümde mi, yoksa o anda beni tutarken tüm akrabalarımızın gözleri önünde mi ağlamamamı kastettiğini anlayamadım. Ama dudaklarım da ellerim gibi aynı korkuyla titredi, kırmızı gözümünden düşen ilk damlayla beraber annem derin bir nefes alıp hayıflandı. Gözyaşımın başparmağına kadar akmasına izin verdikten sonra sanki bir asit damlasıymış gibi elinden silkeledi.

“Benden ne istiyorsan onu yaptım,” dedim tekrar.

“Ben senden bir insana acı çektirmeni istedim,” dedi Denizler Kraliçesi. “Kalbini hâlâ atıyorken söküp almanı istedim.” Dokunaçlarından biri omzuma kayıp narin boynuma dolandı. “Senden bir siren olmanı istedim.”

Beni yere fırlattığında içimin rahatladığını hatırlıyorum. Beni öldürecek olsaydı boynumu sıkması yeterdi, bunu biliyordum. Büyük bir yenilgiye uğrayabilirdim. Yara alabilir, aşağılanabilirdim. Birkaç darbe almak annemin sinirini yatıştırırsa o zaman bu duruma katlanabilirdim. Ucuz kur-

tulabilirdim. Ama annemin sadece beni cezalandıracağını düşünmekle büyük aptallık etmiştim. Kızını istediğin gibi şekillendirebilecekken azarlamanın ne faydası vardı?

“Kahlia,” dedi annem. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Abla.” Teyzem öne doğru yüzdü, yüzünde birdenbire perişan ve acı dolu bir ifade oluştu. “Lütfen yapma.”

“Bir dakika, bir dakika, Crestell,” dedi annem. “Kraliçenin sözünü kesmemelisin.”

“O benim kızım.”

Crestell konuşurken kambur duruşundan hiç hoşlanmadığımı hatırlıyorum. Sanki alacağı bir darbeye çoktan hazırmış gibi.

“Sus şimdi,” diye mırıldandı annem. “Çocukların önünde kavga etmeyelim.”

Annem bana döndü ve kolunu kuzenime doğru uzattı. Bu hareketi sanki Kahlia’yı bana sunuyormuş gibiydi, benim Kalokaíri Prensi’nin kalbini ona sunuşum gibi. Yerimden kıpırdayamadım.

“Öldür onu,” dedi Denizler Kraliçesi.

“Anne...”

“Onun kalbini hâlâ çığlık çığlığa bağırırken al, aynı insan prenze yapman gerektiği gibi.”

Kahlia hafif hafif inledi; kıpırdayamayacak, hatta ağlayamayacak kadar korkmuştu. Gözlerini kırpıştırıp durarak sürekli bir annesine bir bana baktı. Başını iki yana şiddetle salladı.

Ona bakmak, aynaya bakmak gibiydi. Kahlia’nın yüzündeki korkuyu görmek kendi yansımamdı adeta, içimde hissettiğim dehşetin her zerresi onun gözlerinde yansyordu.

“Yapamam,” dedim. Sonra daha yüksek sesle: “Bana bunu yaptıрма.”

Geri kaçtım, başımı öyle şiddetli bir şekilde iki yana sallıyordum ki annemin homurdanışı bir uğultuya dönüştü.

“Seni aptal çocuk,” dedi. “Ben sana bir telafi şansı tanıyorum. Bunu reddedersen ne olacağını biliyor musun?”

“Herhangi bir bedel ödemeye ihtiyacım yok!” diye bağırdım. “Benden istediğin neyse onu yaptım!”

Denizler Kraliçesi üç uçlu mızrağını sıktı, tüm soğukkanlılığını yitirdi. Gözleri büyüyüp karardı, siyah oldu ta ki ben zifiri karanlığı gözlerinin içinde görünceye dek. Okyanus inledi.

“Sana bulaşan bu *insanlığa* boyun eğdirilmeli,” dedi. “Görmüyor musun, Lira? İnsanlar bizim tanrıçamızı öldüren ve hepimizi yok etmenin yollarını arayan bir bela sadece. Onlara karşı anlayışlı davranan, onların sevgi ve keder duygularını taklit eden her siren temizlenmelidir.”

Kaşlarımı çattım. “Temizlenmek mi?”

Denizler Kraliçesi, Kahlia’yı deniz yatağına itti, Kahlia’nın elleri kuma çarpınca yüzümü buruşturdum.

“Sirenler sevgi beslemez, pişmanlık da duymaz,” dedi annem öfkeden deliye dönmüş bir halde. “Düşmanımıza karşı empati kurmayı bilmeyiz. Böyle şeyler hissedenden bir siren asla kraliçe olamaz. Sadece kusurlu bir yaratık olur. Ve kusurlu bir sirenin yaşamasına izin verilemez.”

“Kusurlu,” diye tekrar ettim.

“Öldür onu,” dedi annem. “Ve bu konuyu bir daha açmayalım.”

Bunu, sanki kendi türüme karşı işlediğim günahları ancak bu şekilde affettirebilirmişim gibi söyledi. Eğer Kahlia ölürse, o zaman ben de annemin üç uçlu mızrağının bir sonraki sahibi olmaya layık bir siren olacaktım. Kirli olmayacaktım. Sahip olduğum duygular bir hastalıktan ibaretti ve annem de bana ilacını teklif ediyordu. Bir çıkış yolu. Bana bulaştığını iddia ettiği insanlıktan kurtulmam için bir şans.

Ama önce Kahlia ölmek zorundaydı.

Denizler Kraliçesi ne kadar titrediğini görmesin diye ellerimi arkamda bağlayarak kuzenime yaklaştım. Ellerimi sıkımdan dolayı avuçlarımda açtığım hilal şeklindeki yaralardan sızan kanın kokusunu alabiliyor mu diye merak ettim.

Ben yaklaşırken Kahlia bağırdı, minik dudaklarından dökülen büyük dehşet iniltileriydi. Ona yaklaşırken ne yapmayı planladığımı bilmiyordum ama onu öldürmek istemediğime de emindim. *Kahlia'nın elini yakala ve yüz,* diye geçirdim içimden. *Denizler Kraliçesi'nden mümkün olduğunca uzağa git.* Ama bunu da yapamayacağımı biliyordum, annemin gözleri okyanusun ta kendisiydi ve nereye saklanırsak saklanalım bizi görürdü. Kahlia'yı alıp gidersem ihanetten ikimiz de öldürülürdük. O yüzden iki seçeneğim vardı: kuzenimin kalbini almak. Veya onun elini tutup birlikte ölmeye razı olmak.

“Dur,” dedi Crestell.

Yüzerek Kahlia'nın önüne geçerek aramızda bir engel oluşturdu. Korumacı içgüdüleriyle kollarını iki yana açmış, sivri dişlerini ortaya sermişti. Bir an için bana saldıracağından, pençeleriyle beni dilimleyeceğinden ve böylece bu deliliğe kesin olarak bir son vereceğinden adım kadar emindim.

“Beni al,” dedi.

Rengimin attığını hissettim.

Crestell –onunkiyle kıyaslandığında minicik kalan ama onunki kadar narin olmayan– elimi yakalayıp göğsüne bastırdı. “Al onu,” dedi.

Etrafımızda duran kuzenlerim şaşkınlıktan neye uğradıklarını şaşırarak nefeslerini tuttular, yüzleri korku ve keder içindeydi. Onların da iki seçeneği vardı: annelerinin ölümünü izlemek veya kız kardeşlerinin öldürülüşünü görmek. Teyzemin karşısında kekeledim, çığlık atıp mümkün olan en uzak diyarlara kaçmaya hazırdım. Ama sonra Crestell deniz yatağında korkudan titreyen kızı Kahlia’ya kısa bir bakış attı. Endişeli, kaçamak bir bakıştı, annemin yakalayamayacağı kadar hızlıydı. Bakışlarını tekrar bana yönelttiğinde yalvaran bir ifadeyle dolu olduğunu gördüm.

“Al onu, Lira,” dedi Crestell. Yutkundu ve ardından başını dimdik tuttu. “İşlerin böyle yürümesi gerekiyor.”

“Evet,” diye mırıldandı arkamdan annem. Yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını bilmem için başımı çevirip bakmam gerekmiyordu. “Bu tam manasıyla vekâlettir.”

Bir elini omzuma koydu, tırnakları tenimi çiziyor ve beni olduğum yere çiviliyordu, dudaklarını kulağıma yaklaştırıp sadece ikimizin duyacağı şekilde fısıldadı.

“Lira,” dedi annem, öyle sessizce söyledi ki içim titrerken yüzgecim heyecanla kıvrıldı. “Kendini iyileştir ve okyanusa gerçekten ait olduğunu bana göster.”

Kusurlu.

“Son olarak söyleyeceğin bir şey var mı, kardeşim?” diye sordu Denizler Kraliçesi.

Crestell gözlerini kapadı, ama ağlamamak için kendini tutma niyetiyle kapamadığını biliyordum. Öfkesini içinde tutabilmek içindi, böylece gözlerinin iris tabakası öfkeyle parlamayacaktı. Sadık bir kul olarak ölmek ve kızlarını annemin intikamından korumak istiyordu. Ve benden.

Crestell –biri öylesine saf bir mavi ve diğeri morun en harikulade tonu olan– gözlerini açtığında doğrudan bana baktı.

“Lira,” dedi. Sesi pürüzlüydü. “Olmanı istediğimiz kraliçe ol.”

Böyle bir söz veremezdim; çünkü annemin krallığının ihtiyacı duyduğu türden bir kraliçe olabilir miydim, bilmiyordum. Duygusuz olmalı, dehşeti hissetmek yerine etrafıma saçmalıydım ve titreyerek soluk alıp verirken içimde bu var mı, hiç bilmiyordum.

“Söz vermeyecek misin?” diye sordu Crestell.

Bunun yalan yere olduğunu düşünsem de başımı sallayarak onu onayladım. Ve sonra onu öldürdüm.

Annemin kızı olduğum gün o gündü. Hepimizin arasındaki en canavar, en acımasız sirene dönüştüğüm an, o andı. Annemi memnun etme arzusu, onun zayıflık diye nitelendireceğini bildiğim tüm dürtülere karşı savaşı bir karaltı gibi her yanıma yayıldı. Her pişmanlık ve anlayış duygusuna karşı. Çünkü bunlar benim kirlendiğimi düşünmesine yol açacaktı. Anormal olduğumu. *Kusurlu olduğumu*. Ve böylece göz açıp kapayıncaya kadar bir çocuktan, şimdiki canavara dönüştüm.

Kendimi sadece annemi en çok hangi prensler memnun eder diye düşünmeye zorladım: onlarca yıldır türümüzü yok

edebilecekleri gibi yanlış bir düşünceye kapılıp Diávolos'u bulmaya çalışmış korkusuz Ágriosy mi yoksa Mellontikös'un bir prensi mi? Kendilerini savaşın dışında tutmayı tercih etmiş, bir geminin suya değmesine nadiren izin verme cüretini gösteren kâhinler ve falcılar mı? Yarı şaka yarı ciddi, onları anneme götürüp onun tarafında yer almayı hak ettiğime bir kanıt daha sunmayı bile düşündüm.

Zamanla zayıf olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Şimdi bana ait olmayan bir bedende buraya sıkışıp kalmışken birdenbire hatırlıyorum. Annemin en az sevdiği silahından, kendini bile korumaktan aciz bir yaratığa dönüştüm. Sivri dişleri veya pençeleri olmayan bir canavara.

Bir elimi köpekbالیğının karnından bile daha beyaz olan bereli bacaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Berbat bir soğuk yılan gibi sinsice tüm bedenime yayılırken ayak parmaklarım içe bükülüyor, yeni tenimde tüylerim diken diken olmaya başlıyor. Bunun ne demek olduğunu ve okyanusu ok gibi delip geçerken birdenbire insanlar arasında sendeleyeni birine nasıl dönüşebildiğimi bir türlü anlamıyorum.

Elimi kaburgalarımın üzerine kaydırırken hayal kırıklığıyla derin bir nefes alıyorum. Solungaçlar yok. Ne kadar derin nefes alırsam alayım tenim aralanmıyor ve hava ağzımdan girip çıkarken buğulanmaya devam ediyor. Tenim hâlâ nemli ama artık üzerinden sular akıp gitmiyor, onun yerine her gözeneğe doluyor ve bu beraberinde dayanılmaz bir soğuğu getiriyor. Tenimde tüylerimi daha da diken diken eden, bacaklarımdan narin kollarıma kadar beni ürperten bir tür soğuk.

Bu kodesin dışındaki sudan korkmadan edemiyorum. Elian beni gemiden atacak olsaydı boğulmam ne kadar sürerdi?

Fener ışıkları parlamaya başlıyor, insan gözlerimin alışması için zaman tanıyacak kadar loş. Elian kristal kodesin kapısına bir anahtar soktuğunda duvarın bir kısmı açılıyor. Maeve'e saldırmaya çalıştığımda beni karşı duvara ne kadar kolay fırlatıp sıkıştırdığını hatırladıkça üzerine çullanma içgüdümü bastırıyorum. Şimdiki halim düşünülecek olursa artık benden daha güçlü ve daha önce takdir ettiğimden daha çevik. Bu vücutla, benimsemem gereken davranış tarzı kuvvet uygulamak değil.

Elian önüme bir tabak koyuyor. Rengi nehir suyuna benzeyen koyu kıvamlı bir balık suyu çorba. Beyaz et ve deniz üzümleri çorbanın üzerinde garip bir şekilde yüzüyor, havaya çok yoğun bir anason kokusu yayılıyor. Buna cevaben karnım ağrıyor.

"Kye'la ben deniz kaplumbağaları yakaladık," diyerek açıklık getiriyor. "Leş gibi kokar, ama tadı güzel olduğu sürece sorun etme."

"Ben cezalandırılıyorum," diyorum soğuk bir Midasça yorumuyla. "Bana nedenini söylemeni istiyorum."

"Sen cezalandırılmıyorsun," diyor bana. "Gözaltında tutuluyorsun."

"*Psáriince* bildiğim için mi?" diye soruyorum. "Bir dil konuşmak artık bir suç mu?"

"O dil birçok krallıkta yasaklandı."

"Şu anda bir krallıkta değiliz."

“Yanlış.” Elian arkasını kapının kemerine yaslıyor. “Benim krallığımdayız. *Saad* benim krallığım. Tüm okyanus da öyle.”

Bir insanın bana ait olan şey üzerinde hak iddia etmeye çalışması bir hakaret, ama bunun üzerinde durmayarak şöyle diyorum, “Gemiye alındığımda elime kanunların listesi verilmedi.”

“Evet, ama artık biliyorsun.” Anahtarı parmağında çeviriyor. “Elbette, bu kadar baştan savma ve kaçamak cevaplar vermekten artık vazgeçersen senin için daha rahat uyuma ortamı ayarlayabilirim.”

“Ben kaçamak cevaplarla kendimi kurtarmaya çalışmıyorum.”

“O halde söyle bakalım *Psáriin* dilini nasıl olup da konuşabiliyorsun.” Sesindeki merak ilgisiz hareketlerine ihanet ediyor. “Keto’nun Kristali hakkında ne biliyorsan anlat bana.”

“Hayatımı kurtardın ve şimdi de bilgi karşılığında rahatlığımı sağlamayı teklif ederek pazarlık mı ediyorsun? Nezaketin ortadan bu kadar çabuk kaybolması ne kadar ilginç.”

“Ben kaypak biriyim,” diyor Elian. “Ve *Saad*’ı korumak zorundayım. Öyle güverteye çıkan herkese güvenemem. Önce bana sağlam bir hikâyeyle gelmeleri lazım.”

Yapmacık bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Tek ihtiyacım olan bir hikâyeyse, o zaman bu çok kolay olacak. Keto’nun İkinci Gözü bizim sularımızda da bir efsanedir. Denizler Kraliçesi saltanatına başlar başlamaz yıllarca onu aradı. Daha önceki kraliçeler onu başlangıçtan

beri ümitsiz vaka olarak gördükleri için önemsemezlerken, annem güce hep çok açtı. Bulunduğu yere dair herhangi bir ipucu yakalamak ve ikinci gözü kapatıldığı yerden kurtarmak için ritüel hikâyelerini tekrar tekrar ele aldı. Nesillerin göz ardı ettiği masalları annem ezberledi. Ve bu takıntısı sebebiyle ben de hepsini biliyorum. Bana bir keresinde gözün tüm insanlığın sonunu getirmede kilit rol üstlendiğini, bunun aynı zamanda insanlar açısından da bizim sonumuzu getirecek şey olduğunu söylemişti. Onun üç uçlu kömür karası kemik mızrağını ve tam ortaya yerleştirilmiş sevgili yakutu, Denizler Kraliçesi'nin sihrinin asıl kaynağını düşünüyorum. Göz için bu taşın ikizi olduğu söylendi, türünden çalınmış ve hiçbir sirenin izini süremeyeceği bir yere saklanmış.

Annem nasıl bulacağı dışında, göz hakkındaki her şeyi biliyor. Ve bu yüzden, yıllar süren araştırmalarının ardından aramayı bıraktı. Ama ondan öncekilerle aynı noktada tıkanmak, başarıya ulaşamamak canını hep sıkıştır.

Duraksıyorum, aklıma bir fikir geliyor.

Göz hiçbir sirenin izini süremeyeceği bir yerde saklı, ama annem sayesinde bu artık benim için geçerli olacak bir zorluk değil. Elian beni oraya götürebilirse, o zaman Denizler Kraliçesi'nin en büyük korkusunu gerçekleştirmek için gözü kullanabilirim. Eğer gerçekten de hükmetmeye layık olmadığımı düşünüyorsa, o zaman ben de onu iktidardan düşürmek için Keto'nun İkinci Gözü'nü kullanarak aksini ispatlayacağım. Onu yok etmek için. Hem de onun beni yok etmeye çalışırken yaptığı gibi.

Dudaklarımı yahıyorum.

Elian gerçekten de gözün peşine düştüyse, o halde bunu hikâyelere olan inancıyla yapıyordur. Ve bir adam hikâyeleri araştırıyorsa, onların mesajlarını duyabiliyor demektir. Tek ihtiyacım olan, prensi ona faydalı olacağıma inandırmak ve böylece güverteye çıkmama, kodesimin prangalarından kurtulmama izin verebilir. Ona yeteri kadar yaklaşabilirsem, kalbini söküp almak için tırnaklarıma ihtiyacım olmayacak. Bunu onun kendi bıçağıyla yapacağım. O, okyanusun hâkimi olarak yerimi garanti edip sağlama aldıktan hemen sonra.

“Denizler Kraliçesi ailemi çaldı,” diye anlatıyorum Elian’a, sesimi hükümdarları öldükten hemen sonra yakarışlarını duyduğum denizciler gibi melankolik bir tona alçaltarak. “Bir balıkçı teknesindeydik, tek kurtulan da benim. Çocukluğumdan beri onlar hakkında araştırma yapıyorum, kitaplardan ve hikâyelerden alabileceğim her şeyi alıyorum.” Dudağımı ısırıyorum. “Dillerine gelince, akıcı bir şekilde konuşabildiğim iddiasında değilim, ama bana yetecek kadar biliyorum. O yaratıklardan birini esirim olarak tutarken öğrenmem kolay oldu. Babam ölmeden önce sireni sakatlamayı başarmıştı, ben de bu sayede esir tutabildim.”

Elian hiç etkilenmemiş bir şekilde iç çekiyor. “Yalan söyleyeceksen,” diyor, “bari bunu doğru düzgün yap.”

“Yalan değil anlattıklarım.” Yaptığı suçlamadan öttürü gücenmişim gibi davranıyorum. “İçlerinden biri aileme saldırdıkları esnada yaralanmıştı. Biz Polemistésliyiz.”

Elian savaşçı toprakların adını duyunca bir adım yaklaşıyor. Cebinden küçük, yuvarlak bir şey çıkarıyor. Üst kattaki güvertede konuştuğumuz sırada elinde tuttuğu pusula bu.

Kenarından ince bir altın zincir zarif bir şekilde sallanıyor. Elian kapağını açtığında kerteleri birbirine çarpıp çınlıyor.

“Polemistēs’ten geldiğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?” diye soruyor Elian.

Böyle bir soruya kızıp gücenmemeye çalışıyorum –şu anda ben de olsam bir savaşçı olduğuma inanmazdım– ama durumumu onunla tartışmıyorum. Elian’ın pusulaya bakışından hiç hoşlanmıyorum, sanki bir şeyi kavramak için ona bel bağlıyormuş gibi. Aklımdan geçen her yalanla birlikte o nesnenin aklımın sulu derinliklerine sızmak için bana doğru uzandığını neredeyse hissedebiliyorum. Yalanları sanki tek tek su yosunu kökü gibi bulup çıkarıyor. İmkânsız gibi görünüyor, ama insanların alavere dalavereden ne kadar hoşlandıklarını da biliyorum.

“Ailem avcıdır,” diyorum dikkatle. “Aynı senin gibi. Denizler Kraliçesi haksızlığa uğradığını düşündüğü için intikam almak istedi.”

Aramızdaki boşluk pusulanın hayalet gibi sihri yüzünden insanı usandıran bir hal alıyor, tuhaf nesneye bunun teknik olarak bir yalan olmadığını ispatlamak için gözlerimin önüne Maeve’in yüzünü getiriyorum.

“İstediğimi almak için sirenlerinden birine işkence ettim,” diyorum.

“Sirene ne oldu?”

“Öldü,” diyorum ona.

Elian pusulaya bakıp kaşlarını çatıyor. “Onu sen mi öldürdün?”

“Buna gücümün yetmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Kaçamak cevabım karşısında sıkıntıyla iç geçiriyor, ama bana inanma ihtimali üzerinde düşünüp taşınırken bakışlarındaki fesatlığı kaçırmak çok zor. “Siren,” diyor, “sana kristal hakkında bir şey söyledi mi?”

“Bana birçok şey söyledi. Zahmetime degecek bir teklif yap, o zaman belki ben de sana anlatırım.”

“Ne çeşit bir teklif?”

“Geminde ve şu kristal avında bana da bir yer.”

“Sen pazarlık yapacak pozisyonda değilsin,” diyor Elian.

“Ailem sirenleri nesiller boyunca araştırdı. Seni temin ederim ki onlar hakkında senin umut edebileceğinden bile fazlasını biliyorum. Onların dilini nasıl konuştuğumu zaten gördün,” diyorum. “Bu bir pazarlık değil, bir anlaşma.”

“Hapis tutulan kızlarla anlaşma yapmakla işim olmaz.”

Dudaklarımı büküp zalimce gülümsüyorum. “O zaman her halükârda çıkmama izin ver.”

Elian gülüyor, bir tabanca çıkarıyor ve bir kez daha başını iki yana sallıyor.

“Biliyor musun,” diyor hücreye yaklaşarak, “sanırım seni sevebilirim. Sorun şu ki,” silahını hapishaneme hafifçe vuruyor, “birini sevmekle güvenmek arasında fark vardır.”

“Bilemem. Daha önce ikisini de yapmadım.”

“Eidyllio’ya gittiğimizde,” diyor Elian, “buna içebiliriz.”

Bunun düşüncesi bile beni ürkütmeye yetiyor. Eidyllio romantizme adanmış bir ülkedir. Oradakiler, benden fazla insan öldürmüş olduğu halde sevgiyi sanki muazzam bir güçmüş gibi kutlarlar. Duyguların geçer akçe olduğu bir krallıkta olmaktansa Midas’ın kör edici altınlarıyla çevrelenmiş olmayı yeğlerim.

“Bir içki ısmarlayacak kadar güveniyor musun bana?”

Elian tabancayı cebine koyuyor ve ılık düğmesinin olduğu tarafa yöneliyor. “İsmarlayanın ben olacağını kim söyledi?”

“Beni serbest bırakacağına söz verdin!” diye bağıyorum onun uzaklaşan silüetine.

“Sana daha rahat yaşam koşulları ayarlayacağımın sözünü verdim.” Elian’ın eli ılık düğmesinin üzerinde beliriyor. “Kye’a sana bir yastık getirmesini söyleyeceğim.”

Yan yan sırtışını görmemle birlikte fener loşlaşıyor ve odadaki son ılık zerreleri de yok olup gidiyor.

ON DOKUZ

GÜNÜN İLK IŞIKLARI Eidyllio'nun sahiline boydan boya vurmaya başladığında, gökyüzünü bozan bir pembelik ortaya çıkıyor. Kızılın harikulade bir tonuyla kuşatılmış güneş erimiş mercan misali ufukta parlıyor. Kodesimin derinliklerinden çıkartılıp daha önce hiç tanıklık etmediğim bir sıcaklık ve renk patlamasının olduğu günüşiğine çıkartıldım. Dünyanın her köşesinde ışık var, ama Eidyllio'da sihre daha yakın görünüyor. Elian'ın bıçağına ve annemin kül rengi üç uçlu mızrağına yapılane benzer bir sihre. Hayaller adeta gerçeklikten daha güçlü bir şeye dönüştürülmüş.

Rıhtım boyunca uzanan çimenlik neon kayabalığı renginde. Suyun üzerinde yüzen bir çayır. Ardıç ağacının dalları havai fişekler gibi tomurcuklanmış, yağmur damlaları uçlarına bozulması imkânsız damlacıklar gibi asılı kalmış. Karaya dönüş yolunu gösteren ışık küreleri sanki.

Isındığımı fark ediyorum. Bu benim için yeni bir his, bir sirenken buzun çok sevdiğim gıdıklamasından ve insan-ken *Saad'*ın güvertesinde ayak parmaklarımda hissettiğim dondurucu soğuktan çok farklı. İkinci bir ten gibi yapışıp üzerimde kuruyan Elian'ın ıslak gömleğinden sonunda kurtuldum. Şimdi üzerimde eski püskü beyaz bir elbise, belim-

de bacaklarımın her biri kadar kalın olan bir kemer ve yeni ayaklarımı bütün halde yutmakla tehdit eden büyük siyah çizmeler var.

Madrid yanıma yaklaşıyor. “Özgürlük elinde,” diyor.

Ona küçümser bakışlarla karşılık veriyorum. “Özgürlük mü?”

“Kap oraya vardığımızda seni serbest bırakma kararını aldı, öyle değil mi? Kazık atmak yoksa ihlal de yok.”

Bu lafı bir yerlerden hatırlıyorum. Hırsızlar krallığı Klef-tes'te gelip geçen gemileri ve limanına yanaştıkları her şehri yağmalayan korsanlar tarafından kullanılan bir ifade vardır; ziyan yoksa sorun da yok. Kleftesliler, kimse öldürülmemişse bir suçun işlendiğine inanmazlar. Korsanlar kendi karakter yapılarına sadık kalırlar, soylu görevleri ve barış bildirimlerini hiç kafaya takmazlar. Altın, zevk ve çalarak insanlarda yol açtıkları acılar için denizlere açılırlar. Eğer Madrid Kleftesliyse, o zaman Elian mürettebatını çok güzel seçmiş demektir. En iyisi olabilmek için kötünün de kötüsünü seçmiş.

“Prensine ne kadar da güveniyorsun böyle,” diyorum.

“O benim prensim değil,” diyor Madrid. “Bu gemide herhangi bir prens gibi değil.”

“İşte buna inanırım,” diyorum ona. “Yardım etmeyi önerdiğimde kibarlık bile yapmadı.”

“Haydi, eğri oturup doğru konuşalım,” diyor Madrid. “Sen sadece kendine yardım etme arayışındasın.”

“Bunu yapmayan ve hâlâ sağ olan biri var mı bu hayatta?”

“Kaptan.” Sesinde bir hayranlık seziliyor. “O dünyaya yardım etmek istiyor.”

Gülüyorum. Prens aslında kaderine mahkûm bir dünyaya yardım etmek istiyor. Annem sağ olduğu sürece bildiğimiz tek şey savaş olacak. Elian'ın kendi güvenliği için yapabileceği en iyi şey beni ve güvenemeyeceği herkesi öldürmek olur. Ama bunun yerine beni esir tuttu. Beni kilit altına alacak kadar şüpheli, ama canımı alacak kadar zalim değil. Merhamet gösterdi ve bu ister zayıflık olsun ister güçlü bir yön, aynı şekilde sırtıyor.

Elian'ın gemiden inişini izliyorum, kolaylıkla yüzüstü bırakabileceği kazazede kızı hiç umursamıyor. Koşarak inip en son basamaktan yere atlıyor, böylece ayakları öbek öbek çimenlere değdiğinde minik su damlaları havaya yağmur gibi saçılıyor. Ayak bastığı toprağı şapkasını çıkarıp yerlere kadar eğilerek selamlıyor. Sonra bronzlaşmış elini kaldırıp simsiyah saçlarını şöyle bir dağıttıktan sonra abartılı hareketlerle tekrar şapkasını takıyor. Elleri kalçalarında, yelkeni inceliyor.

Yüksekte, *Saad*'ın güvertesinde olmama rağmen onun nefes alıp verişini duyabiliyorum. Sevinci, tanıdık olmayan bir rüzgârın bize kadar ulaşan esintisi gibi. Mürettebat onun çimenlik ve ardıç ağaçlarından oluşan bir nevi okyanusa ve uzakta görünen ışık duvarına bakışını izlerken gülümsüyor. Şehrin sınırlarının ortasındaki saray bir serap gibi yükseliyor.

“Hep böyle yapar,” diyor Kolton Torik.

Varlığı yanımda gölge yapıyor, ama Elian'ın ikinci kaptanı, beraberinde getirdiği kötü bir şey olacak hissine rağmen hiç de öyle korkunç bir korsan değil. Halim selim ve rahat bir hali var, ellerini yıpranıp püsküllemiş şortunun

ceplerine sokmuş. Konuştuğunda sesi boğuk ama yumuşak, tıpkı patlama sonrası yankı gibi.

“Eidyllio onun en sevdiği yerlerden biri,” diye açıklama getiriyor Torik.

Prens romantik biri olmasını inanılması zor bir şey olarak görüyorum. O da bu düşüncüyü en az benim kadar aptalca bulabilirmiş gibi görünüyor. Midas’ın onun en sevdiği krallık olmadığını şıp diye söyleyebilirim; insanlar zaten bir evleri varken kendilerine ev edinmezler. Fakat benim tahminim, korkusuz bir milleti olan Ágrios olurdu. Ya da memleketim olarak seçtiğim savaşçı krallık Polemistēs. Bunlar, savaşın en tehlikeli cephelerinde savaşan askerler için olan topraklardır. Başka bir şey olmanın hiçbir işe yaramayacağını düşünen savaşçılar ve katiller için.

Kötü şöhretli siren avcısının içinde insanlık olduğunu hiç tahmin etmezdim.

“Benim de en sevdiğim yerlerden biri,” diyor Madrid havayı içine çekerek. “Pastanelerle dolu caddeleri, her köşede karamel şelaleleri bulunan çikolatadan kalpler var. Kartpostalları bile şeker kokuyor.”

“Peki, burası neden *onun* en sevdiği yer?” diye soruyorum Elian’ı göstererek.

Kye tek kaşını kaldırıyor. “Çılgın bir tahminde bulun.”

“Aşka sahipten hayatta başka neye ihtiyaç duyarsın?” diye soruyor Madrid.

Kye gülmemek için kendini tutarken komik bir ses çıkarıyor. “Şimdilerde gençler böyle mi diyor?”

Madrid ona hızla vuruyor, Kye yana kaçıp darbeyi sa-

vuşturduğundaysa ona gözlerini kısarak bakıyor. “Burasının romantizmin ülkesi olması gerekiyor.”

Torik gelip boş bir çantayı biraz sonra dağılacak grubun ortasına attığı sırada Kye, “Romantizm asilzadeler içindir,” diyor.

Gömleğini çıkarıp atmış, çıplak kollarının dövme mozaikleriyle kaplı olduğunu görüyorum, teninde renklerden oluşan karışık desenden nasibini almamış tek bir boş alan bile yok. Omzunda bir yılan gözlerini dikmiş aşağıya bakıyor. Sivri sarı dişleri ortada, kol kası esnedikçe sanki tıslıyor.

“Kaptan ne o zaman?” diye soruyor.

“Bir korsan.” Kye kılıcını çantaya atıyor. “Ve korsanların Eidyllio’ya neden geldiklerini hepimiz biliyoruz.”

Madrid ona soğuk bir bakış atıyor.

Prese bir kez daha bakıyorum. Uzun ceketinin etekleri ılık rüzgârda havalanıyor ve o esnada bıçağı gözüme çarpıyor. Güneşin giderek artan renk tonunu dağıtıyor, sonra küçük siyah bir damar metal üzerinde yavaşça ilerleyip ışığı yakalıyor. Bıçak ışığı geride hiçbir şey kalmayınca kadar içiyor. Dudağımın köşesini ısırıyorum ve o denli güçlü bir şeyi elimde tuttuğumu hayal ediyorum.

Hayatı ve ışığı emen bir bıçak.

Elian’ın duruşu sabit bir hal alıyor. Kalçalarında duran ellerini sıkıdığı için parmak eklemleri bembeyaz oluyor ve başını hafifçe gemiye doğru yan yatırıyor. Bana doğru. Sanki düşüncelerimi sezinlemiş gibi. Yavaş ve anlamlı bir şekilde döndüğünde, mürettebatın içinde gözlerinin benimkileri bulması birkaç saniye alıyor. Gözlerini kırpmadan dikkatle

bakıyor ve tam ben elini kaldırıp Madrid'e beni vurmasını veya Kye'a beni kristal mağaraya tekrar atmasını işaret edecek diye düşünürken, yapmacık bir şekilde gülümsüyor. Ağzının sol tarafı yukarı kalktığında bu yarım gülümseme bana meydan okuma gibi geliyor.

Sonra gözleri mürettebatın geri kalanı üzerinde gezinmeye devam ediyor. O sıradaki gülümseyişi gerçek ve içten, bronz yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkarmaya yetecek boyutta.

"Âdeti biliyorsunuz," diyor tekrar güverteye çıkarak. "Keskin veya ölümcül olan her şey çantalara." Bana bakıyor. "Sence bu tanıma uyuyor musun?"

Ona öldürücü bir bakış atıyorum, adamları kılıçlarını kemerlerinden gönülsüzce çekiyorlar. Ayakkabılarından ok başlarını çıkarıyorlar. Pantolonlarının katlanmış yerlerindeki bıçakları ortaya çıkarıyorlar. Kuşaklarına soktukları silahları çekiyorlar. Bir ara Kye çizmesini çıkarıp çantaya atıyor. Silah yığınının altına gömülmeden önce güneş ışığı topukta gizlenmiş bir hançerden yansıyor.

Karşımda bir sürü korsan silahsızlanıyor. Üstlerindeki ikinci bir deriyi sıyrıp atar gibi korumalarını kat kat çıkarıyorlar. Bu iş de bittiğinde her biri olduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyor, ne yapacaklarını bilmedikleri ellerini ya kalçalarına koyuyorlar ya da artık orada olmayan silahlarına uzanıyorlar.

Madrid başparmağını ağzına sokup tırnağını sertçe ısırtıyor, Kye da parmaklarını çıtlatıyor. Kemiklerinden çıkan ses dalgalar kadar ritmik.

“Bunu neden yapıyorsunuz?” diye soruyorum silah yığına dikkatle bakarak.

Bir tanesini gizlice yürütebilsem, o zaman prens bir şey yapmaya kalktığında ona karşı kullanabilirim, ama üzerimdeki bu elbisede saklayabileceğim hiçbir yer yok. Elimde bir silahla görünmeden gizlice ona sokulabilme imkânımın olmayacağını anlamanın verdiği hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

“Eidyllio’ya silah giremez,” diye açıklıyor Madrid. Son ikiz çakısını da kol ağızlarından çıkarıp atıyor.

“Yasa bu,” diye devam ediyor Kye. “Silah taşıyorsan bu topraklara ayak basamazsın, o yüzden biz de silahlarımızı toplu halde duvara götürüyoruz. Sonra da gözcülere emanet ediyoruz.”

“Bunu yapmak yerine neden sadece gemide bırakmıyorsunuz?”

Madrid çantaya attığı zıpkın tüfeğine korkuyla bakıyor. “Endişelenme,” diye fısıldıyor garip ölümcül makineye. “Öyle demek istemedi.”

Kye sırtlıyor ve ayağının ucuyla çantalardan birini şeffakle dürtüyor. “En kaliteli metallerimizi gemide bırakma riskini göze alamayız. Buraya başka bir gemi yanaşırsa bizimkini karıştırmaya karar verebilirler. Elbette,” diyor bana manidar bir bakış atarak, “*Saad*’ın kaptanını kızdırmak herkes için yapılabilecek en aptalca şey olur.”

Elian elini Kye’in omzuna koyuyor. Ağzında duran siyah çubuk şekerden o tanıdık anason kokusu yayılıyor. “Ama insanların aptallık etmeyeceklerine güvenemezsin,” diyor Eliau. “Yoksa bir anda gırtlığına bir bıçak dayanıverir.”

Torik silahlarla dolu çantayı yerden kaldırıp homurda-
nıyor. “Tamam o zaman,” diyor. “Siz pisliklerden hanginiz
bunları taşımaya yardım etmek ister, bir yazı tura atalım ba-
kalım.”

Kye cebinden bir altın para çıkarıyor. Ön yüzüne piramit
resmi kazınmış, böylece bunun bir Midas parası olduğunu
hemen anlıyorum. Kraliyetin bulunduğu yapının sivri tepe-
sini tanımamak imkânsız.

“Tura gelirse kaybedersin, yazı gelirse kazanırım.” Kye
parayı havaya atıyor ama yere düşerken Torik’e çarpıyor.
Para Torik’in ayaklarının dibine düştüğü anda Kye omzu-
nun üzerinden sesleniyor, “Sanırım bugün şanslı günüm!”

“Bu parayı ben alıyorum, seni küçük aşağılık herif,”
diyor ona Torik parayı yerden alıp cebine koymadan önce
gömleğinde parlatarak.

Elian çantaları taşımasında Torik’e yardım etmesi için
Madrid’e işaret ediyor ve ağzındaki katran gibi şekerli çu-
buktan bir ısırık alıyor. Kolunu yan tarafından çektiğinde
bıçağının hâlâ uzun ceketinin altında saklı durduğunu gö-
rüyorum.

Bıçağı işaret ediyorum. “Kendi yasalarımı kendin uygula-
mıyorsun, öyle mi?”

“Onlar benim yasalarım değil,” diyor Elia. “Ayrıca,”
bıçağının kabzasına hafif hafif vururken alaycı bir tavırla,
“benim diplomatik dokunulmazlığım var,” diye ekliyor.

Aşağıdaki çimenlikte olan Kye gülüyor. “Kraliçe Galina
için şimdi böyle mi der olduk?” diye soruyor. “Belki de Kraliçe
Hazretleri’ne unvanının değiştiğini söylemek isteyebilirsin.”

“Sanırım söylemesem daha iyi.”

“Onu görmeye ne zaman gideceksin?” diye soruyor Madrid, silah çantasının diğer tarafını omzuna asarken. “Rıhtıma yanaştığımızı duyar duymaz sana saraya kadar eşlik etmeleri için muhafızlar göndereceğini çok iyi biliyorsun.”

“Hep bizim güzel bir şekilde yerleşmemizi sağlamak istediğinden,” diyor Elian.

Madrid alaycı bir kahkahayla cevap veriyor. “Yani gözünü hep üzerimizde tutmak istiyor demek istiyorsun.”

Elian tarafsızca omzunu silkip boynundaki deniz kabuğunu tutuyor. Kayıtsız kalmaya çalışıyorum, ama deniz kabuğumun onun ellerinde olması öfkeden gözümü döndürüyor. Keto’nun Deniz Krallığı zamanın doğuşundan beri insanlardan saklı, okyanus labirentinde kayıp bir yer olarak kaldı, tanrıçanın kendisi tarafından etrafı sihirle örüldü. Bu süregelen savaşta krallığımızın nerede olduğunun sırrı en büyük savunma hattımızı oluşturdu ve bu avantajın –benim yüzümden– Elian tarafından yok edilmesi asla düşünülemez bile.

Deniz kabukları insanlarda işe yaramasa da Elian çoğu insan gibi değil. Bir sireni esir alıp onu krallığımıza götürmesi için gücünü kullanmaya zorlarsa ardında nasıl bir hasara yol açacağını kelimelerle ifade etmek mümkün değil. Dünyayı türümüzden kurtarma arzusunun bir sınırı olduğunu hiç sanmam. Hareketleri de tıpkı güdülerini gibi önceden kestirilmesi imkânsız ve şu geçen birkaç günde öğrendiğim bir şey varsa, o da prensin istediklerini almaktan çok uzak olduğu. Krallığıma ulaşmanın anahtarını, deniz kabuğu kol-yemin o istediklerinden biri olduğunu en nihayet anlayacağı

kadar uzun bir süre boyunca elinde tutmasına izin vermeye razı değilim.

Elian gemiden inip suda yüzer gibi duran çayıra ayak basmama yardımcı oluyor, görünüşe bakılırsa alnında devamlı bir çamur lekesi kuruyup çatlıyor. Anlaşılan hiçbir zaman tam manasıyla kusursuz değil. Ona her bakışım, böyle eğreti bir mürettebatın içindeyken bile fark edilecek derecede garip bir pejmürdelikle gölgeleniyor. Topladığı hırsızlara ve ipsis sapsız tiplere uyum sağlamak için benimsediği bir yol olabilir, tıpkı benim de annemin gerçek siren tasavvuruna uymam için şekillendirilişim gibi. Ve bu yüzden, Elia'nın çabalarının boşuna olduğunu biliyorum. Kraliyet ailesinin bir ferdi olmaktan vazgeçilemez. Doğuştan elde edilen haklar değiştirilemez. Kalplerimiz daima gerçek mizacımızla yaralı olacaktır.

“Duvara vardığımızda senin geleceğini tartışabiliriz,” diyor Elia.

Küstahlığından şoke olsam da buna katlanmak zorunda olduğum gerçeğiyle yumruklarımı sıkıyorum. Asla bir kraliçe değil, hep emir altındaki biri olarak.

“Tartışmak mı?” diye soruyorum.

“Bizimle gelmek istediğini söyledin ve ben de bizim işimize yarayıp yaramayacağından emin olmak istiyorum. Gelip öylece güvertemde yer kaplayan bir esir olamazsın.”

“Palavra altındaydım bir kere,” diye hatırlatıyorum ona. “Bir kodeste.”

“O, bu sabahı,” diyor Elia sanki geçmiş unuttuğunu kolay olacağı kadar geride kalmışçasına. “Kin beslememeye çalış.”

Bana gülümseyişi alay etmenin de ötesinde, bir cevap vermeye tenezzül etmeyerek dudak büküyorum. Onun yerine, hızla yanından geçerken elimden geldiğince sert bir şekilde omuz atıyorum. Onun kalbini ne kadar çabuk kazanırsam benim için o kadar iyi olacak.

Duvar sandığım gibi ışıklardan değil, ama gül yapraklarından yapılmış. Narin yapraklar bembeyaz ve güneş ışığı vurduğunda yıldızlar gibi parlıyor. İlk bakışta duvarın üst kaplaması mı yoksa duvar tamamen bu yapraklardan mı oluşuyor, anlamak zor. Minik çiçek yaprakları bir şekilde Eidyllio'nun başkentinin sınırlarına bir set oluşturuyor. Yaklaştıkça, yekpare mermer asma köprüünün inmeye, orta kısımdan çiçekleri koparmaya başladığını görüyorum.

Şehre adımımızı atar atmaz burnuma tatlı ekmek ve nane şekeri kokusu geliyor. Pazar tezgâhları her taşı küçük bir dalgaymış gibi görünen Arnavut kaldırımli ve eğimli sokaklarda sıra sıra dizilmiş. Girişte bir tüccar yoğun çikolatayla dolu bir fiçinin üzerine eğilmiş neredeyse kendi boyunda bir kaşıkla karıştırıyor. Müşteriler parmaklarındaki sıcak balı yalıyor ve saten gömleklerine süt damlatıyor.

Derin bir iç çekmek için ağzımı açtığımda hava dilimde karamelleşiyor.

Daha önce bir insan şehrine hiç girmemiştım ve bolluğuna, refahına hayran kaldım. Ne kadar çok insan. Ne kadar çok renk, koku ve tat. Ayakları taş zemine vururken seslerinin fısıltılara ve uğultulara dönüşmesi. Hareket eden ve

birbirine çarpan onca vücut. Bunda sinirleri bozan bir çılgınlık var. Etraflarında bu kadar az alan varken nasıl nefes alıyorlar? Bu kadar çok kargaşanın içinde nasıl yaşıyorlar? Kendime rağmen Elian'a sokuluyorum. Onun varlığı ve bu kadar rahat bir şekilde kendini gizleyebilmesi beni rahatlatıyor. Sanki çok isterse her yere ait olabilirmiş gibi.

Anlaşılan gözcüler onu tanıyor. Torik'in getirip görev yerlerine bıraktığı silah çantasını açıp bakmadan önce pre-nse gülümseyip hemen eğilerek selam veriyorlar. Elian'ın bıçağı uzun ceketle örtülü olsa da dikkatle bakıldığında fark edilmeyecek gibi değil ve saklamak için pek bir girişimde de bulunmuyor.

Gözcüler mürettebata yaklaşıyor, fakat temkinliler, en öndekilerin üstlerini yoklayarak arama yapıyorlar. Dışarıdan ceplerine dokunuyorlar, ellerini kıyafetlerinin üzerinde dolaştırıyorlar, saklanmış herhangi bir silah var mı diye bakıyorlar. Sıra Madrid'e geldiğinde kaşlarını alaycı bir şekilde hareket ettiriyor, Kye da gözlerini deviriyor.

Gözcüler Elian'ı pas geçerek bütün grubu aramaya devam ediyor. Anlaşılan sözde dokunulmazlığı konusunda haklıymış. Ya Elian'ın nüfuzu Midas Krallığı'nı aşmış, ya da Eidylio Kraliçesi Galina'nın korsanlara karşı bir zaafı var.

Gözcülerden biri bana yaklaşıp ellerimi yana açmamı işaret ediyor. Boyum onun neredeyse göğsüne geliyor, boyuna degecek uzunlukta düzensiz bir sakalı var. Teni balık kılçığı kadar beyaz, tıpkı benim biraz kusurlu halim gibi. Ya da bir zamanlar olduğum gibi demeliyim, annem lanetlemeden önce. Yeni halimi hâlâ görmedim. Bir zamanlar gemile-

ri batıran o yüzün insanlıkla nasıl lekelendiğini görmesem, kör kalsam daha iyi.

Gözcü bana bir adım yaklaştığında üniformasından bayat, pis bir koku alıyorum.

“Bana dokunursan,” diyorum ona, “bütün parmaklarını tek tek kırarım.”

Gözleri şöyle bir üzerimde dolaşıyor, buruşuk beyaz elbisenin kemikli geniş omuzlarımda nasıl tuhaf durduğunu fark ediyor. Pek bir tehdit oluşturmadığıma karar vermiş olacak ki çabucak kollarımı yakalayıp kanat gibi iki yana açıyor.

Gücüm olmasa da hâlâ öldürücü olduğumdan emin bir şekilde onun bu saygısızlığını kendi çıkarıma kullanıyorum. Yüzgeçlerim olmayabilir, hatta büyüleyici sesim bile, ama ben annemin kızıyım. Ben Yüz Krallık’taki en ölüm saçan canlıyım.

Dışarı uzanmış kolumu gözcünün ellerinin altından geçecek şekilde geri döndürüp bileğine aşağıya doğru asılıyorum, ardından dirseğimi yukarı büküp tam suratının ortasında kemiğini kıracak hamleyi yapmaya hazırlanıyorum. Harekete geçtiğimde epey tatmin edici olan küt diye bir ses duyuluyor, ama bu kırılan kemiğin sesi değil.

Yere fırlatılmamın sonucu çıkan ses.

Gözcü kolumdan yakalayıp beni yere öyle bir güçle fırlattı ki dirseğim yerdeki taşlar yüzünden sıyrıldı. Acı bütün tenimi yakıp kavururken daha önce hiç olmadığım kadar öfkeleniyorum. Eğer bu olay okyanusta yaşansaydı o adamı tek elimle öldürebilirdim. Tek şarkıyla. Yine de şu an kolum ağırlığının altında zonklarken olduğum yere siniyorum. Nasıl oluyor da

daha zavallı bir gözcünün hakkından gelemiyorken eğitilmiş bir siren katilini alaşağı etmeyi düşünüyorum?

Gözlerimi dikip bakıyorum, gözcü elini kalçasına götürüp kılıcını belinden yarım çekiyor. Arkadaşları tabancalarına davranıyor. Bana kendilerinden birine saldırmaya teşebbüs etmemi ödetmeyi düşünürlerken gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Ama silahlarını çekmiyorlar. Onun yerine, prence bakıyorlar.

Elian da yüzünde kayıtsız bir ifadeyle onlara bakıyor. Görev yerindeki bankoya oturmuş, bir bacağını vernikli ahşabın üzerine kaldırmış, koluyla dizini sarmış. Diğer elinde gül kadar kırmızı bir elma tutuyor.

“Sıcak bir karşılama için bu çok fazla değil mi,” diyip bankodan aşağı atlıyor.

Gözcü elinin tersiyle burnunu siliyor. “*Bana vurmaya çalıştı,*” diye homurdanıyor.

Elian elmadan bir ısırık alıyor. “Aynı zamanda seni parmaklarını kırmakla tehdit etti,” diyor. “Onu tekrar yakalamalı ve blöf yapıp yapmadığını çözmelisin.”

“Ben sadece silah var mı yok mu diye arama yapmaya çalışıyordum. Krallığa gelen herkesi kontrol etmemiz gerek. Kanun bu.”

“Herkesi değil.” Elian elini beline koyduğu esnada gözünün önünden ayırmadığı yeterince açık olan bıçağı güneşte parlıyor. Muhafızlar daha önce fark etmedilerse bile artık görüyorlar. Ve Elian’ın istediğinin tam da bu olduğu ortada.

Gözcü bocalıyor. “Bir silah saklıyor olabilirdi,” diye karşı çıkıyor, ama sesi hiç de ikna edici değil.

“Doğru.” Elian başıyla onaylıyor. “Silahı bir sürü yere sokmuş olabilirdi.” Bana dönüp elini uzatıyor. “Eteğinin altında sakladığın arbaleti hemen bırak, onlar da eline bir tane vurup seni bıraksınlar.”

Ses tonu ifadesiz, karşılık olarak sadece gözlerimi dikip bakıyorum. Elian gözcüye dönüp sanki ben huysuzluk ediyormuşum da çaresiz kalmış gibi ellerini yukarı kaldırıyor.

“Onu zindanlara atmanız gerekecek,” diyor Kye Elian’ın yanında belirirken. Şaka mı yapıyor pek anlayamıyorum. “Seçkin bir kaçakçılık çetesinin üyesi olduğu apaçık ortada.”

Elian ona dönüp şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi bakarak elini dramatik bir şekilde kalbine götürüyor. “Tanrılar aşkına,” diyor ve sesini alçaltıp komplocu bir fısıltıyla şöyle ekliyor, “ya bir *korsansa*?”

Kye gülmemek için kendini zor tutarken gırtlığından komik bir ses çıkarıyor, bir süre sonra ben de gülümsediğimi fark ediyorum.

En son ne zaman içimden gelerek güldüğümü hatırlamıyorum bile. Annemi memnun etmeyi kendime o kadar görev edinmiştim ki neşemi bulmak bana hep mantıksız geliyordu. Pek bir şey fark ettirmezdi; kusursuz bir canavar olsam da bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onu hayal kırıklığına uğrattıysam, yetersiz biri sayılırım. Ama başarıya ulaşırsam, hükümdar olabilecek kadar değerli olduğumu ispatlarım ve bu çok daha büyük bir günah sayılır.

Keto’nun İkinci Gözü’nü ona gösterip meydan okuduğumda yüzünün alacağı şekli düşünüyorum.

Gözcüler geçmemize izin veriyor ve kenara çekildikle-

rinde şehir bize kollarını açıyor. Kimsenin dikkatini çekmiyorum. Yerdeki taşlara, pazardaki her yüze karışıp gidiyorum. İlk kez tam anlamıyla önemsizim. Bu hem özgürleştiren hem de deli eden bir şey.

“Etrafına iyi bak,” diyor Elian. “Burası senin yeni yuvan olabilir.”

Şapkası yan tarafında, bıçağın kabzasına asılı duruyor. Silahı bir şekilde saklasa da aynı zamanda dikkat de çekiyor. Elian fark edilmek istiyor. Hatırlanması zor biri olmak hiç ona göre değil.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. “Sana bir faydanın olmayacağını düşünürsen gerçekten beni burada bırakacak mısın?”

“Ben terk etmeyi tercih ederim,” diyor. “Bırakıp gitmek. Atmak. İnsafsızca yol kenarına itmek.” Kalın bir siyah bukleyi gözünün önünden çekiyor. “Eidyllio’nun denize atma kalasından çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorundasın,” diyor. “Ya da bir kodesten.”

O esnada sanırım ikisinden birini tercih ederdim. Ayaklarımın altında karayı hissetmek çok tuhaf ve durağanlığı yüreğimi her yöne çekiştirip duruyor sanki. Yüzgeçlerime vuran okyanusu, hatta *Saad*’ın sallanışını özlüyorum. Karada her şey çok durağan. Çok sabit.

“Özlemiyor musun?”

Neden sorduğumu bilmiyorum, sanki ben ve Elian’ın ortak bir noktası varmış gibi. Yapabiliyorken gitmeliydim. Yapabiliyorken onu öldürmeliydim. Beni göze götürünceye kadar beklemeyi unut. Anneni iktidardan düşürmeye çalış-

mayı unut ve emrettiği gibi sadece onun kalbini elde et, tekrar onun vârisi olarak yerini garantiye al. Yeteri kadar insan silahıyla geri gelirsem eminim ki Elian'la boy ölçüşebilirim.

Ama bunların yerine sadece, "Okyanusu," dediğimde Elian gözlerini kısarak bakıyor.

"Hâlâ orada," diyor.

"Çok uzakta. Üç saat boyunca yürüdük."

"Hiçbir zaman çok uzakta olmaz. Buranın tamamen bir nehir deltası olduğunu unutuyorsun."

Midasçamın da bir limiti var ve nehir deltası dediğinde boş boş bakınca, Kye yakınlardaki bir tezgâhtan yüksek sesle iç çekiyor.

"Ah, hadi ama." Parmağındaki çikolatayı yalıyor. "Bana yüz katına çıkarılmış coğrafyadan haberdar olmadığını söyleme sakın."

"Kardiá böyle kuruldu," diye açıklıyor Madrid. Saçlarını iki yandan toplamış, konuşurken elini uzatıp bantlarını sıkıyor. "Eidyllio'dan oluşan bir nehir deltası, kraliyet ailesindeki kuzenler kendilerine ait bir ulusu hak ettiklerini düşündüler ve böylece onu aldılar, kendilerini de kralla kraliçe olarak adlandırdılar."

"Tam benim türüm insanlar." Kye şerefede der gibi yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Senin türün olan insanlar, herhangi birinin türü değildir," diyor Madrid. "Çünkü sen eşi bulunmaz bir budalasın."

"Kalbimi *eşsiz bir şekilde* aldın," diyor Kye ve sonra bana dönüyor. "Kardiá'yla Eidyllio'yu birbirinden ayıran tek şey nehirler ve nehir ağızlarıdır. Burada nereye baksan onları görürsün."

Torik'in *Saad*'dayken Eidyllio'nun Elian'ın en sevdiği yerlerden biri olduğuyla ilgili yorumunu hatırlıyorum. O anda bunun nedenini kavrayamamıştım –serseri bir prensin sevgi ülkesine bayılması en iyimser görüşle garip, en kötü ihtimalle de saçma gelmişti– ama şimdi anlamaya başlıyorum.

“Demek burayı o yüzden seviyorsun,” diyorum Elian’a. “Okyanus hiçbir şekilde fazla uzak olmadığı için.”

Gülümsüyor, ama tam cevap verecekken Torik elini onun omzuna koyuyor. “Acele etmemiz gerek Kaptan. The Serendipity odalarımızı güneş battıktan sadece iki saat sonraya kadar tutuyor.”

“Sen git,” diyor ona Elian. “Ben de arkandan geliyorum.”

Torik çabucak başını sallıyor ve gitmek üzere arkasını döndüğünde tüm mürettebat onu takip ediyor. Kalabalığın arkasında yüzünde akıl sır ermez bir ifadeyle oyalanan Kye dışında. Madrid'in elini sıkıyor –sadece bir kez– ve sonra o gözden kaybolana dek ardından bakıyor. Madrid gözden kaybolduğunda Kye tekrar bize dönerken yüzüne aniden ciddi bir ifade oturuyor.

Anlaşılan prens pek nadir korunmasız bırakılıyor.

“Sana bir şey borçluyum,” diyor Elian. “Ya da teknik olarak, boğulmaktan kurtardığım için sen bana borçlusun. Ama can borçlarının çetelesini tutan biri değilim ben.” Deniz kabuğu kolyemi boynundan çıkarırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. Umut benzeri bir duygu beni etkisi altına alıyor. İki yanımda duran el parmaklarım aniden seğiriyor. “İşte,” diyor ve kolyeyi bana atıyor.

Kırmızı deniz kabuğu elime dokunur dokunmaz gücü bana akıyor. Günahkâr bir kuvvetin bana geri döndüğünü

hissederken neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. Kemiklerim kuvvetleniyor, tenim kristalleşiyor. Bir an için kalbim büzülüp önceki haline dönüyor. Sonra yavaş yavaş mırıltıya dönüşen bir fısıltı duyuluyor. Diávolos Denizi'nin ve Keto Krallığı'nın çağrısını duyabiliyorum. Evimi duyabiliyorum.

Ve ardından geçip gidiyor. Tıpkı güçlerim gibi.

Bu hücum geldiği kadar hızlı bir şekilde yok olup gidiyor. Vücudum gevşiyor, tenim ısınıp yumuşak bir hal alıyor. Kemiklerim kolayca kırılacak haline dönüyor. Kalbim bir kez daha kırmızı kanı pompalıyor.

Okyanus sessiz.

“Lira.”

Hemen başımı kaldırıp Elian'la göz göze geliyorum. Kendi ismimi onun aksanıyla duymaya hâlâ alışamadım. Eskiden söylediğim şarkılardan biri gibi. Ölümcül olduğu kadar tatlı bir melodi.

“Okyanusu özlüyorsan,” diyor, “Reoma Putoder bulabileceğin en yakın nehir. Kutsal günde yerel halk kayıp aşkları için dilekte bulunarak şelaleye taş atarlar. Haftanın diğer günlerinde giriş yasaktır ama bunun bir yolunu bulacağına hiç şüphem yok.”

Beni geçip yürümeye yeltendiği esnada yana kaçıyorum. “Bir dakika,” diyorum. “Daha önce seninle gelmeme değeceğini ispatlamamı istediğini söylemiştin. Sana aradığın kristalle ilgili bilgim olduğunu söyledim ve şimdi birdenbire bir anlaşma bile yapmayı düşünmüyor musun yani?”

“Daha önce yeteri kadar anlaşma yaptım,” diyor Elian. “Ve ihtiyacım olan son şey, bu görevde etrafta boş boş do-

laşan birinin olması. Özellikle de güvenemeyeceğim birinin. Ayrıca, bana daha önceden bilmediğim bir şeyle gelemezsin.” Elian şapkasını zarif bir döndürüşle tekrar başına yerleştirip benim olduğum tarafa eğiyor. “Reoma Pudoter’a gidersen,” diyor, “bu sefer boğulmamaya çalış.”

Dönüp pazarın içinden zikzaklar çizerek Kye’a doğru gitmeden önce bana son bir kez daha bakmıyor bile. Onları bir anlığına yan yana dururlarken görüyorum ama sonra kalabalığın içinde öylece gözden kaybolup gidiyorlar.

Reoma Putoder’i bulmam en az bir saatimi alıyor. Kısmen gururum bir başka insanın beni kurtarmasına daha izin vermeyeceği için birilerinden yardım istemiyorum. En çok da bir başka insanın daha benimle konuşmasına artık sabre demeyeceğim için. Zaten halihazırda yiyecek ve daha sıcak tutan kıyafetler vermeyi öneren yerel halk tarafından birçok kez yolda durduruldum, sanki bu boğucu sıcakta kalın giysiye ihtiyacım varmış gibi. Üzerinde buruşuk bir elbise ve eski korsan botlarıyla yalnız başına amaçsızca dolaşan kızda onların sinirlerini bozan bir şey var demek ki.

Bahse girerim kalplerini söküp çıkarmak onlar açısından çok daha sinir bozucu olurdu.

Reoma Putoder uzaklarda bir yerde okyanusa dökülen bembeyaz lagünü olan bir şelale. Hamur tatlılarının kokusu parfüm gibi üzerime sinmiş bir halde bir türlü sonu gelmeyen pastanelerle dolu sokak aralarında kaybolmuş dolaşırken, daha şelaleyi görmeden sesini duydum. Gök gürültüsü

gibiydi ve bunun ne sesi olduğunu düşünerek geçen tere-
dütlü birkaç saniyeden sonra kesin olarak anladım. Şelaleye
yaklaştıkça sesi daha tanıdık geldi. Suyun akışı o kadar güç-
lüydü ki her yanıma ürperdi.

Bacaklarımı lagünün kenarından aşağıya sarkıtarak şela-
lenin döküldüğü yere sessizce oturuyorum. Hava o kadar sı-
cak ki arada bir botları çıkarıp ayaklarımı nemli çimenlerin
üzerinde dinlendiriyorum. Suyun dibindeki kara benzeyen
kumun üzerinde binlerce kırmızı metal para var. Sanki bana
kumun üzerindeki kan damlaları gibi bakıyorlar.

Başparmağımla deniz kabuğuma dokunuyorum. Kabuğu
kulağıma bastırmak katlanılmaz bir sessizlikten başka hiçbir
şey getirmiyor. Elian beni pazaryerinde bırakıp gittiğinden
beri sürekli deniyorum. Şelaleye yürürken zamanla benim-
le tekrar konuşacağı umuduyla çaresizce kulağıma bastırıp
durdum. Birkaç sefer dalga sesinin yankılanışını duyabildi-
ğimi sanıp kendimi kandırdığım oldu. Bir deniz fırtınasının
uğultusunu. Annemin kahkahalarla gülüşünü. Gerçekte tek
duyduğum ses, kulaklarımın çınlamasıydı. Tüm o güç, git-
mişti. Kendi alaycı suretim belirip içimde geri dönme arzu-
su uyandıracak kadar uzun bir süre boyunca tam karşımda
durdu. Bunun annemin yeni numaralarından biri olup olma-
dığını merak ediyorum. Deniz kabuğunun bende kalmasına
izin verdi, böylece mahvolmuş mirasımın yankılarıyla bana
sataşabilir, alay edebilirdi.

Deniz kabuğunu daha da sıkıyorum. Elimde paramparça
olduğunu hissetmek istiyorum. Çatlayıp ufalanarak yok ol-
masını. Ama elimi açtığımda kabuğun sağlam, zarar görme-

miş olduğunu ve pütürlü yüzeyinin izinin avucuma çıktığını görüyorum. Bir çığlıkla, kolumu havaya kaldırıp kabuğu suya atıyorum. Beklediğimden daha az bir cup sesiyle suya düşüyor ve ardından sakın sakın dibe batıyor. Su yatağına yerleşinceye kadar yavaş inişinin her anını görebiliyorum.

Sonra bir parlaklık oraya çıkıyor. Başlangıçta hafif, ama gittikçe etrafa ışıltılı küreler ve korlar saçıyor adeta. Yavaş yavaş geriye çekiliyorum. Deniz kabuklarını sirenlerle iletişim kurmak için veya krallığıma ulaştıran bir pusula olarak kullandığım tüm o zamanlar boyunca bunu nadiren görmüşümdür. Sanki benim çaresizliğimi sezebiliyormuş gibi çağırıyor, türümden birinin arayışıyla derinlere ulaşıyor.

Ardından, çok geçmeden Kahlia ortaya çıkıyor. Kuzenimin sarı saçları suya çarpıp yüzüne düşüyor, o yüzden göz göze gelemiyoruz.

Ayağa fırlıyorum. “Kahlia,” diyorum büyük bir hayretle. “Geldin, buradasın.”

Başını sallıyor ve ardından elini uzatıyor. Deniz kabuğum Kahlia'nın uzun, dikenli parmaklarının arasında duruyor. Onu çimenliğe, ayağımın dibine atıyor. “Çağrını duydum,” diyor bana sessizce. “Prensın kalbini sonunda aldın mı?”

Kahlia başını eğik tutarken kaşlarımı çatıyorum. “Ne oldu?” diye soruyorum. “Artık bana bakamıyor musun?”

Kahlia başını iki yana sallamak haricinde bir şey yapmayınca kalbimde ani bir sızı hissediyorum. Bir zamanlar bana o kadar zehirli bir şekilde tapardı ki bu annemin ondan nefret etmesine neden oldu. Tüm hayatım boyunca Kahlia krallığımızda önemsemişim tek kişi oldu ve şimdi benim gözlerime bile bakamıyor, öyle mi?

“Ondan değil,” diyor Kahlia aklımdan geçenleri sezinlemişçesine.

Daha önce hiç âdeti olmadığı halde göğüslerini kapatan deniz yosunuyla oynarken başını kaldırdığında ince pembe dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme olduğunu fark ediyorum. İnsan halime dikkatle bakıyor ve korkmuş ya da iğrenmişten ziyade meraklı bir hali var. Başını dik tutuyor. Açık sarı olan gözü iyice açık ve parıldıyor. Ama diğer gözü, benimkiyle birebir aynı renk olanı kapalı ve etrafı morarmış.

Dişlerimi sıkıp gıcırdatıyorum. “Ne oldu?”

“Bir ceza olmalıydı,” diyor.

“Ne için?”

“Adëkaros Prensi’ni öldürmene yardım ettiğim için.”

Çileden çıkmış bir şekilde öne adım atıyorum, ayaklarım lagünün kenarında olduğu için sendeliyorum. “Ben o cezayı aldım.”

“Büyük kısmını,” diyor Kahlia. “O yüzden hâlâ hayattayım.”

Her yanıma ürperiyor. Annemin ortada cezalandırılacak iki siren varken biriyle yetinmeyeceğini bilmem gerekirdi. Neden yalnız başıma acı çekmeme izin versin? Bu bana daha önce sık aralıklarla öğrettiği bir ders. Önce Crestell’le ve şimdi de kızıyla.

“Denizler Kraliçesi her yönüyle çok merhametlidir,” diyorum.

Kahlia mütevazı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. “Prensin kalbi hâlâ kendisinde mi?” diye soruyor. “Eğer o kalbi getirirsen bu mesele de bitmiş olacak. Eve dönebileceksin.”

Kahlia’nın sesindeki vahim umut beni korkutuyor. Diá-

volos Denizi'ne bensiz dönmeye korkuyor çünkü ben orada olmazsam onu annemden kimse korumayacaktır.

“İlk karşılaşmamızda neredeyse boğuluyordum, o yüzden onu öldüremeyecek kadar zayıf düşmüştüm.”

Kahlia sırtıyor. “Prens nasıl biri?” diye soruyor. “Yani diğerlerine kıyasla?”

Ona Elian'ın yalanı doğrudan ayırt edebilen pusulasıyla bakışları kadar keskin, her türlü kanı içebilen bıçağından bahsetsem mi diye düşünüyorum. Onun nasıl da balıkçılar gibi okyanus tuzu koktuğundan. Ama bunun yerine tamamen farklı bir şey söylüyorum. Kahlia'nın çok daha eğlenceli bulacağı bir şey.

“Beni kristal küpten oluşan bir kodese kilitledi.”

Kahlia kakahayı basıyor. “Bu kulağa pek prenslere yaraşır bir davranış gibi gelmiyor,” diyor. “İnsan soyluların yardımsever olmaları gerekmiyor muydu?”

“Sanırım endişeleneceği önemli şeyler var.”

“Ne gibi?” Koluna takılan bir deniz yosununu çekip atarken sesi epey hevesli.

“Efsanelerin peşine düşmek gibi,” diyerek açıklama getiriyorum.

Kahlia bana muzip muzip bakıyor. “Sen de onlardan biri değil miydin?”

Kaşlarımı şaşkın bir şekilde kaldırıyorum, en nihayet ışıltısının en azından bir kısmının yüzüne geri gelmesine seviniyorum. “Keto'nun İkinci Gözü'nü arıyor,” diyorum.

Kahlia yüzerek bana yaklaşıyor ve kollarını uzatıp ayaklarımın dibindeki ıslak çimenliğe tutunuyor. “Lira,” diyor.

“Çok fena bir şey planlıyorsun, öyle değil mi? Söyleyecek misin yoksa tahmin mi etmem gerekiyor?”

“Bu tamamen sevgili teyzene dalkavukluk etmekten ne kadar hoşlandığına bağlı.”

“Denizler Kraliçesi tam aksini öğütlerken içten bağlılık beklentisi içinde olamaz,” diyor Kahlia ve ben o esnada Crestell’i düşündüğünü biliyorum. Kendi annemin sadece alay etmekle yetineceği bir bağlılığın göstergesi olarak Kahlia için hayatını feda eden anneyi kastediyor.

Kahlia’nın Denizler Kraliçesi’ne düşman olmaya hevesli olması beni şaşırtmıyor. Beni şaşırtan tek şey, onun bana olan bağlılığının devam etmesi. Özellikle de yaptığım şeyden sonra. Bana yaptırılan şeyden sonra. Crestell’in ölümü annemin umduğu gibi bizi birbirimizden koparmak yerine bir şekilde daha da bağladı. Kahlia’nın gözlerindeki kurnaz bakış beni ister istemez halinden memnun hissettiriyor. Beklenen bir şey olsun ya da olmasın, sadakat gösterilmesi insanı gerçekten çok tatmin eden bir şey.

“Prens beni göze götürürse, gözün sahip olduğu güç beni Denizler Kraliçesi’yle eşit duruma getirir.” Kuzenimin gözlerinin içine bakıyorum. “Bir daha bizden birine elini dahi sürme cüretini göstermesinin önüne geçebilirim.”

“Peki, ya başarısız olursan?” diye soruyor Kahlia. “O zaman bize ne olur?”

“Başarısız olmayacağım,” diyorum ona. “Tek yapmam gereken, prensin bana güvenmesi için sırlarımızın yeterli bir kısmını onunla paylaşmak ve ondan sonra beni güvertesine memnuniyetle kabul edecektir.”

Kahlia bundan şüpheliymiş gibi bakıyor. “Artık güçsüz-sün,” diyor. “Eğer prens kim olduğunu anlarsa, o zaman Maeve’i öldürdüğü gibi seni de öldürebilir.”

“Bundan haberin oldu mu?” diye soruyorum, gerçi buna şaşırmamalıyım. Denizler Kraliçesi her sirenin ölümünü hissedebilir ve şimdi benim yokluğumda kuzenimi yakınında tuttuğundan, Maeve’in ölümünü hissettiğinde kuzenimin de yanında olduğuna şüphe yok.

Kahlia başını sallıyor. “Denizler Kraliçesi sanki hiç de önemli bir şey değilmiş gibi bu meseleyi hemen pas geçti.”

Bu ikiyüzlülük beni derinden yaralıyor. Ben ikinci sınıf bir denizkızını öldürdüğümde annem bizden birinin bir korsan gemisinin güvertesinde öldürülüp tüm vücudunun denizköpüğüne dönüşmesinden daha fazla duygusallık sergilemişti. Ölümlerimiz onun için ufak bir can sıkıntısından başka bir şey değil. Annemin insanları öldürmek istemesinin asıl sebebinin türümüzün iyiliği için olmasıyla pek alakalı olmayabileceğini düşünüyorum, çünkü böylece kendi açısından ölümlerimizin yol açtığı rahatsızlığı yaşamaktan kurtulabilir. Bu savaşta biz kolaylıkla harcanabiliriz. Her birimizin yeri kolaylıkla doldurulabilir. Benim bile.

Belki de özellikle benim.

“Bunların hepsi yakında tamamen değişecek,” diyorum. Uzanıp elimi Kahlia’nın koluna koyuyorum. Avucum onun teninin dondurucu soğukluğu karşısında sıcak bir battaniye gibi. “Gözü ve onunla birlikte de Denizler Kraliçesi’nin tahtını alacağım.”

YİRMİ

SARAYDA KİMİN AKLI başında olduğunu bilmek zor.

Giriş salonunda yalnız başıma duruyor ve siyah uzun ceketimi ilikliyorum. Böyle prensler gibiyim, bundan nefret etsem de Kraliçe Galina beni hep böyle görmek ister. Eidylio'da güneş çoktan battı ve onunla beraber boyanmış gibi duran gökyüzü de kararıp gece tonlarına büründü. Sarayın içerisinde duvarlar yumuşak bir kırmızı tonunda, ama o kadar çok avize ışığının altında neredeyse turuncuymuş gibi görünüyor. Sulandırılmış kan gibi.

Elimi bıçağıma atmamaya çalışıyorum.

Cinnet burada insanlıktan nasibini almamış bir hızda doluyor ve ben bile durduracak kadar hızlı davranamayabilirim. Yanımda adamlarım olmadan kendimi tedirgin hissediyorum ama onları getirmek dünyanın tüm kraliyet aileleri arasındaki bir antlaşmayı ihlal etmek olacaktı. Onları yanımda getirmek; kimse, özellikle de korsanlar tarafından asla bilinmemesi gereken bir sırta ortak etmek demek olacaktı. O yüzden adamlarımı getirmek yerine onlara yalan söyledim. Bu günlerde herkese yalan söylüyorum. Kız kardeşime bir korsanın hayatının ne kadar alelade olduğuyla ilgili hikâ-

yeler fısıldamak gibi. Mürettebatıma Kraliçe Galina'dan ve beni ne kadar sevdiğinden bahsederken göz kırpmak gibi.

Gerçeği sadece Kye bilir ki bu diplomat oğlu olmakla ikimizin de sahip olabildiği bir bakış açısı. Kraliyet sırlarına vakıf olmak –veya uygun bir zamanda kullanmak üzere dünya liderleri hakkındaki kötü şeyleri bilmek– Kye'ın babasının uzmanlık alanına girer. Ve genellikle üst sınıf soyuyla tezat teşkil ettiğine parmak basan Kye da aynı haslete sahip. Bu, babasından aldığı tek şey denebilir.

The Serendipity yolunda, “Benim gelmemi istemediğine emin misin?” diye sordu.

Lira'nın hâlâ pazar meydanında durup durmadığını görmek için arkama kısa bir bakış attım, ama çok kalabalıktı, biz çok hızlı yürümüştük ve Lira da kalabalığın ortasında göze çarpacak bir şekilde durmaya devam etmeyecek kadar kaçmaya meyilliydi.

“Kraliçe Galina'nın güvenine ihtiyacım var,” diyorum. “Ve senin orada bulunmanın buna hiç faydası olmaz.”

“Neden?”

“Çünkü kimse diplomatlara güvenmez.”

Kye bunun haklı bir sebep olduğunu doğrularcasına başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. “Yine de,” dedi, “Galina'nın onun krallığını kendi çıkarların için kullanma planından hoşlanmaması durumunda arkanın sağlam olması senin için iyi olabilirdi.”

“Bana olan güvenin gözlerimi yaşarttı doğrusu.”

“Çekiciliğine diyecek laf yok,” dedi. “Ama bunun Galina'nın hoşuna gideceğini gerçekten düşünüyor musun?”

“Şimdi söylediklerinin hepsi tam olarak çekiciliğimin aleyhinde oldu.” Ona omuz attım. “Her halükârda, denemeye değer. Kraliçe Galina’nın beni uykumda öldürme kabiliyetine sahip biriyle yaptığım evlilik anlaşmasında yan çizmeme yardımcı olabilme ihtimali varsa, bunu mutlaka değerlendireceğim.”

“Sanki Galina seni uyanıkken bile öldürme kabiliyetine sahip değilmiş gibi söylüyorsun.”

Kye elbette haklıydı. Haklı çıkmayı alışkanlık haline getirmişti, özellikle de tehlikeli kadınların söz konusu olduğu zamanlarda. Yine de onu diğerleriyle birlikte arkamda bıraktım, çünkü arkamın sağlam olması ne kadar güzel olsa da Galina’nın bir korsanı sarayına alma şansı asla yoktu.

Her ihtimale karşı, düğmelerin hepsi ilikli mi diye gömleğime bir göz atıyorum –hoş görülemeyecek bazı günahlar vardır– ve biraz daha dik duruyorum. Saçlarımı elimle geriye doğru tarayıp düzeltiyorum. Şapkamı, çizmelerimi, rıhtımda demirli olmasına rağmen *Saad*’ı yanımda hissettiren her şeyi daha şimdiden özledim.

Ama Galina korsanlardan gerçekten nefret eder.

Beni denizlerin kaptanı yerine altının prensi olarak gördüğünde daha çok güven duyar. Onun hakkında asla anlayamayacağım birçok şey olsa da, bu onlardan biri değil. Şapkam başımda olduğunda ben de kendime pek güvenemiyorum.

“Sizi bekliyor.”

Karanlığın içinden bir muhafız çıkageliyor. Baştanbasa kırmızı zırh kuşanmış, teninde en ufak bir yer bile açıkta

bırakılmamış. Gözleri kırmızı kumaş denizinde amaçsızca yüzüyor. Muhafızların ve saray kadrosunun çoğu böyle. Hiçbir şekilde doğrudan temas etme şansınız yok.

Ona dikkatle bakıyorum. “Ben de seni bekliyordum,” diyorum. “Kapı tek başıma açamayacağım kadar ağır görünüyor.”

Gülümsüyor mu yoksa dik dik mi bakıyor bilemeyeceğim ama gözünü bir an bile kırpmadığı kesin. Bir saniyeliğine beni süzdükten sonra öne doğru yürüyüp ellerini kapıya götürüyor.

Salon değişmiş. Sadece sarayın geri kalanından değil, en son gördüğümünden de farklı. Mermer duvarlar kömüre dönmüş, ağır bir kül ve yanık kokusu hâkim. Tavan inanılmaz bir yüksekliğe ulaşmış, devasa ahşap kirişlerle desteklenmiş ve zemin haricinde renk her yerden silinip gitmiş. Salondaki tek kırmızı şey o, cilalanarak parlatılmış.

Ve uzaktaki köşede, kanayan kalp şeklindeki tahtta oturan Eidyllio Kraliçesi bana gülümsüyor.

“Merhaba, Elian.”

Muhafız kapıyı kapattığında Kraliçe Galina yaklaşmamı işaret ediyor. Siyah saçları fazlasıyla sıkı rulolar halinde beline, oradan da yere kadar adeta süzülüyor. Saçları minik kuş tüyleri gibi duran gül yapraklarıyla örülmüş. Koyu kahverengi teni, çenesinin altından başlayıp yerlere yayılan boyundan uzun saten elbisesine uyum sağlıyor.

Örümcek ağı gibi açılmış parmaklarıyla, elini tutmam için bana uzatıyor.

Bir an için durup düşünüyorum, sonra tek kaşımı kaldırıp ona bakıyorum çünkü bunu yapmayacak kadar akıllı ol-

ması gerekirdi. Ya da en azından benim yapmayacak kadar akıllı olacağımın farkında olmalıydı.

Eidyllio efsanesi der ki: Kraliyet ailesi üyelerinden herhangi birine dokunan herkes ruh eşlerini hemen bulur. Sadece yüz krallığın kraliyet ailelerinin –ve görünüşe göre Kye’in ailesinin– bildiği Eidyllio’nun sırrı aslında biraz farklıdır. Çünkü ailede kadından kadına geçen bu doğuştan yetenek erkekler üzerinde hayatlarının aşkını bulma etkisi göstermez, bu konudaki iradelerini tamamen yitirmelerine sebep olur. Akılsız kuklalar oluncaya kadar sonsuz bağlılık ve şehvetle elde edilirler.

Tahtların karşısındaki pelüş kanepeye oturuyorum ve Galina yüzünde alaycı bir gülümsemeye elini indiriyor. Arkasına yaslanıp bacaklarını yer karolarına uzatıyor.

“Demek ziyarete geldin,” diyor Galina. “Bu bir şey istediğin anlamına geliyor olmalı.”

“Arkadaşlığından duyduğum memnuniyet.”

Galina gülüyor. “İkimiz de memnuniyet duyulacak bir arkadaşsa sahip değiliz.”

“Arkadaşlığından duyduğum memnuniyet ve karşılıklı olarak fayda sağlayacak bir anlaşma.”

Galina sırtını dikleştiriyor. “Anlaşma mı yoksa iyilik mi? Ben iyilikleri daha çok tercih ederim,” diyor. “Özellikle de prensleri bana borçlu bırakıyorsa.”

Gözümün önünde Sakura’nın yüzü canlanıyor ve onunla yaptığım anlaşmayı düşünüyorum. Siren vebasına son verme karşılığında benim krallığım. “Kraliyet mensubu birine yeterince borçlu oldum zaten.”

“Mızıkçı,” diye sataşıyor Galina. “Fazla bir şey istemeyeceğim. Sadece bir veya iki bölge. Belki bir öpücük.”

Genelde bu kedi fare oyununu biraz daha sürdürürüm. İnce bir örtüyle örtülmüş tenlerin temasına değinerek sanki beni oyuncaklarından biri haline getirme cesaretini gösterebilecekmiş gibi oyun oynamasına izin veririm. Normal bir günde böyle bir oyun oynardık. Ben, bana dokunacak diye korkardım. Galina, bunu düşünecek kadar cesur olurdu. Fakat gerçek şu ki, Galina tüm hatalarına rağmen –ki son saydığımda epey fazlaydı– doğuştan gelen yeteneklerinden çok az keyif alır. Bu, Galina’nın mahremiyet vaat etmeyen bir evlilikle ilgili sırrını korumaktan artık yorulan kralı bile aleyhine döndürdü.

Galina kralın elini tutmadı veya temas edecek kadar yakın durmadı; ne düğün gecelerinde ne de takip eden gecelerde onunla aynı yatağı paylaşmadı. Sarayın birbirine uzak yerlerinde, ayrı kanatlarda, ayrı hizmetkârlarla kaldılar ve yemeklerini de benzer düzende yediler: yirmi kişinin oturabileceği kadar büyük bir masanın iki ucunda. Bu aslında bizim bilmemiz gereken bir bilgiydi ama kral bir duble içtiğinde, böyle konulardan lafını hiç sakınmadan bahsediyordu.

Kendinden önceki nesillerin aksine, Galina vârisler elde etmek için sevgiyi zorlama arzusu taşımıyordu. Kocasının bağlılıkla yavaş yavaş aklını kaybetmesini istemiyordu, ama onun yerine kral aklını hırsla, açgözlülükle kaybetti. Galina’nın verebileceklerinden fazlasını istedi –alabilse krallığı alırdı– ve bu mesele çoğu savaştan daha kanlı bir darbeye sonuçlandı.

Kralın ihanetinden beri Galina daha yalnız bir hayat tercih etmiş gibi görünüyor. *İkinci bir koca olmayacak*, dedi diğer hüküm süren ailelere. *Bir daha ihanete uğramak veya lanetimi bir çocuğa geçirmekle hiçbir şekilde ilgilenmiyorum*. Böylece doğurmak yerine dünyanın tüm istenmeyen çocuklarına ev sahipliği yapan Orfaná'dan çocuk alıyor.

Soyunu devam ettirmemek zaten yeterince kötü, ama tek başına hükmetmek ülkesini iyice güç durumda bıraktı. Gittikçe güç kazanan Kardiá varken, Galina'nın yanında yeteneğinin engel olduğu şeyleri yapabileceği birine ihtiyacı var, meselâ vermekten çok korktuğu sıcaklığı sunacak ve insanlarla ilişkiler kuracak biri gibi. Ve benim de Sakura'yla yaptığım anlaşmadan beni kurtaracak birine ihtiyacım var.

Tahtına yaklaşıp bir kâğıt parçası uzatıyorum.

Bu sefer oyun oynayamayacak kadar gerginim. Galina'nın tekrar evlenmeye olan isteksizliği bana ihtiyacım olan bilgiyi zaten veriyor ve kaderin şans eseri değişmesiyle, sorunlarımdan birine ilginç bir çözüm yolu sunuyor. Karma bana böyle iyilikleri nadiren bahşediyor.

Galina kâğıdı elimden alıp önce kafasının karıştığını belli eden bir kaş çatılmasıyla, sonra da merakının uyandığını ortaya koyan bir gülümsemeyle inceliyor. İşte benim vermesini umut ettiğim tepki de buydu.

“Prens Elian,” diyor. “Böyle bir şeyi eline nasıl geçirdin?”

Öne doğru bir adım atarak ona akıl sağlığını yitirme riskine girmeyeceğim kadar yaklaşıyorum. “Aynı yerden sen de şimdiye kadar istediğin her şeyi alabilirsin.”

Her şey sorunsuz gidiyordu. Ya da daha doğrusu, her şey büyük bir karışıklığın içinde birbirine girmişti ve ben de karışıklıkları düzeltmeye epey yaklaşıyordum. Galina çok nazlandı ama gözlerinde bana umut veren su götürmez bir arzu vardı. Benim kelimelerimi tekrarlayıp, *karşılıklı olarak fayda saylayacak*, diyerek derin düşüncelere daldı.

Onun desteği, bu başarılması imkânsız görünen görevde düşünmem gerekenlerden birini halletmiş olacak. Ve en nihayet Lira'nın da gemimden inmesiyle, güven konusunda endişe edeceğim insanların sayısı bir eksildi. Bu tip şeyler gündelik işimin bir parçası.

Eidyllio'nun boş sokaklarında yürürken Lira'nın yüzünü aklımdan çıkarmakta zorlanıyorum. Deniz kabuğundan kolyesini ona geri verdiğimde gözlerinde tuhaf bir bakış olmuştu. Sanki ben aptalım ve bu aynı zamanda harika bir şeymiş gibi. Sanki salağın tekiyim ve o bundan çok memnun olmuş gibi.

Derin bir iç çekip uykusuzluğumun etkilerinden kurtulmak için avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. Lira Denizler Kraliçesi'nin ailesinden intikam aldığını söylediğinde bana samimiymiş gibi geldi ve pusulam istikrarsız da olsa aynı şekilde kuzeyi işaret etti. Yine de ortada yanlış bir şeyler olduğu duygusundan kendimi kurtaramıyorum. Bana ne türden doğrularla gelirse gelsin altında yalanların saklı olduğuna dair bir his bu.

Çörek kırıntılarıyla dolu bomboş pazar caddesi boyunca dolaşıyorum. Gökyüzünü sarıp sarmalayan aya rağmen ge-

cenin havası ılık ve tatlı. Burada yıldızlar diğer krallıklara kıyasla daha net görünür ve bu yüzden yürümeye devam etmek benim için zor olur. Durup hayranlıkla bakmak değil, arnavut kaldırımına yatıp *Saad*'ın güvertesinde yaptığım gibi hikâyelerini düşünmek istediğim için.

The Serendipity'ye yöneliyorum. Eidyllio'ya her geldiğimizde orada kalıyoruz, çünkü orası hem han hem meyhane ve, uyku ve romla çözülemeyecek pek az şey var. Oraya doğru yürürken beni arkamdan ayak seslerime uyumlu adımlar takip ediyor. Yavaşlayıp yakındaki terk edilmiş satıcı tezgâhlarıyla dikkat çeken bir ara sokağa giriyorum. Çok dar, bir sıra yıldız başımın üzerinde sokak lambaları gibi asılı duruyor.

Arkamı duvara verdiğimde tuğlaların sıcaklığını hissediyorum. Adımlar tereddütte kalıp etrafı araştırıyor. Tüm dünya sessizliğe bürünüp tek duyabildiğim hafif bir esintiyken, anlık bir telaş yaşanıyor. Sonra adımlar beni takip ederek dar ara sokağa giriyor.

Saldırganımın darbesini bekleyecek değilim. Bıçağıma davranarak karanlıktan çıkıyorum. *Saad*'ın kaptanının üzerine atlamaya çalışacak kadar aptal olan her kimse, bağırsaklarını deşmeye hazırım.

Yarı karanlığın içinde koyu kızıl saçları yanaklarına yapışmış bir kız duruyor. Beni gördüğünde kızgın bir şekilde ellerini beline koyuyor. Bakışları içime zehir gibi akıyor.

“Neden saklanıyorsun?” diye soruyor Lira. “Seni takip etmeye çalışıyordum.”

Uzun bir nefes bırakıp bıçağı yerine yerleştiriyorum. “Senden çoktan kurtulduğuma gayet eminim.”

Lira omzunu silkiyor, hiç de darılmış gibi bir hali yok, onu sinirlendirip rahatsız etmek için daha ne yapmak gerek diye düşünüyorum. Söylediğim her şeyi önemsemeden pas geçiyor, sanki can sıkıcı olmaktan çok uzakmışım gibi. Sanki benim ya da adamlarımdan birinin ne düşündüğü konusunda endişelenmekten çok daha önemli işleri varmış gibi.

Lira beni dikkatle inceliyor. “Neden birdenbire bir prens gibi görünmeye başladın?”

“Ben prensim zaten,” diyor ve yanından geçip gidiyorum.

Lira beni yakalayarak yanımdan yürüyor. “Normalde değilsin.”

“Normal olmak hakkında ne bilirsin ki sen?”

Lira yüzündeki boş ifadeyi koruyor ve bir kez daha herhangi bir şekilde etki etmekte başarısız oluyorum. Ardından taviz verirmiş gibi gözlerini deviriyor. *Al bakalım, rahatsız olmuş gibi davranacağım. Sırf seni memnun etmek için, Ekselansları.*

“Haklısın,” diyor Lira.

Elbisesinin kumaşını çekiştiriyor. Madrid’in palavra altındaki bir sandıkta tıkıştırılmış halde bulduğu eski, pejmürde bir şey. Bir korsan gemisinin yağmasından sonra gemiye kaçak binmiş bir yolcu. Geçen yıl boyunca Madrid’in zıp-kınlı tüfeğini temizlemek için kullandığımızdan emin olduğum kadar, bir zamanlar güzel bir elbise olduğuna da eminim. Kısa süre içinde yapabileceğimin en iyisi buydu, tabii Lira bir korsan gibi giyinmek istemediği sürece ki ondan da emin olamadım zaten.

Yine de, şu an ona bakarken, içimdeki nazik adam biraz utanç duyuyor.

Lira elbisesinin kenarlarını iki eliyle sıkıca tutarak yerlere kadar eğilip alaycı bir reverans yapmak için duruyor. Ben de ona sert, kırıcı bir bakış atmak için duruyorum ama dudak bükerek alaycı bir şekilde gülümsüyor. Bu onda gördüğüm ve gülmeye en yakın olan davranış.

“Kraliçe Galina pek korsan meraklısı değildir,” diyorum arkamı dönüp tekrar yürümeye başlarken. Lira arkamdan geliyor. “Bu şekilde giyinmekten hoşlanıyor değilim.”

Birdenbire boynuma fazlasıyla sıkı gelen yakamı çekiştiriyorum. Bir sessizlik oluyor ve Lira birdenbire duruyor. Soran bakışlarla arkamı dönüyorum, ama Lira sadece gözlerini dikmiş bana bakıyor.

“İşte,” diyip bıçağımı almak için hamle yapıyor.

Geri kaçıyorum ve o böyle bir şey yapmaya fırsat bulmadan bileğini yakalıyorum. Lira bana aşağılayıcı bir bakış atıyor, düşündüğünden de aptalmışım gibi. Başparmağımda nabzının atışını duyuyorum ve ardından Lira elini yavaşça çekiyor.

Bıçağıma tereddütle tekrar uzanıyor, bu sefer ona izin veriyorum. Sanki bu edebileceğim en büyük iltifatmış gibi, Lira’nın tetikte ve tedbirli olmamdan çok hoşlandığını söyleyebilirim. Eli bıçağa dokunduğunda yüreğimde bir kıvılcım hissediyorum, makineden bir dişli çıkarılmış gibi. Bıçakla hep açıklamakta güçlük çektiğim bir şekilde bağlantı kuruyorum. Lira ona dokunduğunda bıçaktan kemiklerime kadar geçen ani bir soğukluk hissediyorum. Onu gözlerimi kırpma riskine bile girmeden dikkatle izliyorum. Elllerinde duran bıçakla tereddütte kalıyor, getirebileceği tüm olasılık-

ları gözden geçiriyormuş gibi. Ve ardından nefes alıp süratle gömleğimin kolunda uzun bir kesik açıyor.

Bıçak tenimi sıyrıp geçiyor ama mucizevî bir şekilde kanımı akıtmıyor.

Bıçağı onun elinden kapıyorum. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye soruyorum omzumun altındaki kesîği inceleyen.

“Şimdi korsana benzedin işte,” diyip yürümeye devam ediyor.

Az önce yaşanana inanamaz bir halde koşarak onu yakalıyorum. Tam ona bu yaptığını ya parayla –ki onda para olduğundan da şüpheliyim– ya canıyla ödeyeceğini söyleyecekken bana dönüp, “Reoma Putoder’i gördüm,” diyor.

“Bir dilek tuttun mu?”

“Belki de onun yerine bir tane çalmışımıdır.”

Bunu söylerken dudağını ısırarak muzırca gülümsüyor, ama cümle etkisini kaybederken elini iade ettiğim deniz kabuğuna götürerek onunla oynuyor. Kabuk onun boynundayken doğal olmayan bir şekilde parlak görünüyor. Lira ona dokunarak uzaklara dalarken, bana bu hareket çok tanıdık geliyor. Kraliyet armalı yüzüğümle binlerce kez yaptığım bir hareket bu. Hem de ardımda bıraktığım insanları veya hiçbir zaman başına geçmeye hazır olmayacağım bir krallığın yükünü her düşündüğümde. Lira’nın hikâyesi gerçekse, kolye muhtemelen ailesini öldüren sirene aittir. Alması gereken bir intikamı ona hatırlatacak bir tılsım.

“Seninle gelmeyi hâlâ istiyorum,” diyor Lira.

Uzun ve kararlı adımlarla yürümeye çalışıyorum. The Serendipity tam karşımda beliriyor, bir sıra satranç taşı şeklin-

deki evlerin arasında bir bina. Turuncu renk tuğlaları ve Aşk Tanrısı'nın silüetinden sarkan tabelasıyla diğerlerinden üç kat yüksek. Dışarıda bir grup kadın kalın meşe banklarda puro içiyor, ayaklarının dibinde büyük testilerle sıcak şarap var.

Kapının önüne gelince duruyoruz ve ben tek kaşımı kaldırarak soruyorum. "Ailenin öcünü almak için mi?"

"Bu savaşa kesin olarak bir son vermek için."

"Savaşta mıyız?" Kapının tokmağını tutuyorum. "Ne kadar dramatik."

Lira gömleğimin kesik koluna yapışıyor. "Bunun artık sona ermesi gerek," diyor.

Bu temasla irkilip geri çekilirken bıçağıma davranma dürtüme karşı koyuyorum. Tetikte olmamın gerekmediği tek bir an bile yok.

Omzumu geri çekerek kolumu Lira'nın elinden kurtardıktan sonra sesimi alçaltıyorum. "Bana dokunabileceğin düşüncesine kapılmak gibi bir hatayı sürekli tekrarlamazsan iyi edersin," diyorum ona. "Ben Midas'ın veliaht prensi ve dünyanın en ölüm saçan gemisinin kaptanıyım. Eğer bunu bir kere daha yaparsan, o kristal küpün içinde esir olarak birkaç gün geçirmek sana Tanrı'nın lütfu gibi gelir."

"Denizler Kraliçesi benden her şeyimi aldı," diye haykırıyor Lira tehdidi duymazlıktan gelerek. Kaşlarının ortasında derin bir çizgi belirliyor, kafasını iki yana sallarken sanki bu kırılganlıktan kurtulmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Sebepten olduğu acıları hayal dahi edemezsin. Bunu düzeltmenin tek yolu, Keto'nun Kristali."

Son kısmı tıslayarak söylüyor. Sesi Midasçanın üzerinde kaba ve cızırtılı bir şekilde vurgu yapıyor, sanki kelimeler

hislerini ifade etmekte yetersiz, benimse kafam allak bullak. İçinde sakladığı öyle çok şey var ki ağzından dökemiyor. Yeterince ifade edebilecek yolların bulunmadığı duygular ve düşünceler var.

Yutkunuyorum ve kendimi toplamaya çalışıyorum. “Kim-senin bilmediği şeyler bildiğini söyledin. Ne gibi şeyler bunlar?”

“Keto’nun Kristali’ni saklandığı yerden çıkarıp elde etmek istediğinde yerine getirmen gereken ritüel gibi mese-la,” diyor. “Bahse girerim bunun nasıl yapılacağına dair en ufak bir fikrin yoktur.”

Şaşkınlığımın yüzüme vurmasına izin vermiyorum. Sakura bile kristal kendi krallığında saklı olduğu halde ritüeli nasıl yapmamız gerektiğini bilmiyordu. Gemimdeki kaçak bir yolcunun bulmacamın son parçasına sahip olan tek kişi olma olasılığı nedir? O kadar şanslı olmamın imkânı yok.

“Hayatını teminat olarak kullanmak gibi bir huyun var,” diyorum.

“Bu benimle anlaşma yapacağın anlamına mı geliyor?” diye soruyor Lira.

Böyle bir anlaşmayı kabul etmekle ve benim bilmediğim bir sırta sahip olduğunu iddia eden bir yabancıya güvenmekle aptallık ederim. Hayatımı eski esirlerimin ellerine teslim edecek kadar uzun yaşamadım henüz. Fakat anlaşmaya varmamakla daha büyük bir aptallık yapmış olacağım. Çünkü Lira *Psariin* dilini biliyor. Siren avlama tecrübesine sahip. Onu ardımda bırakır ve sonra kristali saklı olduğu yerden çıkaramazsam ne olacak? O zaman onca yolu sırf son dalga-da boğulmak için kat etmiş olacağım. Bu ritüel doğaçlama bir şeyler yapmak dışında gerçekte hiçbir bilgimin olmadığı

tek kısım ve şimdi Lira kendi planını bana altın bir tepside sunuyor.

Kye burada olsaydı bunu değerlendirmeye almayı bile düşünmememi söylerdi. Lira'yı Eidyllio'nun caddelerinde bıraktığımızda, *Neyse ki kurtulduk*, demişti. *Listeye ölüm saçan kızları eklemekten de seni korumam gereken bir sürü şey var zaten*. Ve haksız da değildi. Kye beni korumaya yemin etmişti, verdiği parayı sadece anlaşma şartını yerine getirmekten ziyade eğlence olsun diye kabul ettiği babama değil, bana da. Ayrıca kendine de. Ve Kye bu işi hiçbir zaman hafife almadı. Ama benim de bir işim, bir görevim var ve Lira'nın yardımı olmazsa dünyayı Denizler Kraliçesi'nin şeytanlarına ve onun türüne sonuna kadar açık bırakacak olabilirim.

“Evet?” Lira bastırıyor. “Anlaşmayı kabul edecek misin?”

“Sana kimseyle anlaşma yapmadığımı daha önce de söyledim,” diyorum. “Ama onun yerine belki senden söz alabilirim.”

The Serendipity'nin kapısını çekerek açıyorum, Lira önden giriyor. Metal ve zencefil kökünün tanıdık kokusu beni vuruyor, aklımdan binlerce anı geçiyor, her biri bir sonrakinden adice. Bir ismin ifade edebilecekleri arasında The Serendipity'nin gerçek anlamına uyan hiçbir şey yok.* Kumarbazlarla, günışığını hiçbir şekilde görmeyen benzer kadın ve erkeklerle dolu bir batakhane. Bu insanlar ay ışığından vazgeçmezler ve şehrin abartılı renklerinden kaçınırlar. Onlar tek bir testile bir insanı alt etmeye yetecek kadar güçlü şarap ve suçu ellerine bulaştırmış gölgelerdir.

* The Serendipity kelimesi, şans eseri bir şeyler keşfetme anlamına geliyor. (e.n.)

Adamlarımdan bazılarının arkada geniş bir yuvarlak masada oturduklarını görünce gülümsüyorum. Kraliçe Galina'yı ziyaret etmek ve geleceğimle ilgili bir anlaşma yapmak için onlardan ayrıldığımda karnımda tuhaf bir bulantı hissetmiştim. Deniz tutması gibiydi, sanki böyle bir şeyi artık hissedebilirmişim gibi. Kara tutmasıydı belki de. Onlardan ayrı kalmak, özellikle de böylesine önemli bir görev için, beni tüketmişti. Şimdi onları görünce yeniden canlanıyorum.

“O halde şunu bil,” diyorum Lira'ya, “yalan söylüyorsan, seni öldürebilirim.”

Lira başını kaldırdığında bana meydan okur bakışlarla karşılık veriyor ve gözleri o kadar mavi ki doğrudan bakamıyorum. İlk önce bir cevap verecek mi vermeyecek mi anlayamıyorum ama sonra dudaklarını yalıyor ve fark ediyorum ki bunun sebebi aslında az sonra edeceği hakaretin tadını ağzında hissettiğinden.

“Belki,” diyor Lira ılık yüzünde oynasırken, “önce ben seni öldürürüm.”

YİRMİ BİR

SİS, FIRIL FIRIL DÖNEN puro dumanı gibi açık kapının önüne toplanıyor. Sisle beraber, pembe dudaklı gökyüzü okyanus çizgisinin arkasında zar zor saklı dururken şafağın kokusu duyuluyor. Burada zaman, krallıktaki veya dünyadaki hiçbir yer için söylenemeyecek kadar kayıp. The Serendipity, hiçbir zaman gerçek anlamda başka bir yere ait olamayan insanlarla birlikte kendi âleminde varlığını sürdürür. Alım satımla meşguldür ve malları için hiçbir şekilde tezgâh açamayan tüccarlara hizmet eder.

Torik oyun kâğıtlarını bir el için daha dağıtırken alçak sesle ıslık çalıyor. Parmakları oyun kâğıtlarının üzerinde sanki yağ gibi kayıyor, kâğıtları kırmızı madeni para yığınlarının yanına kusursuz desteler halinde atarak dağıtıyor. En nihayet işini bitirdiğinde, Madrid boş bakışlarla parmaklarını elindeki desteye dokundurup duruyor, sanki kâğıtların ne olduklarının değil, sadece onlarla ne yaptığının bir önemi varmış gibi. Madrid uyum sağlama konusunda çok iyidir ve kendisine dağıtılan kâğıtlarla oynayıp durmaktan hiç bıkmaz. Şunu söylemek isterim ki bunu ona ben öğrettim, ama *Saad*'a gelmeye karar vermeden önce Madrid'in öğrenmeye

zorlandığı çok şey oldu. Bir Kléftes köle gemisine alınmışsanız hayatta kalmayı, dünyaya inanamayacağınızı, ancak onu kendinize inandırmanız gerektiğini çabucak öğrenirsiniz.

Maalesef ki Madrid hiçbir şey belli etmez. Başladığı gibi bitirmeye asla razı olmaz ve bu onun elini çoğu kişide olduğu gibi tahmin edemeyeceğim anlamına gelse de onun hiçbir şekilde yetinmeyeceğini bilmek bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin etmeyi kolaylaştırır.

Lira bizi yırtıcı bir hayvan gibi izliyor, bir el hareket etse ya da madeni para yığınının üzerinden bir bozukluk düşse gözleri hemen yakalıyor. Ne zaman biri yanağını kaşısa ya da zorla yutkunsa Lira'nın benimle aynı şeyleri gördüğünü söyleyebilirim. Ufacık ter damlaları ve seğiren dudaklar. Bir testi daha şarap isterlerken seslerinin tonundaki değişiklik. Lira bunların hepsini fark ediyor. Sadece fark etmekle de kalmıyor, aklına not ediyor. Bir sebeple yüzlerinden okuduklarını kaydediyor ve yanlarına işaret koyuyor. Belki de bu bilgileri zamanı geldiğinde kullanmak için saklıyor.

Kye bir sıra kırmızı madeni parayı masanın ortasına koyarken Lira'yı izliyorum. Dudaklarını hafifçe sağ tarafa doğru büküyor ve kâğıtları görmediği halde –görebilmesinin bir yolu yok– Kye'in elinin nasıl olduğunu biliyor. Ayrıca blöf yaptığını da.

Lira dik bakışlarımı yakaladığı esnada gülümseyişi kayboluyor. Bunun için kendime kızıyorum. Anlaşılan, bu anları tek tek ele alacak ve nasıl uğraştığını görecektir kadar uzun süre boyunca seyretmek konusunda yeterince hızlı olamıyorum. Neden uğraşıyor, hangi açıdan uğraşıyor.

Paralarımı masanın ortasına sürüyorum.

“Burası çok sessiz,” diyor Madrid.

Masadan şarap sürahisini alıp kadehini taşıyacak kadar dolduruyor. Madrid iyi bir nişancı olabilir ama ondan çok daha iyi bir içicidir. Birlikte geçirdiğimiz tüm yıllar boyunca epey içki içilen bir gecenin sonunda bile dengesini kaybettiğini pek görmedim.

Madrid şarabı dikkatle yudumluyor, mahsulün kalitesinin hiçbirimizin aklına bile gelmeyecek bir şekilde tadını çıkarıyor. Bu bana babamın kraliyet eğitimimin bir parçası olarak beni şarap tadım derslerine katılmaya zorlamasını anımsatıyor. Çünkü Midas Kralı’na göre, iyi bir şarabı bir arka sokak meyhanesinde damıtılanlardan ayırt etmek gibisi yoktur.

“*Gelgitlerin Sahili* şarkısını söyleyin,” diye öneriyor Torik ilgisizce. “Belki güneş ışığını bastırır.”

“Oylama yapacaksak, *Küçük Rom Mânisi* de olur. Romla ilgili herhangi bir şey.”

Madrid, “Tek bir oy bile alamazsın,” diyor Kye’a, sonra kaşını kaldırarak bana bakıyor. “Kap?”

Omzumu silkiyorum. “Neyi istiyorsanız onu söyleyin. Ne de olsa kazanan kaptanın sesini hiçbir şey bastıramaz.”

Madrid dil çıkarıyor. “Lira?” diye soruyor. “Senin memleketinde ne söylerler?”

Lira bir sebepten bunu komik buluyor. “Hoşunuza gidecek bir şey yok.”

Madrid bu sözler aşağılayıcı olmaktan çok gerçekleri yansıtıyormuşçasına başını sallayarak onu onaylıyor. Zoraki

bir gülümsemeyle Kye'a bakarak, "Aşağıdaki Siren," diyor. "İçinde rom geçiyor."

"O zaman bana uyar."

Madrid kendini sandalyenin arkasına bırakıyor. Sesi nakaratlarda yükseliyor, kelimeler Kleftes aksanıyla dönüp ağzından dökülüyor. Söyleyişinde bir uçarılık var ve melodiyi tekrar ederken ya şarkının ezgisinden ya da Kye'in yüzünü kaplayan o sevecen gülümseyişten, ister istemez Madrid'in sesinin ritmiyle parmaklarımı dizime vurmaya başlıyorum.

Masanın çevresindeki mürettebat da şarkıya katılıyor. Hatırlayamadıkları kısımları mırıldanıyorlar, rom kelimesine her sıra geldiğinde kükrüyorlar. Sesleri, dörtlüklerde beceriksizce birbirine çarparak dans ediyor. Her biri kendi krallıklarının dilinde söylüyor. Böylece bu biçimsiz mürettebata memleketlerinden bir parça da katılmış oluyor, bana uzun zaman önce, böyle birlikte olmadığımız zamanları hatırlatıyor. Aileden ziyade birbirimize yabancı olduğumuz, seyahat ettiğimiz hiçbir yere ait olmadığımız ve ait olabileceğimiz bir yere gitme niyeti taşımadığımız zamanları.

Üç ayrı koro halinde söylemeye başladıklarında, Lira'nın da Polemistēs dilini temsilen onlara katılmasını bekliyorum ama ağzı sıkı ve meraklı bir şekilde izlemeye devam ediyor. Sanki neler olduğunu kavrayamamış gibi kaşlarını hafifçe çatarak dikkatle bakıyor.

Ona doğru eğilip fısıldıyorum. "Sen ne zaman bir şarkı söyleyeceksin?"

Beni itiyor. "O kadar yaklaşıma bana," diyor. "Tam anlamıyla kokuyorsun."

“Ne gibi kokuyorum?”

“Balıkçılar gibi,” diyor. “Ellerine sürdükleri o yağ ve çiğnedikleri aptal şeker gibi.”

“Meyan kökü,” diyorum ona gülümseyerek. “Ayrıca soruma cevap vermedin. Bizi sesinle onurlandırmayacak mısın?”

“İnan bana, şu anda bundan daha fazla istediğim bir şey yok.”

Arkama yaslanıp kollarımı iki yana açıyorum. “Kendini ne zaman hazır hissedersen.”

“Keto’nun Kristali hakkında bana bildiğin her şeyi anlatmana hazırım mesela.”

Laf hep buraya geliyor. Eidyllio’ya geleli daha iki gün oldu ama Lira sorularıyla bir türlü aman vermiyor. Kendiyle ilgili hiçbir şey anlatmadan sürekli cevap almaya uğraşıyor. Elbet ikimizden birinin ilk sözü alıp anlatmaya başlaması gerek. Ve itiraf etmeliyim ki ilk başlayanın Lira olmasını beklemekten sıkıldım.

“Tek bildiğim Págos’ta olduğu,” diyorum, Kye’in benim olduğum tarafa attığı dik bakışlardan kendimi sakınarak. Kye’a kalsa, Lira’nın *Saad*’ın güvertesine tekrar çıkmasının tek yolu o kristal kodesin içine tıkılacak olması.

“Bulut Dağı’nın tepesinde,” diye açıklıyorum. “Kutsal bir buz sarayının içinde.”

“Bir sürü şey bildiğin halde çok az biliyormuşsun gibi yapmakta epey yeteneklisin.”

“Ve sen de hiçbir şey bilmediğin halde her şeyi biliyormuş gibi yapmakta ustasın,” diyorum ona. “Bana hâlâ şu ritüelden bahsetmedin.”

“Sana bunu anlatmak, beni yanında tutman konusunda hiçbir fayda sağlamaz. Ayrıca sahip olduğum en büyük baskı gücünü pat diye söyleyecek değilim, o zaman beni bırakırsın, burada mahsur kalırım.”

Haklı. En iyi huyum sadece faydalanabileceklerimi yanımda tutmamdır. Ve Lira kesinlikle faydalanabileceğim biri. Bunu düşünmek bile beni kendi iyiliğim açısından fazlasıyla korsan yapıyor ve insanlara artık, araçlar amaçlar içindir gözüyle bakmaya başlamamın babamı ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını hayal edebiliyorum. Pazarlık kozlarını bozuk para gibi takas ediyorum. Fakat Lira, ne konumda olduğunu biliyor ve bu onu istediği şeye götürecekse işbirliği yapmaktan memnuniyet duymak gibi rakip tanımaz bir pozisyona sahip.

“O halde bana başka şey anlat,” diyorum elimdeki kâğıdı desteden bir kâğıtla değiştirirken. “Kristal hakkında ne biliyorsun?”

“Öncelikle,” diyor azarlayarak, “o kristal değil, bir göz. Büyük denizler tanrıçasının yakut gözü, yerine geçecek yeni kraliçenin ve sonraki nesillerin Keto’nun sahip olduğu güce asla ulaşamamaları için sirenlerden alınmış.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Tamam,” diyor Lira, sanki onu meydan okumaya davet etmişim gibi. “Denizler Kraliçesi’nin üç uçlu mızrağı Keto’nun kemiklerinden yapılmıştır ve gücünü veren de Keto’nun ikinci gözüdür. Tanrıça öldürüldüğünde, en sadık kızı yakınlardaydı. Keto’nun ölümünün önüne geçemedi, ama insanlar gelip götürmeden önce gözlerinden birini çaldı. Bu

göz ve Keto'dan geriye kalan birkaç kemikle üç uçlu bir mızrak yaptı ve ilk Denizler Kraliçesi haline geldi. O mızrak nesiller boyunca her Denizler Kraliçesi'nin en büyük kızına geçti. Bu mızrağı okyanusu ve içinde yaşayan canlıları kontrol altında tutmak için kullanıyorlar. Kraliçe mızrağa sahip olduğu sürece, denizlerdeki her canlı ona ait sayılır. Ve diğer gözü bulursa, insanları da aynı şekilde köleleştirmek için kullanacak.”

“Ne heyecan verici bir hikâye.” Kye elindeki kâğıtlara dikkatle bakıyor. “Bunu hemen oracıkta mı uydurdun?”

“Ben hikâye anlatıcısı değilim,” diyor Lira.

“O halde sadece düpedüz yalancısın?”

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. “Bu kadar yeter, Kye.”

“Asıl onu planladığımız gibi burada bırakıp gittiğimizde yetmiş olacak.”

“Planlar değişir,” diyor Lira.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım,” diyor ona Kye. “Ne yapıp edip bir şekilde bu görevde yer almayı becerdiğin için bunun mürettebatımıza dahil olduğun anlamına geldiğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Ve sen *Saad*'da olduğun sürece, benim gözetimim altında olmadan tek bir adım dahi atmanın imkânı yok. Özellikle de Elian'ın yakınlarında. O yüzden tek bir yanlış adım atarsan yine o kristal kodesi boylarsın.”

“Kye,” diyorum onu uyararak.

Lira masanın köşesine sıkıca yapışıp kendini kaybetmeye hazır bir şekilde etrafına bakınıyor. “Sen şu an beni tehdit mi ediyorsun?” diye soruyor.

“Kimse kimseyi tehdit etmiyor,” diyerek araya giriyorum.

Kye elindeki kâğıtları masaya fırlatıyor. “Aslında, tam olarak kastettiğim oydu.”

“Pekâlâ, harika,” diyorum ona. “Madem benim parayla tutulmuş korumam olman gerçeğiyle onun gelmesine izin verdin, o zaman belki beş saniyeliğine sessiz olabilirsin, böylece ben de ona bir soru sorabilirim.” Kye’in yüzündeki kızgınlığı görmezlikten gelerek dik dik bakan yeni mürettebat üyeme dönüyorum.

“*İnsanları aynı şekilde köleleştirmek*, derken neyi kastettin?” diye soruyorum.

Lira masayı bırakıp duygusuz bakışlarını Kye’den ayırıyor. “Sirenler özgür bir tür değildir,” diyor.

“Onların sadece yanlış anlaşıldıklarını mı söylemeye çalışıyorsun bana? Hayır, bir dakika, bir tahmin edeyim: Aslında insanları seviyorlar ve bizden biri olmak istiyorlar ama Denizler Kraliçesi onları zihin kontrolü altında tutuyor, öyle mi?”

İğneli sözlerim karşısında hiç şaşırmayan Lira’nın kılı bile kıpırdamıyor. “Sadık bir savaşçı olmak, hain bir mahkûm olmaktan iyidir,” diyor.

“O halde ben Denizler Kraliçesi’ni öldürdüğümde sirenler kendi özgür iradeleriyle beni avlayabilirler,” diyorum. “Harika.”

“Göze ulaşmak için Bulut Dağı’nın tepesine nasıl çıkacaksın?” diye soruyor Lira.

“Biz,” diye düzeltiyorum onu. “Buna dahil olmayı sen istedin, unuttun mu?”

Lira iç geçiriyor. “Hikâyelerde söylendiğine göre dağa

sadece Págos kraliyet ailesi mensupları tırmanabilir.” Şüpheli bir şekilde beni inceliyor. “Bir asilzade olabilirsiniz, ama Págoslu değilsin.”

“Haber verdiğin için teşekkür ederim.”

Masanın ortasına biraz daha kırmızı madeni para sürüyorum. Torik ellerini havaya kaldırıyor.

“Hepinize lanet olsun,” diyerek pes ederek dramatik bir açıklamayla kâğıtlarını kapalı bir şekilde masaya atıyor. “Elimi süpür gitsin.”

Gülümsüyorum ve kâğıtlarından iki tane –ihtiyacım olan bir tane ve diğerlerinin ihtiyacım olduğunu sanmaları için bir tane daha– alıyorum. Kalanı Madrid’le Kye arasında bölüştürüyorum, ellerini mahvettiğim için bana kötü bakışlar atmaya hiç çekinmiyorlar.

“Bir haritam var,” diyorum Lira’ya.

“Bir harita,” diye tekrar ediyor Lira.

“Dağın tepesine çıkan, yolculuk süremizi haftalarca kısaltacak olan gizli bir güzergâh var. Hatta soğuğun önüne geçecek hızlıca ateşler yakmak için gerekli donanıma sahip dinlenme alanları bile var. Bu sorun olmayacaktır.”

Lira ona vermediğim bir bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışırmış gibi yavaşça başını sallayıp kafasından hesap yapıyor. “Haritayı nasıl aldın?” diye soruyor.

“Cazibem sağ olsun.”

“Hayır, gerçekten soruyorum.”

“Ben gerçekten çok cazibeliyim,” diyorum. “Hatta hayatlarını benim uğruma feda etsinler diye bu grubun aklını bile çeldim.”

“Bunu senin için yapmadım.” Madrid başını kaldırmadan cevap veriyor. “Atış talimi olsun diye yaptım.”

“Ben ölümle burun buruna deneyimlerin yaşattığı eğlence için yaptım,” diyor Kye.

“Ben de akşam yemeklerinde daha çok balık olsun diye yaptım.” Torik esnerken bir yandan da kollarını uzatarak geriniyor. “Tanrı biliyor, yıl boyunca tuttuğumuz balık miktarı günden güne azalıyor.”

Lira’ya dönüyorum. “Gördün mü?”

“Tamam, Beyaz Atlı Prens,” diyor. “Her nereden buldunsa, daha sonra seni ısırarak için tekrar tekrar geri döneceğine eminim. Şimdi duymaktansa, zamanı geldiğinde karşına geçip seyrederek keyfini çıkarmayı yeğlerim.”

“Aşırı kötümserlik.”

“Aşırı korsanlık,” diye sertçe karşılık veriyor Lira.

“Bunu bir aşağılamaymış gibi söylüyorsun.”

“Sana söylediğim her şeyin,” diyor Lira, “bir aşağılama ifadesi olduğunu farz edebilirsin. Bir gün dünyanın sana sunacağı şans tükenecek.”

Kollarını kavuşturuyor ve ben de yüzüme en kibirli gülümseyişimi konduruyorum, sanki dünyaya ve beraberinde beni yakalayacak kadere meydan okuyormuşum gibi. Bir gün olacağını bilmeme rağmen, kimsenin bunu görmesine izin veremem. Taşlar ya yerine oturur ya da dağılır gider, ama her iki durumda da rengimi belli etmemek zorundayım.

YİRMİ İKİ

KAHLİA'NIN YÜZÜ gözlerimin önünden gitmiyor. Reoma Putoder'in kenarında yaralarını saklamaya çalışarak başı öne eğik duruşunu düşünüyorum. Benim yokluğumda annemin çektiği acıyı göreceğim diye utanmıştı. Bunun tadını ağızımdaki bir yaraymış gibi hissedebiliyorum. Kahlia'nın çektiği ıstırabın verdiği tat, Crestell'in kalbini elimde tuttuğum gün olduğu gibi boğazımda duruyor, bir türlü gitmek bilmiyor.

Mürettebatın yerlerini alıp her günkü işlerine koyulmalarını izlerken güvertede dolaşıyorum. Denize gözcülük ederlerken gülüyorlar, silahlarını doldururlarken kâğıt oynuyorlar. Hepsi gayet huzurlu görünüyor, vatanlarına olan hasretlerinin gizli sızısı okunmuyor yüzlerinden. Ben kendimkini her geçen gün daha çok özlerken, onlar sanki krallıklarından tekrar tekrar sökülüp alınmalarını önemsemiyorlarmış gibiler. Böyle göçebe bir yurda nasıl olup da bu kadar kolayca sahip çıkıyorlar?

“Çok fazla düşünüyorsun,” diyor Madrid yanıma gelerek.

“Bu gemide hiçbir şekilde düşünmeyen insanların yarattığı boşluğu dolduruyorum.”

Madrid ipten yapılma koruma ağına kolunu atıp güvertenin ek girişinin kenarında kendini sallıyor. *Saad* suda süzülerek ilerlerken ayakları kenardan dışarı sallanıyor. “Kye’den bahsediyorsan,” diyor, “bu konuda sana katılabilirim.”

“Ondan hazzetmiyor musun?” Avuç içlerimi düz bir şekilde geminin kenarına dayıyorum. “Siz çiftleşmiyor musunuz?”

“Çiftleşmek mi?” Madrid şaşkın şaşkın bakıyor. “Neyiz biz, at mı? Biz hayat arkadaşınız,” diyor. “İkisinin arasında büyük fark var, biliyorsun.”

Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Konu ilişkiler olunca pek bir şey bilmem. Benim krallığımda, birini tanımak ve onunla bir bağ kurmak için zaman yoktur. İnsanlar *sevişmekten* bahsediyor, ama sirenler katı bir disiplin altında olan canlılardan başka bir şey değildir. Nasıl savaşıyorsak, öyle sevişiriz.

Okyanusta sadece denizadamları vardır. Çoğu, annemin muhafızı olarak hizmet eder; Keto’nun deniz krallığını korur. Onlar aramızdaki en güçlü savaşçılardır. Yırtıcı ve ölüm saçan yaratıklardır, denizkızı akranlarından çok daha alçaklardır. Benden daha gaddarlardır.

Sirenlerin aksine, denizadamlarının insanlıkla hiçbir bağlantıları yoktur. Sirenler insanlara benzer ve bu yüzden insanlarla bağlantısı olan bir yanımız vardır. Ya da belki insanlar sirenlere benzerler. Biz onlar gibi yarı insan, yarı deniz olarak dünyaya geliriz ve bazen düşmanlığımızın gerçekte kaynaklandığı nokta bu mu diye merak ederim.

Denizadamlarının böyle bir sorunu yoktur. Bizden daha fazla deniz canlısıdırlar, köpekbalıklarının ve deniz canavar-

larının kuyruğuna sahip olan en ölüm saçan balık türlerinden meydana gelmişlerdir. Karayla etkileşim içinde olmak gibi bir arzuları yoktur, savaş amacıyla olsa bile. Sürekli denizlerde, hem tek başlarına ve disiplinli nöbetçi askerler olarak hem de okyanusun تنها köşelerinde vahşi bir hayat süren azgın yaratıklar olarak yaşarlar.

Denizler Kraliçesi'nin emriyle çiftleştığımız yaratıklar bunlardır. Bu şekilde lanetlenmeden önce Et Yiyici'ye sözüm verilmişti. Denizadamlarının isimlere ya da diğer saçmalıklara ayıracak vakitleri yoktur, bu yüzden biz de onları oldukları gibi isimlendiririz: Hayalet, Deri-Yüzücü, Et Yiyici. Deniz kızları tepeden tırnağa balık olduklarından döllenecek yumurtalarını vücutlarının dışına bırakırlar, ama sirenler o kadar şanslı değildir. Bizim çiftleşmemiz gerekir. Ve ölüm saçan türümüzün devamı için denizadamlarını bu işe layık kılan da vahşilikleri ve canavarlıklarıdır. En azından, annem böyle söyler.

“Kaptanın kalmanı onaylamasına sevindim,” diyor Madrid.

Yuvama ait düşünceleri bir kenara bırakıp sorgular şeklinde ona bakıyorum. “Neden sevinesin ki?”

“Sayıca onlardan çok olmamız lazım.”

“Kimlerden?”

“Erkeklerden,” diyor Madrid. “Kemik kadroya indirgenmişimizden beri güverteye çok fazla testosteron hâkimdi.”

“Bu görev için mürettebatın tam kadro olması emniyet açısından daha iyi olurdu sanki.”

Madrid omzunu silkiyor. “Kaptan diğerlerini riske atmak istemedi.”

“Ya da onlara güvenemedi.”

İplere yaslanıp sallanan Madrid kendini güverteye çekiyor ve küçük, zarif çizimleri talaşların üzerine vurup duruyor. “O hepimize güvenir.”

Sesinde savunmacı bir tını var ve gözleri hafifçe kısılıyor.

“Üzıldün mü?” diye soruyorum tek kaşımı kaldırarak. İnsanlar ne kadar hassas.

“Hayır,” diyor Madrid. “Sadece böyle şeyler söylememelisin. Birileri duyabilir.”

“Kim gibi, mesela?”

“Kye.”

“Elian’la iyi arkadaş oldukları için mi?”

“*Hepimiz* birbirimizle iyi arkadaşız,” diye cevap veriyor Madrid ellerini havaya kaldırarak. “Şunu yapmaktan vazgeç artık.”

“Ben bir şey yapmıyorum ki.”

“Her şeye burnunu sokmaya çalışıyorsun.”

Büyük resme bakıldığında böyle bir şeyle suçlanmak çok aptalca geliyor. Doğumumla kazandığım hakkı geri almayı, anneme ihanet etmeyi ve ardından da Elian’ın kalbini yerinden sökmeyi planlıyorum, böylece hiçbir insan bize karşı dikkate değer bir tehdit oluşturamayacak. Gelgelelim Madrid nasıl oluyorsa onun arkadaşlıkları hakkındaki yorumlarımın can sıkıcı olduğunu düşünüyor. Onlara düşman olup saldırdığımda benim ne olduğuma dair edecekleri tek bir söz olacak mı acaba?

“Neden bahsediyorsunuz?” diye soruyor Kye palavra altı kamarasından çıkarak.

Bana merak ve güvensizlikle bakıyor. Bu *Saad'*daki herkesle paylaştığı kaygısız samimiyete kıyasla epey esaslı bir değişim. Bu gemide faydalı olduğuma ikna etmekte başarısız olduğum biri varsa, o da Elian'ın sözde korumasıdır. Denizler Kraliçesi hakkında sahip olduğum her bilgiyi sızdırabilirim –hatta ona Diávolos Denizi'nin tam yerini bile söyleyebilirim– ama Kye yine de yanlarında bulundurmaya değdiğimi düşünmez. Bana daha önce Eidyllio'da savunduğu tehditler hâlâ aklımdan çıkmıyor. Bana sanki tek bir hata yapmamı ve Elian'ı güvenilmez biri olduğum görüşüne yöneltmede kullanabileceği herhangi bir şeyi açık etmemi bekler gibi bakıyor. İster bu gemide ister annemin okyanusunda olsun, anlaşılan kendimi ispatlamak veya yapacağım herhangi bir şeyin mahvolmama sebep olabileceği kaygısını taşımak zorunda olmadığım tek bir an bile yok.

“Görünüşe bakılırsa, ben her şeye burnunu sokan biriymişim,” diyorum Kye'a.

Madrid küçümseyerek gülüyor. “En azından tenkite açık biri.”

“İyi,” diyor Kye. “Çünkü bende ele alınacak çok tenkit var.”

“Hazır ele alınacak şeylerden bahsetmişken,” diyor Madrid ve yüzünü buruşturarak elbiseme bakıyor. “Bir an önce üzerini değiştirmek istemez misin? Seyahatin geri kalanı boyunca şu şeyin içinde mahsur kalmayı ciddi istiyor olamazsın.”

“Bu bir seyahat değil,” diyor Kye. “Bu, dünyayı kurtarmak, Denizler Kraliçesi'ni yok etmek için çıkılan ve avare

avare dolaşanları yanımızda getirmememiz gereken kutsal bir görev.”

Madrid başını sallayarak onaylıyor. “Elbette. Fakat aynı zamanda Lira’ya benim temizlik bezimi de giydirmemeliyiz.”

Beyaz elbisenin kenarıyla oynuyorum. Yıprandığı için aşağıya doğru saçaklanıyor, etek ucundaki sicim kumaştan deri gibi soyuluyor. Kumaş artık pek beyaz değil, daha çok açık gri, duman isiyle ve neyden kaynaklandığını düşünmek istemediğim bir kir tabakasıyla yer yer kararmış.

“Kendi kendine giyinebilir,” diye söyleniyor Kye. Gözleri buruşuk elbiseden kızıl saçlarımın hırpani uçlarına kadar dolaşıyor. “Eğer bir şeyler yapmak gibi bir planın varsa,” diyor, “o zaman önce ona bir duş aldirmaktan başla.”

“Duş mu?” diyorum.

Kye iç çekiyor. “Sıcak su ve sabun. Geldiğin yerdeki insanların bunları kullandığını sanıyorum, yanılıyor muyum?”

Madrid gömlek kollarını dirseklerine kadar sıyırdığında teninin her bir santimini kaplayan güneş saati ve şiir dövmeleri gözler önüne seriliyor. Elleriyle yüzündeki dövmeler son derece sade ve basit, ama kollarını çepeçevre dolaşıp dirseğinden yukarıya ve muhtemelen omuzlarına kadar çıkan dövmeleri fark etmemenin imkânı yok. Kleftes korsanlarının işareti. Çekirdekten yetişme katiller. Madrid’in Kleftes’ten geldiğini tahmin etsem de Elian’ın mürettebatına bir suikastçı seçeceğini hayatta aklıma getirmezdin. Savaşta olduğunu inkâr eden bir adama göre, askerlerini kesinlikle çok iyi seçiyor.

Madrid beni dürtüp sesini alçaltıyor. “Su sıcak değil,” diyor. “Ama Kye sabun konusunda yalan söylemiyor.”

“Okyanusa atlamaktan iyidir,” diyor Kye karşı çıkararak. “Tabii sen yeni bir kalas yapmamı istiyorsan, o başka.”

“Hayır,” diyorum. “Onu, senin beni bir daha tehdit edeceğin an için saklayacağız.”

Kye kaşlarını çatıyor. “Kaptan buraya bakıyor olmasaydı, seni gerçekten de güverteden aşağıya fırlatırdım.”

Gözlerimi devirip, Torik’in dümende olduğu üst güverteye bakıyorum. Elian ikinci kaptanının yanında durup korkuluklara yaslanmış. Orası benim bağlandığım korkuluk. Şapkasını gözlerine indirmiş, duruşu gevşek ve rahat. Sol ayağını sağ ayağının arkasına atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ama ben bile rahat görünmekle gerçekten rahat olmak arasındaki farkı anlayabiliyorum. Bu, içindeki ateşi asla göstermeyen gerçek bir katilin işareti.

Bizi kartal bakışlı gözleriyle izliyor, konuşurken arada sırada Torik’e kısa bakışlar atıyor. Çoğunlukla da benimle gözleriyle konuşuyor. Beni incelemekte hiç tereddüt etmiyor, her hareketimin izlendiğini bilmemi istediği çok açık. Ben güvenilmez biriyim ve Elian benim bunu unutmamamı istiyor. Biraz rahatsız edici olsa da akıllıca, beni izlemeye devam ettikçe ve herhangi bir şey yapmadığımı gördükçe rahatlayacaktır. Ve nihayetinde bana bakıp durmayı tamamen unutacaktır. Sonunda buna ihtiyaç duymayacak kadar bana güvenecektir.

“Baktığını fark edebilmeme hiç aldırıyor,” diyorum.

“Bu onun gemisi,” diyor Kye.

“Ben misafir değil miyim?”

“Esir değilsin.” Kye’in sesindeki hayal kırıklığı ifadesi kesinlikle dikkatimden kaçmıyor.

Bir sebeple bu beni güldürüyor. “Beni sürekli olarak gözetleyip durmaktan sıkılacak.”

Madrid kaşlarını çatıyor, dövmelelerinin arasındaki çizgiler belirginleşiyor. “Kaptan sıkılmaz,” diyor. “İçinde yok.”

Derin, soğuk bir nefes alıyorum ve tekrar suya bakıyorum. “Bir sonraki varış yerimiz neresi?”

“Psemata,” diyor Kye.

“Yalanın, vefasızlığın memleketi,” diyorum.

“Senin aşına olduğun bir şey mi?” diye soruyor Kye ve Madrid onun omzuna vuruyor.

“Aslında annem bana çoğu krallık hakkında bilgi vermişti,” diye dürüstçe cevap veriyorum. “Şeylerim hakkında,” tam ağzımdan *kurbanlarım* kelimesi kaçacakken duruyorum, “tarih hakkında bilgi sahibi olmamın bana fayda getireceğini düşündü.”

“Peki ne öğrendin?” diye soruyor Kye.

Omzumdan geriye, ağırlığını korkuluğa daha fazla verip dirseklerini aşağıya sallandıran Elian’a kısa bir bakış atıyorum. “Yeterince şey öğrendim.”

“Kaç dil biliyorsun?”

Bunun giderek sorgulamaya dönüştüğünün farkında olarak dikkatle Kye’ı süzüyorum. “Pek fazla değil.”

Hiçbir zaman Midasça’dan ve krallıklarda yaygın olarak kullanılan birkaç lehçeden fazlasını öğrenmek için bir sebebim olmadı. Kendi dilim, sivri ve sert vurgularına rağmen, oldukça yeterli geliyor. Gerçekten, Midasça’yı konuşmamayı da tercih etmiş olabilirdim. İnsanların dünyasında geniş çapta konuşulmasına rağmen bu dili öğrenmeyen çok siren var. Şarkılarımız hangi dilde olursa olsun kalpleri zaten çalıyor.

Yine de böyle şeyleri bildiğim için şu anda kendimi şanslı hissediyorum. Bilmeseydim, daha ağzımı açar açmaz prens beni öldürürdü. Sadece *Psárin* dilini konuşabilen bir insan için bu kesinlikle en iyi kimlik gizleme yöntemi değil.

“Kaptan on beş dil konuşur,” diyor Madrid ona duyduğu hayranlıkla.

“Ağzının suyunu omzundan silmeyi unutma.” Kye onun kolunu işaret ediyor. “Bak, tam şurada.”

Madrid onun eline vuruyor. “Ben sadece iki dil bildiğim için bunun çok etkileyici bir özellik olduğunu söylemeye çalıştım.”

“Doğru,” diyor Kye. “Elbette öyle demeye çalıştın.”

“Dünyanın büyük bir kısmı Midasça bilirken neden biri on beş dil öğrenmek istesin ki?” diye soruyorum.

“Kap bunu söylediğini duymasın,” diye uyarıyor beni Madrid. “*Kültürü korumak* için uğraşıyor.” İlk kısmı gözlerini devirerek söylüyor, sanki kendi kültürünün alevlerin içinde yitip gittiğini seyretmekten başka istediği bir şey yokmuş gibi. “Glóssa’da eğitim gördü, ama sonunda anadili olmadıkça kimsenin her dilde uzmanlaşamayacağını anladı.”

“Lira’nın kaptanın geçmiş hayatıyla ilgili bilgi edinmeye ihtiyacı yok,” diyor Kye korumacı bir tavırla. “Hele de üzerinde silah yağı kokmayan kıyafetler denemesi gerekiyor.”

Madrid gülümsüyor. “Doğru,” diyip bana parmaklarını şaklatıyor. “Daha cesur bir şeyler denemeye ne dersin?”

“Daha cesur?”

Tereddütte kalıyorum, Madrid’in savaşçı yüzünde hafif bir gülümseme belirmeye başlıyor.

“Panikleme,” diyor. “Sadece daha az hanım hanımcık, daha çok korsanvari bir şeyleri kastediyorum.”

Yavaşça başımı sallıyorum. Narin kemiklerimi ısıttığı sürece beni nasıl giydireceği umurumda değil, çünkü şu anda soğuk tüm vücuduma yüzlerce sirenin ağırlığıyla çökmüş durumda.

Cesaret edip Elian’a bir kez daha bakıyorum. Öğle güneşine karşı şapkasını gözlerine siper etmiş ama yine de bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, beni izliyor. Bekliyor. Hata yapmamı ve gerçek niyetimi ele vermemi bekliyor ya da belki de onun bağlılığını kazanmamı sağlayacak bir şey yapmamı bekliyor. İzlesin bakalım. Madrid kafasına göre takılacak olursa, Elian’ın beni bir dahaki görüşünde en az onun kadar korsan olacağım.

YİRMİ ÜÇ

LİRA ÜST GÜVERTENİN altından üzerinde takma bacak hariç korsanlara has ne varsa her şeyi giyinip kuşanmış halde çıkana dek ne kadar tedirgin olduğumu fark edemiyorum.

Kye eski hesapların zor kapanacağıyla ilgili Torik'le neşeli bir şekilde sohbet ederken mürettebat da yumuşak ve ayarı kaçmış bir şarkı mırıldanıyor. Ama Lira'yı gördüğümüzde bir sessizlik oluyor.

Lira'nın saçı bir iple birlikte garip bir şekilde örülmüş, geniş tutamlar halinde bir yana toplanmış. Kulaklarında, kulakmemelerini aşağıya sarkıtan büyük altın halka küpeler sallanıyor. Halkaların etrafındaki kurumuş kanı kış güverteden bile görebiliyorum. Koyu deniz mavisi pantolona uyan kıvrımlı oval düğmelerle süslü bir ceket giymiş. Omuzlarında gösterişli altın püsküller var ve beyaz gömleğinin fırırlı kol ağzı ceketin kolunun dışına çıkarılmış. Dirseklerinde siyah iple aceleyle dikilmiş yamalar var.

Lira bir elini kalçasına koyuyor ve bir utanç hissetmiyormuş gibi görünmeye çalışıyor, ama bu tanıştığımızdan beri yüzünde gördüğüm ilk gerçek ifade. Bir korsan gibi görünüyor olabilir ama gerçek bir korsan sayılabilmesi için daha kat etmesi gereken çok yol var.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” diyor Kye. “Madrid’e ona bir duş aldırmasını söyledim, korsan prensesi gibi giydirmesini değil.”

“Onun bir prensese benzediğini düşünmen ne kadar tatlı,” diyorum. “Bunu ona daha sonra mutlaka söyleyeceğim.”

“Ben ciddiym,” diyor Kye, sanki bunu kendi başıma anlayamıyormuşum gibi. “Önce çakallık edip kendini gemiye aldırды, şimdi de bizden biri gibi görünmeye çalışıyor, öyle mi? Sanki onun dışardan olduğunu unutmamızı istemiş gibi, böylece ona hiç aldırış etmeyeceğiz.”

“Beyaz bir gömlek ve yeni bir çift çizmeden çok kötü komplo teorileri üretiyorsun.”

“Saf olma,” diyor Kye. “Yabancılara güvenilmeyeceğini iyi biliyor olman lazım.”

Dişlerimi sıkarak yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Bana dikkatli olmam için tavsiye vermek başka, kendi gemimin güvertesinde sanki çocukmuşum gibi öğüt vermek tamamen başka. *Saf*. Bu bana sinirime dokunmayacak kadar tanıdık gelen bir kelime.

“Babam gibi konuşuyorsun,” diyorum. “Öğüt almak istersem, talep ederim.”

“Ben sana tavsiyede bulunmaya çalışıyorum.”

“Benim ne yapacağımı tahmin etmeye çalışıyorsun ve bu numara artık hızla bayatlıyor.” Genellikle sadece Midas’a yaptığım yolculuklar için ayrılmış o yorgunluğun tekrar beni ele geçirmeye başladığını hissederek iç geçiriyorum. “İlk seferine çıkan bir acemi değilim,” diyorum ona. “Bu geminin kaptanıyım ve bana *tavsiyelerde bulunulmaya* ihti-

yacı olan tecrübesiz bir küçük prens gibi davranmayı kesersen memnun olacağım.”

Kye’in omuzları geriliyor, ama üzerinde çalışılmış bir sakinlikle duygularını örtbas edişini umursamayacak kadar sinirliyim. Bu gemide benim beraberinde bir alay muhafızı ve danışmanı olan bir Midaslı asilzade gibi olmamam gerekiyor. Benim kahrolası bir korsan olmam gerekiyor.

Böyle anlarda babamın ona teklif ettiği anlaşma bana zorla hatırlatılmış oluyor: Yanımda bir arkadaştan ziyade bir koruma olarak kalacak, keşfetmekte çok hevesli olduğum dünyadan beni koruyacak. Kye bu yüzden burada olduğunu inkâr etse bile, onun kararlarıma şüpheyle yaklaştığını ve hareketlerimi sorguladığını görmek sadece babamı ve sarayımı aklıma getiriyor. Bana Kye’in bir diplomat oğlu olduğunu, asilzadeleri *idare etmeye* epey alışık olduğunu hatırlatıyor. Ve ben de kral olmadan önce kendi yönetim bölgemin dışında maceraya atılmış bir başka prensim, o kadar.

Merdiven tırabzanından kayarak ana güverteye iniyorum. Lira’nın bacağına, dizine kadar olan çizmelerinin kıvrımlarının hemen üzerine bir tabanca kılıfı takılmış. Belindeki kırmızı kumaş kemerde ayrıca kılıç yerleştirmeye yetecek kadar büyük olan altın bir halka var. Neyse ki Madrid ona kıyafetine uyan silahlar vermemiş.

“Neredeyse bize uyum sağlamışsın,” diyorum.

Lira yüzünü buruşturuyor. “Bu bir iltifat değil.”

Şapkamı çıkarıyorum ve merdivende duran kılıcıma doğru gidiyorum. Güçlü bir altınla başlayıp kül siyahına dönen rengi olan bir süvari kılıcı. Sapında dönerek metalle birleşen

ve Midas'ın haritasının ayrıntılarıyla işlendiği bir manşet bulunuyor, kılıcın uç kısmı en ölümcül vuruşlar için hafifçe yukarı kalkık.

Kılıcımı Madrid'e doğrultup şöyle diyorum, "Lira'ya bir silah ver."

Bunu Madrid'den istiyorum, çünkü zıpkın tüfeğine her şeyden daha fazla bağlanmış durumda. Ayrıca mürettebatın geri kalanının böyle bir iyilik yapmakta tereddüt edeceğini biliyorum. Bir korsanı kılıcından mahrum etmeye çalışmayı düşünmek bile katlanılacak bir şey değildir.

"Elian."

Kye'in sesi beni durduruyor. Bu, aptalca ya da pervasızca bir şey yapmamam için bir ikaz, özellikle de bir şeyi ispatlamak içinse.

"Madrid," diyorum, kıvrık uçlu kısa kılıcını işaret ederek.

Kye'in olduğu tarafa bir bakış atmaktan kasten kaçınarak kılıcını tereddüt etmeden veriyor. Tıpkı adamlarım gibi o da neler olacağını görmeye hevesli. Mürettebatımın gözlerinin üzerimizde dolaştığını hissedebiliyorum, susup neler olacağını görmek için şarkı söylemeyi bıraktıklarında oluşan sessizliği algılayabiliyorum.

Lira elindeki kılıca dikkatle bakarken ona, "Gülümseyebildiğini bilmiyordum," diyorum.

"Bana nasıl dövüşeceğimi öğreteceksin."

Bu bir rica olmanın ötesinde, ama bir soru cümlesi de değil. Sanki ona sunacak pek fazla bir şeyim yokmuş ve tüm bunların olmasını sağlayan da onun kadınsı çekiciliğiymiş-çesine talepte bulunuyor.

Sanki herhangi bir çekiciliği varmış gibi.

Yabancılar numaralarını öğretmek gibi bir huyum yoktur ama Lira mürettebatımın arasında yer alıp hayatta kalacaksa, o zaman bir kılıcı nasıl taşıyacağını öğrenmesi gerek. Eidyllio'da muhafızla cebelleştğini görmek yeterince utanç vericiydi ve Denizler Kraliçesi'ni tahtından indirebileceksem o noktada Lira'ya ihtiyacım olacak. Dağın zirvesine varana dek Lira sırlarını –ne ritüelin önemli detaylarını ne de diğer ayrıntıları– hiçbir şekilde açıklamayacak. Bu da onun sağ kalmasına ve ben yanında olmadığım zamanlarda kendini koruyabilmesine ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Özellikle de bir sonraki istikametimize ulaştığımızda. Lira mürettebatımın kaba saba olduğunu düşünüyorsa, Xaprárlarla karşılaştığında büyük bir şok yaşayacak demektir.

“Sana nasıl hayatta kalacağını öğreteceğim,” diyerek onu düzeltiyorum. “İlk ders: Öyle durma.”

Bitişik ayaklarını gösteriyorum, dizleri olduğu yere mihlanmış gibi dümdüz duruyor. Lira ailesi hakkında gerçekten doğruyu söylemişse, bundan fazlasını bilmesini beklerdim. Polemistés'ten gelen savaşçılar doğuştan paralı askerlerdir. Ama diğer yandan, o daha küçücük bir çocukken ailesinin öldüğünü söyledi ve bu o zamanlar uygun şekilde eğitilemeyecek kadar küçük olduğu anlamına da gelebilir.

Pozisyonumu ayarlıyorum ve Lira da bana bakarak bacaklarını açıyor. Tıpkı bir ayna gibi, hatta dirseğimin bükülüşünü aynen taklit etmek için kolunu da kaldırıyor.

“Seni yenersem, ne kazanacağım?” diye soruyor.

“Kendini koruma becerisini.”

Gülümseyişi öldürücü. “Peki, ya öldürürsem?”

“Yanlış özgüven kimseye fayda getirmez,” diyerek ona babamın ses tonunun kusursuz bir yansımasıyla öğüt veriyorum.

Sonra saldırıyorum.

Lira kılıcını büyük bir kavisle sallayıp ilk darbemin önünü kesiyor. Hızlı, ama kararsız. Ayak hareketleri beceriksiz, yana adım atarken dizkapakları birbirine çarpıyor. Düello için doğru ayak hareketlerine sahip olmak şöyle dursun, yürümeye bile alışık değilmiş gibi bir hali var. Kılıcımı öncekinden daha yavaş ve daha yumuşak bir şekilde tekrar sallıyorum. Kılıçlarımız tokuşup çınlıyor.

Dönerek arkaya kaçıp Lira’ya saldırması için bir açıklık vererek kılıcımı başımın üzerine kaldırıyorum. Hiç tereddüt etmiyor. Kılıcı benimkinin üzerine iniyor, hem de sertçe. Becerileriyle değilse de zalimlikle, beden kuvvetiyle kazanacak. Şu anda bir şeyler öğretmeye çalışmamın onun açısından hiçbir önemi yok. O, nasıl kazanacağını öğrenmek istiyor.

Çömelip çelme atmaya çalışıyorum ama son anda zıpladığı için emelime ulaşamıyorum. “Bu iyi,” diyorum. “Bunu yapacağımı nereden anladın?”

“Ne yapacağını kestirmek çok kolay.”

Gözlerimi deviriyorum. “Geri çekilip durmaktan vazgeç o zaman. Saldırdığımda, senin işin beni savunmada karşılamak. Pozisyonunu sürekli değiştir, böylece geri çekilmek zorunda kalan rakibin olur.”

“Savaşlar kaçarak kazanılmaz,” diyor Lira.

“Hiçbir savaşı kazanamazsın,” diyorum ona. “Sadece birileri kaybeder.”

Lira elinde kılıçla bocalıyor ve keskin yüz hatlarına bir şaşkınlık ifadesi oturuyor. Sanki siren katledici bir prensten başka bir cevap duymayı beklemiş gibi. Lira konuşmayınca havaya hâkim olan sessizliğin verdiği rahatsızlıkla kılıcımı ona doğrultuyorum. “Saldır bana.”

Kılıçlarımızın birbirine çarparak mahvolmasına yetecek bir güçle aniden ileri atılıyor. Çıkan ses geri adım atmamdan saniyeler sonra bile yankılanmaya devam ediyor. Lira tekrar hamle yapıyor, defalarca vuruyor ve herhangi bir zarar vermekten başka bir amaç da taşımıyor. Bu, her aceminin yaptığı hata.

“Bir amacın olsun,” diyorum ona bir başka hamlesini bertaraf ederken.

Lira soluk soluğa cevap veriyor. “Bu ne demek?”

“Ne istediğine karar vermelisin. En büyük zararı ne verir ve sen buna nasıl ulaşabilirsin. Saldırmadan önce bir *düşünmen* gerek.”

Öne atılmamla birlikte Lira geri çekiliyor, sonra bana doğru hamle yapıyor. Ayakları güverte boyunca dans ediyor. Hareketleri tam anlamıyla zarif sayılmaz ama öncekine göre çok daha iyi. En azından hızlı öğreniyor.

Kolumu bu sefer daha sert bir şekilde onun üzerine indiriyorum. Lira’nın kollarının titrediğini görene dek her seferinde biraz daha güç uygulayarak art arda vuruyorum. Ben tam kılıcının düşeceğini düşündüğüm esnada Lira yana dönüp sol dirseğini yukarı kaldırıyor. Burnumun paramparça olmasına

ramak kala hamle yaparak onu durduruyorum. Kazanmak için sahip olduğu ne varsa kullanarak uyum sağlamaya başlıyor. Çok kurnazlık yapmasaydı takdire şayan bir hareket olurdu.

Lira'yı iterek kendimden uzaklaştırıyorum, yere düşerek ofluyor. Sırtüstü dönüp dirseklerini güvertenin ahşabına vurarak derin ve uzun bir nefes veriyor.

“Kadınlara karşı nezaket kesinlikle güçlü noktan değil,” diyor.

“Senin bir dahaki boğuluşunda bunu hatırlayacağım.”

“Ben boğulmuyordum.” Lira yerden kalkıyor. “Ben boğulamam.”

“Hayır,” diyorum. “Sen yüzemezsin.”

Bana öfkeyle bakıyor ve ardından kılıcını havaya kaldırıp benim de aynısını yapmamı işaret ediyor. Ona memnuniyetle yardımcı oluyorum. Görünüşe bakılırsa nihayet sinirlerini bozmayı başarabildim.

Lira kalbimi hedef alarak kılıcıyla hamle yapıyor. Hemen yana kaçıyorum ve kılıcımın sapıyla karnına vuruyorum. Lira arkaya doğru sendeliyor ama birbirine kenetli dişlerini açmıyor bile. Ne bir çığlık var ne de gözlerindeki şeytani kıvılcım haricinde herhangi bir acı belirtisi. Dursam mı acaba diye düşünüyorum, ama buna fırsat kalmadan bir kez daha saldırıyor.

Bu sefer tüm vücut ağırlığıyla güçlü bir şekilde atak yapıyor ve kılıcımı tam zamanında yukarı kaldırmakta zorlanıyorum. Bu beklenmedik bir şey ve neler olduğunu anlamak için biraz fazla düşündüğüm için Lira'ya mükemmel bir fırsat vermiş oluyorum.

Yumruğu tam yanağıma oturuyor.

Acı yoğun ama kısa süreli ve Lira kendine şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. Onun bu fırsatı değerlendirmesinden çok benim böyle bir şeye nasıl müsaade ettiğime şaşıyorum. Tekme atarak Lira'nın elindeki kılıcı güvertenin öteki tarafına fırlatıyorum. Ayağını sertçe kalbimin hizasına savurarak hareketimi taklit etmeye çalışıyor. Ama dengesini koruyamıyor ve ayağı havaya kalkar kalkmaz bileğini yakalayıp çeviriyorum. Lira hızla dönüp kalçasının üzerine düşüyor.

Ona yaklaşıyorum. Elleri düz bir şekilde güvertede, ama benim yaklaştığımı görünce başını hızla yukarı kaldırıp bacağına dışa doğru açıyor. Ayağımın yerden kesildiğini hissediyorum ama onun yanına düşmeden kendimi toparlamayı başarıyorum.

Geri çekiliyorum, Lira da tekrar ayağa kalkıyor. Birbiri-mize avcıyla kurbanı gibi dikkatle, süzerek bakıyoruz, bana tekrar saldırması için meydan okurcasına tek kaşımı kaldırıyorum. Lira şeytanca bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve yerdeki silahını alıyor.

Havada savrulan kılıçların çınlamalarıyla nefes nefese bir halde böyle devam ediyoruz. Kısa süre sonra güneş uzaklarda kalıyor, belki ay ışığı da. Her yer ve her şey sessiz, Lira kılıcını bir kez daha benimkinin üzerine indirirken elimden düşürmesine izin veriyorum. Görevim, krallığım, bütün dünya... Şu anda hiçbirisi yok burada. Var olan tek şey ben, gemim ve gözlerinde okyanuslar olan bir kız.

YİRMİ DÖRT

BİR ELİM BELİMDEKİ boş kılıç halkasında, bir elim *Saad*'ın kenarına tutunmuş, okyanusun ritmiyle mırıldanıyorum. Gece gökyüzünü tıpkı ceketimin düzgün olmayan dikişleri gibi harcıâlem dikilmiş yıldızlarla örtüyor.

Yeni bir ülke –Elian'ın görevi için belirlenmiş bir sonraki durak– yakında bir yerlerde ve gemi oraya doğru yol alırken mürettebat aşağıda uyuyor. Yukarıda dolaştığım yerde geminin dümeni düz duruyor, arada bir *Saad*'ı yönlendirmek için hafifçe sağa sola dönüyor. Dümenin başında duracak bir korsan olmadığı halde Elian'ın muazzam gemisi belirlenen rotada bilinçli bir şekilde ilerliyor.

Rüzgâr hız kazanınca ceketimin önünü ilikleyip ayak uydurmak için şarkımı daha hızlı söylemeye başlıyorum. Şarkı söyleyebilmek ve sonucunda kimsenin acı çekmemesi tuhaf bir his. Sesimi planlananın aksine kullanmak, sonrasında kimsenin ölmemesi veya acı çekmemesi... Ardında bir melodiden başka bir şey bırakmaması...

Kendimi huzurlu hissediyorum.

Saad'ın sakin rutini yüreğimde geçerliliğini koruyan kötü tarafları bastırıyor. Geceler, annemin gazabından çok

uzakta, okyanusun esrarengiz sükûnetinin tadını çıkararak geçiyor ve mürettebat –dostça davranmayışından hiçbir şekilde korkmayan Kye bile– beni eşsiz bir şekilde avutuyor. Mürettebatın kendi aralarındaki dostane ilişki bana evimi hatırlatıyor. Kahlia'yı. Elian'a tıpkı kuzenimin bana baktığı gibi bakıyorlar: kör sadakatte bulunmayan ama çok daha derin bir duyguyla kazanılan bir tür fedakârlık ve bağlılıkla. Güvenle. Dostlukla. Hatta belki sevgiyle. En azından, annemin kızı değilmişim gibi davranabiliyorum. Hiç cinayet işlememiş ve günün büyük kısmını yapacağım herhangi bir şeyin aleyhime kullanılabileceği endişesi taşımadan yaşayabiliyorum.

Elian'ın doğuştan kazandığı haktan vazgeçerek böylesine göçebe bir hayatı neden tercih ettiğini hemen hemen anlayabiliyorum. Ben Diávolos Denizi'ne dönmeyi ve annemin yerini almayı planladığım halde krallıkların ağırlığından uzakta geçirilen bir hayatın cazip geldiğini inkâr edemem. Bunun, prensin verdiği en kötü karar olmadığı kesin. Büyük ihtimalle. En azından ne istediğini biliyor.

Annemin sesi kafamda dönüp duruyor, bana onu tahtından indirmeye çalışma umudumdan vazgeçmemi ve çok geç olmadan sadece Elian'ın kalbini almamı buyuruyor. Keto'nun İkinci Gözü'nü almakta başarısız olursam öleceğim, üstelik okyanusa ihanet eden siren olarak. Ama diğer seçeneğim nedir? Anneme boyun eğip Kahlia'nın onun önünde ağlayıp durduğunu izleyerek bir gün tahtını bana bırakması için dua etmek mi? Annemin buyruklarını yerine getirirsem, o zaman Kahlia'yı ve tüm okyanusu onun hükmüne mahkûm etmiş olurum. Ama yerine getirmezssem, kendi bil-

diğim yoldan gitme cesaretini gösterirsem, o zaman gerçekte ne kadar kusurlu olduğumu ispatlamış olma riskini göze almış olurum.

Havadaki muhteşem iyot kokusunu içime çekerek gemiye daha sıkı tutunuyorum.

Keşke benim görevim Elian'ın yalnızca insanlığın kurtarıcısı olma arayışı kadar basit olsaydı. Onunki çok büyük bir girişim gibi görünebilir, ama nihayetinde Elian'ın bildiği her şeye ihanet etmesini gerektirecek bir şey değil. Başarırsa, annesi onunla gurur duyabilir. Ben başarırsam, benim annem ölebilir.

Elian'ı düşünmek gecenin soğuşunu içimde daha fazla hissetmeme sebep oluyor. Hangi planı uygularsam uygulayayım, sonunda onun ölümünün olduğunu biliyorum. Onu ister şimdi öldürmeye çalışayım ister daha sonra; bu hiçbir şeyi değiştirmez çünkü kendim için planladıklarım arasında onun hayatıyla yan yana sonlanmayan bir gidişat yok.

Her hareket bir ihanet olacak. Her tercih bir katliam olacak. Annemin tüm söylediklerine rağmen, görünüşe bakılırsa tam istediği gibi bir canavarım ben.

Bunu düşündüğüm an havada yumuşak bir melodi duyuluyor. Ne olduğu anlaşılamayacak kadar uzaklardan gelen bir ninni, ama aynı zamanda da tanıdık. İnsanın uykusunu getiren, içini gıcıklayan bir şarkı. O kadar ki geminin sarsıldığını fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Okyanus düşüncelerimin hainliğini duymuş ve *Saad*'ın yan tarafına çarpacak muazzam bir kuvvet göndermiş gibi. Öne savruluyorum ve ellerim korkuluğun üzerinden aşağıya, geminin gövdesine çarpıyor.

Güverteden aşağıya düşmemek için zor tutunuyorum. İçimden gelen çığlığı bastırıp aşağıya, huzurlu okyanusa bakıyorum. Görünürde bir dalga ya da öylesine güçlü bir kabarmanın ardından ortaya çıkacak köpükler yok. Ama bir karaltı var.

Gözlerimi kırıştırıp daha dikkatli bakıyorum.

Karanlıkta sallanıyor, yarı beline kadar sudan çıkarak güçlü bir şekilde *Saad'*a tutunuyor. Gözlerimi kısıyorum, daha yakından bakmak için geminin kenarından aşağıya biraz daha sarkıyorum.

Karanlığın içinden iskelet bir pençe çıkıyor.

Karaltı *Saad'*ın yan tarafına korkutucu bir hızla zıplayıp bana doğru sürünerek çıkıyor. Tam zamanında geri kaçabiliyorum, yaratık yelkenleri sallayacak kadar büyük bir kuvvetle güverteye atlıyor.

Derisinin altına kadar inen gri kabarcıklı çıkıntıları tüm vücudunu birer yara gibi çaprazlama sarmış. Yüzgeçlerinin her biri jilet gibi keskin çıkıntılarla birbirinden ayrılmış ve geniş gövdesi kapkara pençeli kollarına kadar buruşuk deriyle kaplanmış. Yarı köpek balığı, yarı şeytani olmaktan çok daha öte başka bir şey.

Et Yiyici.

Diz çöküyorum, ardından annemin canavarı kükrüyor. Su sıçratarak bana doğru yaklaşıp kaygan avuç içleriyle yüzüme dokunuyor.

"*Porni mou,*" diye homurdanıyor.

Bu sahiplenici hak iddiasına ya da itici bir şekilde ifade edişine tepki vermiyorum, sivri tırnakları tenimi ikaz eder-

cesine sıyrıyor. Sirenken bile Et Yiyici'den kendimi sakı-
nırdım, ama şimdi hele bir de insanken beni kesinlikle par-
ça parça edebilir. Belki de annem onu bu yüzden gönderdi.
Elian ve adamlarının neden koşarak gelmediklerini merak
ediyorum. Geminin sarsıldığını duymamış olabilirler mi?
Rüzgârla birlikte süzülen, her mısrası gözkapaklarımı biraz
daha ağırlaştıran o tanıdık ninniye tekrar odaklanıyorum.

Bir siren şarkısı. Mürettebatın uyanmamalarını sağlamak
için söyleniyor.

"Anthrópinos," diye bağılıyor Et Yiyici.

İnsan.

Kelime boğazının derinliklerinden boğuk bir şekilde
çıkıyor, sivri dişlerinin çatlaklarının arasından geçerken
paramparça oluyor. İğreniyor. Meraklı. Denizadamlarının
keyifle yakın bağlantısı olan bir duygu hissedebilmeleri ola-
sıysa belki de eğleniyordur. Et Yiyici çenemden tutup yüzü-
mü kendisine çevirdiğinde nefesindeki ekşi kan kokusunu
duyabiliyorum. Yapış yapış dudaklarını benimkine değdir-
diğinde put gibi duruyorum. Dişlerim kenetli olsa da birkaç
saniye sonra dilimin kenarına yavaşça sokulan dilini hisse-
diyorum. Harap oluşunun tadını alabiliyorum.

Et Yiyici dudaklarını benden ayırıp tükürüyor. Köpek
balığı kuyruğunu havada kuvvetle vuruyor ve salyalar akan
sivri dişlerini gösteriyor. Tıpkı benim ondaki iblisin tadını
almam gibi o da bendeki insanlığın tadını alabiliyor. Verdiği
şiddetli tepkinin hemen ardından okyanustan *Saad'*a zıpla-
yıp yelkenlerini şişiren bir kahkaha sesi yükseliyor. Bir me-
lodi yükseldikçe yüreğim sıkışıyor.

Annemin aşına olduğum ve her yanını boydan boya saran kabile dövmele uzun dokunaçlı kolları güverteye yağ gibi akıyor. Tacı, sırtının aşağısına kadar inen muhteşem bir baş süsünün içine mükemmel bir şekilde yontularak oturtulmuş. Üç uçlu mızrağını sıkıca kavramış, cehennem çukuruna benzeyen gözleriyle bana dik dik bakıyor.

“O kadar korkma tatlım.” Denizler Kraliçesi sivri dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle bana sesleniyor. “Annen geldi.”

Ayağa kalkıyorum ve selamlama duruşunu almak için başımı eğerek bakışlarımı sertçe yere sabitliyorum. Ahşabın damarlarına bakmayı sürdürdükçe ter basıyor, içim öfkeyle kaynadıkça terim kıyafetime geçiyor. Başımı kaldırıp ona bakma düşüncesine bile zor katlanabiliyorum. Yaptığı şeylerden sonra, onun burada –hem de başka yer yokmuş gibi Elian’ın gemisinde– boy göstermesi hakaretlerin en kötüsü.

Aramızda kısa bir sessizlik oluyor, bir an için duyulacak bir sonraki sesin ne olacağını merak ediyorum. Et Yiyici’nin kükreyişi mi, annemin kahkahası mı, öfkeyle dolu yüreğimin istikrarsız atışı mı.

Ama bunların yerine; kendi şarkımı duyuyorum.

Ölüm saçan ninninin sesini daha fazla yükselmeden birdenbire tanıyarak kafamı hızla yukarı kaldırıp geriye doğru sendeliyorum. Güvertenin her yerini sarıyor, *Saad’ı* narin ellerle sallamak için uzanıyor. Melodi her zamanki gibi uyku ilacı etkisi gösterdiği için ses yükseldikçe ben bile ayakta durmakta zorlanıyorum. Bunu duymak bir hatıradaymış ya da uyanmanın imkânsız olduğu bir rüyada kaybolmak gibi. Hayali bir dünyaya doğduğun hissini veren bir melodi.

Şarkımın duyulmasıyla mürettebattan herhangi birinin uykusundan uyanma şansı da ortadan kalkmış oluyor.

Annem perdeli uzun parmağını göğsüne bastırdığında boynundaki deniz kabuğu sesim karşısında titrek bir ışık saçıyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında dudaklarını büzerek tepeden bakıyor. “Bu sadece senden bir yadigâr,” diyor. “Başarılı olursan sana sesini geri vereceğim.”

Ümitsizce, hüznü bakışlarımdan silmeye uğraşıyorum. “Benimle alay ederek sataşmaya mı geldin?” diye soruyorum.

“Hiç de değil,” diyor Denizler Kraliçesi. “Prens Katili bu durumun üstesinden nasıl geliyor diye bakmaya geldim.” Boynunu öne uzatıyor. “Yoksa prensin kalbini o göz zevkini bozan paçavraların altına mı sakladın?”

Planına bağlı kalıp kalmadığımı görmek için gelmesi beni hiç şaşırtmıyor. Cezalandırılmış ve tıpkı Elian’ın, kapitan uyurken bile rotasında gitmeye devam eden gemisi gibi ben de annemin entrikalarına zorla itilmiştim. Ben annemin gemisiyim. Ya da o öyle düşünüyor.

“Bu iş o kadar basit değil,” diyorum.

“Ah, Lira.” Mızrağına dolanan bir yosunu çekip atıyor. “Kraliçeler bahane uydurmaz. Sanırım senin bir kraliçe olmama nedeninin en büyük açıklaması da bu.”

“Ben kraliçe olmayı hak ediyorum,” diyorum. “Türümüzze liderlik edecek kadar güçlüyüm.”

“Sen zayıfsın,” diyerek beni suçluyor. “Hep zayıftın. Şimdi üzerindeki insan kıyafetlerinle, insan duygularınla şu haline bir bak. Gözlerinde ne gördüğümü biliyor musun, Lira? Ölüm, karanlık ya da öfke bile değil. Sadece gözyaşları.”

Yutkunuyorum. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Yüzünün ifadesinden bahsediyorum,” diyor. “İnsan kederinden.”

Ona karşı çıkmak istiyorum ama gözlerime dolmaya başlayan hüznü ben bile inkâr edemem. Annemin eli kararlı bir şekilde omzumda dururken Crestell’in kalbini söktüğüm günden beri bir siren olarak öfke duydum, ama asla kederlenmedim. Fakat şarkımın kendi sesimle Elian’ın gemisinde dolaştığını duymak, tam şu anda bile annemin beni rızam dışında bir silah olarak kullanabilme gücüne sahip olduğunu kavramak beni zıpkınlanmışım gibi hissettiriyor. Ayrıca bana bakışları hiç de kaygılı bir anneninki gibi değil, Kahlia’nın yara berelerini gördüğümde hissettiklerimin de; Maeve, Elian’a saldırdığında Kye’in hissettiklerinin de tam aksi. Hatta annemin boğularak ölmeye terk ettiği okyanustan beni çekip çıkaran prensin yüz ifadesinin de... Bu; insanları birbirleriyle kaynaştıran, bir bütünlük veya bir aile içerisinde kuvvetlerini birleştiren bir olguyken Denizler Kraliçesi nasıl olur da bunu bir zayıflık olarak görür?

Et Yiyici kükrüyor ve annem pençesiyle onun yüzünü okşuyor. Sivri tırnakları yavaş yavaş, sakinleştirici bir şekilde yanağını çizerken Et Yiyici büyük bir memnuniyetle hırlıyor.

“Zamanın doluyor Lira,” diyor annem parmağını dudaklarına götürerek. “Ve prensin kalbini bana kısa süre içinde getirmezsен, o zaman ben gelip seninkini alacağım.”

YİRMİ BEŞ

AYNADA BANA DİK DİK bakan bir yabancı var. Karşımdaki kız yeni keşfedilmiş korsanlığımı ve insanlığımı – Et Yiyici'nin yine de kendisine ait gördüğü yüzü– gözleriyle süzüyor ve masum yüz hatlarında, iki kaşının tam ortasında derin bir çizgiyle iz bırakarak somurtuyor. Dudakları ince, avuç içiyle ovalayarak iki kaşının ortasındaki çizgiyi sertçe yok etmeye çalışıyor.

Teni güneş yüzünden kıpkırmızı ve saç tuzlu su taşıyan esintiler yüzünden kaskatı. Öne doğru bir adım atıp ince parmaklarımla aynaya dokunuyorum, bu yeni halimi incelerken gözlerimi hızlıca kırıştırıyorum. Bacaklar ve ayaklar. Her ikisi de aynı renk olan gözler. Tüm bunların altında bir yerde atan, annemin söküp almasına hazır bir insan kalbi.

Aynadaki yansımada Elian'ı görüyorum. Yüzünde keyifli bir ifadeyle arkamda duruyor, kapı pervazına yaslanıp kollarını kavuşturmuş. Bir şey söylemiyor ve birbirimizi aynadan izlemeye devam ediyoruz, ta ki korkudan beter tuhaf bir duygu beni esir alana dek.

Yakında Psēmata'da olacağız ve bu Págos'un artık fazla uzakta olmadığı anlamına geliyor. Tabii sonrasında da Bulut

Dağı'nın. Keto'nun İkinci Gözü'nün. Elian'ın kaçınılmaz ölümünün. Hilekârlığının her bir detayı o kadar sorunsuzca planlı ki kendimi hazır hissetmem lazım. Ama değilim. İhanet edeceğim herkes bana öyle yakın ki. Hatta annem beni izliyor da olabilir ve bu, planımı keşfetme ihtimali olduğu anlamına gelir. Kokusunu şimdiye kadar çoktan üzerimden almamış olması veya insan kalbimin ne kadar hızlı attığını fark etmemesi mucize gibi bir şey. Sonra bir de bana saplamak yerine kılıcı elime veren ve şu anda arkamda duran Elian var. Merhamet göstermesi ve hak ettiği sadakat, annemin yakında bende yakıp kül edeceği olgular –çünkü merhamet etmek diye bir seçenek yoktur– ve sadakat her zaman alınabilir bir şeydir. Fakat annemin beni zayıf düşürdüğünü iddia ettiği tam da bu olgular görünüşe göre Elian'ı güçlendiriyor. O, her açıdan benim zıddım olan bir savaşçı ve yine de bazı açılardan, belki yalnızca haşinlikte, birbirimizin aynısı gibiyiz.

Elian aynadan bana bakmaya devam ediyor. Arkamın ona dönük olduğunu fark ettiğimde suratım asılıyor. Daha önce anneme sırtımı dönememiştim.

Yüz yüze gelmek için dönüyorum. “Ne var?”

“Kendine hayran hayran bakmayı bitirdin mi?”

“Asla,” diyorum, gerçi doğruyu söylemek gerekirse düşüncelerimden alıkonulmaktan memnunum.

“Psemata'ya yanaşmak üzereyiz. Sana söylediklerimi aklında tutmaya çalış.”

Sanki unutabilirmişim gibi. Bana yalan konuşmamı söyledi, halbuki benim bu konuda o anlık mecburiyetle söylenmiş gibi değil de zaten hep öyleymiş gibi yaparak inandırıcılık kazandıracak kadar pratiğim var.

“Psemata o kadar tehlikeliyse,” diyorum, “o halde neden orada duruyoruz?”

“Çünkü oradan almamız gereken bir şey var.”

Elian’a kuşkulu gözlerle bakıyorum. “Yani bir şey çalmamız gerektiğini söylüyorsun.”

“İyi,” diyor. “Öğreniyorsun.”

Onu takip ederek mürettebatın toplandığı ana güverteye gidiyorum. Kye kılıcını göğsünden çaprazlama geçen kayışa yerleştirip ceketinin altına bir tabanca saklıyor. Elian onun yanına gitmektense göz teması kurmaktan bile kaçınarak benim yanımda kalmayı tercih ediyor. Nedense birdenbire ceketinin yakasını düzeltmekle meşgul olmaya başlayan Kye da onu gölge gibi takip etmeye yeltenmiyor.

“Söz konusu hırsızlık olduğunda yalanlar diyarının biraz daha affedici olacağını düşünebilirsin,” diyor Madrid. “Ama aslında öyle değildir.”

Manidar bakışlarımı Elian’a yöneltiyorum. “En son buraya geldiğinde bir şey çaldın,” diyorum “ve şimdi bunu bir daha yapmaya gidiyorsun, öyle mi?”

“İlk defa bir şey çalanın ben olduğumu kim söyledi?”

İçerlemiş gibi konuşsa da beni kandıramadı. Bunu belli eder şekilde gözlerimi deviriyorum ve Elian iç çekiyor. “Bak,” diyor, “önemli olan tek şey *Saad*’ın istenmediği.”

“*Saad*’ın mı,” diye soruyorum, “yoksa senin mi?”

“Sanki arada bir fark varmış gibi soruyorsun.”

“Sanırım yok.” Boynumdaki deniz kabuğunu parmaklarımın arasında çeviriyorum. “İkiniz de aynı derecede mankafasınız.”

Elian gülüyor. Yüksek sesle, monoton, neredeyse benim yorumum kadar alaycı bir tavırla. “Haydi ama” diyor. “Sana şu anda maalesef nasıl komik olunacağını öğretecek zamanımız yok.”

Psemata grinin çok olağandışı bir tonuna sahip.

Aslında renk var, fakat tüyler ürpertici ince bir siyah tabakayla kaplanmış. Yeni ortaya çıkmış bir bulut ülkeyi hafif bir karaltı ve tozla örtmüş gibi. Bana alacakaranlıkta bulanık okyanus sularına bakmayı ya da annemin gözlerinin içine baktığımda hissettiklerimi hatırlatıyor. Hep var olan bir karanlık gibi.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve bakışlarım tekrar odaklandığında her şey öncekine göre daha karanlık görünüyor. Ben karanlığı yok etmeye her kalkıştığında öncekinden daha kasvetli oluyor. Soluyan insanların vicdanı kadar kirli ve gri olan havasıyla buranın yalanlar ve hırsızlar ülkesi olmasına hiç şaşmamalı.

Elian’la adamları insanlarla göz teması kurmaktan ve her zamanki gibi şamata yapmaktan kaçınıp sokaklarda zikzak çizerek ilerlerken esen rüzgâr insanı terletiyor. Mürettebatın sadece birkaç kişi bizimle birlikte, diğerleri *Saad*’da bekliyor. Yürümek yerine hayalet gibi süzülüyorlar. Sert taş kaldırımlarda kayar gibi hızla hareket ediyorlar. Onlara ayak uydurmakta zorlanıyorum, adımlarım zarif olmaktan çok uzak olsa da en az onlarınki kadar görünmez.

Meydanın karşısına geçerken şapkamı gözlerime biraz daha indiriyorum. O esnada bunun çok aptalca olduğunu fark

ediyorum çünkü hayatta kalmış olup da beni tanıyabilecek bir insan yok. Aksine, içimizde en hayalet gibi olan benim. Yine de birileri ne zaman bakışlarını grubumuzun üzerinde biraz fazla dolaştırırsa yüreğimin hoplamasından dolayı heyecanlandığım için şapkamı indiriyorum. Elian'ın boş ve metin bir yüz ifadesi var ama gözleri hiç de cansız değil. Aynı kirli zevk ısıltılarını saçıyor. Mürettebatı okyanus kadar çeken şeyin de bu olduğunu fark ediyorum. Kötü şöhretli oldukları kadar da anlaşılmaz olmalarının verdiği keyif.

Bizi bekleyen bir adamın durduğu dar sokağa giriyoruz. Beyaz, erkek yakalı, uzun, siyah bir ceket giymiş, yüzüklerle dolu eli saçıyla aynı sarı tondaki değneğin üzerinde duruyor.

Elian ona gülümsüyor, ama adam hiçbir karşılık vermediğinde ona bir kese para uzatıyor. Adamın yüzüne dişlek bir gülümseme yayılıyor, ardından avucunu gri taş duvara bastırıyor. Taş duvar yana çekilmiş perde misali açılıyor.

Elian'a küçük bir anahtar verip bize de içeri girmemizi işaret ediyor. İçeri adım attığımızda duvar arkamızdan kayarak kapanıyor ve bizi karanlığın ortasında bırakıyor. Girişten içeriye hava akımı olduğu için meşalenin alevi titriyor. Bulunduğumuz daracık odanın el verdiği boyuttaki merdivenin başında toplanıyoruz. Boynumdaki deniz kabuğuyla oynuyorum. Alan çok küçük ve o an fark ediyorum ki şimdiye kadar bulunduğum en küçük yer burası. Kristal kodes bile bunun yanında ferah kalır.

“Bu nedir?” diye soruyorum.

Elian omzundan geriye bakıyor. “Merdiven,” dedikten sonra basamakları çıkmaya başlıyor.

Sert bir karşılık vererek nefesimi boşa harcamamaya karar veriyorum. Hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen spiral merdivene baktığımda nefesimi kendime saklamam gerekebileceğini düşünüyorum. Bu merdiven bu kadar çaba gerektirecekse, Bulut Dağı'na tırmanmanın nasıl olacağını düşünemiyorum bile.

Yukarı çıkarken sessizliğimi koruyorum ve bir yandan da bacaklarım iflas etmeden önce tepeye ulaşacak mıyız diye merak ediyorum. Fakat tam bir adım daha atamayacak gibi olduğumda Elian duruyor ve loş ışıktaki geniş bir meşe kapı zar zor göze çarpıyor.

“Çok heyecanlı,” diyorum kendimi onun yanına sıkıştırarak. “Kapının diğer tarafında olan biri bizi öldürmeye mi çalışacak?”

“Ne zamandan beri bizden birisin?” diye soruyor Kye ve Madrid onu kaburgalarından dürtüyor. Kye homurdanıyor ve ardından, “İyi. O halde hayatını benim için feda edeceğin anı sabırsızlıkla bekliyorum yoldaş,” diyor. O an acaba onu merdivenden aşağı itsem mi itmesem mi diye bir düşünüyorum.

Elian'ın cebinden anahtarı çıkarışını ve yatay deliğe sokup çevirişini izliyorum. Kapı açıldığında bir toz bulutuna ya da sönmekte olan közlerin ve çürümüş bir şeylerin kokusuna maruz kalmayı bekliyorum. Ama tam aksine, beni bir ışık karşılıyor. Işıltısıyla griliği yok ediyor ve koyu sarı alevlerle titreşen küre şeklindeki onlarca meşaleden yansıyor.

Oda geniş ve ayrı odalara açılan kapıların dizildiği dar koridoruyla gizli bir çatı katına göre yeterli sayıda kalacak

yer sağlıyor. Odanın ortasında boncukları cilalı zeminde sü-
rünen alçak bir avize var.

Beni rahatsız eden bu bolluk karşısında afallayarak,
“Bunu beklemiyordum,” diyorum.

Elian önden giriyor. “Bana hatırlatıp durmaktan hoşlan-
dığın gibi,” diyor, “ben bir prensim. Bulunmak istemeyen
soyluların gittiği asla bulunamayacak yer işte burası.”

“Hep kalmamız gereken yer burası.” Kye kendini en
uzaktaki duvara yaslı duran pelüş koltuğa atıyor. “Gerçi rom
yok ve yataklar iyi değilse çok daha kötü olur.”

“Sanki bunu öğrenebilecekmişsin gibi,” diyor Madrid
gülümseyerek. “Sadece yarımıza yetecek kadar yatak var,
unuttun mu? Ve sanırım yerde yatma görevinde bu sefer sıra
sende.”

“Aynı yatağı paylaşamaz mıyız?” Elini kırık kalbinin
üzerine koyuyor. “Benimle aynı yatağa girmek için kendini
öldürecek bir sürü kadın var.”

Madrid kızıyor. “Yataklar tek kişilik,” diyor sertçe.

Kararlı olan Kye, elini Madrid’in dizine koyuyor. “Hava-
ya seni fırlatarak yazı tura atacağım.”

Madrid, Kye’ın elini dizinden itiyor. “Tura gelirse ben
kazanıyorum, yazı gelirse sen bir aptalsın, öyle mi?”

“Torik yerde uyuyabilir,” diyor Kye koltukta arkasına
yaslanırken. “Zaten o her zaman, gerçek bir eve sahip ol-
duğumuza inandırır diye bizler için ev konforunun tehlikeli
olduğunu savunur.”

Torik ona yan gözle bakıyor. “Bıçaklar hakkında, dikkatli
olmadığın takdirde güneş görmeyen yerlere saplamaya yete-
cek kadar bilgi sahibiyim, haberin olsun.”

Kye sırtıyor. “Benim gibi birinin yerde yatması hiç yakışık almayacak bir durum. Ben resmi olarak bir asilzadeyim.”

Torik ona hiç etkilenmemiş boş bakışlarla karşılık veriyor. “Sen bir embesilzadesin,” diyor.

Yanımda heykel gibi duran Elian’a bakıyorum. Adamlarının birbirlerini şaka yollu iğnelemelerine katıldığını duymamak ya da etrafa neşe saçmalarına gülümsediğini görmemek hakikaten şaşırtıcı. Gülümsemediği zamanlarda ne yapacağını bilmiyormuş gibi elini ensesine götürüyor.

“O halde bir sonraki adımımız burada saklanmak mı?” diye soruyorum.

“Bir sonraki adımımız, kim olduğumuzu açık etmeden antika bir eseri elimize nasıl geçireceğimizi düşünmeye çalışmak,” diyor Elian.

“Çalmak,” diye düzeltiyorum onu. “Antika bir eseri nasıl çalacağınızı.”

“Geri alıyorsan, bu çalmak sayılmaz.” Elian ceketini çıkarıp arkasındaki masanın üzerine fırlatıyor. “Kolye Págos kraliyet ailesine ait. Dağa tırmanış güzergâhını gösteren haritayı ele geçirmek için epey bir bedel ödedim, ama kolye olmazsa, bunların hiçbiri bir anlam ifade etmez. O kadın bana kolyenin gizli kulenin anahtarı olduğunu söyledi.”

“O kadın,” diyerek onun sözlerini tekrar ediyorum. “Kimden bahsediyorsun?”

“Págos Prensesi’nden,” diyor Elian.

Gözleri Kye’a odaklanıyor ve aralarında ilginç bir bakışma oluyor. Kye hafifçe öksürerek boğazını temizliyor.

“Yani o kadının bir takı için aile sırrını feda ettiğini mi

söylüyorsun?” diye soruyorum alaycı bir tavırla. “Ne kadar banal.”

Elian tek kaşını kaldırarak bakıyor. “Yanlış hatırlamıyorsa,” diyor epey kendini beğenmiş bir ifadeyle, “sen de bir kolye için hayatını feda etmeye epey hevesliydin.”

“Önce seninkini feda etmeye hevesliydim,” diyorum.

Grup yatmaya gittikten epey sonra Elian’la ben salonda oturuyoruz. Planının her detayının üzerinde titizlikle duruyor, göğsümüze birer kurşun yemeden prensesin aile yadigârı kolyesini nasıl alacağımız da dahil olmak üzere en korkunç şekilde entrikalar hazırlıyoruz. Açıklığa kavuşturmak istediğim kilit noktalar üzerinde tartışıyoruz.

Tavan kemerine gömülü olan güneş ışıkları bizi tepemizdeki küçük yuvarlak pencereden içeri dökülmekle tehdit ediyor. Eriyen mumlar gittikçe solan korlara dönüştü ve hafif kızılıkları etrafımızda bulanık gölgeler bıraktı. Ağaran günün kokusu havaya yayılıyor, bununla birlikte grilik dışarıdaki dünyadan içeriye sızıyor.

“Bu korsanların kolyeyi ellerinde bulundurduklarını nereden biliyorsun, hâlâ anlamadım,” diyorum.

“Xaprâr hırsızları kraliyet ailelerinden çalmalarıyla ünlüdür,” diye açıklıyor Elian bir çubuk meyankökünü avuncunda tutarken. “Kıymetli bir aile yadigârı dünyanın hiçbir yerinde bulunamıyorsa, Tallis Rycroft ve korsan tayfasının elinde olduğuna emin olabilirsin.”

“Diyelim ki bu doğru, ama şimdiye kadar satmış olmazlar mıydı? Böyle bir şeyi saklamanın ne faydası olabilir?”

“Rycroft’un hayatını sürdürebilmek için çalması gerektiği düşüncesine kapılıyorsun,” diyor Elian. “Belki bir zamanlar onun için çalardı, ama artık sadece bunu yapabildiğini kanıtlamak için çalışıyor. Öyle bir kolye beraberinde itibar getirir. Bu onun açısından hazineden çok yadigâr olur. Sadece işinde ne kadar iyi olduğunu gösteren bir başka eser, o kadar.”

“O kadar iyiye,” diyorum, “kolyeyi ondan nasıl çalacaksın? Onun ceplerini karıştırdığında mutlaka fark edecektir diye düşünüyorum.”

“Yanlış yönelim.” Elian meyankökünden bir ısırık alıyor. “Ben burada kolyeyi araklarken,” bir elini abartılı hareketlerle sallıyor, “onlar da oraya bakacaklar.” Gayet memnun bir yüz ifadesiyle diğer elini de bana uzatıyor. “Tabii sen masum ve şüphe çekmeyen biri olmayı başarabildiğin sürece.”

“Peki, ya işe yaramazsa?”

“İkinci bir planım daha var.” Elian gösterişli bir hareketle cebinden küçücük bir şişe çıkarıyor. “O kadar kurnazca olmayabilir ama aynı şekilde aldatıcı.”

“Zehir mi?” diyerek derin bir düşünceye dalıyorum. “Bunu müstakbel karın için mi yanında taşıyorsun?”

“Öldürücü bir şey değil,” diyor Elian. Bir katile göre tuhaf bir şekilde alınıyor. “Ve hayır.” Duraksıyor, ardından yarım ağızla gülerek bana bakıyor. “Tabii karım sen olmadığın sürece.”

“Senin karın olsaydım, o zehri hiç düşünmeden içerdim.”

“Ha ha!” Başını arkaya atıp minik şişeyi tekrar cebine koyuyor. “Neyse ki bu endişelenmemiz gereken bir konu değil.”

“Nişanlı olduğun için mi?”

Elian tereddütte kalıyor. “Neden öyle söyledin?”

“Sen kraliyet ailesi mensubusun,” diyorum ona. “Kral-
lıkların yaptığı şey budur. Güç elde etmek için evlenirler.”

Aklıma Et Yiyici geliyor, annemin sesi soyumuzun deva-
mı için en iyi savaşçısını benim için seçtiğini söylerken nasıl
da bir melodiye dönüşmüştü. Et Yiyici’nin bana aç gözlerle
ve güdümlü bir aldırışsızlıkla bakarken dudaklarının kenar-
larındaki turuncu renk paslı kan lekeleri ve *Saad*’da, sadece
birkaç gece önce, insan kisvesinde olmama rağmen hâlâ be-
nim üzerimde hak iddia ettiği o an geliyor gözlerimin önü-
ne. Üzerime bir tedirginlik çöküyor.

“Ben o şekilde olmasını istemiyorum,” diyor Elian. “Ev-
lendiğimde bu güç elde etmek için olmayacak.”

“Ne için olacak o zaman?”

“Fedakârlık.”

Son kelimeyi söylerken sesi çatlıyor. Bunda sanki ger-
çeklerle gurur duymak yerine boyun eğerek kabullenmiş
gibi bir kuşkusuzluk var. Beni hazırlıksız yakalayacak kadar
yüksek sesle yutkunuyor ve bu hareketi beni huzursuz edi-
yor, onun sıkıntısı adeta bana geçiyor.

Elian gözlerini yere indiriyor ve sanki onu açığa çıkar-
mışım veya Elian kendini tüm çıplaklığıyla bana açmış ve
o esnada bundan pişman olmuş gibi bir hisse kapılıyorum.
Hangisi olursa olsun, sonuçta ne söylemem gerektiğini bil-
miyorum ve o ana dair her şey kişiselmiş –hem de fazlasıyla
kişiselmiş– gibi geldiği için sessizliği bozacak bir şey bul-
maya çalışıyorum.

“Haklısın,” diyorum ses tonumdan melankolinin izlerini
silmeye gayret ederek. “Seninle bir ömür geçirmek hakika-
ten büyük fedakârlık olurdu.”

“Yaa öyle mi?” Elian’ın gözlerinin ışıltısı geri geliyor ve son birkaç saniye hiç yaşanmamışçasına gülümsüyor. Geçmişinde hatırlamak istemediği anları kafasından hemen silip atıyor.

“Ne kaybederdin?” diye soruyor.

“Seninle evlenirsem mi?” İçimde çözölmeye başlayan şeyi bir kenara atıp ona tepeden bakmak için ayağa kalkıyorum. “Sanırım aklımı.”

Dönüyorum ve salondan çıkarken Elian’ın yankılanan kahkahası beni takip ediyor. Fakat bu bulaşıcı melodiye rağmen evlilik lafı ettiğimde yüzünden geçen o ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Beni olmam gerekenden daha fazla meraklandırıyor.

Fesat düşüncelere kapılıyorum, ama aralarından ihtimali en yüksek olanının krallıklar arası güçlü bir bağ kurmak için Midas Kralı’nın emriyle ayarlanmış bir evlilik olduğuna da eminim. Belki Elian’ın taşıdığı ağırlık, saray hayatının prangalarından ve istenmeyen ama aynı zamanda da ihtiyaç duyulan bir krallıktan doğmuştur. Bu benim anlayabileceğim bir şey. Aramızdaki fark etmemem için kör olmam gereken bir başka benzerlik. Ruhlarımızın özüne bakacak olursak – tabii bir ruhum olduğu düşüncesiyle kendimi avutuyor da olabilirim– Elian’la ben çok farklı değiliz. İki ayrı krallığın beraberinde gelen ve her ikimizin de katlanmakta sorun yaşadığı sorumluluklar var. Onunki, tek bir toprağa ve hayata mecbur eden prangalar. Benimki, annemin ölüm saçan mirasının sınırları içine hapsolmak. Ve ikimizi de çağıran okyanus. Bir özgürlük ve hasret şarkısı.

YİRMİ ALTI

HIRSİZLIK, ON ALTI yaşındayken ve yılın büyük kısmını Kleftes'in kuzey adasında geçirirken ustalaştığım bir konu. Benim için her şey daha çok yeniydi ve tanıştığım herkesten hikâyelerinden bir parça anlatmalarını dilenmek yapabileceğim tek şeydi. Bildikleri bir hikâyeyi ya da bir beceriyi. Ne olursa, hepsini istiyordum.

Adamlarıma henüz bir mürettebat demek zordu ve ben korsan olmak şöyle dursun yetişkin adam gözüyle bile pek bakılamayacak biriydim. Kye'dan sonra, Torik yanıma aldığı ilk adamlardan biriydi ve onun gelmesiyle birlikte babam el attığım iş için yeterliliği olacak bir gemide ısrar ederken ben de gemiden çok tam teşekküllü bir silah gibi olmasında ısrar ettim.

Torik'in kararlı bağlılığını madenlerin epey derinlere indiği ve kömürün rüzgârla bir şarkı gibi savrulduğu memleketi Ánthrakas'ta kazandım. Fakat tabancada iyi, hatta kılıçta çok daha iyi olmasına rağmen bir sirenin öldürülmesi için gereken canavarca kaba kuvvet için yeterli cesareti yoktu. Ve günler geçip gittikçe, benim de öyle olduğumu fark ettim. Daha çevik olmam gerekiyordu.

Kleptes hırsız yetiştirir, ama aslen ondan daha da fazla hayalet yetiştirir. Kadınlar ve erkekler birer sığırnış gibi alınıp satılır, kötü insanlarla katiller ve efendileri daha neleri talep ederse onları olmaları için doyurulurlar. Değersiz bir süs eşyasını kaybetmektense er geç kendi insanlarını satan köle tüccarlarının heveslerine tabi olurlar. Son derece tehlikeli olmaları kadar da görünmez olmaları, gecenin karanlığında fark edilmeden bir yerlere girmeleri ve gün ışığında asla yapılamayacak fiilleri gerçekleştirmeleri için eğitilirler.

Ben de onlardan bir şeyler öğrenmek ve bu sayede bir gün gelip kralın pelerini bana dayatıldığında dünyaya çektirdiklerinin aynısını ben de onlara çektirmek istedim. Tek düşman sirenler değildi. İnsanlar da aynı derecede şeytani olabiliyorlardı ve babamla diğer krallıkların birleşerek Kleptes'e savaş açmamaları bana göre şaşırtıcıydı. Krallıklar birbirlerini paralıyorlarsa küresel barış antlaşmasının ne faydası vardı?

Elbette, bu düşüncelerimi değiştiren Madrid oldu. Kleptes'te dolaşırken onu gördüğümde –her yeri dövme ve bir sürü yerinden yaralanmış, kan revan içinde kalmış vücudundan yüzünü seçmenin hayli zor olduğu o dakikalarda– bazı şeylerin düzeltilemeyeceğini anladım. Bizim çocuk yetiştirmemiz kadar kolay bir şekilde katil yetiştiren bir dünyada ümit edebileceğim en iyi şey onları kendi bünyeme katmaktı. Katiller ölümleri geri alamazlardı ama yeni kurbanlar bulabilirlerdi. Çektirecek farklı türden bir acı bulabilirlerdi.

Gemilerini denize açılmak üzere hazırlayan Xaprárlara bakıyorum. Krallıklarda iz sürmeleriyle ve yanlarında en değerli mücevherler ile ayrılmalarıyla bilinen Kleptes hır-

sızlarıdır. Sayılamayacak kadar çok kraliyet ailesinden değerli yadigârlar çalmış olan kılık değiştirme ustalarıdır. Hüküm süren aileler tarafından o kadar hakaret edilmemiş olsalardı kesin efsane olurlardı. Başlarına ödül koyulduğunu duyurmak epey kolay olurdu, ama kimse bu işi deneyecek kadar yürekli değildi. Xaprârlardan birinin peşinden gitmek, *Saad*'ın bir üyesinin peşinden gitmek gibi olurdu. Ki bu da intihar demektir. Xaprârların kraliyet ailelerinden çalmak konusunda iyi olduklarından, fakat kraliyet aileleri için çalmak konusunda çok daha iyi olduklarından hiç bahsetmiyorum bile. Çoğu kraliyet ailesinin karşlarına almayı akıllarından bile geçirmeye cesaret etmedikleri kiralık hırsızlardır, çünkü bir gün onlardan alacakları hizmete ihtiyaç duyabileceklerinden korkarlar.

Neyse ki benim böyle bir korkum yok.

Tallis Rycroft'un geminin muazzam güverte merdiveninin ilk basamağında yayılarak oturuşunu izliyorum. Yüzsüzlükle vurgununu sayıyor, parmakları sadece alın teriyle hiçbir şey kazanmayıp sadece başkalarından almakla kazanılan bir hızla ve ustalıkla kayıyor.

Dünyamızı açık duran ellerden akan tuz zerrelere gibi filtreden geçiren iyimser hikâyeler dinleyerek büyümüş biri değilim ama yine de Rycroft'ta benim kafamı attıran bir şey var. Kuzeydeki adada bir köle gemisinin sahibi. Hangisinin olduğunu bilemem ama Madrid'in kaçmak için birilerini öldürmek zorunda kaldığı gemi olma ihtimali çok yüksek, ama diğer yandan mürettebatında onun adını duyduklarında tüyleri diken diken olmayan kimse yok. Politik oyunlar

üstün gelir, bununla birlikte, Xaprárları düşman ilan etmeye hiç değmez.

Yanımdaki bodur ağaçların içine saklanmış olan Kye ve Madrid'e bakıyorum. Kye bana sorgular bir bakışla dönerken Madrid gözlerini kırpmadan Rycroft'a bakıyor. Onu gözünün önünden ayırma riskine girmeyecek. Söz konusu memleketinin erkekleri olduğunda, hiçbir şeyi riske atmaz. Kye tehlike arz eden bir an gelirse, hiç olmazsa Madrid'i zapt etmek için onunla ekip olmakta ısrar etmişti.

Torik beraberinde adamlarımdan oluşan daha kalabalık bir grupta yolun karşısını tutmuş, bir terslik yaşanması ihtimaline karşı silahlar ateşlemeye hazır durumda. Rycroft'a meyhanenin dışında bir yerde mürettebatımla birlikte yaklaşmak çok şüphe çeker. Dikkatli olmalı ve akıllı davranmalıyım, ama bu konuda şans benden yana çünkü her an dikkat eden ve akıllı davranan biriyim ne de olsa.

Lira'ya dönüyorum. Minik yıldızlara benzeyen çillerle kaplı yüzünden geriye taranmış koyu bakır renk saçlarıyla tıpkı bir portre gibi görünüyor, bu da yalnızca göze batmak konusunda hiç becerikli olmadığı gerçeğini doğruluyor. Kahrolası aklından neler geçtiğini hiçbir şekilde söylemiyor. Lira sır tutabiliyor ama neresinden bakarsanız bakın sükûnetini koruyamıyor. Benim rol kesmek konusunda epey bir alıştırmaya yapmışlığım var, ama Lira'nın gözlerinde bunu yapmasına izin vermeyecek yoğunlukta bir ateş yanıyor. Bazı kişiler öyle parlak yanar ki alevleri söndürmek mümkün olmaz. Neyse ki, Lira'daki bu özellik tam da ihtiyacım olan şey.

Saad'ın kaptanının siren katilleri birliğıyle beraber bir başka korsan gemisine yaklaşması sadece ölümle sonuçlanır, fakat Elian Midas, prens ve küstah pislik, kolunda yeni bir kadınla rıhtım boyunca geziyor, bir hafiye ya da bir casus olamayacak kadar pişkin... Ve bu işe yarayabilir. Rycroft gemisine çıkmamıza izin vererek muhafızlarının bir kısmını geri çekebilir. Bir kere güverteye çıkmayı başardığımızda tek ihtiyaç duyacağım, Lira'nın istediğimiz eşyanın adamda olduğunu doğrulaması olacak.

“Hazırsan,” diyorum Lira'ya, “hayatını benim için tehlikeye atmana izin veriyorum.”

Lira başını kibirli bir şekilde yukarı kaldırıyor. Duruşunda bana saraydaki hanımefendileri hatırlatan bir tavır var. Hayatı boyunca kendi bildiğini okumuş birinin havası var. Bunu biliyorum, çünkü benim görüntüm de aynı. Bunu saklamaya çalışsam da hâlâ içimde olduğunu biliyorum. Hak sahibi olmak. Gerçek anlamda hiçbir zaman yok olmayacak bir dik kafalılık.

Bu, kaybolmuş yetim bir kızın yüz ifadesi değil.

Kye gömleğimin koluna sıkıca yapıştığında Lira'nın elini tutup Rycroft'un gemisine doğru yürümek üzereydim. Kye bir şey söyleme gereğini duymuyor; Rycroft'la yüz yüze gelinecekse yanımdaki kişinin kendisi olmasının daha iyi olacağını düşündüğünü bakışlarından anlayabiliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, orada yanımda olması bana kendimi daha iyi hissettirirdi. Mesele şu ki, Kye kendini çok şirin bulsa da Rycroft'un aynı fikirde olacağını hiç sanmıyorum ve şu anda ihtiyacım olan korsan endamlı bir koruyucu değil, göze çarpmayan bir refakatçi.

“Sadece bana güven,” diyorum Kye’a.

“Güvenmediğim kişi sen değilsin.”

Lira birinin güvenliğimden endişe etmesi bütün gün boyunca duyduğu en komik şeymiş gibi gülüyor. “Dikkatli olsan iyi olur,” diyor bana. “Xaprârlarla anlaşma yapabilir ve o üç günlük kılıç talimini seni arkadan vurmak için kullanabilirim.”

“Sanki Rycroft’un paslı teknesi için *Saad*’ın konforunu terk edebilecekmişsin gibi,” diyorum Rycroft’un gemisini göstererek.

Aslında kötü bir gemi değil, ama *Saad*’ın ölümcül güzelliğiyle aşık atamaz. Kızılağaçtan gövdesi ve kül rengi yelkenleriyle tam yağmacılara yaraşır bir gemi, ama Prens Katili’ni ve onun denizler cadısı annesini avlamak veya kalbi atmayan, tam manasıyla okyanus dalgaları gibi çarpan bir prensi bünyesinde barındırmak... Eh, bunlar için pek yeterli değil.

“Ben çok büyük bir fark görmüyorum,” diyor Lira. “Ahşabı daha koyu bir renge boyayıp bir de her an kavgaya hazır, siniri burnunda bir kaptan koydun mu tamamdır işte, o zaman hiçbir fark göremem.”

Öfkelenmiş bir şekilde gözlerimi kocaman açarak bakıyorum ama Lira sadece gülümsemekle yetiniyor.

“Şunu unutma,” diyor mavi gözleri ışıldayarak, “o alçağın seninle benim *beraber* olabileceğimize inanmasını istiyorsan,” kelime üzerine yaptığı vurgu ile sesi utanmaz bir inançsızlıkla yankılanıyor, “o aptal şapkayı çıkarman gerekiyor.”

“Asıl sen şunu unutma,” diyorum bodur ağaçların arkasından çıkıp tembel tembel oturan düşmanıma yaklaşmaya başlarken, “yakalanırsak, seni kurtarmak için asla boynumu tehlikeye atacak değilim.”

Rycroft karanlıktan çıkıp yıldızlarla bezenmiş gökyüzünün hiç affı olmayan ışığında yürümeye başladığımız anda bizi fark ediyor. Biz ona doğru yaklaşırken konuşmuyor veya gemiye çıkan güverte merdiveninin başındaki yayı-larak oturuşunu değiştirmiyor. Ama bizi gördüğünü biliyorum. Servetini saymaya devam ediyor fakat hareketleri daha dikkatli. Ancak iyice yaklaşıp başına dikildiğimizde kafasını kaldırıp altın dişleriyle gülümsüyor.

Tarafsız bir gözle söyleyebilirim ki Tallis Rycroft yakışıklı bir adam değil. Yüz hatları ona ait değilmiş, sadece çaldığı şeylerden biriymiş gibi duruyor. Gözleri solgun tenine açılmış kara çukurlara benziyor, ince ve daimi bir sırıtmayla kenarları yukarı kıvrık olan ince bir bıyıkla gölgelenmiş dudakları da açık kahverengi. Başına sarıya benzer koyu şarap rengi bir kumaş sarmış, büyük altın ve gümüş parçalar kumaştan su damlası gibi sarkarak yüzüne ve boynuna değişiyor. Bana bakarken dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

“Bekçi köpeğin nerede?” diye soruyor ağır bir Kleftesçeyle.

“Hangisi?” diye soruyorum Midasça, beni hırsızlarla köle tüccarlarının dilini kullanmaya mecbur bırakma zevkini ona yaşatmak istemeyerek.

Rycroft ayağa kalkıp merdivenin ip korkuluğuna yaslanıyor. “Sen buradaysan, Kye ve o dövmeli kaltak da fazla

uzakta olamaz. Ve dur bir tahmin edeyim: O kadın kafama nişan almış durumda, öyle değil mi? Sanki değersiz bir prens beni ortadan kaldırmaya cesaret edebilirmiş gibi.”

Şaşırmış gibi yapıyorum. “Nasıl bir paranoya,” diyorum. “Sadece ben ve kız arkadaşım, yalnızız ve silahsızız. Tek başına değersiz bir prensten gerçekten korkuyor olamazsın, öyle değil mi?”

Rycroft gözlerini kısarak bakıyor. “Peki ya o?” Lira’ya çapkın çapkın gülümsüyor. Lira’nın Kleftes’in dilini bilmediğine emin olsam da –Kleftes dışında bu dili konuşan pek fazla kişi yoktur– yüzünü ölçülü bir tiksintiyle ekşitiyor.

“O bir bekçi köpeği değil,” diyorum Rycroft’a.

“Gerçekten mi?” Bu sefer Midasça karşılık veriyor ve sokak kedisi gibi pis pis sırtıyor. “Bana bir fahişe gibi geldi.”

Yüzümdeki mağrur gülümseyişi koruyorum. “Her zaman ki gibi cana yakınsın.” Ağır hareketlerle kolumu Lira’nın beline doluyorum. Lira’nın birdenbire tüyleri diken diken oluyor ama ardından gevşiyor. “Hem de yeni arkadaşım la ben senin gemine hayranlıkla bakmak için gelmişken.”

“Hayranlıkla bakmak için mi,” diye soruyor Rycroft, “yoksa çalmak için mi?”

“Bütün bir gemiyi mi?” Nispet yaparcasına sırtıyorum. “Beni bu kadar çok önemseydiğini bilmek güzel.” Lira’ya dönüyorum. “Sence çantana sığar mı?”

“Belki,” diyor. “Buradaki hiçbir şey çok da büyükmüş gibi görünmüyor.”

Lira, Rycroft’a manidar bir bakış atıyor; gülme ihtimalime karşı elimi ağızma kapatarak öksürüyorum.

Rycroft homurdanıyor. “Tamam. Haydi bakalım, bu oyunda sonuna kadar varım.”

Kollarını tehlikeli bir karşılamayla iki yana açarak arkasındaki gemiyi tüm ihtişamıyla gözler önüne seriyor. “Güverteye gelin. Krallara layık romu içerken konuşalım.”

Bu bir iğne. Henüz olmadığım ve bir gün olacağım kralla alay etmek amacıyla doğrultulmuş iki kenarı keskin bir kılıç. Hiçbir zaman korsan olamıyorum, hep bir prensim.

Rycroft’un davetini ters ve kısa bir kafa sallamayla kabul ediyor, Lira’nın belini korumacı bir şekilde tutmayı sürdürüyorum. Tüm içgüdülerim harekete geçmiş durumda ve bana bu adamın önünden değil, arkasından yürümemi öğretiyor. Onun elleriyle gözlerini ve güvertedeki bir masaya otururken bize kötü niyetle bakan iki düzine kadar adamını izlememi söylüyor. Tek bir saniyeliğine bile olsa bu adamın beni ölü istemediğini düşünmememi. Ve Págoslulara ait kol-yeyi çaldığımda bu dileğini gerçekleştirmek için elinden geleni ardına koymayacağını.

Rycroft’un bize ikram ettiği rom Midas’tan, ama kraliyet kilerinden olmasa beni o kadar rahatsız etmezdi. Şişe üfleme camdan, armamızın şeklinde bükülmüş, sıvı altınla karmaşık detaylar işlenmiş. İçki camın yansımasıyla ısıldayan altın tozu içeriyor. Bu şeyi ne zaman ya da neden çaldığını bilmiyorum –sırf bunu yapabildiğini göstermek için mi çaldı, yoksa benim bunu yapabildiğini öğrenmemi istediği için mi– ama cevap hangisi olursa olsun beni çok sinirlendiriyor, masanın altında yumruklarımı sıkıyorum.

Madrid’in parmağının kayıp yanlışlıkla tetiğe basması için tanrılara dua ediyorum.

“Tadı nasıl?” diye soruyor Rycroft.

Lira kadehi dudaklarına yaklaştıırıp içkiyi kokluyor. Bunu içinde zehir var mı diye kontrol etmek için mi yapıyor yoksa gerçekten kokusunun zevkine varmak için mi bilmiyorum, ama gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledikten sonra kadehi dudaklarına götürüyor. Dudaklarını yaladığında dilinde minik bir kan damlası olduğunu fark ediyorum, şişenin içinde dans eden altın parçaları batmış olmalı.

Lira dilini dudaklarında gezdirirken ellerimi sıkmayı bırakıyorum, kızgınlığım yok olup gidiyor. Lira’nın yaptığı her şey şehvetli, üzerine düşen rolü kusursuz bir şekilde oynuyor. Ya da belki rol yapmaya ihtiyacı yoktur, Rycroft’un onu seyrederken şehvani bir şekilde dudaklarını ısırmasından keyif alıyordur.

“Gerçekten çok güzel,” diyor Lira, sesini tanımak neredeyse imkânsız.

“İyi.” Rycroft’un gülümsemesi çeliği bile kesebilir. “Memnun kalmamanı istemezdim.”

“Ah, benim hiç böyle bir endişem yok,” diyor Lira. “Böylesine güzel arkadaşlarla bir arada olduktan sonra.”

Rycroft’un gözleri kurnazca bir ihtirasla doluyor. Lira’ya göz kırpıp ardından bana dönüyor. “Ziyaretinin sebebini bana söyleyecek misin?” diye soruyor. “Yoksa bu oyunu oynamaya devam mı edelim?”

Oyun oynamayı bırakmak gibi bir seçenek hiçbir zaman yoktu. Rycroft’u oyalamak ve kendi şüphelerinin onun hakkından gelmesine izin vermek. Lira onun egosuna oynar ve ağzından çıkacak her anlamsız kelimeye ayılıp bayılırken

Rycroft'un benim bir haltlar karıştırdığımı düşünmesini sağlamak. Benim her hareketimi izlemesi ve adamlarımın beklediği rıhtımı didik didik araması gerektiğini düşündürmek. Dikkatini sözde ağırbaşlı Lira'dan başka her şeye yöneltmek. Bizzat olduğum ahmak prens gibi zararsız kol zırhıyla Rycroft'un önünde hava atıyorum.

"Aslında," diyorum rom kadehini çevirirken, "bir şey var."

Rycroft arkasına yaslanıp ayağını masaya koyuyor. "Dökül bakalım," diyor. "İstediğin alışveriş yapmaksa, o zaman bir anlaşılmaya varabiliriz."

Gözleri Lira'nın üzerinde dolaşıyor ve o da mahcup bir şekilde gülümsüyor. Mahcup görünebileceğini daha önce fark etmemiştim, demek onun üçkâğıtçılık becerilerini hafife almışım. Uçuşan saçlarından bir tutamını parmağına dolarken öyle ikna edici ki, diğer elini masanın altında yumruk yaptığını çok geç fark ediyorum. Ama hakikaten de yüzü içinde yaşadıklarını hiçbir şekilde ele vermiyor.

"Midas kraliyet mahzenlerinden kaybolmuş sarı safir bir muska," diyorum planladığımız yalanı harfi harfine söyleyerek. "Senin bir şeyler bilme ihtimalin olabileceğini umuyordum."

Rycroft'un tuhaf yüz hatlarından hissettiği hazzı görmek mümkün değil. Ellerini ensesinde birleştiriyor. "Demek suçlamalar yöneltmeye geldiniz, öyle mi?" Bundan gereğinden fazla memnun olmuş bir hali var.

"Benim için değerli," diyorum ona. "Eğer birdenbire ortaya çıkarsa veya nerede olabileceğine dair kulağına bir şey gelirse, bu bilgi çok değerli olacaktır. Hatta paha biçilmez diyebilirim."

Rycroft'un seçenekleri gözden geçirdiğini neredeyse yüzünden okuyabiliyorum; sırf kıvranışımı izlemek için elinde bana ait bir şey varmış gibi yapmakla istediği kadar büyük bir ücret karşılığında bulmamda yardımcı olmayı teklif etmek arasında gidip geliyor.

"Bende yok," diyor Rycroft, alevlerin ışığına gelen bir gece kelebeği gibi. "Ama kulağıma bir şeyler geldi."

Yalanlar, yalanlar. diye geçiriyorum içimden. *Öylesine saçma yalanlar.*

"Nerede olduğunu bilmem mümkün."

Sırtıtmamak için kendimi tutuyorum ve uydurma Midas yadigarımın nerede olduğunu bilme ihtimali merakımı cezbetmiş gibi davranıyorum. "Bu bilgi bana neye mal olur?"

"Zararlı," diyor. "Kaynaklarımın sağlam olup olmadığını kontrol etmem için." Aslında kaynaklarına başvurması için tabii. "Ve sanırım aynı zamanda senin gemini de isterim."

Bunun geleceğini biliyordum. Rycroft'un önceden bilemeyecek her bir hareketi için yüzlerce kolaylıkla tahmin edilebilir davranışı vardır. Bir prensi en sevdiği oyuncaktan alıkoymaktan daha acı verici ne olabilir?

Önceden çalıştığım gibi rahatsız olup sinirlenmiş bir tavır benimsiyorum. "Bu asla olmayacak."

"Ya gemin olacak ya muskan," diyor Rycroft. "Karar vermek zorundasın."

"Peki, ama muskanın sende olmadığını nereden bileyim?" Öfkemin artışının zamanlamasını mükemmel bir şekilde ayarlıyorum. "Zaten çaldığın bir şeyi bana geri vermen için sana ödeme yapacak değilim."

Rycroft'un bu kinayeli sözler karşısında bakışları kararıyor. "Sana bende olmadığını söyledim."

"Senin sözüne inanacak değilim."

"Ne o zaman, seni palavra altına götürüp sinsi pis parmaklarınla hazinemi karıştırmana izin vermemi mi istiyorsun?" diye soruyor.

Ki bu tam olarak istediğim şey. Buraya gelmemizin tüm sebebi bu, yol boyunca onun çöplüğüne bir bakmaktan ve Sakura'nın kolyesinin orada bir yerde olduğunu doğrulamaktan bahsetmiştik zaten.

"Bunun olacağını sanıyorsan," diyor Rycroft, "o zaman görüldüğünden de aptalsın demektir."

"İyi." Dik dik bakıyorum. Bozulmuş ve sabrı kalmamış. Tıpkı onun da bekleyeceği gibi kendi rolümü oynuyorum. Elimi umursamaz ve dışlar gibi bir hareketle Lira'ya doğru sallıyorum. "Bırak o baksın o zaman. Nasıl olacağı umurunda değil, ama ikimizden biri sakladığın kirli iç çamaşırlarına bir göz atmadıkça gemini elinde tutsan da *Saad*'ın içinde sen olmadan gün batımında yelken açıp gidişinin ardından bakabilirsin."

Elbette bu kişi Lira olacaktı. Rycroft'un *Saad*'ın kaptanının sahipsiz hazinesinin içine dalmasına izin verme şansının hiç olmadığını zaten biliyordum. Fakat Midas Prensi'nin çekici fahişelerinden birinin etrafa kısa bir bakış atmasına izin vermek? Belki.

"Demek o bakacak," diyor Rycroft yılan gibi gülümsemesiyle. "Ne aradığını nereden bilecek?"

"Sarı renk bir safır," diyorum Rycroft'a. "Komple salak değil sonuçta."

Lira bana masanın altından tekme atıyor, hem de sert bir tekme. Rycroft, Lira'ya şeytani bir gülümsemeyle bakıyor ve ardından yanına yaklaşan gölge adamlarından birine dönüyor. Adam yaşça benden büyük, yüzü güneşle birlikte ortaya çıkıyor ve bana bir yerlerden tanıdık geldiğini düşünmeden edemiyorum. Belinde kılıfında duran küçük bir balta var ve büyük küpeler yüzünden kulakmemeleri aşağı sarkmış. Rycroft'un kulağına bir şey söylemek için eğildiğinde uzun kadife paltosunu tutuyor.

Onu nerede gördüğümü hatırlayarak birden olduğum yerde dikleşiyorum. Golden Goose'taki adam bu. Denizler Kraliçesi'nin zayıflığına yönlendirerek bu görevin başlamasına sebep olan kişi.

Xaprárlardan biri.

Demek beni kristalin peşine düşüren Rycroft'tu.

“Senin için yeni bir anlaşma önerim var,” diyor Rycroft tüm dişlerini ortaya sererek. “Adamlarım artık senin mürettebatını göz hapsinde tuttuklarına göre, her ikimiz de birbirimize karşı biraz daha dürüst olsak nasıl olur? Adamların saklanmakta iyiler, ama birer Xaprár değiller. Onlar artık ayvayı yemiş durumdalar. Ve bana Keto'nun Kristali'ni ele geçirmeyi nasıl planladığını tüm detaylarıyla anlatmazsan ölecekler.”

Gözümü kırpmadan cevap veriyorum. “Onu hiç duymadım.”

“Hafızanın yerine gelmesi için önüne kimin hayatını koymalıyım?” Rycroft parmağını kadehinin ağzında gezdiriyor. “Elinde silahı olan dövmele kaltağı mı? Ya da belki dev ada-

mın yüzüne bıçakla yeni bir gülümseme kazandırırım? Sen birini seç, ben de vücudunun neresi olacağını seçeyim.”

Tek kaşımı kaldırıyorum. “Bu çok dramatik.”

“Ben dramı severim,” diyor. “Kye’ın kafasının bir tepsinin içinde olmasına ne dersin?”

“Adamların daha gözlerini bile kırpmaya fırsat bulamadan seni öldürmeme ne dersin?”

Rycroft gülümsüyor. “Ama o zaman arkadaşların nereyi boylayacak?” Xaprârlardan birine işaret ediyor ve adam gelip kadehine biraz daha rom koyuyor.

“O halde onların hayatına karşılık beni mi öldürecek-sin?” diye soruyorum.

Rycroft başını arkaya atıyor. “Şimdi, kim dramatikmiş bakalım? Babanla savaşa girmeyi göze alamam.” Elini havada savuruyor. “Sadece bana öğrenmek istediklerimi anlat.”

“Asıl birdenbire kristalle neden bu kadar ilgilendiğini anlatmaya ne dersin?”

Rycroft arkasına yaslanıp yavaşça gülümserken altın dişlerini ortaya seriyor. “Onu bir süreliğine gördüm. Kayıp hazinenin peşine düşmeyi her korsan sever ve ne kadar bulunması zor olursa o kadar iyidir. Bunu sen de bilirsin, öyle değil mi, Ekselansları?” Rycroft yakasını kenara çekiyor. Kolye pek hikâyelerde anlatıldığı gibi değil. Söylendiği gibi bir taş değil, zincirinden düşmek üzereymiş gibi sallanan mavi bir su damlası adeta. Elması tutan minik süslü dişlerle birlikte her parçası sudan yapılmış gibi oynuyor.

Kayıp Págos kolyesi. Haklıydım. Rycroft’un elindeydi.

“Bunun kilit nesne olduğunu duyduktan hemen sonra ele

geçirdim.” diyor Rycroft kolyeyi saklamak için tekrar yakasını kapatırken.

“Sen bunu nasıl öğrendin ki?”

Ben bunun için ülkemi –ve kahrolası ruhumu– satmak zorunda kalmışken onun bu bilgiyi kolayca elde etmesinin hiçbir yolu yoktu.

“Ben kiralık bir adamım,” diyor Rycroft. “Ve Págoslular hep kirli işlerini yaptıracak birini aralar. Birkaç yıl önce bir işi bitirdikten sonra prenslerden biriyle biraz lafladım. Birkaç duble viski ve güzel ama boş sözlerden sonra dili nasıl çözüldü, duysan şaşardın.”

Tüylerim diken diken oluyor. Ben ülkemi tehlikeye atarken Rycroft kim bilir nerede efsunlanmış bir tılsımı kullanarak gönül çeleni oynamıştı. Kaybedecek bir şeyi yoktu, o yüzden hiçbir bedel ödemedi. Oysaki benim kaybedebileceğim koskoca bir krallığım vardı ve sudan ucuza resmen ikram etmişim. Kendimle savaşıma öyle dalıp gittim ki bunu düşünmeden edemiyorum. İçler acısı bir durum. Gerçekten de kendime epey acımaya başlıyorum.

“Denizler Kraliçesi’ni neden öldürmek istiyorsun?” diye soruyorum. “Kahramanlık kesinlikle sana göre değil.”

Rycroft omuzlarını geriye çekip dikleşiyor. “O ahtacadalozla olan küçük savaşın umurumda bile değil,” diyor. “Onun hayatını seninkinden daha az önemsiyorum.”

“O halde ne?”

Rycroft’un gözleri aç. “Okyanusun tüm gücü,” diyor. “Eğer o kristali alırsam, o zaman kâinatın en eski büyüünün kontrolüm altında tutarım.” Romundan bir yudum içtikten

sonra kadehi masaya sertçe vuruyor. “Ve Denizler Kraliçesi bana sorun çıkaracak olursa, onu ve küçük şıllıklarını geldikleri yere gönderirim.”

Lira dudaklarını büzüyor. “Öyle mi?”

“Gerçek bu,” diyor Lira’ya. “Bırakayım da benim arkamdan gelmeye çalışsınlar.”

Lira’nın kıyafetinin kumaşı yumruğunun içinde toplanıyor ve ayağa kalkacak gibi olduğunda elimi onun dizine koyuyorum. Yumruklar savurmaya başlayamayacak kadar az kişiyiz sonuçta.

“Adamını Midas’a gönderip bana bilgi aktarmasını sağlamak ne maskaralıktır peki?” diye soruyorum. “Beni neden bu işe karıştırdın?”

“Ben aptal değilim,” diyor Rycroft, gerçi ben aynı düşüncede değilim. “Kimse o dağın zirvesine kadar çıkıp da hikâyesini anlatacak kadar yaşayamaz. Buz Prensi birkaç nesildir ailelerinde kimsenin bulamadığı antika bir kolyeden gönüllü olarak bahsetmiş olabilir ama soylarının çok dikkatli bir şekilde saklanan sırrını vermeye asla yanaşmayacaktı.”

“Ve sen de bunun benim edinebileceğim bir bilgi olduğunu biliyordun.”

“Sen Midas Prensi’sin,” diyor. “Kraliyet hanedanları birbiriyle samimi olur, öyle değil mi? Birbirinizin kirli sırlarınızı bildiğinizin farkındaydım. Ya da bilmiyorsan da kolaylıkla öğrenebilirdin.”

Haklıydı. Tıpkı Rycroft’un yapacağımı bildiği gibi Sakura’nın aile sırlarına sinsi bir şekilde vakıf olmayı başarmış, Rycroft’un planladığı bir görev için hakkım olmayan şeyler

öğrenmiştim. Bir kaptan olmakla ilgili konuşurken, Kye'a te-
sir altında tutulmaya ve tavsiye verilmeye ihtiyacı olan toy
bir prens olmadığını söylerken, Tallis Rycroft ve zalimlerden
oluşmuş soytarı grubunun ellerinde oyuncakmışım meğer.

“Demek dağın zirvesine çıkış yolunu bulmak için beni
kullanmayı planladın.”

“Sadece o değil,” diyor Rycroft. “Girişe de ihtiyacım
var. Dağlarına izinsiz girerek Págoslularla bir savaş başlata-
cak değilim. Tırmanmaya başladığım andan itibaren benim
orada olduğumu haber alacaklardır ve buz sarayına henüz
yaklaşma fırsatı bile bulamadan benimle adamlarımın tepe-
sine bineceklerdir. Bir korsan o kristalin yanına bile yakla-
şamaz.”

Lira oturduğu sandalyeye yavaş yavaş arkasını yaslıyor,
o da benimle aynı anda asıl gerçeği idrak ediyor. “Ama bir
prens yaklaşabilir,” diyor.

Rycroft el çırpıyor. “Akıllı kız,” diyor, ardından samimi
bir şekilde kollarını iki yana açarak bana dönüyor. “Diplo-
matik bağlantıların işe yarayacak, altın çocuk. İddialarım
doğruysa, onlarla bir anlaşma yapmak için çoktan konu-
ş-
tun bile. Giriş karşılığında onlara bir şey teklif ettin. Seninle
olursam, ensemde kimse olmadan dağın tepesine çıkabili-
rim ve sonra da o kahrolası yeri yağmalarım. Adamlarımla
birlikte ne yaptığımı anladıklarında okyanusun gücünü çok-
tan elime almış olacağım.”

“Harika plan,” diyorum. “Tek sorun benim sana tek bir
şey bile söylemeyeceğim ve programımın seni bir dağda
rehberli tura çıkaramayacak kadar sıkışık olması.”

“Senin kolay olacağını zaten düşünmemiştim,” diyor Rycroft. “Hem senin beni yanında götürmene gerek yok, biz seni götürüyoruz.”

Xaprárlar etrafımızı sararak yaklaşıyorlar.

“İstediğim bilgiye gelince, yolda sana ve küçük hatununa işkence yapabilirim. Hem zamandan da kazanmış oluruz.”

Rycroft’a yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verip Lira’ya dönüyorum. Bana göz kırpmıyor, şaşırmış bir hali yok, ama sanki Rycroft’un söylediklerinin bir teklif mi yoksa bir tehdit mi olduğunu düşünüyor gibi. Korktuysa da saklamak konusunda gayet iyi iş çıkarıyor.

Lira masadaki rom kadehini eline alıp yavaş ve istikrarlı hareketlerle havaya kaldırıyor. “Sadece birbirimizi daha iyi anlayabilmemiz için söylüyorum,” diyor kadehi ilgisizce döndürerek, “ben onun hatunu değilim.”

Ben daha Rycroft’un yüzünün ne hal aldığını göremeden Lira öne atılıp altın sıvıyı doğrudan onun gözlerine fırlatıyor. Rycroft feryat ediyor, ben hemen ayağa fırlayıp bıçağımı çekerken korsan da her göz kırpışında altın tozlarının daha da battığı yüzünü sıkıca tutuyor.

Rycroft, “Seni *fahişe*,” diye homurdanıyor görmeden kılıcını çekerken.

Lira daha önce çizmesinin içine sakladığı küçük hançeri çıkarıyor, ben de sırtımı Lira’nınkine yaslıyorum. Rycroft’un gölge adamları etrafımızı çeviriyor, gözümün kenarıyla keskin nişancıların kış güvertede toplandıklarını görüyorum. Belki bir düzine kadar adamı haklayabilirim ama ben bile kurşun geçirmez değilim. Ve Lira, damarlarında akan onca ateşe rağmen yenilmez değil.

“Bunun akıllıca olduğunu mu düşündün?” Rycroft gözlerini kıyafetinin koluna siliyor.

“Belki değildi,” diyor Lira. “Ama komikti.”

“Komik mi?” Rycroft bize bir adım yaklaşıyor ve tepesinin attığını, öfkesinin neredeyse başından duman gibi çıktığını görüyorum. “Sana komik neymiş göstereceğim.”

Öne eğilerek dönüp Lira’yla pozisyonlarımızı değiştiriyorum, böylece Lira Xaprárlarla kavga vaziyeti alırken ben de Rycroft’la yüz yüze geliyorum. “Dökülen rom için bu kadar ağlamanın ne anlamı var,” diyorum ona.

Rycroft bir an için bana dik dik bakıyor, hem de hiç kıpırdamadan. Dudakları büzülüp yukarı kıvrılıyor ve sol gözündeki kan damlasının dökülmesine izin vermiyor. “Düşünüyorum da,” diyor, “sana işkence ederken, en değerli organının sende kalmasına izin verecektim.”

Rycroft üzerime hücum ettiğinde Lira’yı yana itip geriye doğru hamle yapıyorum. Xaprárlar bize yol açıyorlar ve ardından cesedi gagalamaya hazır akbabalar gibi tekrar üşüşüp çevremizi sarıyorlar. Rycroft ağır kılıcını aşağıya indiriyor ve bıçağım kılıçla buluştuğunda ortaya çıkan kıvılcımlar gerçekten kör edici.

Dizine tekme atıyorum ve Rycroft tıslayarak arkaya doğru sendeliyor ama birkaç saniye sonra tekrar üzerime çullanarak kılıcını defalarca savuruyor. Öldürme amacıyla indirilmiş çok tehlikeli darbeler. Geriye sıçırıyorum, o esnada kılıcı göğsümü boydan boya kesiyor.

Acımı hiç düşünmüyor, gözlerimi ve dikkatimi Rycroft’tan ayırmıyorum. Böyle bir şeye kalkışacak kadar deli olmalı. Sadece bir prene değil, aynı zamanda bir kaptana

da saldırmak... Soylu kanı dökmek ölüm cezasını gerektirir, ama benimkini dökmek... Eh, adamlarım burada olsa ölümün onun için fazla merhametli bir son olduğunu düşünürlerdi.

Karnını hedef alarak hamle yapıyorum. Rycroft dönerek hamlemi savuşturuyor, ama güçlkle, o esnada ayak bileğimin hafiften burkulduğunu hissediyorum. Zarafetimden geriye ne kaldıysa kurtarıp bıçağı onun uyluğuna saplıyorum. Bıçak bacağına sonuna kadar girerken kemiğin darbenin etkisiyle zangırdışını hissediyorum. Elimi geriye çektiğimde bıçak bacağına kalıyor.

Rycroft bıçağın sapına sıkıca yapışıyor. İnsanlıktan çıkmış durumda, sanki acı bile ona şimdi dokunmaya korkuyor. Hiç beklemeden sapı sertçe çekiyor ve bıçak dışarı çıkıyor. Üzerinde hiç kan yok ve bir an için Rycroft'un çeliğın başka dünyaya ait ışıltısını görmesinden korkuyorum, ama korsan bıçağı geminin diğer tarafına fırlatmadan önce pek bakmıyor bile.

“Şimdi ne olacak?” diye soruyor. “Başka numaran kalmadı.”

“Silahsız bir adamı mı öldüreceksin?” Alay edercesine parmağımı sallıyorum.

“Sanırım ikimiz de senin hiçbir zaman silahsız olmayaçağını biliyoruz. Ve senin ölümün, bundan çok daha yavaş bir sürecin sonunda olacak.”

Arkamdaki birine başıyla işaret veriyor. Lira'ya son bir kez bakma fırsatım oluyor, bir gölge üzerime atılmadan hemen önce beni uyarmak için alevlenen gözlerinin kör edici ışıltısını yakalıyorum. Kafamı geriye atmakta bir saniye gecikince kafatasıma gözlerimi kör eden bir ağrı saplanıyor.

YİRMİ YEDİ

DİLİMİ DUDAĞIMDAKİ kesiğe değdiriyorum. Geniş bir kirişe ellerimden bağlandım ve Elian da odanın diğer tarafındaki benzer bir direğe bağlı olarak yere çökmüş halde.

Başı birbirinden ayrılmış kalaslardan oluşan zemine düşmüş ve saçları kafasındaki yara yüzünden keçeleşmiş olsa da tam anlamıyla yakışıklı bir prens gibi görünüyor. Uyku-sunda çenesini oynatıyor ve gözleri açılmak üzereymiş gibi kırıştığında yüreğime bir sıkıntı çöküyor.

Elian uyanmıyor.

Nefes alıp veriş i düzensiz, ama hâlâ bunu yapabildiği için de şaşkınım. Kafasının arkasına sopayı yediği anda bir çatırtı duydum. Ancak korkakların yapacağı bir vuruşt u. Elian kazanıyordu ve sadece birkaç dakika içinde —hem de o çok sevdiği bıçağı dahi olmadan— Tallis Rycroft' u öldürmüş olacaktı. Gerekirse çıplak elleriyle. Ve ben de yardım ederdim.

Söyleyebilseydim bile şarkımı Tallis gibi bir adam için ziyan etmezdim. Güzelliğ in ve aşkın verdiği rahatlıktan mahrum ederek ölüm korkusuyla boğulmasını sağlardım. Elian' ın bir ordusu var ve Rycroft' a saldırmak için bu ordudan faydalanabilirdik, ama prens düzenbazlığı savaşmaya tercih ediyor.

Birileri ne aldığımızı anlayamadan temiz bir şekilde sıvış, demişti.

Elian'ın kanına bulanmış ellerime bakıyorum. Bu temiz bir şekilde sıvışmak değil.

Okyanusta, deniz kızları insanlar hakkında şarkılar söyler. Ninni gibi mırıldandıkları bir şarkı vardır, Keto'nun katledilişinin hikâyesi konu edilmiştir. Şarkıda deniz kızları insanların yiğitliğinden ve tüm olanaksızlıklara rağmen nasıl zafer kazandıklarından bahsederler, ama Elian'ın gemisine alındığım güne kadar hiçbir insanda cesaret görememiştim. En güçlü erkekler bile büyümün etkisi altında kalırdı ve tuzağa çekemediklerim de bana meydan okuyamayacak kadar korkmuş olurlardı. Elian farklı. Onun cesareti veya cesaret gibi görünen bir atılganlığı var. Aynı zamanda merhametli de. Son çare olarak canını aldığı Maeve gibi yaratıklara karşı bile merhametli. Bunun tadını çıkarmak istemedi; sadece bir an önce bitmesini istedi. Tıpkı benim Kaloka'iri Prensi'ni öldürdüğüm gün istediğim gibi. Crestell'de istediğim gibi.

İnsan olarak yetiştirilseydim acaba o türden bir katil olur muydum merak ediyorum. Merhametli ve kan dökmek konusunda tereddütlü. Ya da belki hiç katil olmazdım. Keşke sadece dünya üzerinde yürüyen herhangi bir kız gibi olsaydım. Keto soyumuzu savaşın ve vahşetin yaşandığı dönemde meydana getirdi, ama onun nefretini devam ettirip mirasımız haline getirenler, kraliçeler oldu. Çocuklarına boş birer savaşçı olmayı öğreten annem gibi kraliçeler.

Elian'ın ailesi ona başka bir şey olmayı öğretmiş. Tuhaf bir kızı kötülüklerden uzak tutmaya ve zalim bir korsanla

onun yerine de savaşmaya istekli olacak bir adam yetiştirmişler. Daha önce alay edip durduğum yiğitliği şimdi ikinci kez hayatımı kurtarmış oldu. İnsan olmanın anlamı bu mu? Birini tehlikeden çekip çıkarıp onun yerine kendini ateşe atmak mı? Kahlia'yı her koruduğumda Denizler Kraliçesi beni zayıflık gösterdiğim için azarladı ve sanki aramızdaki bağı koparabilecekmiş gibi her ikimizi birden cezalandırdı. Hayatımı her bakışımın ve her hareketimin dikkat çekecek bir şefkat barındırmadığından emin olmak için iki kez düşünerek geçirdim. Annem bunun beni değersizleştirdiğini söyledi. İnsani duygular birer lanetmiş. Fakat Elian'ın insani duyguları onu beni kurtarmaya sevk etti. Bana yardım etmeye. Zamanı geldiğinde benim de aynısını yapacağıma güvenmeye.

Elian kımıldanıp alçak sesle inliyor. Başı sallanıyor ve gözlerini kırptırarak açıyor. Gözlerini kırparak etrafına bakınırken ellerinin bağlı olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini alıyor. Kurtulmak için isteksiz bir hamleyle ellerini çektiştiriyor ve ardından boynunu bana doğru uzatıyor. Odanın karşısından, zarif çenesini sıktığını görüyorum.

“Lira?” Sesi kum kadar pürüzlü. Bir yerlerde kan görmüş olmalı –zaten her yer kan içinde– çünkü bir sonraki sorusu, “Nerenden yaralandın?” oluyor.

Dilimle yine Tallis'in vurduğunda yarılan dudağımı yokluyorum.

Kan sıcak ve acı.

“Ben yaralı değilim.” Dudağımı görmemesi için kafamı hafifçe çeviriyorum. “Kanını her yerime bulaştırdın.”

Alay eder gibi gülüyor. “Her zamanki gibi cana yakınsın.”

Derin bir nefes alıp bir anlığına gözlerini kapatıyor. Başındaki ağrı sırtını yere getiriyor olmalı, ama altından kalkmaya ve cesur bir savaşçı gibi görünmeye çalışıyor. Sanki onu başka şekilde görmek kalbimi kıracak.

“Bunu yaptığı için onu öldüreceğim,” diyor Elian.

“Önce onun bizi öldürmeyeceğinden emin olmalısın.”

Elian ipi tekrar çekiştiriyor, ipten kurtulmak için kolunu en tuhaf açılarda kıvrıyor. Hareketleri yılan balığı gibi, kaygan ve oturduğum yerden göremeyeceğim kadar hızlı.

“Yeter,” diyorum ipin bileğini kıpkırmızı ettiğini gördüğümde. “Yapamıyorsun, bir işe yaramıyor.”

“Deniyorum,” diyor Elian. “Şimdi, istediğin zaman başparmağını yerinden çıkarmaya çekinme. Ya da en iyisi, *Psárince* konuşma becerini kullanıp Rycroft fırsatını bulmadan gelip bizi öldürmeleri için birkaç siren çağırmaya ne dersin?”

Başımı dikiyorum. “Öyle saçma bir planda ısrar etmeseydin şimdi burada olmayacaktık.”

“Sanırım kafama darbe almak duyma yeteneğimi etkiledi.” Elian’ın sesinin her zamanki melodisi kayboluyor. “Biraz önce ne dedin sen?”

“Rycroft’un seni kandırdığını anlamadın bile,” diyorum. “Ve kolayca düştün eline.”

Elian omuzlarını hızla ileri geri oynatıyor. “Kolye onda, tuzak kurduğunu anlasam da anlamasam da zaten gelecektim. Son engelde yere düşmeyi göze alamayacak kadar çok ödün verdim.”

“Sanki herhangi bir konuda ödün vermek zorundaymışsın gibi,” diyorum sertçe karşılık verip sürekli aklımın bir

köşesinde duran krallığı düşünerek. “İhtişam ve samimiyet dolu bir krallığın prensisin.”

“Ve ödün verdiğim de işte o krallık!”

“O da ne demek?”

Elian iç çekiyor. “Prensesle yaptığım anlaşmada bir harita ve bir kolyeden fazlası var demek.” Yüzündeki pişmanlık ses tonuna da yansıyor. “Bana yardım ederse, benim yanımda hüküm sürebileceğine söz verdim.”

Kelimelerinin ağırlığı üzerime çökerken şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Ben hakkım olan tahtı annemden almak için elimden geleni yapmaya çalışırken Elian da bir hazine için kendininkini pazarlık konusu etmekle meşgulmüş demek.

Tıpkı bir korsan gibi.

“Salak mısın sen?” Hayretim ağzımdan ok gibi fırlıyor.

“Kristali bulmak bir sürü hayatı kurtarabilir,” diyor Elian. “Ve bir Págos Prensesi’yle evlenmek ülkem için o kadar da kötü bir şey olmaz. Aksine, babamın benim için hayal ettiğinden çok daha büyük bir başarı olur. Onun umut ettiğinden çok daha iyi bir kral olacağım.”

Kelimeler ağzından olması gerektiği gibi gururla değil, umutsuz ve acı bir şekilde dökülüyor. Küskünlük kadar üzüntü de içeriyor.

Annemi kim bilir kaç kere gururlandırmaya çalıştığım geliyor aklıma. Hoşnutluğun ya da hissetmem emredilmeyen herhangi bir duygu içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bile artık bana unutturmaya yetecek kadar. Annemin beni hırsıyla yenilip bitirilmesi gereken bir et parçasından başka bir şey değilmişim gibi denizadamının tekine hediye etme-

sine izin vermemin sebebi, en başından beri bunun krallığım için yapmam gereken bir şey olduğuna inanmamdı. Fakat Elian kendi lanetini kendi üzerine saldı. Dünyanın yükünü omuzlamak ve unvanının gerektirdiği vazifeyi yerine getirmek için en değer verdiği yönlerini kaybetmeye gönüllü oldu. Özgürlüğü, macerayı ve neşeyi. Bunlar benim sahip olduğumu dahi neredeyse hatırlamadığım yönler.

Kendimi onun gözlerinden bu denli görmenin verdiği rahatsızlıkla bakışlarımı çeviriyorum.

Her hâlükârda onun kalbini söküp almalısın, diye geçiriyorum içimden. *Başka bir seçeneğin var mı?*

“Bu kolye o kadar değerliyse,” diyorum, “almak için sadece Tallis’i öldürmemiz yeterliydi.”

“Sevmediğin birini gidip öylece öldüremezsın.”

“Bunu biliyorum. Yoksa sen çoktan ölmüş olurdun.”

Fakat bu doğru değil. Hatta ne kadar yalan olduğu beni şaşırtıyor. Çünkü onu öldürebilirdim –ya da en azından bunu deneyebilirdim– ve annemin emirlerini tekrar tekrar yerine getirmiş olabilirdim.

Elian sert bir karşılık vermeye fırsat bulamadan tavan çatırdıyor. Esen rüzgârla beraber alçak sesli bir gürültü duyuluyor ve bir an için bunun Tallis Rycroft’un bir gemiye göre içler acısı bir halde olan döküntüsüne çarpan dalgalar olabileceğini düşünüyorum, ama sonra gümbürdemeye dönüşüyor ve içinde bulunduğumuz kamara bir darbeye sarsılıyor. Tavandan toz yağıyor ve altımızdaki zemin tahtaları yarılıp birbirinden ayrılıyor.

Bir ara sadece bağrıışmalar duyuluyor, ardından da topla-

rın ateşlenişı ve silah sesleri. Çığlıkların ve yaşanan ölümle-
rin sesleri. Bir kaosa sürüklenen dünyanın sesi.

Elian iplere çılgın gibi asılıyor. Gözlerini kapatıyor ve ardından yankılanan bir pat sesi duyuyorum. Elini iplerden kurtarmaya çalışırken ona inanamayan gözlerle bakıyorum, çünkü sol başparmağı yerinden çıkmış sallanıyor. Mucizevi bir şekilde, ip tekrar etine oturmadan hemen önce yarı yarıya aşağıya kayıyor.

“Kahretsin,” diyor Elian sinirle. “İp çok sıkı. Elimi çıkaramıyorum.”

Kamara her yerinden gıcırdıyor. Geniş bir yarık yerden duvara doğru çıkıyor ve basınca daha fazla dayanamayan pencere pervazı kırılıyor. Üstümüzde, güvertede koşturanların ayak sesleri ve ateşlenen topun sağır edici gürültüsünün saniyeler öncesinde birbirine çarpan kılıçların çınlamaları duyuluyor.

“Bu nedir?” diye soruyorum.

“Adamlarım.” Elian tekrar ipe asılıyor. “*Saad*’ın toplarının sesini nerede olsa tanırım.” Bana dünyaları aydınlatan bir gülümsemeyle karşılık veriyor. “Kızımın kükreyişini dinle.”

“Bizim için mi geldiler?”

“Elbette bizim için geldiler,” diyor Elian. “Ve topları ateşlerken gemimi çok hırpaladıysa, bunun bedeli epey ağır olacak.”

Bu sözler ağzından döküldüğü esnada bir top güllesi pencereyi kırarak içeri giriyor. Yanımdan geçip, Elian’ın bağlı olduğu ahşap direği vuruyor. Elian siren hızıyla başını eğiyor ve tahta parçaları yağmur gibi sırtına iniyor. Nefesim

kesiliyor ve midem ağzıma geliyor. Sonra Elian başını kaldırıp saçındaki tozları silkeliyor.

Derin bir oh çekiyorum, deli gibi atan insan kalbim nihayet normal ritmine dönüyor. Elian etrafındaki tahta kıyımını gözden geçiriyor. Ve ardından yavaşça, neredeyse kötücül bir ifadeyle gülümsüyor.

Kırık tahtaların altından çıkarak ayağa kalkıyor. Arkadan bağlı ellerini tek bir hızlı hareketle zıplayıp ayaklarının altından geçirerek öne alıyor. Rutubetli odada bileklerindeki ipi kesmeye yarayacak bir şeyler bulmak için etrafa bakıyor ancak kamara, içindeki iki esir haricinde hiçbir şey barındırmıyor.

Elian bakışlarını bana yöneltip nasıl bağlandığımı ve içinde bulunduğum durumu görünce yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bağlı olduğum ve zarar görmeyen direk beni gemiyle birlikte denizin dibine götürmeye hazır. Elian bağlı el bileklerine bakıyor, yerinden çıkmış başparmağı hâlâ acı verici bir şekilde sallanıyor. Kamara o kadar boş ki faydalanılacak bir şey bulmak mümkün değil. Görünüşe göre Elian kızı kurtaramayacak.

“Git,” diyorum ona.

Elian’ın bakışları sertleşiyor. Kararıyor. O yeşil tonu öfke girdabının altında yok olup gidiyor. “Şehit olmak sana yakışmıyor,” diyor bana.

“Haydi *git*,” diyorum dişlerimin arasından.

“Seni burada bırakacak değilim.”

Silah sesi havayı delip geçiyor. Ve öylesine canhıraş bir çığlık –öfkeli bir kükreyiş– yükseliyor ki birden irkiliyorum.

Elian kapıya dönüyor. Adamları kapının hemen dışında can veriyor olabilir. Ailem dediği kadınlar ve erkekler kaptanlarını kurtarmak için canlarını hiçe sayıyorlar. Ya ne için? Peşine düştüğü esas canavarı kurtarma pahasına kendi hayatını feda etmesi için mi? Arkasından gizli gizli kalbini söküp almayı planlayan kızı mı? Kelimenin tam manasıyla hain olan birini yani?

Her ikimiz de gözü bulmak ve annemin hükmüne son vermek için hayatlarımızla krallıklarımızı tehlikeye attık. Hiç değilse, sırf ben kendiminkini kaybettiğimde yalnız olmayayım diye bir başkasının krallığını kaybedişine öylece seyirci kalamam.

“Elian.” Sesim ölüm saçan bir sakinlikte.

“Ben...”

“Kaç!” diye bağıyorum ve hayrettir ki Eliau dediğimi yapıyor.

Ama hemen öncesinde dişlerini sıkıyor, bu kararın ağırlığı altında şakakları seğiriyor. Ve ardından kapıya dönüyor. Genç prens kamaradan ok gibi fırlayıp beni kaderime terk ediyor.

YİRMİ SEKİZ

ÖLÜMÜN GELMESİNİ BEKLİYORUM.

Öldüğümde siren bedenime dönme ihtimalim var. Kudretli Prens Katili'nin cesedi bir korsan gemisinin ya da belki batırılmış bir geminin içine sıkışmış. Belki de beni denizkızlarından başka kimse bulmaz. Annem vârisini kaybettiği için yas tutuyormuş numarası yapar ya da sadece Et Yiyici'ye ona bir vârise daha sahip olması için yardımcı olmasını emreder.

Kendime epey bir acır dururken Tallis Rycroft'un bir hışımla içeri girişiyle irkiliyorum. Gözleri soğuk ve boş kamarada dolaşıyor, raf yerine geçen tahta bir kalası duvardan söküyor, kalasın paslı çivileri uygulanan güçle kırılıyor.

Pantolonunda Elian'ın bıçağının girdiği yer kan lekesi olmuş. Kumaştaki yırtıktan kesik etini bir araya getiren kabaca atılmış kalın siyah çapraz dikişleri görebiliyorum. Aceleye getirilmiş, ama görünen o ki iş görmüş. Elian bıçağı atardamara denk getirememiş olmalı.

Tallis'in parmak eklemleri çizilmiş, kıpkırmızı olmuş. Kamaranın içerisinde sarhoş gibi yalpalayarak dolaşıyor. Elian'ın daha önce oturduğu yerdeki kırık direği fark ettiğinde homurdanıp tahta parçalarını bana doğru tekmeliyor.

Kendimi savunmak, parçalardan kendimi korumak için hiçbir şey yapmıyorum.

“Nerede o?” diye bağıyor bana.

Bir ayağımı diğerinin üzerine atıp kaygısızca omuzlarımı düşürüyorum. “Daha açık olman gerekecek.”

Rycroft iki adımda kamaranın benim olduğum tarafına geçip iri elleriyle boğazıma sarılıyor. Beni boğazımdan tutup ayağa kaldırdıktan sonra resmen gürlüyor.

“Ya bana onun nerede olduğunu söylersin,” diyor dişlerinin arasından, “ya da senin o güzel boynunu kırıveririm.”

Ellerinin boynumdaki ağırlığı bana annemin boğazımı sıkışını hatırlatıyor. Öksürmek ve tükürür gibi konuşmak istiyorum ama nefes alamadığım için yapamıyorum. Damarlarımda ölçülmesi mümkün olmayan bir hiddet dolaşıyor, sanki geride tiksintiden ibaret derin bir çukur kalana dek iç organlarımı bir o yana bir bu yana çekiştiriyor.

Dudaklarımı büzüp özümü yansıtan bir hırlamayla karşılık veriyorum. “Çok bozulmuş gibisin.”

Tallis ellerini sertçe üzerimden çekiyor. “Gemimi paramparça ediyorlar,” diyor öfkeden kudurarak. “O it herifi bulduğumda ona yapacaklarımı tarif edecek hiçbir sözcük olmayacak. Bana savaş ilan etmiş oldu.”

“Sanırım Midas Prensi’ne saldırıp esir aldığında bunu önce sen yapmış oldun. Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, bir de istersen seni ele geçirmeye kendini adanmış koskoca bir altın ordu kuvvetini düşün.”

Tallis gözlerini kısıyor.

“Biri kraliyet ailesi mensubuna saldırdığında buna ne derler? Ah, evet.” Gülümseyişimin Tallis’in etini boylu bo-

yunca kesecek kadar keskin olduğuna eminim. “İnsanlığa İhanet. Hâlâ tercih ettikleri yöntem boğma mı?”

Ben bu konuya değinince Tallis’in rengi atıyor, yüzü düşüyor.

Son cezalandırma benim zamanımdan çok önceydi, ama sirenler buna dair hikâyeleri hâlâ anlatırlar. Krallıklararası barış anlaşmasını bozarak kraliyet mensuplarına karşı silahlarına sarılan insanlar okyanusta kazıklara bağlanıp türüme yem edildiler. Ama sirenler hiçbir şekilde o insanlara saldırmadı. Bunun yerine vatan hainlerinin nefessiz kalıp kendi boğazlarına sarılışlarını izlediler. Ardından, son anlarında onlara fazlasıyla yaklaştılar ki böylece insanlar korku içinde boğulabilsinler. Anneme göre, sirenler insanların kalplerini sadece son kez attıktan sonra yerlerinden sökmüşler.

Tallis’in yüz ifadesine bakılırsa o da kâbus gibi olan aynı hikâyeleri duymuş.

Kılıcını beceriksiz bir hareketle çekip yanağıma dayıyor. “Sana ne?” diye fısıldıyor Tallis. “Seni burada bırakıp gitti, öyle değil mi?”

Tallis bunu sanki ihanete uğradığımı hissetmem gerekiyormuş gibi söylüyorsa da bu suçlama bana hiçbir şekilde batmıyor. Elian ben öyle söylediğim için gitti ve isteseydim yanımda kalacaktı. Bıraksam, belki de ölebilirdi. Ama buna izin vermedim. Kendimde varlığını dahi unuttuğum bazı ufak tefek yanlarımı –bu zamana kadar annemin benden söküp aldığına emin olduğum yanlarımı– kurtuluşa erdirdim ve onu salıverdim.

“Bu sohbete sen beni öldürdükten sonra devam edebilir miyiz?” diye soruyorum.

Tallis kılıcının ucuyla yanağımı okşuyor. Ardından, daha ben kaçınmaya fırsat bile bulamadan kılıcını kaldırıp hızla indiriyor.

Serbest kalan ellerime ve temiz bir şekilde kesilerek ayağımın dibine düşen ipe bakıyorum.

“Kadınlarımı ufak bir kavgayla almayı severim,” diye mırıldanıyor Tallis. “Bakalım sen ne kadarını ortaya koyabileceksin.”

Gülümsemeyle vakit kaybetmeden tırnaklarımı çıkarıyorum.

Tallis’in beklentisi ne olursa olsun, kalbini söküp almaya uğraşmak bana uymayacak. Bir akbaba gibi üstüne çullanıp kollarım ağırlaşp artık kaldıramayacak hale gelene dek tırmalıyorum. Göğsünü. Gözlerini. Elimin ulaşabildiği her yeri. Tallis beni ittiğinde sadece bir saniye kadar yerde kalıp hemen tekrar üzerine atılıyorum.

Ben dişlerini onun narin insan etine geçiren bir hayvanım. Ağzımda tadını alabiliyorum. Buruk. Metal ve suyun tuhaf bir karışımı. Daha sert ısırıyorum, ta ki Tallis beni koldan itene ve derisinden bir parça ağzımda kalana dek.

“Seni iğrenç şıllık!” diye bağıyor.

Şu anda Rycroft’un bir parçası ağzımın kenarını kırmızıya boyarken ve hepimizi meydana getiren şeytani tanrıça gibi gülümserken Et Yiyici’ye ne kadar benzediğimi merak ediyorum. Rycroft’un pis kanı dişlerimin kenarında pıhtılaşırken dilimi dudaklarımda gezdiriyorum.

Tallis üzerime yürüyor, her bir adımını külüstür yer tahtalarının üzerinde gök gürültüsü gibi ses çıkarıyor. Kıyafetimin

dalgalı yakalarından tutup havaya kaldırarak beni duvara çarpıyor. Bacakları beni olduğum yere adeta çiviliyor, dizlerini uyluklarıma bastırıyor. Avucunun bileğiyle birleştiği güçlü tarafıyla yüzümü yana çevirip bastırdığında bükülmüş bir çivi yanağımı sıyrıyor. Sıcak nefesiyle kulağıma, “Sana bunu ödeteceğim,” diyor.

“Ona ne şüphe.” Kalçamı hafifçe döndürüp uygun pozisyonu alıyorum ve ellerimi usulca paltosunun içine sokarken sakın durup belli etmemeye çalışıyorum. “Ama önce, kanını her yerime bulaştırmazsan sana minnettar olurum.”

Paltosunun altındaki bıçak sapını elimde hisseder hissetmez sıkıca tutup çekiyor ve ardından da şiddetli bir şekilde ileri itiyorum. El bileğimi sola büküğümde Tallis gözlerini kırıştırıyor. Elimdeki bıçağı yukarı doğru kanırttığımda tıkanıp pürüzlü bir sesle yutkunuyor.

Elleri yakamdan düşüyor ve geriye doğru sendeliyor.

Duvardan kayıp ayaklarım yere bastığında rahatlayarak derin bir nefes alıyorum.

Yanlış yönelim, demişti Elian. Onların fark edemeyeceği kadar hızlı ol.

Tallis’e bakıyorum. Şeytani gözlerine ve kemik grisine dönmüş tenine. Onu bir deniz fırtınası gibi vurmuş şaşkınlığa ve korku dolu ifadesine. Karnına saplanmış bıçağa, onun bıçağına. Çekmek zor olmamıştı. Görünüşe bakılırsa, dişleriyle etini koparmış birinin bir de belinden silahını çalacağını beklemek zor.

Bıçak o kadar derine girmiş ki sapı gömleğinin arasından zor görünüyor. Yere yığılmadan önce birkaç saniye ayakta

kalıyor. Nefesi kesilmiş vaziyette kaşlarını çattıktan sonra başı nihayet yere çarpıyor.

Başına dikilip yutkunuyorum. Kalbimde bir boşluk var ve genellikle ölümle beraber gelen o yoğun zevk yerini düzensizce atan kalbimin hemen yanında açılan derin ve karanlık bir kuyuya bırakıyor. İnsana dönüştüğümünden beri bu işlediğim ilk cinayet, nedense bir öneminin olmayacağını sanmıştım, fakat her yanıma kan bulaşmış, Tallis'in yüzü sakın ve neden zangır zangır titrediğimi de bilmiyorum.

Tallis'e baktığımda tek görebildiğim Kahlia'nın haykırışları arasında ölen Crestell. Ellerim Crestell'in kanıyla sırlı sıklam, aramızda kısa bir konuşma geçmiş, benden bir söz istenmiş.

Olmanı istediğimiz kraliçe ol.

Gözlerimi kapatıp o anın geçmesini bekliyorum. Umarım geçer yoksa bu kamarada aklımı kaybedebilirim. Şu anda Crestell'i düşünmek bana mantıklı gelmiyor; çünkü o günden beri öldürdüğüm ilk kişi Tallis değil. Yumruklarımı sık-
tığım da tırnaklarımın içine dolan kanın beni tiksindirdiğini hissediyorum. Fakat her şey Crestell'le başlamıştı, annemin beni kendi deliliğine sürüklediği olay oydu. Bir insan olarak istesem bir şekilde temiz bir sayfa açmış gibi yapabilirdim. En azından bir süreliğine. Ama artık yapamam. Bundan sonra mümkün değil. Her iki hayatta da bir katilim ben.

Gözlerimi açıyorum ve tekrar aşağıya baktığımda olması gerektiği gibi Tallis'i görüyorum, teyzemin yüzü hafızamda-
ki yerine geri dönüyor. Rahatlamış bir şekilde iç çekiyorum ve yakaladığım bir pırıltıyla gözlerimi kısıyorum. Yükselen

güneşle birlikte güçlenen ışıhta Tallis'in boynundaki metal zinciri fark ediyorum. Pırıl pırıl parlamak için mücadele eden minik bir yıldız gibi ışığı yansıtıyor. Korsanın vücudunun yanına kararsızca çömelip yakasını kenara çekiyorum.

Págos kolyesi hâlâ boynunda duruyor. Gözü saklı olduğu yerden çıkarmanın anahtarı. Gülümseyerek zincirin klipsini çevirip açıyorum, uyuyan korsanı uyandıracakmışım korkusuyla son derece dikkatliyim, çalınan antikayı hemen cebime atıyorum.

Kamaranın kapısı bir hışımla açıldığında irkiliyorum. Omuzlarım gergin, tırnaklarım bir kez daha silah haline gelmeye hazır.

Elian, Tallis Rycroft'a göz ucuyla bile bakmıyor.

Hemen koşup yanıma geliyor, gözleri parlıyor ve içinin rahatlamasıyla o kadar yeşil, o kadar ıslıl ıslıl ki. Saçları dar-madağın olmuş, alnına düşmüş, yanaklarını okşuyor. Göm-leği yırtılmış, ama yeni bir yarası olmadığını fark edince rahatlayarak iç çekiyorum. Üzerinde sadece kir ve sıçrayan barut lekeleri var. Annemi tahtından etmekte hâlâ ona ihtiyacım olduğu için mi rahatladım yoksa tamamen başka bir sebeple mi, hiç düşünmüyorum bile.

Sihri bana hâlâ çok güçlü gelen bıçağı belinde güven altında, elinde de cam kırıklarında ısıldayan altın ve kül rengi bir kılıç –kendi kılıcı– var. Yanıma geldiğinde kılıcını yere atıp omuzlarımı sıkıca tutuyor. Gülümseyişi şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

İlk aklıma geleni, yani onun bana Eidyllio'dayken söylediği ilk şeyi tekrar ediyorum. "Senden çoktan kurtulduğuma gayet eminim."

Elian'ın yanaklarında gamzeler beliriyor ve omzundan geriye doğru bir bakış atıyor. Kye, Madrid ve Torik arkasında tek sıra halinde toplanmışlar. Gelmişler. Sadece kaptanları için değil, kaçak yolcu için de. Okyanusun ortasında buldukları tuhaf kız için. Benim için gelmişler.

Elian yüzünü tekrar bana döndüğünde gözleri yüzümde dolaşüyor. Yanağımda yanan sıyrıkları, epeyi bana ait, bir o kadarı da bana ait olmayan kana bulanmış üstümü görünce dudaklarını sıkıyor.

“Burada ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

Elian omzunu silkiyor. “En iyi yaptığım şeyi.”

“Yani sinirlerimi bozuyorsun, öyle mi?”

“Seni kurtarıyorum,” diye cevap veriyor kılıcını yerden alarak. “Bu iki etti. Saydığımın değil, ama öyle.”

Aslında geminin güvertesinde beni iterek Rycroft'un yolundan çekmesini de sayarsak, bu üçüncü kurtarışı. Elian saymıyor olabilir ama ben sayıyorum.

“Benim için döndüğüne inanamıyorum,” diyorum.

Ses tonumdaki minnettarlık ifadesini saklama zahmetine girmiyorum.

Elian bıçağının mutlu bir şekilde durduğu kemerine hafifçe vuruyor. “Aslında bunun için döndüm,” diyor. “Seni kurtarmak daha çok sonradan aklıma gelen bir şeydi.”

Bakışlarımı yere indiriyorum. “Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Elian ilk kez parçalanan ahşap zeminde boylu boyunca yatan bedene bakıyor. Kötü şöhretli Xaprárların liderinin, korsanları ve kendisi gibi prensleri kaçıran adamın ayağının dibinde kan döktüğünü o an fark ediyor sanki.

“Bana hatırlat da senin ters tarafına denk gelmeyeyim,” diyor Elian.

“Çok geç.”

Sırıttıyor. Rycroft’un başının yerden kalktığını gördüğümde Elian hâlâ sıırtmaya devam ediyor, korsanın eli o ana dek hiçbir şekilde beline gitmediğı halde yukarı kaldırdığında mürekkepbalığının saldığı mürekkep kadar siyah bir tabanca tuttuğunu görünce çok şaşıyorum. Elian başını çevirip arkasına baktığı –adamlarının telaşla öne atıldığı– anda silah patlıyor.

Bir silahın ateşlenişini ilk kez duymuyorum ama ses sanki çok daha yüksekmiş gibi. Tüm kemiklerimi titretiyor ve kalbimle birlikte gümlüyor. Her şey bir ses furyası sanki. Barut kokusu, Kye’in uyaran haykırışı. Ve sonra Elian. Gözlerimdeki büyük korkuyu fark ettiğı anda gülümsemesinin kayboluşu. Üç can borcu.

Ani bir refleksle onu iterek kurşunun hedefinden uzaklaştırıyorum.

Kamaraya çöken ani bir sessizlik var. Dünyanın sahip olduğu tüm sesleri kaybettiğı zamandan küçük bir sahne sanki. Ve sonra onu hissediyorum... insan tenimi delen kavurucu metalin acısını.

YİRMİ DOKUZ

BİR KERE ÖLDÜM ve o zamandan beri bunu bir daha yapma şansı bulamadım.

O zamanlar on üç veya aynı derecede şans getiren başka bir yaşıyordum. Midas rıhtımının yaklaşık bir mil açığında deniz üzerindeki çimenlikle kaplı küçük bir adacıkta bir deniz feneri vardır. Deniz muhafızları onu gözetleme yeri olarak kullanırlarken ben ve arkadaşlarım da cesaretimizi kanıtlamak için kullanırdık. Fikir; bir mil kadar yüzmek, ıslak çimen öbeklerine dokunmak ve en tepede gururlu bir muzaffer gibi durmaktır.

Asıl mesele boğulmamaktır.

Kimse yüzmeye aşamasını bile geçemedi, çünkü bunu düşünecek kadar küçük yaşta olanlar ve belli bir yaşı geçmiş olanlar teknelerin faydasının bilincindeydiler. Fakat bunu kimsenin yapmamış olması –ve yaparsam, benim ilk olacağım– gerçeği bu fikri daha da çekici kılıyordu. Beynimde ölmemem için bana yalvaran ses giderek sessiz bir fısıltıya dönüştü.

Deniz fenerine kadar yüzebilmeyi başardım ama kendimi yukarı çekecek gücüm kalmamıştı. Her nasılsa, ağzım suyla

dolmadan ve altın sarısı suların beni yutmasına izin vermeden önce çılgılık atma gücünü bulabilmiştim kendimde.

Ne kadar süreyle ölü kaldığımı bilemiyorum, babam böyle şeyler hakkında konuşmayı reddeder ve anneme de hiç sormadım. Bana sonsuzluk gibi gelmişti. Sonrasında, o zamandan beri yaptığım –bir millik yüzmeden çok daha ağır basan– onca çılgın, ölümcül şey yüzünden dünya benim için özellikle çok üzülmüş olmalı ki hâlâ hayattayım. Bir başka ölümlülük daha değmeden geçti. Bir şekilde, bu ilk musibet tarafından yenilmeze dönüştürüldüm.

Kurşunun havada vızıldadığını duyduğum ve Lira'nın beni yere iten soğuk ellerini sırtımda hissettiğim an buna çok kızdım. Yenilmezliğime. Etrafımdakiler ölmeye devam ederken benim hayatta kalma becerime.

“Hayır!” Madrid bağırarak ileri atılıyor. Ayağındaki çizmeyle Rycroft’un çenesine patlatarak dişlerini öyle bir dö-küyor ki savrulan dişlerin nerelere fırladığına odaklanamı-yorum. Kye onun beline sarılıyor, Madrid kendini kurtarıp korsanın işini bitirmeye çalışırken Kye da sımsıkı tutmaya gayret ediyor. Madrid’in kaptanını ondan çalan, belki de onu köle olarak satmış ve gözlerinin önünde bir kızı vurmuş olan adamı sağ bırakmaya niyeti yok.

Lira hiç sesini çıkarmazken Madrid haykırıp küfrediyor.

Lira'nın kaşlarını çatışı Madrid'in haykırılarından daha yüksek bir sese sahip. Elini yan tarafındaki kurşun deliğine bastırıyor. Çektiğindeyse avuç içi ıslak ve titriyor.

Elindeki kana bakıyor. “Sıcak değil,” diyip ardından yere yığılıyor.

Kırılğan vücudu tahtaların üzerine düşmeden önce koşup yerde kayarak onu yakalıyorum. Başını ellerimin arasına aldığım da tıkanmış, boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıyor. Kan var. Çok fazla kan var. Her göz kırpışım da sanki yerde daha fazla kan birikiyor ve kıyafetinin yan tarafına tamamen yayılıyor.

Elimi kaburgasının üzerine koyup bastırıyorum. Lira haklı: Kanı sıcak değil. Parmaklarımın arasından akan kanı sanki erimiş buz gibi. Elim ne kadar çok bastırırsam o kadar çok ürperiyor. Ben soğukluğun onu terk etmesinin önüne geçmeye çalıştıkça Lira daha şiddetle sarsılıyor.

“Lira,” diyorum, kelime bir isimden çok bir yakarış gibi. “Ölmeyeceksin.”

Yarasına bir daha bakma dürtüme karşı koyuyorum. Gerçekten ölebileceği ve benim ona son sözlerimin bir yalandan ibaret olabileceği korkusuyla bunu yapmak istemiyorum, ne kadar ahmakça bir şey olur bu.

“Biliyorum,” diyor Lira. Sesi benimkinden daha istikrarlı, sanki çektiği acının bir önemi yokmuş gibi. Ya da en azından daha önce yaşadıklarına kıyasla bu hiçbir şeymiş gibi. “Daha tırmanmam gereken bir dağ var.”

Başı biraz sallanıp geriye düşüyor, elimle ona destek veriyorum. Bilincini şimdi kaybederse, bir daha uyanıp uyanmayacağını bilmek imkânsız olur.

“Biliyor musun, bu skoru eşitliyor,” diyorum. “Ama ben hâlâ bir puan öndeyim.”

Lira kımıldanıp hafifçe dönüyor. “Çabuk,” diyor bana. Ellerim onun kanına bulanmış, kanlı gömlek eteği kalçamı ıslatmış. “Telafi etmem için bunu al.”

Titreyen kolunu yukarı kaldırıyor ve onun elinden benim elime küçük bir kolye düşüyor. Lira'nın gözlerinden mavi ve öylesine bir gücü içinde barındırdığına inanılmayacak kadar zarif. Págos kolyesi.

Demek almış.

Gülüyorum ve nasıl bir zeki yorum yapabileceğimi düşünüyorum —ona bu kolyenin benim tarzım olmadığını ya da bende bunun altın olanından bulunduğunu söylemek gibi mesela— ama sonra Lira'nın gözleri titreşip geriye doğru dönüyor ve duyamayacak durumdaysa espri yapmanın bir anlamı da yok diye düşünüyorum.

“Kaptan!” diye bağıyor Madrid, Kye hâlâ onu belinden sıkıca tutarken. “Lira'nın doktora ihtiyacı var.”

Torik başıma gelip koskocaman eliyle omzumu sıkarak beni gerçekliğe döndürüyor. Yutkunuyorum. Başımı sallıyorum. Ayakta dururken kollarımdaki Lira ne kadar da hafif geliyor. Ardımda kan damlalarından oluşan bir iz bırakarak Rycroft'un rezil gemisinin döküntülerinin arasından koşarak çıkıyorum.

“Haydi, gidelim!” diye bağıyorum *Saad*'a tekrar ayak basar basmaz. “Ve şu gemiyi de dümen suyumuzda patlatıp cehennemin dibine gönderelim.”

Saad yalpalıyor ve bir kargaşa baş gösteriyor. Güvertenin bir ucundan diğer ucuna koşturuyorlar, halatları makaralı vinçlerinden çekip koçboynuzlarına sararak serenin yönünü ayarlıyorlar. Rüzgârın yönünü tespit edip yelkenleri buna göre düzeltiyorlar. Kucağımdaki kan revan içinde kalmış kızı görünce donup kalan ve yardım eli uzatan kalabalığı yarararak ilerliyorum.

“Elian,” diyor Kye. “Sen yaralısın. Bırak da onu ben taşıyayım.”

Onu umursamayarak Torik’e dönüyorum. Lira’ya bakarken yüzü çok kötü oluyor. Lira şimdiye kadar bizden biri olmayabilirdi, ama görev sırasında ölmenin insanların sadakatini kazanma gibi bir özelliği vardır.

“Doktorun hazır olduğundan emin ol,” diyorum ve ikinci kaptanım başını sallıyor.

Rycroft’u özensizce sırtına almış, kanı Torik’in sırtına damlıyor. Rycroft hâlâ hayatta, ama zar zor, eğer onu bir elime geçirirsem bu şekilde bile fazla uzun kalamaz. Kucağımda baygın yatan Lira’yla birlikte, Torik’e bir doktor getirmesi için bağıryorum, o da hiç tereddüt etmeden Rycroft’u çuval gibi yere atıp palavra altına koşturuyor.

Aslında doktorumuz yok, ama yardımcı makinistim bir Plásmatash sirkiyle seyahat etmiş ve bu bizim için yeterli. Gemimin labirent gibi koridorlarından ve tünellerinden geçip kucağımdaki Lira’yı yardımcı makiniste götürürken, o kadar prensin, korsanın, katilin ve hükümlünün arasından yardımcı olabilecek tek kişinin sirkten gelen bir ufaklık olması gerçeği beni gafil avlıyor. Komik geliyor, Lira çaylak bir makinistin ona dikiş atacağını bilse buna nasıl da gülerdi, diye düşünüyorum. Lafı nasıl da yapıştıracağını ve bunun nasıl da kusursuz, muhteşem bir tür zehir gibi içime işleyeceğini düşünüyorum. Tıpkı bir kurşun gibi.

Sıkış tıkış olan kamaranın kapısını iterek giriyorum, Kye da arkamdan içeri dalıyor. Sözüm ona doktor makinist odasının ortasındaki masayı gösteriyor. “Onu buraya yatır,” diyor paniklemiş bir şekilde soluk alıp vererek. “Ve elbisesini aç.”

Söylediğini yapıp bıçağımı alıyorum. Tuhaftır ki ilk önce, yarasından daha fazla kan akmayacağı düşüncesine kapılıyorum –görünüşe göre zaten hepsi elbisesinin ve benim üzerimde– ama sonra kan geldiğini gördüğümde bana yeterli değilmiş gibi geliyor. Ya da belki hepsi çoktan akıp gittiği için. Belki geriye hiç kanı kalmamıştır.

Lira'nın elbisesini keserek açtığımda Kye, "Tanrım," diyerek irkilip geri çekiliyor. "Yaşayacak mı?"

"Umurunda mı?" diyerek cevabı yapıştırıyorum.

Kye'in bir suçu yok, ama ona bağlamakla aslında biraz da kendime bağırıyormuşum gibi hissediyorum ve şu anda birinin bana bağırmasına ihtiyacım var. Çünkü suç benim. Lira ölürse, bütün suç benim.

Benim için döndüğüne inanamıyorum.

Ama öncesinde onu orada bırakıp gitmiştim.

"Onun ölmesini istemiyorum, Elian." Yıpranışım beni yere yıkmakla tehdit ederken Kye kolumu sıkarak ayakta kalmamı sağlamaya çalışıyor. "Bunu hiçbir zaman istemedim. Ayrıca," Kye bir elini cebine sokup sonraki kelimeleri iç çekerek söylüyor, "ben yapamazken seni koruyan o oldu."

"Temiz bir vurulmaya benziyor," diyor doktor, hemen ona dönüyorum, bu ironi beni yiyip bitiriyor. Pis bir vurulmaydı, hem de baştan aşağı.

"Kurşun sadece kaburgalarını sıyırmış," diyor doktor. "Herhangi bir iç organın zarar görüp görmediğini kontrol etmeliyim." Eldivenli parmağını Kye'a uzatıyor. "Orada durup da ışığımı kapatma. Bana birkaç tane havlu getir."

Kye kendisine emir verilmesine kızmıyor ya da bize ihanet etmeyeceğinden emin olmak için Lira'yı ölüme terk

etmemizi söyleyerek tartışma çıkarmıyor. Arkasını dönüp aceleyle kamaradan çıkarken dik dik bakmak için bile vakit kaybetmiyor.

“Önemli bir yara almamış,” diyor doktor.

İlk kısmı sonradan aklına gelmiş gibi söylese de bana döndüğünde bakışları ümitli.

“Ben pek emin değilim,” diyorum ona. “Çok kan kaybetti.”

Doktor omzunu silkip yakınındaki bir takım çantasından pek de meşru görünmeyen bir alet alıyor. “Daha tamir edemeyeceğim bir makineyle karşılaşmadım,” diyor. “İnsan vücudu da bir çeşit makinedir.” Bana garanti veren bakışlarla bakıyor. “Bir keresinde kaburgalarına bıçak saplanmış bir maymunu kurtardım. Balon patlatma sırasında bir kaza yaşanmıştı. Bu da ondan çok farklı değil.”

Bunun yeterince güven vermesi gerektiğini düşündüğümünden, Kye elinde yeni yıkanmış havlularla geldiği esnada başımı sallayarak doktorun sözlerini onaylıyorum. Sonrasında ikimiz de kapı dışarı edildiğimizde doktorla tartışmamayı yeğliyorum. Aslında gönderilmeme memnunum, böylece benim Lira’nın baygın vücuduna gözümü dikip bakışımdan ve şimdiye dek onun hiç bu kadar kırılgan görünmediğini düşünüp durmamdan kurtulan doktor işini rahatlıkla yapabilir. Faniliğe öyle yatkın ki.

Bir saniyeliğine soluklanmak için bile durmadan doğruca güverteye çıkıp yerde yatan Rycroft’un yanına gidiyorum. Adamlarım burunlarından soluyor, ellerinden geleni artlarına koymamaları için izin verilmeyi bekliyor. Kye’in yanım-

da kaskatı durduğunu hissediyorum. Kendini zor tutuyor ve ondan diğerlerinin de kendilerini tutmalarını istemememi umuyor. Mürettebatımla ilgili en önemli şey de budur işte. Arkadaş olmalarına gerek yoktur. Hatta birbirlerini sevmeye bile ihtiyaçları yoktur. *Saad*'da bir arada bulunmak aile olmaktan farksızdır ve beni kurtararak Lira, Kye'a bir şeyi kanıtlamış oldu. Ben onu kristal bir kodese kapattım ve gemide dolaşmaktan alıkoydum, ama ne olursa olsun o doğru seçimin bu olduğuna inanarak beni kurtardı. Bir hayata karşılık bir hayat. Güvene karşılık güven.

Tallis Rycroft gözlerini dikmiş bana bakıyor, ancak tehditkâr bakamayacak kadar cansız. Sol gözü kapalı, dağ zirvesi gibi bir şişliği var ve suratındaki yaralar yüzünden dudakları seçilemiyor. Karnındaki bıçak yarasından kan sızıyor.

“Onu ne yapacaksın?” diye soruyor Kye. Sesi pek sakin sayılmaz, o kaygısız ses tonunda bir şeyler dengesini kaybetmiş anlaşılan. O da en az benim kadar intikam almayı istiyor. Ve sadece kaptanını esir aldığı için değil, aynı zamanda gemimizin döküntüleri arasında yatan yaralı kız için de.

“Bilmiyorum.”

Madrid küçük bir çakıyı parmaklarının arasında çeviriyor. Parmağına batınca, kanını Rycroft'un yaralı bacağına damlatıyor. “Yaşamayı hak etmiyor,” diyor. “Bize yalan söylemek zorunda değilsin.”

Rycroft yarattığı fırtınayı daha yeni kavrarken tek gözünü yavaşça kırptıştırıyor. İçimdeki genç prens ona acımak istiyor ama pazılarındaki uzun, tırtıklı ve yarım ay şeklindeki tırnak izlerine bakmaya devam ediyorum. Bu çizikler

belli ki Lira onu kendinden uzak tutmaya çalışırken olmuş Göğsümdekilere fazlasıyla benzeyen tırnak izleri.

Prens Katili'nin karmakarışık görüntüsü gözümün önüne gelince afallayıp kalıyorum. Boynumu kırabilir ya da beni etkisiz hale getirmek için kötü bir şey yapabilirdi, ama onun yerine tırnaklarını yavaşça göğsümde gezdirip tenimi yırtmayı tercih etti. Sirenler böyledir işte. Hep doğruca kalbin olduğu yere hamle yaparlar.

Madrid'in, "Kaptan," demesiyle kendime gelip görüntüyü aklımdan çıkarıyorum.

"Okyanusta köpekbalıklarıyla kaynayan bir bölge bulacağım," diyorum kontrolümü geri kazanarak. "Ve sonra da Rycroft'un en sevdiği uzantısını suya atacağım."

Kulak misafiri olan herkes bu kelimeler üzerinde düşünürken etrafa sakın bir sessizlik hâkim oluyor. Rycroft yine hafiften gözünü kırıpıştırıyor.

"Bir dahaki sefere," diyor Kye hafifçe öksürüp boğazını temizleyerek, "bize yalan söyle."

"Ya Lira?" diye soruyor Madrid.

Omzumu silkiyorum. "Uyandığında ne kadar keyifli olacağına bağlı."

"Demek istediğim," diyor Madrid, "iyileşecek mi?"

Bakışlarımı Rycroft'a çeviriyorum ve gülümsemek için tüm gücümü seferber etmek zorunda kalıyorum. "Mürettebatımı öldürmek o kadar kolay değildir."

Bu söylediğim tam bir saçmalık ama herkesi buna inandırmam gerek. Kendimi inandırmam gerek. Lira'yı düşünüyorum, soğuk kanının ellerimin arasından erimiş buz misali

damlayışını hisseder gibi oluyorum. Eğer ölürse, planım ve tüm bu görev de onunla birlikte ölür. Her şeyden çok, çaylak makinistimin koşarak gelip bana her şeyin yolunda gittiğini söylemesi için dakikaları sayıyorum. Lira'nın benim uğru- ma ölmediğini ve bulmacanın Keto'nun Kristali'ni hapsol- duğu yerden çıkarmamızı sağlayacak son parçasını hâlâ ve- rebilecek durumda olduğunu söylemesini bekliyorum.

Belki –sadece belki– Rycroft'un daha küçük parçalara bölmek zorunda kalmayacağımı duymayı bekliyorum.

OTUZ

KENDİME GELİR GELMEZ, keşke uyanmasaydım diye düşündüm.

Kaburgalarım sanki içimde etimi kemiren bir canavar varmış gibi acıyor. Mahmurluğumdan çok fazla uyuduğumu anlıyorum.

İçinde bulunduğum kamara düşüncelerim kadar karışık. Önü açık duran gömleğimin bir tarafını kenara çekip elimi kat kat bandajla sarılmış kaburgalarımın üzerine koyuyorum. Dişlerimi sıkarak üzerinde yattığım tezgâhın kenarından ayaklarımı sallandırıyorum. Doğrulur doğrulmaz kemirme büyük bir ısırığa dönüşüyor.

“Kurşun yarasının bende de yataktan fırlama isteği yaratan bir tarafı var.”

Kye yakındaki bir lavaboda ellerini yıkıyor. Makine yağına ve petrole bulanmış. İşini bitirdiğinde ellerindeki suyu silkeleyip bana kınar gibi bakıyor.

“Bunun bir yatak mı olması gerekiyordu?” diye soruyorum.

Islak elini alnıma koyduğunda soğuğa tepki olarak başımı çekmemek için kendimi tutuyorum.

“Artık öleceğini sanmam,” diyor.

“Daha önce ölüyor muydum ki?”

Omzunu silkiyor. “Belki. Ama küçük sirk doktoru seni iyi etti. Hatta bana yararı nasıl saracağımı da öğretti, bu sayede gemimizin suyun üzerinde kalmasına katkı sağlayabildi.” Kye kendini beğenmiş bir tavırla bandajı işaret ediyor. “Gayet iyi, öyle değil mi? İlk kez yaptım.”

“Bana bir de yatak veremez miydiniz acaba?” diye soruyorum, bu arada bana vurulduğumdaki elbiseden daha rahat ve sade bir kıyafet giydirildiği –umarım bunu yapan Madrid olmuştur– gözümünden kaçmıyor.

“Madrid sana birkaç yastık getirdi.” Kye elini yakındaki bir paçavraya siliyor. “Elimizden gelenin en iyisi buydu, çünkü seni hareket ettirmek söz konusu bile değildi.”

Üzerime serilen lekeli ince örtüye bir göz atıyorum. Başımın altına siyah kadife bir yastık konmuş, kim bilir ne kadar zamandır rahatça uyumama yetecek kadar yumuşak. Ayrıca ince uzun, oval bir yastık da ayaklarımı içine alacak şekilde bastırılmış. Tam olarak bir kraliçeye lâayık olmasa da bir korsan gemisinde kurşun yarasından mustarip biri için gayet lüks şartlar olduğu söylenebilir.

Kye, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sorunca zorla gülümsüyorum.

“Endişelenmiş miydin ki?” Kye cevap vermeyince derin bir iç çekerek kaburgalarımı test ediyorum. “İyi.”

Bandaj sıkı bağlanmış, üzerimdeki kıyafet soğuk ve nemli tenimde temiz ve kuru bir his bırakıyor. Kısa süre önce değiştirilmiş olması gerektiğini fark ediyorum, bu da Kye’in başımda beklediği anlamına geliyor.

“Ben Madrid’i beklerdim,” diyorum ona. “O kadar insan varken senin olacağını düşünmemiştim.”

“Bir süre buradaydı,” diyor Kye. “Aslında epey uzun bir süre. Gözlerini açık tutmak için gözkapaklarını raptiyeleme yoluna başvurmadan önce gidip biraz uyuması için onu gönderdim.” Ellerine bakıyor. “Senin de kaçamayan kızlardan biri olmandan korkuyordu.”

“Neyden kaçamayan?”

“Rycroft’tan,” diyor ve ardından biraz rahatsız bir tavırla kıpırdanıyor. “Kendine gelmene sevindim.”

Sözleri, niyetlendiği kadar ağzından kaçmış gibi değil. Aramızdaki tüm güvensizliğe rağmen, Kye ve tüm mürettebat benim için geri dönerek hayatlarını tehlikeye attılar ve ben gemilerinde kan dökerken tek başıma kalmama müsaade etmediler. Yanımda kaldılar. Benim için geldiler ve yanımda kaldılar.

“O halde şimdi bana güveniyor musun?” diye soruyorum.

“Elian’ı kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordun.” Kye sonraki kelimeleri ağzından çıkarmak hiç kolay değilmiş gibi hafifçe öksürüyor. “O yüzden dediğim gibi, kendine gelmene sevindim.”

“Baygın yatarken beni öldürmemene sevindim.”

Kye gülüyor. “Teşekkür etme tarzın hoşuma gidiyor.”

Gülüyorum, ardından göz kırpyorum. “Ne kadardır uyuyorum?”

“Birkaç gündür,” diyor bana. “Elimizde bazı güçlü yatırımcılar vardı ve hepimiz senin biraz dinlenmenin iyi olacağını düşündük.” Lavabodan paçavrayı alıp endişeli bir şekilde bir elinden diğerine geçiriyor. “Dinle,” diyor dikkatlice.

“Sana zor anlar yaşattığımı biliyorum, ama bu sadece Elian’ın kendini biraz fazla sıklıkta ölümün ellerine bırakmayı sevmesinden ve benim işimin de bunun gerçekleşmesinin önüne geçmek olmasındandı.”

“İyi bir muhafız gibi yani,” diyorum.

“İyi bir arkadaş gibi,” diyerek beni düzeltiyor. “Ve sanırım onun için bir kurşun yemen seni bir süreliğine benim aşağılık tavırlarımdan kurtaracak.” İç çekip elindeki paçavrayı kucağıma atıyor. “Zannederim ki bu seni resmi olarak bizden biri yapıyor.”

Bir süre bunun üzerinde düşünüyorum. Hiçbir yere ve her yere yelken açan bir gemide onlardan biri olma fikri. İstedğim buydu, öyle değil mi? Mürettebatın güvenini kazanmak, böylece benden şüphelenmemelerini sağlamak. Ama yine de Kye bunu söylediği anda kırmayı planladığım bir güveni nasıl sağladığımı düşünmüyorum. Sadece yeni bir tür asker olmanın, bağlılığı yaşamları yok etmek yerine kurtararak kazanmanın ne kadar farklı bir his olduğunu düşünüyorum. Ve diğer safta savaşmanın.

“Şu özrü duyamadım da,” diyorum. “Tekrarlayabilir misin?”

Kye dik dik bakıyor, ama bu bakış öncekilerden farklı, daha parlak, gölgeleyen bir düşmanlık yok. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. “Anlaşılan Elian sana kendi espri anlayışını benimsetmiş,” diyor.

Elian’ın adını duyunca duruyorum.

Ters giden bir şeyler olursa benim için geri dönmeyeceğine söz vermişti ama bunu yine de yaptı. Kendini iplerden kurtarır kurtarmaz eline kaçma fırsatı geçtiği halde bunu yapmak istemedi.

Başım zonklamaya başlayınca gözlerimi sıkıca yumuyorum. Bu gemide bulunmamın yegâne amacı onu öldürmek ve birilerinin bunu gerçekleştirme fırsatı doğduğunda onları durdurdum.

Elian'ın beni okyanustan çekip alışı gibi ben de onu kurşunun hedefinden iterek uzaklaştırdım. Bunun ne demek olacağını ve bana nasıl bir fayda sağlayacağını düşünüp taşınmadan yaptım bunu, çünkü bana yapılabilecek tek şey gibi gelmişti. Yapılacak en doğru şey.

Benim dünyamda Kahlia, kaybolan masumiyetimden geriye kalan tek şey. Çok küçük de olsa, annemin ele geçirmesine izin vermediğim bir tarafımın olduğuna dair bir kanıt. Nedenini bilmiyorum ama Elian sadece Kahlia'ya ayrılmış o vahşi duyguyu uyandırdı. İçimdeki vefa ve *insanîyetin* kıvılcımlarının kök salmasına izin verme arzusunu. Elian ve ben aynıyız. Kuzenimin gözlerinin içine bakmanın kendi çocukluğuma ait bir anıya bakmaya benzemesi gibi, Elian'ın etrafında olmak da kendimin alternatif bir örneğini yaşıyormuşum hissi veriyor. Farklı bir krallıkta ve farklı bir hayatta birbirimizin yansımasıyız. Aynı aynanın iki kırık parçası gibi. Aramızda dünyalar var, ama bu birbirimizden ne kadar farklı olduğumuza dair somut kanıttan çok anlamsal bir benzerlik gibi görünüyor.

Artık her şey daha muğlak. Ve bu işi bir saniyede nefes almak kadar kolay bir hareketle bu hale getiren de Elian. Bana gülümsedi. Acı çektiğim, başımı öne eğdiğim ya da anneme yaptığım gibi onun her hevesini ve her hükmünü yumuşak başlı bir şekilde karşıladığım için değil. Beni gör-

düğü için gülümsedi. Özgürken, canlıyken ve halihazırda ona geri dönüyorken.

Annemin hükmüne son vermeye o kadar odaklanmışım ki annemin savaşına nasıl son verebileceğimi hiç düşünmedim. Gözü ele geçirsem bile, yine de bunun krallığıma bir şeyler ispatlayacağını düşündüğüm için tıpkı annemin emrettiği gibi Elian'ın kalbini almayı planladım. Fakat bu ne demek? Ölüme ve vahşete merhametten daha fazla değer veren onun gibi biri olduğum mu? Herkese, bana karşı vefalı olanlara bile ihanet edeceğim mi?

Eğer gözü bulursam, belki de artık daha fazla acı çekmemesi gerekenler sadece sirenler değil, aynı zamanda insanlardır da. Belki ölümle başlayan ve çok eskilere dayanan kini ben bitirebilirim. Kızlarından katiller yetiştirmeyen yeni bir tür kraliçe olurum.

Kahlia'yı benden koruyan ve onun yerine kendi hayatını feda eden Crestell'i düşünüyorum.

Olmanı istediğimiz kraliçe ol.

“Kaptanı getirmeliyim,” diyen Kye'nin sesiyle düşünce-
rimden sıyrılıyorum.

Kendimi kaydırarak tezgâhtan inerken acı beni kendimden geçirip ardından da yok oluyor. Ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basıp bu yeni keşfedilmiş önceliğe odaklanmaya çalışıyorum. “Hayır,” diyorum ona. “Getirme.”

Eli çoktan kapı kolunda olan Kye tereddüt ediyor. “Gelmesini istemiyor musun?” diye soruyor bana.

Başımı iki yana sallıyorum. “Gelmesine gerek yok,” diyorum. “Ben gider onu bulurum.”

OTUZ BİR

PÁGOS'A GİTTİKÇE yaklaşıyoruz ve her fersahta hava giderek kuruyor. Bunu her gece yakında vıcık vıcık karlı su ve buza dönüşecek olan okyanusta ilerleyen gemiyle birlikte kemiklerimiz de gıcırdarken hissediyoruz. Ne kadar uzak olduğumuzun bir önemi yok, çünkü Págos hep içindeymişsiniz gibi hissettiren bir yer. Her kulaçla beraber derinlerde bir yerde daha fazla görünür oluyor. Orası görevimizin son ayağı, Keto'nun Kristali'nin serbest bırakılmayı beklediği yer.

Her zamanki gibi bir hayalet olan Rycroft pruva altında pek de yeterli olmayan gazlı bez ve canlı kalmasını sağlayacak kadar ilaçla saklanarak artık bu becerisinin hakkını veriyor. Ona sadece bizimle yolculuk yapabilmesine yetecek kadar tedavi uygulandı. Bu sorumluluğu Torik'e ve mürettebatın Rycroft'u gayet iyi idare edebilecek, hatta kendilerini benden daha iyi tutabilecek diğer üyelerine devrederek aşağıya inmekten kaçındım.

İş memleketinden bir adama gelince Madrid'in ne yapacağına güven olmaz. Yaşadıklarına dair anıları ahlakını bozabiliyor ve ben bunu gayet iyi anlayabiliyorum. Kye için de aynı şey geçerli. Onun Rycroft'u uslu uslu gözleyeceğine

ve zehir katılmamış bir yemek vereceğine güvenemiyorum. Ve sonra, hepsinden çok ben varım. En az güvendiğim kişi olarak.

Lira hayatta olabilir, fakat bu bir şeyleri sonuçlandırmıyor. Rahatlama hissi öfkemin üzerini ince bir film tabakası gibi kaplıyor, hiddetimi gözle görünmeyecek şekilde maskeliyor, ancak tamamen yok etmeye hiçbir şekilde yetmiyor. Ben aşağıya insem de inmesem de Rycroft kendisini bekleyen kaderi sezebilir. Hatta bir zamanlar Lira'nın kaldığı ve ben onu buz krallığına teslim edeceğim güne kadar içinde yatacağı kristal kodeste Págos'un derinlerden gelen, onu çağıran ulumasını duyabilir. Ruhu kadar karanlık bir odada kulağına rüzgârın fısıltıları gelebilir. Ve en nihayet gideceğimiz yere ulaştığımızda, kalbi kadar soğuk bir hapishanede çürürken onlarla birlikte yaşayacak.

“İçki içmiyorsun.”

Lira baş güvertenin merdiven basamaklarında beliriyor. Battaniyeyi üzerine öylesine sarıvermiş, aşağıya kaydığında omzuyla yukarı çekiyor. Kolunu fazla hızlı hareket ettirdiğinde gözlerini sıkıca yumuşunu ve yana eğilip yarasını tutuşunu fark etmemiş gibi davranıyorum.

Onu yukarı çekmek için elimi uzattığımda Lira'nın bana attığı bakış tam anlamıyla kötü niyetli. “Doğramamı mı istiyorsun?” diye soruyor.

Elim havada kalsa da çekmiyorum. “Pek sayılmaz.”

“O halde çek o elini suratımdan.”

Tutunarak yavaşça yukarı çıkıp yanıma oturuyor. Battaniyesinin kenarları kollarıma değiyor. Bugünlerde geceler,

ayak parmaklarımı donmaktan kurtarmak için çizmelerimle uyumamı gerektirecek kadar soğuk geçiyor. Ama gökteki yıldızlarla ve maceraya yüzen *Saad*'ın sesiyle burada olmanın insana kattığı bir şey var. Kamaramda yorgana sarılıp yatmaktan daha fazla ısıtıyor beni.

“Artık pek yatağa mahkûm değilim,” diyor Lira.

“Belki birazcık.”

Gözlerinin aramızdaki havayı yakıp kavurduğunu görmek için üzümü ona dönmeme gerek yok. Lira'nın insanlara –bana– öyle bir bakış tarzı var ki görülebildiği kadar hissedilebilir de. Gözlerinin öylesine ilginç bir mavi tonu olmasaydı, içinde yanan ateşi dışa vuran birer kızgın kor olduklarına yemin edebilirdim.

Tıpkı Lira'nın boynundaki deniz kabuğu kolyesi gibi benim de artık boynumda asılı duran bir kolye var. Págos kolyesine dokunuyorum. Her şeyin anahtarı. Nesillerdir süren savaşı sona erdirecek tek şey.

“Vurulursan,” diyor Lira, “sana en basit işleri bile yapmıyormuşsun gibi davranacağım.” Soğuktan korunmak için dizlerini kendine çekip kollarını bacaklarına sarıyor. “Bakalım bacağından vurulmasan bile yürümene yardım etmek için elimi uzatmam hoşuna gidecek mi.”

“Elimi tutmaya bahane aradığın için gururum okşanırdı,” diyorum.

“Belki de sadece seni vurmak için bir bahane arıyorumdur.”

Ona yan gözle bakıp arkaya meylederek dirseklerimi yere dayıyorum.

Saad'ın güvertesi vernikli ahşaba içki döken ve kuvvetli rüzgârlarla yelkenlerine dolan şarkıları söyleyen arkadaşlarım tarafından kirletilmiş halde. Onları böyle –bu kadar mutlu ve rahat– görünce hiçbir şeyin bizi birbirimize bağlayan okyanustan daha yoğun olamayacağını anlıyorum. Kanın bile.*

“Madrid, Págos’a gittiğimizde Rycroft’u onlara teslim edeceğini söyledi.”

“Bir süredir kafasına ödül konmuştu,” diyorum. “Fakat Xaprár’ın hizmetleri her krallık için çok değerli olduğundan kimse onlara saldırmayı göze alamadı. Artık bu gölge adamlar bizim tarafımızdan önemli ölçüde yok edildiğine göre, onun aranan bir adam olacağına hiç şüphem yok. Hiç değilse, Págos kralının dağa tırmanmamız için bize geçiş izni vermesinde fazladan bir etki unsuru olacak, böylece kristali alabilir ve tüm bu savaşı sona erdirebiliriz.”

Lira arkasına yaslanınca aynı hizaya geliyoruz. Saçları her zamankinden daha isyankâr ve yaklaşan fırtınanın rüzgârı da durumuna hiç yardımcı olmuyor. Gözlerinin içine esiyor ve dudaklarına yapışıp beyaz yanaklarındaki çillere tutunuyor. Rüzgârı onun yüzünden çekmek için elimi uzatma dürtüsüne karşı koyup yumruklarımı sıkıyorum.

“Sirenlerden gerçekten de o kadar çok mu nefret ediyorsun?” diye soruyor Lira.

“Türümüzü öldürüyorlar.”

“Ve siz de onların türünü öldürüyorsunuz.”

* Yazar aslında burada “Blood is thicker than water” atasözüne gönderme yapıyor. Düz çevirisi “Kan sudan yoğundur” olan atasözünün Türkçedeki anlam karşılığı şudur: “Akrabalık arkadaşlıktan daha önemlidir. (Et tırnaktan ayrılmaz)” (ç.n.)

Kaşlarım çatılıyor. “İkisi birbirinden farklı,” diyorum. “Biz ne yapıyorsak hayatta kalmak için yapıyoruz. Ama onlar sırf hepimizi ölü halde görmek için yapıyorlar.”

“O halde bu bir intikam mı?”

“Hak edilen bir ceza.” Biraz daha dik oturuyorum. “Sirenleri ikna etmeye çalışmak mümkün değildir. Diğer krallıklarla olduğu gibi bir barış anlaşması imzalayamayız.”

“Neden olmasın?”

Lira'nın ses tonundaki mesafe beni duraklatıyor. Bunun cevabı hızlı ve kolay verilmeliydi: onların canavar olması yüzünden, katil olmaları yüzünden, binlerce sebep yüzünden. Ama hiçbirini söylemiyorum. Doğrusu, bu işin ölümle bitmeyen bir hali aklımdan hiç geçmedi. Düşündüğüm onca şeyden ve ihtimalden hiçbiri barış yapmak değildi. Böyle bir fırsatım olsaydı, acaba kullanır mıydım?

Lira bana bakmıyor ve yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilememek hiç hoşuma gitmiyor.

“Bunu neden sorguluyorsun?” diye soruyorum. “Denizler Kraliçesi'nin senden her şeyini aldığını ve Keto'nun Kristali'ni bu savaşı bitirmekte kullanmak istediğini sanıyordum. Ben nasıl Cristian için istiyorsam, sen de ailen için intikam almak istiyorsun.”

“Cristian mı?” Lira işte şimdi dönüp bana bakıyor ve arkadaşımın adını telaffuz ettiğinde sanki sesi havada donup asılı kalıyor.

“Adekaros Prensi'ydi.”

Birdenbire öfkeye kapılıp konsantrasyonumu kaybederek elimi saçımda gezdiriyorum. Cristian gibi bir adamın

ölüp de Tallis Rycroft gibi bir adamın hâlâ yaşıyor olması büyük haksızlık.

Lira yutkunuyor. “Yani arkadaşınız.”

Lira’nın sesinin perişanlığı beni rahatsız ediyor. Şimdiye kadarki sinir küpü tavrından ve ses tonundan hiç eser yok.

“Nasıl biriydi?” diye soruyor.

Cristian’ı anlatabileceğim sayısız kelime var ama bir adamın karakterinin nasıl olduğu sevdiklerinin ağrılarından çok yaptıklarından anlaşılır. Cristian özdeyişlerle ve hiçbir zaman anlayamadığım aşırı duyarlılıkla dolu olan bir insandı, ben taklitlerini dinlemeyi ne kadar çok seviyorsam o da taklit edip takılmayı seviyordu. Kendimizi hiçbir zaman Cristian’ın bir özdeyişin teminatı olduğunu düşünmediği bir durumda bulmadık. *Aşk ve delilik aynı gökyüzünün iki yıldızıdır. Geçen yılın yağmurundan korunmak için bir çatı inşa edemezsin.* Azgın yönlerime söylenmeye hazır bir sözü mutlaka olurdu.

Şimdi ne planladığımı bilseydi Cristian’ın ne söyleyeceğini düşünüyorum. Kim olsa intikam ister, ama Cristian’ın kristali bir silah olarak görmeyeceğini biliyorum. Hatta gidip onu bulmamı bile istemezdi.

Elindeki tek gereç bir kılıçsa, o halde problemlerine hep kılıçla vuracaksın demektir.

Tüm bunları Lira’ya anlatmak yerine, Págos kolyesini sıkıca tutup şöyle söylüyorum; “Onun bunu hissedeceğini düşünüyor musun?”

“Kimin?”

“Prens Katili’nin,” diyorum. “Sence Denizler Kraliçesi öldüğünde bunu hissedecek mi?”

Lira derin bir iç çekiyor ve soğuk hava yüzünden ağzından buhar çıkıyor. Hava kuru ve çok tehlikeli. Bir fırtına giderek yaklaşırken rüzgâr aramızdan bir hançer gibi keserek geçiyor. Gelecek yağmurun kokusunu alabiliyorum ve birkaç dakika içinde gökyüzünün gözyaşlarını üzerimize akıtacağını biliyorum. Yine de yerimden kımıldamıyorum. Gecenin karanlığında şimşekler çakıyor, gök gürültüyor, yoğun bulutlar birbiri ardına bize doğru yaklaşıyor ve birleşip yıldızları görünmez hale getiren hudutsuz bir gölgeye dönüşüyor. Her an bir öncekinden daha karanlık oluyor.

“Zerre kadar bir şey hissedebiliyor mu merak ediyorum,” diyor Lira. Kıpırdanıyor ve bana döndüğünde bakışları bomboş. “Sanırım uzun süre merak etmemize gerek kalmayacak.”

OTUZ İKİ

O GECE RÜYAMDA ÖLÜMÜ GÖRÜYORUM.

Denizler kanla kıpkırmızı ve insan cesetleri yenik düşmüş soyumun köpükleri arasında sürükleniyor. Dalgalar en sonunda geceye damgasını vuracak kadar yükseldikten sonra kırılıyor ve cesetler deniz yatağında korkunç bir şekilde parçalanıyor.

Altlarındaki kum patlayıp krallığını altın parçalar halinde savuruyor. Tüm bunların ortasında, annemin üç uçlu mızrağı eriyor. Anneme sesleniyorum, ama artık bu büyük okyanusun bir parçası değilim ve bu yüzden beni duymuyor. Beni görmüyor. Onun düşüşünü izlediğimi bilmiyor.

Üç uçlu mızrağın eriyip yok olmasına izin veriyor.

Elian annemin yanında duruyor ve güneş ışıklarıyla henüz aydınlanmış sular Elian için yanıyor. Gözleri engin göletler gibi ve çenesi gemi enkazlarıyla kırık mercanlardan yapılmış. Her hareketi hızlı ve gelgit dalgası kadar akıcı. O okyanusa ait. Ondan meydana gelmiş, hem de en az benim kadar.

Aynı soydanız.

Elian gözlerini dikip deniz yatağına bakıyor. Okyanusta hayal dahi edemeyeceği büyük bir dünya varken neden

kuma bakınca ağzının açık kaldığını sormak istiyorum. Bunu neden görmüyor? Neden bakacak kadar önemsemiyor? Ben dünyayı onun gözlerinden gördüm, o da okyanusu benim gözlerimden göremez mi?

İçimden çığlık atmak geliyor, ama sadece *Psáriin* dilindeki kelimeleri hatırlayabiliyorum ve onunla bu dilde konuşmaya cesaret edemiyorum.

Elian'ın kuma doğru dönüşünü izliyorum, yüzü anneminki kadar bozuk.

Çektiğim ıstıraptan aklımı kaçıracığıma kesinlikle emin olduğum anda birdenbire onun dilini hatırlıyorum. Hemen Midasçayı düşünüp ona bunu anlatmak için en doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Annem saltanatının menfaatini düşünmeseydi dünyamın ne kadar sihir ve imkânla dolu olabileceğini ona izah etmek istiyorum. Ne kadar küçük olursa olsun, onu barış yapma ihtimaliyle rahatlatmak istiyorum. Ona, kraliçe ben olsaydım her şeyin farklı olabileceğini anlatmak istiyorum. Ancak uygun kelimeleri bulmakta çok geç kalıyorum. Cümleler aklımda netleşir netleşmez, Elian'ın gördüğü gerçeği ben de görüyorum.

Aslında gözlerini dikip baktığı şey kum değil, gömüldüğü yerden fırlayıp ortaya saçılmış kalpler.

Bakma. Bakma.

“Bunu sen mi yaptın?” Elian gözlerimin içine bakıyor. “Bunu sen mi yaptın?” bu sefer *Psáriince* soruyor.

Dilimin jilet gibi sesleri Elian'ın dilini boydan boya kesmeye yetiyor ve ağzından kan sızarken irkilerek gözlerimi yumuyorum.

“Birçok kalp aldım,” diye itiraf ediyorum. “Onunki sonuncuydu.”

Elian başını iki yana sallıyor ve ağzından çıkan kahkaha anneminkinin mükemmel bir yansıması. “Hayır,” diyor bana. “Değildi.”

Elini bana uzatıyor, korkuyla sendeleyerek geri kaçıyorum. Bacaklarım güçten düşüp beni yere yıktığında artık kontrol benden çıkıyor. Elian'ın ellerindeki kalbe bakıyorum, kan parmak uçlarının aralarında toplanıyor. Herhangi bir kalp değil bu. Onun kalbi.

“Peşinde olduğun bu muydu?” diye bağırıyor.

Öne doğru bir adım atıyor, daha fazla yaklaşmaması için onu ikaz ederek başımı iki yana sallıyorum.

“Lira,” diye fısıldıyor Elian. “İstedğin bu değil miydi?”

Nefessiz kalmış bir halde uyanıyorum.

Ellerim ince beyaz çarşafa sıkıca yapışmış, terli saçlarım çıplak omuzlarımı ıslatmış. Gemi yavaşça iki yana sallanıyor, fakat daha önce rahatlatıcı bulduğum hareket o an midemi bulandırıyor. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor, atmak yerine sanki sarsılıyor.

Çarşafı sıkıca yumruklarımı açtığımda avucumda tırnak izleri olduğunu görüyorum. Avuç içindeki çizgiler boyunca düzensizce dizilmiş öfke dolu kırmızı izler. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, sakinleşemiyorum sanki.

Elian'ın kalbinin görüntüsü durmadan dönüp duruyor zihnimde. Bir de bakışlarındaki ihanet. Ve annemin kahkahasının cezalandırıcı tınısı.

Hayatımı, annemin olmam gerektiğini söylediğinden daha farklı biri olma ihtimalinden kaçarak geçirdim. Başka

biri olma arzusu taşıyan çocuğu sineye çektim. Bir siren-
dim ve bu yüzden de bir katildim. Bu durum hiçbir zaman
ne doğruydu ne de yanlış; sadece öyleydi işte. Fakat şimdi
anılarım zalim rüyalara, acımasız görüntülere dönüşüyor ve
beni inkâr edemeyeceğim bir geçmişle suçluyor.

Aslen ne olduğum gerçeği bir kâbus halini alıyor.

OTUZ ÜÇ

SAAD LİMANA GİRDİĞİNDE sular erimiş buz parçaları ve karla kaplı. Soğuk burada hatırı sayılır bir varlık gösteriyor ve hızla yaklaşan akşam karanlığıyla birlikte hava güneşin eli kulağında batışı yüzünden neredeyse donuyor. Buna rağmen henüz sabahmış gibi aydınlık. Donuk gökyüzünün buz ve kar kümeleriyle dolu beyaz sulara yansması bir kralığı karanlıktan güzel bir şekilde muaf tutuyor. Gecenin en karanlık saatlerinde bile gökyüzü ebruli bir maviden daha koyu bir renge bürünmüyor ve arazinin kendisi sanki yolu gösteren bir ışık misali parlak. Kar, yıldızların sonsuz simli pırıltısını yansıtıyor.

Págos.

Kara ayak basarken kolyenin kalbimin üzerine çarpışını hissediyorum. Sonunda kristal ulaşabileceğimiz kadar yakınıımızda. Anahtar ve tırmanış güzergâhını gösteren harita elimde, geriye bir tek Lira'nın bana ritüelin gizli detaylarını açıklaması kalıyor.

Havanın ayazını hissediyorum ve kalın eldivenler takmış olmama rağmen ellerimi yine de cebime sokma ihtiyacı duyuyorum. Burada rüzgâr, ten de dahil, her katmandan geç-

biliyor. Öyle kalın kürkler giydim ki yürümek için çaba sarf etmem gerek. Beni arzu ettiğimden de fazla yavaşlatıyor ve herhangi bir saldırının an meselesi olmadığını bildiğim halde, yine de birilerinin gelme ihtimaline karşı hazırlıksız olmaktan hoşlanmıyorum. Bu beni soğğun kendisinden daha fazla titretiyor.

Lira'ya döndüğümde saç uçlarının donup bembeyaz olduğunu görüyorum. "Nefes almamaya çalış," diyorum ona. "Soluğunu dışarı verirken nefesin yarı yolda kalıp seni tıkayabilir."

Lira kapüşonunu kaldırarak bana bakıyor. "O zaman sen de konuşmamaya çalış," diye karşılık veriyor. "Kimse kelimelerinin donup ebediyete kadar saklı kalmasını istemez."

"Aslında onlar aklın incileri."

Lira'nın gözlerini üzerindeki koyu renk kürk paltonun kalın kapüşonundan zar zor görebiliyorum, fakat dudaklarının neşesizce kıvrılışı her zamanki gibi ortada. Dudakları bir sonraki söyleyeceği lafın ne olacağını düşünürken planlanmış bir eğlenceyle oyalanıyor. Bir sonraki topu ateşlemeye hazırlanıyor.

Lira saçından bir parça buz sarkıtını kurnazca bir umursamazlıkla çekip alıyor. "İnci bugünlerde bu kadar ediyorsa, bundan sonra elmasa yatırım yapayım bari."

"Ya da altına," diyorum ona kendini beğenmiş bir tavırla. "Ağırlığınca ettiğini duydum."

Kye kılıcının üzerindeki karları silkeleyip söylüyor. "Siz ikiniz, midemi bulandırmaktan vazgeçmeyi ne zaman arzu ederseniz, yürümeye dosdoğru devam edebilirsiniz."

Madrid parmağını silahının tetik mekanizmasında ısıtırken Kye'a, "Ben seninle flört etmediğim için mi kıskanıyorsun?" diye soruyor.

"Benimle flört etmene ihtiyacım yok," diye cevap veriyor Kye. "Beni karşı konulamaz bulduğunu zaten biliyorum."

Madrid silahını tekrar kılıfına koyuyor. "Aslına bakarsan böyle giyindiğinde sana karşı koymak çok kolay."

Kye esnek vücuduyla örtüşen parlak tüylü kırmızı paltosuna şöyle bir bakıyor. Çenesini ve kulakmemelerini kapatan kürk yaka onu sanki boynu yokmuş gibi gösteriyor. Madrid'e sırtıyor.

"Üzerime bir şey giymediğimde daha seksi olduğumu düşündüğün için mi?"

Torik içine fenalık geldiğini belli eden bir iç çekişle gözlerini kapatıp burun kemiğini tutuyor. Yiyeceğimiz olmadığı için aç geçirdiğimiz saatlerden mi yoksa bu ısırın soğukta şort giyememesinden mi bilmiyorum ama görünüşe göre sabrı tükeniyor.

"Bir avuç gürbüz çocukla beraber ölüm kalım mücadelesi gerektiren zorlu bir göreve çıktığıma yemin edebilirim," diyor. "Emin olduğum bir diğer şey de biraz sonra hepinizin birbirinize yazdığınız aşk mektuplarını rom şişelerinin içinde yollayacağınız."

"Tamam," diyor Madrid. "İşte şimdi midem bulandı."

Gülüyorum, ancak sesim bize doğru gelen başıboş davul seslerinin ritmiyle duyulmaz oluyor. Tepede bir sıra savaşçı ortaya çıkıyor. En azından bir düzine kadar varlar, mükemmel bir askeri ok düzeni halinde kızgın bir şekilde bize

doğru uygun adım yürüyorlar. Tipiye rağmen onları tespit etmek kolay. Kar yağışı azametli endamlarını ve etkileyici derecede sistematik düzenlerini gizlemek konusunda pek iyi bir iş çıkarmıyor. Sorunsuz bir şekilde uygun adım yürüyorlar. her davul sesiyle ayakları aynı anda kara saplanıyor. Devlere benziyorlar, üniformaları çok koyu bir renk, bembeyaz ve boş manzarayı mürekkeple boyuyor gibiler.

Yanımıza geldiklerinde birbirimizi dikkatle incelerken kısa süreli bir sessizlik oluşuyor.

Kat kat kürklere ve zırhlara rağmen soyluları askerlerden ayırmak güç değil. Págoslu soylu ailenin dört üyesi de titan gibi duruyor; görkemli avcı başlıkları ihtişamlı postlarla sırtlarına iniyor. Gözleri saygıdeğer hayvanlarının çenelerinin arasından bakıyor: kutup ayısı, kar tilkisi, yaban kurdu ve erkek kardeşleriyle savaşçıların ortasında duran kar aslanı.

Her hayvan ayaklarının altında eriyen karla aynı parlak beyaz tonuna sahip. Siyah zırhları ve silahlarıyla büyük bir tezat teşkil ediyor, çünkü mızraklarla kılıçlar kapkara. Neredeyse akışkanlarmış gibi ışıldıyorlar.

Págoslu erkek kardeşler kendilerini soğuktan koruyan postları çıkarıyorlar. Beklediğim gibi, kar aslanı Kral Kazue'ymiş. Tüm canlıların en ölüm saçanı. Çoğu erkekten uzun boylu olsa da Págos Kralı, postunu giydiği yaratığın ebatlarına kusursuz bir şekilde uyuyor sanki. Hiç de mamut iskeleti yüzünden cüceleşmiş gibi bir hali yok.

“Prens Elian,” diyerek karşılıyor beni Kazue.

Teni o kadar beyaz ki, neredeyse mavimsi. Dudaklarının rengi teninin sadece farklı bir tonuymuş gibi durduğu için

yüzüyle bir bütünlük sağlıyor, ayrıca ona dair her şey net olduğu kadar da keskin. Gözleri, kaşlarının uçlarına kadar uzanan yay gibi haşin noktalara ve saçları da silahlarına sürenen kılıç misali tutamların ışık huzmelerinden oluşmuşu benziyor.

Kazue bir elini karnının üzerine koyup âdet olduğu gibi öne eğilerek beni selamlıyor. Etraflarındaki muhafızlar dimdik durmaya devam ederlerken kralın kardeşleri de aynı şekilde selam duruyor. Págos'ta askerlerin kraliyet ailelerinin mensuplarını selamlama âdeti yoktur. Bu sadece soylular arasında yapılan bir selamlaşma şeklidir ve askerler taraf-sızca kıpırdamadan durmalıdır. Varlıkları tanınana kadar dikkat çekmeyecek şekilde dururlar.

“Kral hazretleri,” diyorum ben de onu selamlayarak. “Bizi krallığınızda konuk etmenizden dolayı size teşekkür etmek isterim. Burada hoş karşılanmak bir onurdur.”

Prenslere dönüyorum. Başlıkları yaşları ve dolayısıyla da taht üzerindeki haklarıyla uyum teşkil ediyor. Kral Kazue'nin bir küçüğü Prens Hiroki kutup ayısı; Tetsu yabani kurt ve en küçük Prens Koji de kar tilkisi. Onları resmi bir şekilde selamlıyorum onlar da eğilerek karşılık veriyorlar.

Rycroft'un küçük saf bilgi kaynağının prenslerden hangisi olduğunu merak ediyorum.

“Elbette sizi karşılayanlar sadece erkek kardeşlerim değil,” diyor Kazue, “aslında tüm aile.”

Elini sallayarak arkasından birini çağırıyor ve askerlerin arasından kraliyet ailesi kadar gösterişli giyinmiş biri çıkıp geliyor. Bu beşinci kişi daha kısa boylu ve askeri tavnı diğer-

leri kadar kuvvetli olmasa da içinde benzer bir öfkeyi barındırıyor. Onun kim olduğunu anlamak için benzeri görülmemiş bir soğuktan korunma malzemesi olan hayvan derisini çekip çıkarmasına ihtiyacım yok.

Sakura mimiklerimden onu tanıdığımı anlayınca gökyüzünün kötü rengine uyan parlak mavi dudaklarıyla gülümüyor. Saçı öncekine nazaran daha kısa kesilmiş, yeni kâkülleri gözlerinin kenarlarını kapatıyor. Ağır bir bronz zincir alnından sol kulağındaki kemik küpeye kadar uzanıyor.

Bir prenses gibi değil; bir kraliçe gibi görünüyor. Bir savaşçı. Bir düşman.

“Prens Elian,” diyor Sakura.

“Prenses Yukiko.”

Gerçek adıyla hitap edilmesine gülümseyerek karşılık veriyor.

Kızgınlığı içten içe depreşen Kye yanımda kaskatı kesilmiş vaziyette duruyor. Şimdi tüm mürettebatım beni *Saad*’da geçireceğim zamanlardan –hem benim hem onların zamanından– alıkoymayı ustalıkla başaran o kadınla yüz yüze geldiklerine göre gülümsemelerini beklemek çok zor.

Kye bir laf etmeye fırsat bulamadan hemen onu dürtüyorum. Prenses Yukiko’nun ailesine Midas’ta geçirdiği günlerin ne kadarından bahsettiğini kim bilebilir? Onlara meşhur Golden Goose’un sahibi olduğunu söylemiş midir? Ya krallığımdaki aşağılık heriflerle her gece kumar oynarken kraliyete ait sırlarımı içki satar gibi sattığını? Hiç sanmam. Fakat bunları anlatmış olsa bile Kye’in ona uygun olmayan bir şekilde hitap etmesi hiçbir fayda sağlamayacak. Biz za-

manlar bir diplomatın oğlu olmuş olabilir, ancak mirastan men edilme meselesi bir sır değil. Yanı sıra, Yukiko bir prenses. Potansiyel bir kraliçe. Benim potansiyel kraliçem.

Bunu düşününce bile irkiliyorum, umarım Galina'yla yaptığım anlaşma Yukiko'yu ikna etmeme yeterli olur.

Arkamdaki yüz adamımın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Fakat onların bana söylemek istedikleri ne varsa benim de prensese söylemeyi istediğim bir o kadar şey var. Görüşmek istediğim anlaşma ve sunmayı çok istediğim bir karşı teklif. Ancak şimdi bunun zamanı değil. Bu kadar çok meraklı göz ve dikkat kesilmiş kulak varken olmaz.

Eğilerek onu selamlıyorum.

“Şu haline bak, şaşkınlığını gizlemeye çalışıyorsun,” diyor Prenses Yukiko. “Bunun için bir sebep olmadığını biliyorsun. Yani gizlemenin ya da şaşırmanın. Biz eski arkadaş değil miyiz? Burası benim evim değil mi? Böylesine güzel arkadaşlar ve harika bir aile haricinde başka nerede olmalıydım?”

“Elbette,” diyorum gergin bir şekilde. “Ben sadece yolculuğunun bu kadar kısa sürmüş olmasına şaşırdım.”

“Her gemi yüzecek değil ya,” diyor Yukiko. “Bazıları uçmayı tercih eder.”

Ses tonunda gereğinden fazla bir kendinden eminlik var ve Lira'nınkinin aksine onun bu kibir gösterisinin hoşuma giden hiçbir tarafı yok. Gözlerimi devirip başımın kısa ve sert bir onaylamasıyla onu anladığımı belirtme isteğime karşı koyuyorum.

Pagos'un hava gemileri tüm yüz krallığın en iyileridir. Çok hızlı giden küçük taşıtlardan –ancak yarım düzine ka-

dar yolcu kapasitesi olan ve jet gibi giden balonlardan– havada süzölen saray diye isim takılmayı hak edecek derecede gösterişli ve oldukça geniş hava taşıtlarına kadar çeşitli modelleri vardır. En az sekiz ayrı pervaneleri bulunur ve yükseklikleri üç kata kadar çıkabilir, yüküne veya daha ziyade yolcuların sosyal statülerine göre değişir.

Págosluların arası dünyanın en büyük icatlarının doğduğu Efèvresililerle hep iyi olmuştur. Efèvresi hemen hemen her teknolojik zaferin en önünde yer alan krallıktır ve bugün temeli o topraklara dayanmayan bir icat neredeyse yoktur. Págos o kadar uzun zamandır Efèvresi’yle müttefik ki dünyanın iki ucunda yer almalarının bile artık hiçbir önemi yok. On yıllar boyunca süren bir evlilik ittifakı sayesinde yakınlaşmış iki krallıktan daha güçlü bir şeye nadiren rastlanır. Bu, Págos’un Efèvresi’nin sahip olduğu birçok teknolojik ilerlemenin sırrına vakıf olduğu anlamına gelir ve bu yüzden Págos yolculuklarının büyük kısmını deniz değil de hava yoluyla yapmayı tercih eden sayılı krallıklardan biridir. Yüz krallığın geri kalanı için hava gemileri güvenilmezdir. Teknik aksaklıklar hiç de nadir yaşanan bir sıkıntı değildir ve yolculuk süresi bir aydan uzun değilse dertleri hava taşıtlarıyla seyahat etmenin değerine baskın gelir.

“Sen prenses misin?” diye soruyor Lira.

Çevresindeki herkese karşı küçümser tavrı beni genelde eğlendirse de Lira’ya manidar bir bakış atarak çizgiyi aşacak bir laf etmemesi için uyarıyorum. Ama ya fark etmiyor ya da umursamıyor. Hangisinin daha muhtemel olduğunu tahmin edebiliyorum.

Yukiko başını sallayarak onaylıyor. “Prensin *Saad*’ın mürettebatına yeni acemi üyeler aldığını fark etmemiştim.”

“Ah, ama ben acemi bir üye değilim,” diyor Lira. “Ben buraya sadece Elian’ı öldürmeye geldim.” Gözlerini dikmiş, anlamlı bir şekilde prensese bakıyor. “Ve yoluma çıkan herkesi de.”

Kye gülme sesini elinin tersiyle gizlemeye çalışmak gibi zayıf bir girişimde bulunuyor.

Lira’ya sertçe bakıp dişlerimi sıkıyorum. Soğuk beynine mi işledi yoksa dostane ilişkimize çok alıştığı için rastladığı her soyluya aynı şekilde davranabileceğini mi düşünüyor? Onun dikkatini çekmeye çalışıyorum, ama bakışlarını Yukiko’ya öyle bir kilitlemiş ki beni fark etmiyor bile.

Bakışları esen rüzgâr kadar soğuk.

“Espri yapıyor,” diyorum Lira’yı arkama iterek. “Ve muhtemelen de sarhoş.”

Lira arkamda kıkırdıyor, onu susturmak için belini sıkıyorum.

“Mürettebatıma aldırış etmeyin,” diyorum krala kaygısızca gülümseyerek. “Yiyecek stoku iyice azaldığında rom içerek yaşamaya meyillidirler.”

Kral Kazue ciddiye almayarak gülse de gülüşü en az askeri duruşu kadar dikkatli. Yanında duran Yukiko gözlerini dikmiş Lira’nın belinde duran elime bakıyor.

“Konuşacak daha önemli şeyler var,” diyor Kazue. “Gelin, sohbe krallığımızın ısıran havasından uzak olan sarayda devam etmeliyiz. Kız kardeşimin bana anlattığı kadarıyla, yapacağımız epey ilginç bir anlaşma var.”

Bize misafir odalarımız gösterildikten ve Torik'in ruh halini düzeltmeye yetecek kadar yemek ikram edildikten sonra büyük salona kadar eşlik ediliyorum. Kral Kazue'nin isteği üzerine yalnızım, ama yine de saray odacısı bana yolu gösterirken yedi muhafız da arkamdan geliyor. Tepeden tırnağa silahlı bir vaziyette ve gerçekten de sivri tırnaklardan yapılmış gibi duran mızraklarla beni dairemnden almaya geldiklerinde bunu bir iltifat olarak kabul ettim. Bana bu kadar az güvenmeleri aslında bir nevi şanımın yayılmasının göstergesi.

Büyük salon tekerlekli mekanizmayla döndürüldüğü muhtemel bir grup buzul kapının ardında saklı. Dişli çarklar ardındaki daireyi ortaya çıkarmak için devasa kapıları döndürürken aşırı gürültü çıkarıyor. Aslında çok da büyük bir alan değil, ama salonla alakası olan her şey büyük ve gösterişli. Avizelerden donmuş gözyaşı damlalarını anımsatan kristaller sarkıyor ve buz sarkıtları yekpare buz zeminden çalılık misali yükseliyor. Hafiften, kayıp ayaklarımı havada görme beklentisiyle zemine adım atıyorum, ancak şaşılacak derecede kuru.

Págos Krallığı'nın beş kardeşi beni tahtlarından izliyorlar. Hepsi üzerlerinden petrol akıyormuş gibi duran süslü siyah kıyafetler giymiş. Büyük tahtlarının arkasındaki tek pencere de mavi buzla kaplanmış. Son birkaç dakika daha mağarayı andıran daireye sızabilecek güneş ışıklarını engelleyerek pencere camını bir çiçek gibi boydan boya sarmış.

"Eminim ki odalarınız memnun edicidir," diyor Kral Kazue. "İtiraf etmeliyim ki mürettebatın sayıca biraz daha az ol-

masına memnun oldum. Yüz korsan gayet yeterli, tam kadro sarayda olsalardı nasıl olurdu, düşünmeye bile korkuyorum.”

“Bahse girerim çok eğlenceli olurdu.”

Genç Prens Koji kıs kıs gülüyor. “Hikâyeler her şeyi net bir şekilde anlatıyor, başka söze ne hacet,” diyor. “İlk elden tecrübe edemeyeceğim için biraz üzgünüm.”

“O zaman bir dahaki sefere,” diyorum ona, “adamlarımı yanımda tam kadro getireceğim.” Krala dönüyorum. “Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?”

“Seninle bir anlaşma yaptığımızı hiç hatırlamıyorum,” diyor Kral Kazue. “Fakat görünen o ki kız kardeşim böyle bir yetkisi olduğunu düşünmüş.” Yukiko’ya sinirli bir bakış atıyor, ama kız kardeşi asıl can sıkıcı olan kişi oymuş gibi gözlerini başka tarafa çevirip umursamazlıktan geliyor.

Prens Hiroki ağabeyine doğru eğiliyor. “Yukiko ona haritayı verdi,” diyor. “Umarım bu pahada eşit olan bir şey elde ettiğimiz anlamına gelir.”

“Evet,” diyip kolyeyi cebimden çıkarıyorum.

Güzel bir mavi damlaya benzeyen taşıyla zincirinde dans eden kolyeyi havada sallandırarak tutuyorum. Üzeri hâlâ Lira’nın kanıyla lekeli.

Kral Kazue tahtının kolçaklarını saran ellerini sıkıyor. “Bize bunu nasıl da alelade bir şekilde sunuyorsun,” diyor. “Nerede buldun?”

“Zindanınıza kilitlediğiniz o mahkûmu bulduğum yerde.”

Prens Hiroki olduğu yerde huzursuz bir şekilde kıpırdanıyor ve Rycroft’un kralın hangi kardeşinden bahsettiğiyle ilgili merakımı da o an gidermiş oluyorum.

“Şu Xapr r,” diyor Kral Kazue dişlerini sıkarak. “Tallia Rycroft ve kahrolası hırsız  etesi. Kaybolan her şeyin onun ellerinde yer bulacağını bilmeliydim.”

“Artık onun elinde değil,” diyorum kolyeyi sıkıca tutarak. “Benim elimde.”

Prens Tetsu  ne eğilip homurdanıyor. “Onu bize versen iyi edersin.”

“Bir dakika, bir dakika, kardeşim.” Kral alçak sesle gülüyor. “Onun da planının bu olduğuna eminim.”

“Elbette,” diyorum. “Doğru teklif sunulur sunulmaz.”

Yukiko sinsice gülümsüyor. “Onun cesaretine hayran olmalısınız,” diyor.

Kral Kazue ayağa fırlıyor. “Keto’nun Kristali’ni bulmak için dağa giriş izni istiyorsun,” diyor. “Ya sonra?”

“Sonra işim bittiğinde paha biçilmez kolyenizi size iade edeceğim, tabii kristali de. Bu, P gos’un sirenlerin kesin olarak yok edilmesine katkı sağlayan krallık olarak tarihe geçmesi için büyük bir fırsat. Aileniz bir efsane olarak hatırlanacak.”

“Efsane mi?” Kralın sert kahkahası salonda yankılanıyor. “Şu anda beni o kolyeyi senden almaktan ne alıkoyabilir?”

“Keto’nun Kristali saklandığı yerden alınır alınmaz Denizler Kraliçesi bundan haberdar olacaktır,” diyorum ona. “Ve birçok meziyetiniz olsa da, e, bir siren katili değilsiniz. Denizler Kraliçesi  lecekse, bu benim elimden olmak zorunda. Dağa çıkmama izin verin ve böylece tarihi birlikte yazabilelim.”

“Bu çok tehlikeli bir yolculuk,” diyor kral. “Gizli rotamız olduğu halde bile. Oğlunu böyle bir tehlikenin içine attığım

için baban bana ne diyecek? Dünyayı kurtarmak gibi asil bir görev uğruna olsa bile. Üstelik,” başıyla kız kardeşini işaret ediyor, “Yukiko en nihayet bu kadar yıldan sonra evine dönmek için onca yol geldi. Bunu sırf senin davana inandığı için yapmış olması bana tuhaf geliyor.”

Yukiko beni epey keyifle süzüyor, lafı kıvrılabileceğim düşüncesi onu eğlendiriyor. Sanki herhangi birine bu zevki yaşama fırsatı verecekmişim gibi. Kral beni kışkırtıyor mu ya da Yukiko ona nişanımızdan gerçekten bahsetmedi mi bilmiyorum ama bu konuyu açan kişi ben olmayacağım, bundan eminim.

“Elbette o sebeple değil,” diyor Yukiko ağabeyine. “Bunu gören ilk kişi ben olmak istediğim için geldim. Keto’nun Kristali en nihayet bulunduğu anda ben de orada olmak istiyorum.”

Dişlerimi sıkarken çenem kasılıyor. İhtiyacım olan son şey beni Bulut Dağı’nın tepesine kadar takip edecek ölüm saçan bir prenses.

“Bunun bilhassa güvenli olacağını sanmıyorum,” diyorum. “Kralın değindiği gibi, bu tehlikeli bir yolculuk.”

“Ki Yukiko bu yolculuğu daha önce yaptı,” diyerek sözümü kesiyor Hiroki. “Hepimiz gibi.”

“Hepimiz değil,” diyerek onu düzeltiyor Koji.

Hiroki en küçük kardeşine şefkatle baktıktan sonra donuk gözlerini krala çeviriyor. “Yukiko onunla birlikte giderse, bir düzenbazlığa kurban gitmeyeceğimize da emin oluruz.”

Üzerime alındığımı belli etmemeye çalışıyorum.

“Ve böylece, kristal sonunda dağın zirvesinin derinlik-

lerinde saklandığı yerden çıkarıldığında bizden biri orada olmuş olur,” diyor Tetsu.

Yukiko arkasına yaslanıyor. “Sadece birkaç günlük görüşmemizin ardından hepinizin birden benden kurtulmak için bu kadar hevesli olmasına sevindim.”

Kral Kazue kız kardeşine yan gözle baktıktan sonra ihtiyatlı bir ifadeyle bakışlarını bana yöneltiyor. “Denizler Kraliçesi’ni ve Prens Katili’ni öldürmeyi başarırsan,” diyor, “tüm dünyaya bunda bizim payımız olduğunu söylemek zordurasın.”

Bu bir rica değil, dolayısıyla içinde bulunduğumuz anın hassaslığını sezerek başımı eğip onu onaylıyorum. Amacıma o kadar yaklaştım ki neredeyse boğazımın gerisinde, tıpkı bir susuzluk gibi hissedebiliyorum.

“Kristal, kolye ve zafer.” Kral Kazue aç gözlerle tahtına geri oturuyor. “Págos’un tüm bunlara sahip olmasını istiyorum.”

“Dünyaya ne söylememi isterseniz onu söyleyeceğim,” diyorum. “Prens Katili öldüğü sürece, ne söyleyeceğim benim için hiç fark etmeyecek.”

Págoslu kardeşler buz saçaklarından oluşan tahtlarından bana dikkatle bakıyorlar ve teker teker gülümsemeye başlıyorlar.

Nihayet büyük salondan çıktığımda Lira’yı bir ayağını ve sırtını buz sarkıtı kapılara dayamış beklerken buluyorum. Saçları soğuktan nemlenmiş, üzerine çöp gibi bileklerini

daha da ince gösteren kalın bir el örgüsü kazak giymiş. Beni gördüğünde derin bir iç çekip doğruluyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

Lira omzunu silkiyor. “Ölüp ölmediğine bakayım dedim.”

Ona ikna olmamış bakışlarla karşılık veriyorum. “Gizli gizli dinliyordun.”

“Ve artık işim bitti.” Bu konuda ne yapacaksın der gibi meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor.

Lira dönüp gitmeye fırsat bulamadan çevik bir hareketle el bileğini yakalayıp onu kendime çeviriyorum. Lira o kadar hızlı dönüyor ki nemli saçları yüzüne yapışıyor. Saçını gözünden çekmek için başını yana sallıyor ve ardından birleşen ellerimize kaşlarını çatarak bakıyor.

“Buraya ilk ayak bastığımızda aklından ne geçiyordu bilmek istiyorum,” diyorum. “Bir prensesi kendi ülkesinde böyle öldürmekle tehdit etmek de nedir. Bu senin en iyi esprin olmadı, haberin olsun.”

Lira elini çekerek benden kurtarıyor. “Kye komik buldu ama.”

“Siz ikinizin birbirinizle güzel bir bağ kurmanızdan memnun olsam da Kye’in bir aptal olduğunu aklından çıkarmamalısın.”

Lira alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. “Págoslulara güveniyorsan, o halde sen de öylesin demektir.”

“Benim birilerine güvenmeye ihtiyacım yok. Bana tek gereken, birilerinin bana güvenmesi.”

“Bir korsana göre, pek de iyi bir yalancı sayılmazsın,” diyor Lira. “Ve anlaşma yapmak konusunda da pek iyi değilsin.

Vazgeçtiğin her şey, karşılığında hiçbir şey almamanla kıyaslandığında çok fazla görünüyor.”

“Hiç de fazla değil. Bunların hepsi bir savaşı sona erdirmek için.”

“Bunun o kadar kolay olacağını düşünüyorsan gerçekten hâlâ bir çocuksun demektir.”

“Krallığımı Prenses Yukiko’ya kurban etmek sence çok mu kolaydı?” diye soruyorum. “Bu sadece onunla evlenmek zorunda olmak demek değil, sen de biliyorsun. Aynı zamanda tüm hayallerimden de vazgeçip yaşadığım sürece kaçmaya çalıştığım bir hayata çakılı kalarak asli görevlerimi yerine getirmem demek.”

Onun ne tepki vereceğini beklerken gayri ihtiyari yumruklarımı sıktığımı fark ediyorum. Bu anlaşmayı bir hevesle yapmadığımı ve sonraki günler boyunca pişman olduğumu anlamasını istiyorum. Yaptıklarımın sonuçlarının neler olduğunun farkındayım ve kendime bir çıkış yolu bulabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Lira nutku tutulmuş bir vaziyette bana bakıyor ve nasıl bir tepki vermesini beklediğimi ya da herhangi bir beklenti içinde olmaya hakkım olup olmadığını bilmiyorum ama suskunluğu söyleyeceğini tahmin edebileceğim her şeyden çok daha sinir bozucu.

Büyük salondaki saatin çanları çalarak gece fırtınalarının başladığını haber veriyor. Lira saatin üç çanının da çalması bitene kadar bekliyor ve ardından –sonunda– yutkunuyor. Ses çok yüksek.

“Onunla gerçekten evlenecek misin?” diye soruyor ve vereceğim cevabı duymak istemiyormuş gibi başını iki yana

sallıyor. “Sanırım bu akıllıca bir plan,” diyor. “Keto’nun Kristali’ni ve güçlü bir krallığın ittifakını kazanacaksın. *Saad*’daki hayatından vazgeçmek zorunda olsan da yine de kazançlı çıkan sen olacaksın.” Zorla gülümsemesi son kelimeleri sarf ederken gücünü kaybediyor, kendini toparlayıp konuşmaya devam ettiğindeyse sesi kısık ve haşın. “Asla kaybedecek gibi görünmüyorsun, öyle değil mi Elian?”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, çünkü şimdiye kadar yaptığım her şey kaybetmekten ibaretmiş gibi geliyor. Ve Yukiko’yla olan anlaşma da bu haneye yazılan yeni bir madde sadece.

İç çekiyorum, Lira saçını yüzünden çekerken ona planımın detaylarını anlatma ihtiyacı duyuyorum. Yukiko’yla olan anlaşmamdan paçayı kurtarmak için planladığım her şey dilimin ucuna geliyor. Lira’ya ya da başka birine kendimi savunmam gerekmediğini ben de biliyorum, fakat kendimi buna mecbur hissediyorum.

“Bu iş bittiğinde nasıl bir pazarlıkla anlaşma sağladığının bir önemi olmayacak,” diyorum. “Hayatta kalırsam, Yukiko’nun reddedemeyeceği bir teklifim olacak.”

“Artık yeteri kadar teklifte bulunduğunu düşünmüyor musun?” diye soruyor Lira.

Bana olan bakışlarında hiçbir sevecenlik yok artık.

“Bir prensesin seni kendi çıkarları için kullanmasına izin vererek bütün krallığını tehlikeye atıyorsun, hem de güce aç olan bu kadının...”

Birdenbire susup yüzünde anlam veremediğim bir ifadeyle yere bakıyor.

“Lira.”

“Sakin.” Aramızdaki mesafeyi korumak için elini kaldırıyor. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin, özellikle de bu bir açıklamaysa. Bir asilzade asla hiç kimseye hiçbir şey borçlu olmaz.”

Asilzade kelimesini söyleyiş tarzı olması gerekenden daha fazla batıyor. Bu kelimenin benim tek sıfatım olmasından kaçmaya çalışarak yıllarımı harcadım, bu yüzden Lira’nın beni sanki hiç farklı bir şekilde görmemiş gibi üzerine basa basa söylemesi bana dokunuyor. Hep bir prensim, asla sıradan bir adam değil.

Hafifçe iç çekip ellerimi cebime koyuyorum. “Sana herhangi bir şey borçlu olduğumu hiç söylemedim ben.”

Lira dönüyor. Sözlerimi duydu mu yoksa duymadı mı bilmiyorum, ama ardına bakmadan yürüyüp gidiyor ve ben de peşinden koşmuyorum. Bir parçam –itiraf etmek istemediğim kadar büyük bir parçam– onun arkasından koşmak istiyor, ancak ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Elimi saçımda gezdiriyorum. Bu gece gerçekten de bir türlü bitmek bilmiyor.

“Gözümünden kaçmış değil.”

Yukiko karanlıktan bir hayalet gibi çıkıyor. Loş mesele ışığında gözleri neredeyse beyaz renkmış gibi görünüyor ve bana doğru yaklaşırken alevler yüzünün sert hatlarını yumuşatıp ona kibar bir hava veriyor. Nazik bir hava.

Işık denen şey gerçekten de insan beynine oyunlar oynatabiliyor.

“Benim için bir önemi yok,” diyor Yukiko.

“Kesinlikle emin olduğum bir şey varsa o da şu anda neden bahsettiğini bilmediğimdir.”

“O kızıdan,” diyor Yukiko. “Lira’dan.”

“Sanırım Lira gözden kaçırılması epey zor olan bir kız.”

“Evet.” Yukiko’nun gülümseyişi ateşten de yakıcı. “Böyle düşündüğün aşikâr.”

Bir üstü kapalı sohbete daha katlanamayacağım hissiyle şakaklarımı ovuyorum. “Ne söylemen gerekiyorsa söyle Yukiko. Oyun oynayacak havada değilim.”

“Her zamanki halinde bir değişiklik var demek,” diye cevap veriyor. “Ama benim evimde misafir olduğun için bu ricanı kabul edeceğim.”

Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıp mavi dudağının kenarını ısıırıyor. Bu hareketi muziplikten çok sezinlediği bir şeyler olduğundan sanki. “Onu önemsiyor olabilirsin,” diyor Yukiko, “ancak bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Aşk prenslere göre değildir, hele krallara göre hiç değildir. Bana kral olacağına söz verdin. Benim kralım. Sana bu sözünü hatırlatmak isterim.”

Lira’nın hiddetli bakışları gözlerimin önünde canlanıyor. Ardına bile bakmadan çekip gitti. Anlaşılan duymak istediği en son şey bahaneler ve izahatlardı. *Seni kendi çıkarları için kullanmasına izin vererek bütün krallığını tehlikeye atıyorsun*, demişti. *Bir asilzade asla hiç kimseye hiçbir şey borçlu olmaz*. Ama bu doğru değil. Birçok şey borçlu olduğum bir sürü insan var ve Lira da bir istisna değil. Belki ona bir açıklama borçlu olmayabilirim, ama ona hayatımı borçluyum ve bu bence aynı şeydir.

Ona dönüyorum ve Yukiko'nun benden beklediği tepkinin tam manasıyla bu olduğunu fark ettiğimde de gözlerimi dikip ona bakıyorum. "Sana bir kral vaat etmedim," diyorum. "Kabul ettiğin şartın bir krallık olduğuna inanıyorum. Hangisi olacağı senin için önemli mi?"

"Kulağa sanki anlaşılmayı bozmak istermişsin gibi kötü geliyor."

"Bozmak değil," diyorum. "Yeniden müzakere etmek."

Yukiko gülümsüyor ve elini kedi gibi göğsümde gezdiliyor. Soğuk nefesini boynumda hissediyorum ve başımı aksi yöne çevirdiğimde sesindeki gülüşü duyuyorum.

"Sende çok numara var," diye fısıldıyor. "Hepsini birden saklı tutmak için daha sağlam giysi kollarına ihtiyacın olacak."

OTUZ DÖRT

DAĞIN ZİRVESİ ADINI aldığı bulutlarla kaplı ve bitmek tükenmek bilmeyen kar fırtınası dağın heybetini büyük ölçüde gizliyor. Buna rağmen hayret ediyorum. Kayalık yüzünün yarısını gizleyen gökyüzünü delip geçerek sonsuzluğa uzanan bir zirvesi olduğunu biliyorum. Yıldızlara açılan bir kapı adeta. Págos'un Bulut Dağı dünyanın en yüksek noktasıdır, denize en uzak yerdir, dolayısıyla annemin etki alanının en uzağındadır. Ve benimkinin de. Eğer Keto'nun İkinci Gözü gerçekten bu dağdaysa, o zaman burası kusursuz bir saklama yeri demektir. İzini sürebileceğimden çok daha uzakta. Ta ki bugüne kadar.

Yüzüm gözlerimden başka her yerimi sıkıca kapatan kat kat kalın kumaşla kaplı. Bütün kumaşlarla kürkleri suratımdan çekip atmayı çok istiyorum ama soğuk dayanabileceğimden de şiddetli. Ayrıca sıkı sıkıya yapıştığım kayak batonlarını bırakmaya da cesaret edemiyorum. Hatta istesem de bunu yapabileceğimden emin değilim. Yumruk yaptığım ellerim taş gibi olmuş sanki.

Büyük dağın zirvesine çıkan patikayı günlerdir, hatta haftalardır *Saad* mürettebatında şimdiye dek hiç şahit ol-

madığım kadar büyük bir sessizlikle takip ediyoruz. Elian'a mükemmel bir şekilde ayak uydurarak yürüyen ve –belki donup bir heykele dönüşmediğine ya da şiddetli rüzgârlar yüzünden uçurumdan aşağıya savrulmadığına emin olmak için– arada sırada arkasına dönüp Madrid'e bir göz atan Kye bile sessizliğini koruyor. Elian da ondan farklı değil.

Görünüşe bakılırsa konuşmadığı tek kişi ben değilim ve bu beni tuhaf bir şekilde rahatlatıyor. Prensesi gayretli bir şekilde takip ederken metanetini koruyor. Nedendir bilinmez, işin bu kısmı pek rahatlatıcı değil.

Evliliğin, asilzadelığın bir yan etkisi olduğunu biliyorum. Birçok şey öyle. Mutlu olmaya engeldir, görevler kadar zekice maskelenir. Bunları sineye çekmekte en az istekli olanlara özel olarak yeniden uyarlanan yükler ve çözüm yolları olması için birtakım denemeler yapılır. Hiçbiri, bir krallığın vârisi olmaktan kaynaklanan bir dizi sonuçtan başka bir şey değildir. Et Yiyici benim yan etkimse Yukiko da Elian'ın yan etkisi. Misyonunu kurtarmak için gururunu feda ederek soylu bir girişimle haritayı kendisiyle değiş tokuş etti. Böyle şeylerin olması beklenebilir. Tahmin edilebilir. Fakat aynı zamanda bunlar rahatsız edicidir.

Sarayda Elian'ın üzerine giderken ne elde etmeyi bekliyordum, bilmiyorum ama haftalarca sürecektir, aramızda tek kelimenin bile geçmediği bir sessizlik olmadığı kesin. Hatta neden Yukiko hakkında sorular sorduğumu da bilmiyorum; Elian, Págos kraliyet ailesiyle görüşürken dışarıda onun gelmesini beklememin sebebi bunları konuşmak değildi. Ama kendime mani olamadım. Sonra çabalamak imkânsız bir hale geldi. Belki de bu durum lehime olmuştur, çünkü konuşmak

istememdeki asıl sebep –belki de bir ittifak kurmayı hiç düşünüp düşünmediğini sormak– ondan daha iyi değildi. Ona öylece gidip türümle aramızda bir barış yapmaya gönüllü olup olmayacağını sormayı düşünmek aptallıktı. *Beni öldürmezsen ben de seni öldürmem.* Tam bir saçmalık. Bana sadakat göstermekten başka bir şey yapmamış biriyle anlaşma yapmayı ve daha önce mümkün olacağını hiç düşünmediğim bir yolda yürümeyi düşünmek benim için kolay tabii. Annemin egemenliğinin kasvetinden uzak, ölümlerle belirlenmemiş yeni bir çağ. Güvenli, eşit şartlarda bir barış. Fakat Elian daha benim gerçekte kim olduğumu bile bilmiyorken aynısını yapmasını ondan nasıl bekleyebilirim? Hem de ben onun arkadaşını ve başka bir sürü prensi öldürmüşken? Hatta onu da öldürmeyi planlamışken?

Elian'ın sırtı bana dönük tırmanmaya devam etsem de yüzü gözlerimin önünde. Karanlık çöktükten ve güneş tekrar yükseldikten sonra yola devam ediyoruz. Dağın zirvesine yaklaştıkça düşünüp durarak kendimi daha fazla çıldırtmaya başlıyorum. Söylenecek sözleri, yapılacakları ve ele geçirilecek fırsatları kafamda sürekli döndürüp duruyorum. Kendimi ne zamandan beri tümüyle insan gibi hissetmeye başladığımı düşünüp duruyorum.

Gökyüzü mavinin öyle çok tonuna bürünüyor ki artık sayamıyorum. Bulutların arasına kusursuz bir şekilde karışan rengârenk bir örtü adeta. Ayın beyaz parlaklığı ve kılavuzluk eden yıldızlar için kendini uygun fonda boyuyor sanki.

“Daha hızlı olmalıyız!” diye bağıyor Yukiko. Buz rüzgarları yüzünden onu zorlukla duyabiliyorum. “Bir sonraki

kampımız iki saat uzaklıkta ve güneş batmadan önce oraya varmalıyız.”

Elian susup haritaya bakarken rüzgâr kâğıdı döverek hırpalıyor. Kenarları kış yüzünden yıpranıp buz kesmiş, rüzgâr şiddetini artırınca elinden kaçırmamak için sımsıkı tuttuğunda kâğıt parçalara ayrılmaya başlıyor.

“Gün batımına yaklaşık bir saat var!” diye bağılıyor ona Elian.

Yukiko’nun nefesi soğuk hava yüzünden buhara dönüşüyor. “Bu yüzden daha hızlı tırmanmamız gerek.”

Rüzgâr seslerini anlaşılmaz hale getirirse de Elian’ın iç çekişini duyabiliyorum. Omuzları düşüyor ve hepimiz hâlâ arkasında mıyız diye dönüp kısa bir bakış atıyor.

“Bunu yapabiliriz,” diye sesleniyor bize, gerçi bize mi söylüyor yoksa kendini mi inandırmaya çalışıyor, çözemiyorum.

“Ayak parmaklarım olmadan yürüyebileceğimden emin değilim,” diyor Kye.

“O zaman Madrid seni taşır.”

“Benim de ayak parmaklarım yok. Aslına bakılırsa el parmaklarım da.” Madrid eldivenli ellerini kaldırıp sızlanıyor. “Sanırım birkaç tanesini dün kaybettim.”

“En azından iyi korunmuş olacaklar.” Kye sözlerini vurgulamak için ayağını kara bastırıyor. “Aşağıya inerken toplayıp götürürsek, şifacı yerlerine dikebilir.”

Madrid’in sadece gözlerini görebiliyor olsam da suratını ekşittiğine eminim.

“Böyle şeylere ayıracak zamanımız yok,” diyor Yukiko. “Enerjinizi boşa sarf etmeyi bırakın ve yürümeye devam edin.”

Madrid kayak butonlarından birini yere saplayıp kürklü kar maskesini aşağıya çekiyor. Kar dudaklarında toplanıyor. “Bu bir kraliyet emri mi?”

Yukiko kürk başlığını arkaya attığında hava sanki onun için ikiye ayrılıyor. Soğuğa bir zamanlar benim yaptığım gibi hükmediyor. “Benim krallığımdasınız.”

“Ama senin hükümdarlığın altında değiliz,” diyor Madrid. Rüzgârın yakmaya başladığı yanağından karları silip başıyla Elian’ı işaret ediyor. “Bizim kralımız işte orada.”

“Unuttuğun bir şey var ama. O henüz kral olmadı.”

Hava zaten donmuş olmasaydı, eminim ki bu son sözler kesinlikle dondururdu. Kye kaskatı kesiliyor ve iki yanında duran ellerini yumruk yaptığını görüyorum. Elian çabucak ona keskin bir bakış atıyor ve Kye istemeyerek de olsa duruşunu düzeltiyor. Ama yumrukları hâlâ sıkılı.

Benimkilerin de öyle olduğunu fark ediyorum.

Torik homurdanıyor. Görünüşe göre Elian’ın vermek istediği mesajı Kye kadar iyi anlayamamış ve Elian tereddütlü bir şekilde boyun eğe eğmez ikinci kaptan şiddetle ileri atılıyor. Torik, Yukiko’ya yaklaşırken onun iri cüssesinin nasıl bir tehdit oluşturduğunu ilk kez görüyorum. Torik o esnada *Saad*’a göz kulak olan nazik dev olmaktan çıkıyor. Her ağır adımında karları tekmeleyerek prensesin üzerine yürüyor.

“Seni küçük...”

“Yeter.”

Elian’ın sesi Torik’in yolunu kesiyor. Elian’ın kolunu uzatmasıyla aniden duruyor.

“Kaptan,” diyor.

“Yeter dedim,” diye tekrar ediyor Elian. Her zamanki gibi sesi nasıl istiyorsa öyle çıkıyor: kusursuz bir sakinlikle ve soğukkanlılıkla. Ama buradan bile, fırtınaya tıpkı kalbine çıkan öfkeli geçitler gibi olan gözlerini kırıpıştırarak karşı koyduğunu görebiliyorum.

“Bitti mi?” diye soruyor Yukiko.

Yukiko’nun mavi dudaklarına yavaş yavaş bir gülümsemenin yerleştiği her saniye benim dudaklarım kar maske-min altında sımsıkı oluyor. Onlara bir adım yaklaşıp maske-mi yüzümden indiriyorum. Hava resmen ısırıyor.

“Henüz değil,” diyorum.

Yukiko çelik gibi soğuk bakışlarını bana yöneltiyor. Gö-zümün kenarından, Elian’ın birdenbire kaskatı kesildiğini görebiliyorum. Yukiko bana doğru bir adım attığında Eli-an’ın eli yavaşça yan tarafına gidiyor. Orada saklı olduğunu bildiğim bıçağına.

“Başka bir şey mi vardı?” diye soruyor Yukiko.

Hem de çok şey, diye geçiriyorum içimden.

En kötüsü de Elian’a ondan daha iyiymiş gibi bakması. Tıpkı annemin krallığını benden çalıp saltanatını sürdürme-ye devam etme uğruna beni kendi çıkarları doğrultusunda kullanması gibi, bu da bir prensi krallığını ele geçirmek için ustalıklı kullanmaktır. Benim Denizler Kraliçesi’nin tuzağı-na düşmem gibi Elian da Yukiko’nun ağına düşecek. Belki bir zamanlar durum farklıydı, ama artık biliyorum ki Elian Yukiko’ya olan borcunun altında ezilirken ben gözü çalıp krallığının yükselmesine izin veremem. Bu savaşta ikimi-zin birden kazançlı çıkmasının bir yolu olmalı.

Biz, istedikleri gibi şekil verebilecekleri çömez vârisler değiliz. Biz birer savaşıyız. Biz lideriz.

“Elian bir kral olmayabilir,” diyorum Yukiko’ya, “ama sen de bir kraliçe değilsin. Tabii ağabeylerini öldürünceye dek.”

“Bugünlerde kimin cinayetlere ayıracak zamanı var?” diyor Yukiko. “Hiçbir şey yapmadan bunu beklemek yerine bir başka krallığın üstüne konmak daha iyidir.”

Sözlerindeki kinaye dikkatimden kaçmıyor. Elian’la yaptığı anlaşmayla beni kışkırtabileceğini sanıyor. Ve sanırım kışkırtabilir de. Çünkü Elian’ın ona kendi geleceği için hiçbir seçenek sunmayan Yukiko’nun yanında itaatkâr bir şekilde durduğunu görmek sinirlerimi bozuyor. Elian’ı sinsi planları için kullanıyor, aynı benim de niyetlendiğim gibi. Bu, bana *Saad*’dan önceki hayatımı katlanamayacağım boyutlarda hatırlatıyor. Elian özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu fark etmemi sağlamadan önceki yaşantımı. Bana umut ışığı olan biri şimdi kendininkini feda etmeye çok istekli.

“Dikkatli olmalısın,” diyorum Yukiko’ya. “Sana ait olmayan bir şeyi almakla ilgili en önemli mesele şudur ki onu senden geri almaya hazır birileri daima olacaktır.”

“O halde sanırım arkamı kollamam gerekecek.”

“Gerek yok,” diyorum ona. “Ben arkanda ne olduğunu gayet güzel görebiliyorum.”

Yukiko yarı eğlenmiş, yarı meraklanmış bir şekilde dudaklarının kenarını ısıyor. Başını çevirdiğinde hemen Elian’a bakma cesaretini gösteriyorum. Gülümseyişi tehlikeli, bana bakarken resmen saniyeleri sayıyorum. Gözlerinin yeşili, dünyanın yeni beyazlığını delip geçiyor. Ta ki en nihayet Kye onun omzunu tutup yürümeye devam etmesi için itene kadar.

Gece karanlığı çöktüğünde dağın en düz kısmında kamp kuruyoruz. Kurduğumuz çadırları yaktığımız ateşin etrafında kayalık zemine sabitliyoruz. Ateşin başına üşüşüp geriye kalan ne kadar yiyeceğimiz kaldıysa pişiriyoruz. Hareketsiz oturduğumuzda soğuk daha kötü vurduğu için ellerimizi yakma riskini göze alarak ateşin üzerinde gezdiriyoruz.

Rüzgâr şiddetleniyor ve mürettebat Madrid'in daha fazla yiyecek yerine getirdiği romu içerek boğazlarını ısıtıyor. Gece saatleri ilerleyip grubun gülüşmeleri derin nefes alışverişlere dönüştüğünde uyuyamayacağımın bilinciyle rüzgârın sesini dinliyorum. Keto'nun İkinci Gözü bu kadar yakındayken uyumam mümkün değil. Annemi tahtından indirme amacımın Elian'ın sonunun gelmesiyle örülmesi ihtimali yüzünden bu savaşın nasıl biteceğini düşünmeden gözlerimi kapatabilmemin imkânı yok.

Bir süre sonra kar çadırın üzerine daha yumuşak bir şekilde düşmeye başlıyor, rüzgârın dinmesiyle beraber karda yürüyen birinin yumuşak ayak seslerinin giderek yaklaştığını fark ediyorum. Ardından fenerimin sönük ışığıyla barınağıma düşen gölgeyi görüyorum.

Çadır kapısının fermuarı açıldığında Elian'ın diz çöktüğünü görmek beni şaşırtmıyor.

“Benimle gel,” diyor, ben de gidiyorum.

Yıldızları hiç görmedim. Yani Elian'ın gördüğü şekilde. Daha yapmadığım o kadar çok şey var ki. Mesela Elian'ın kimsenin, özellikle de benim, hayal dahi edemeyeceği de-

neyimleri. Yıldızlar da bunlardan biri. Yıldızlar, kimseye olmadığı kadar Elian'a ait.

Sadece yıldızlara bakmakla kalmıyor, onlarla hayal de kuruyor. Aklında onlardan resimler çiziyor, tanrılara, sa-vaşlara ve kâşiflerin ruhlarına dair hikâyeler uyduruyor. Öldüğünde ruhunun nereye gideceğini ve gecenin bir parçası olup olmayacağını düşünüyor.

Tüm bunları bana Bulut Dağı'nın doruğunda dünyanın önümüzde uzanan koskoca boşluğu, ay ve rüzgârın şahitliğinde anlatıyor. Págos Prensesi de dahil olmak üzere tüm mürettebat uyuyor. Sanki tüm dünya uykudaymış gibi bir his bu. Ve biz –sadece biz– sonunda uyanabilmişiz.

“Bunu daha önce kimseye göstermedim,” diyor Elian.

Yıldızları değil, onları nasıl gördüğünü kastediyor. Tıpkı okyanusun benim olması gibi bunlar da onun sırrı ve yıldızlardan bahsederken gülümseyişi en az onlar kadar parlak. Benim yüzümde hiç böyle bir bakış oldu mu diye merak ediyorum. Yuvamı düşündüğümde gözlerim ışıldadı mı, bu duygu üzerime bir dalga gibi çöktü mü, daha önce kolaylıkla yapabildiğim gibi beni değiştirdi mi...

“Sanırım kimselere göstermediğin daha çok şey var.”

Yukiko'dan ya da savaşımız kadar eli kulağında olan evliliğinden bahsetmiyoruz. Karanlıktan ve her ikimizi de bekleyen kâbusla örülmüş tercihlerden başka bir şey yokmuş gibi davranıyoruz.

Elian derin bir nefes alıyor. Eli benimkinin yanında duruyor. “Kristali bulduğumda bir şeyler hissedeceğim fikrine kapılmıştım,” diyor.

“Galip gibi mi?”

“Hayır, huzurlu. Ama artık buna çok yakınız ve tam tersini hissediyorum. Sanki o kuledeki odanın kapısını açacağımız andan ödüm patlıyormuş gibi.”

Yüreğimde bir şey kıpırdanıyor. Umut, belki de.

“Neden?”

Elian susmayı tercih etse de bu yeterli bir cevap. Her şey bir yana, bizim ne kadar kötü olduğumuzu düşünse de bir canlı türünü tamamen yok etmekten sorumlu olmak istemiyor. Ona benim de öyle hissettiğimi söylemek istiyorum: görev mecburiyetiyle birbirine karışmış büyük bir korku. Ona hepimizin canavar olarak doğmadığını söylemek istiyorum.

Keto'nun İkinci Gözü her iki türü de yok edebilir ve anlaşılan ikimiz de bunu bu amaçla kullanan kişi olmak istemiyoruz. Ona gerçeği açıklamayı düşünüyorum, belki beni kendi tarafına çektiği gibi bu gerçek de onu benim tarafıma çekebilir. Ama bu daha çok bir peri masalı gibi geliyor, çünkü Elia'n'a aslında kim olduğumu söylersem bunu asla kabul etmez. Değiştiğimin sözünü verebilirim. Ya da değişmediğimin ama düzeldiğimin. Gerçekte olduğum ve annemin etkisinde kalmasaydım olabileceğim kişiye dönüştüğümün sözünü. Bu insaniyet beni bacaklar yerine yüzgeçlerden ve deri yerine pullardan çok daha anlamlı bir şekilde değiştirdi. Şimdi dışarıdan görüldüğüm kadar içeriden de farklıyım. Neler yaptığının korkusunu ve tekrar başlamanın karşı konulmaz arzusunu hissediyorum. Crestell'in benim hep olmamı istediği gibi bir kraliçeye dönüşmeyi.

Yağan karın yanağımı ıslatmasına izin vererek Elia'n'a dönüyorum.

“Bir keresinde benden sirenler hakkında senin bilmediğin bir şeyi söylememi istemiştin,” diyorum. “Sirenler arasında bir insanın bir sirenin kalbini aldığı takdirde neler olabileceği konusunda uyarıcı bir efsane vardır.”

“Bunu hiç duymadım.”

“Bir siren olmadığın için.”

“Sen de değilsin,” diyor benimkine benzer iğneleyici bir ses tonuyla.

Ona boş bir gülümsemeyle karşılık verip sözlerime devam ediyorum. “Bir insan bir sirenin kalbini elde ederse, sihirli şarkının etkilerine karşı sonsuza dek bağışıklık kazanacağı söylenir.”

Elian alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırıyor. “Ölü bir sirenin şarkısına karşı bağışıklık mı?”

“Herhangi bir sirenin şarkısına karşı.”

Savaş son bulamazsa, o zaman en azından kendini kurtarabileceği umudunu taşımak haricinde bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Ya da en kötü ihtimalle bir şansı olur.

“Anlatılan hikâyelere göre,” diyorum, “sirenlerin öldüklerinde çabucak köpüğe dönüşmelerinin nedeni böyle bir şeyin gerçekleşmemesi içinmiş.”

Elian bunu bir düşünüyor. “Ve sen bunun mümkün olabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?” diye soruyor. “Eriyip gitmeden önce bir sirenin kalbini kesip çıkarmayı başarabilirsem, birdenbire cazibelerine kapılmaktan korkmama gerek kalmadan her sirenle yüz yüze gelebileceğim, öyle mi?”

“Her halükârda hepsini birden öldürmeyi planlıyorsan, sanırım bunun da bir önemi olmayacak,” diyorum.

Elian'ın gözlerindeki ısıltı hafiften canlılığını kaybediyor. "Sanırım ilk soyların kristali ilk işlendiği zamanlarda neden kullanmadıklarını anlayabiliyorum," diyor. "Soykırım yapmak insana doğru gelen bir şey değil, öyle değil mi? Belki sadece Denizler Kraliçesi'ni öldürmek yeterli olur. Sirenlerin hepsi durabilir. Hatta belki Prens Katili bile."

Başımı gökyüzüne çevirip sessizce soruyorum, "Katillerin birer katil olmaktan vazgeçebileceklerine gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmak istiyorum."

Elian'ın sesi bir zamanlar tanıştığım o özgüvenli prensin sesinden çok uzak. Bir gemiyi yöneten o adam ya da bir krallığı yönetmek için doğan o delikanlı değil. Hem ikisi birden hem hiçbiri. Sadece benim görebileceğim, arada bir yerde duruyor. Kapana kısıldığı bir heyelanın ortasında.

Bu düşünce içimde bir şeyi ateşliyor. Bakışlarımı yıldızlardan Elian'a çeviriyorum, yanağım karla ıslanmış battaniye yüzünden nemli ve soğuk. Elian talan ettiği sulara öyle çok benziyor ki. Yüzeyden bakıldığında dingin ve huzurlu, ama altına tam bir delilik hâkim.

"Ya sana bir sır verirsem?" diye soruyorum.

Elian bana döndüğünde ona bakmak birdenbire bana acı veriyor. İçimden tehlikeli bir arzu yükseliyor ve aklımdan ona anlattığımı sürekli olarak geçirerek kendime meydan okuyorum. Gerçeği ortaya dök ve insanlar intikam almak kadar affetmeye de muktedir mi gör.

"Verirsen ne olacak?"

"Bana bakışın değişecek."

Elian omzunu silkiyor. “O halde söyleme.”

Gözlerimi deviriyorum. “Ya bilmen gereken bir şeyse?”

“İnsanlar sırlarını birilerinin bilmesi gerektiği için açmazlar. Bunu sadece birilerine anlatma ihtiyacı duydukları için yaparlar.”

Yutkunuyorum. Kalbim duyulabilecek kadar hızlı atıyor. “O halde onun yerine senden bir şey isteyeyim.”

“Bir sırrı saklamamı mı?”

“Bir iyilik yapmanı.”

Elian başını sallayarak kabul edince ikimizin de birer katil ve birbirine düşman iki canlı olduğunu, kimliğim açığa çıktığında beni pekâlâ öldürmeye çalışacağını unutuveriyorum. Yukiko’nun onun üzerinde değerini asla bilemeyeceği bir ödül olarak hak iddia ettiğini, Denizler Kraliçesi’ni veya ihanet kavramını aklımdan bile geçirmiyorum. Tek düşünebildiğim insan kalbim –birdenbire çok hızlı atmaya başlayan yüreğim– ve tek görebildiğim de Elian’ın ne isteyeceğini beklerken iki kaşının ortasında beliren çizgiler.

“Beni hiç öpecek misin?”

Elian yavaşça, “Bu bir iyilik değil ki,” diyor.

Yanımda duran elini çektiğinde ani bir yoksunluk hissi yaşıyorum. Ancak hemen ardından elini yanağımda hissediyorum, başparmağı dudaklarımı okşuyor. Bu bana şimdiye kadar yaptığım en kötü, ama aynı zamanda en iyi şey gibi geliyor ve ikisinin de bir anda aynı şeye dönüşmesi ne kadar garip.

Elian’ın kalbini söküp almak yerine onun benimkini almasını umut etmem ne kadar tuhaf.

“İlk tanıştığımız anı hatırlıyor musun?” diye soruyor bana.

“Bana kendimde değilken daha çekici olduğumu söylemiştin.”

Elian gülüyor, bana o kadar yakın ki temasıyla vücudunun titreyişini hissedebiliyorum. Yüzündeki her bir yara izini, her bir çizgiyi çok net görebiliyorum. Gözünün her renk tonunu da. Dudaklarımı yalıyorum. Onun tadını neredeyse alabiliyorum.

“Tekrar sor bana,” diyor Elia.

Alnını alnıma dayıyor, düzensiz nefesi dudaklarımda. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. Meyankökü, okyanus tuzu. Ve kımıldayacak, nefes alacak olursam rüzgârla birlikte aramızdan yok olup gidecek kim bilir daha ne kadar hassas duygu.

“Sen şimdiden yap,” diyorum.

Ve o da yapıyor.

OTUZ BEŞ

PATİKA TIPKI BAŞLADIĞI GİBİ SUDA SONA ERİYOR.

Yukiko'nun rehberimiz olarak bizi kutsal rotasından yukarı çıkarmasıyla, hiçbir şekilde kaybolmadan ve oyalanmadan yolculuk süremizi yarıya indirmiş olduk. Bizi dağın kayalık zemininde delik açabilecek kadar parlayan büyük ateşlerin yakıldığı kamp alanlarına götürüyor ve hem zamandan kazandıran hem de kestirmeden gitmemize yarayan patikalardan çıkarıyor. Daha hızlı güzergâhlar, daha çabuk rotalar, hilelerle kirletilmiş dar geçitler. Hatta yolun bir kısmında bizi taşıyan teknoloji. Págoslu asilzadelerin emirlerine amade bir sürü numaraları varken tırmanışta sağ kalabilmelerine şaşmamalı. Aynı zamanda onlarla kan bağı olmayanların böyle bir yolculuktan sağ kurtulamamaları da şaşırtıcı değil.

Yukiko gibilerle ortak bir nokta bulmaktan nefret etsem de ailesinin bu sahtekârlığını akıllıca bulduğumu kabul etmeliyim. Atalarının efsanesini devam ettirmek için ellerinden gelen tüm imkânları kullanarak hiç değilse kendi halklarını korkuyla karışık şaşkınlığa uğratıp sadakatlerini sağlamlaştırdılar. Hiç de kötü bir koz sayılmaz. Elian ve altın kanı gibi. Ya da ben ve Keto'nun ölümcül gücü gibi. Gerçi benim durumumda efsane gerçek olacak.

Birdenbire duruyorum ve grubun geri kalanı da benimle beraber hareket etmeden duruyor. Elian'ın eldivenli eli benimkine tehlikeli bir şekilde yakın duruyor. Aramızdaki havanın kıvılcım saçtığını ve sıcak olduğunu hissetsem de dönüp ona bakmıyorum. Yapamıyorum. Sadece karşıya bakabiliyorum, hareketsiz durmaya devam ettikçe ayaklarım kara daha çok gömülüyor sanki. Ama hareket de edemiyorum. Çünkü tam karşımda nefes kesici dünya harikaları var. Benim tanrıçam olan Keto'nun son nefeslerinden oyularak inşa edilen saray var.

Dağın zirvesine yüz elli metreden daha uzak bir noktada olmamamıza rağmen kendimizi siyah kayalardan oluşan yığınların üzerine düşen çağlayanlarla çevrili büyük bir kanyonun zemininde buluyoruz. Siyah kayalar toprak kaymasından geriye kalan kalıntılara benziyor, su üzerlerine çarptığında uğultuyla yükselen buhar yığınları oluşturuyor ve bu yığınlar bulutlara karışıp gidiyor. Köpüklerin arasında kayalar suyun devinimiyle hendeğin kenarlarında amaçsızca hareket ediyor, adeta mucizevi bir şekilde donmayan suyun içeride kalmasını sağlayan bir bent oluşturuyor. Tam ortada, kar öbekleriyle dolu adanın üzerinde saray yükseliyor. Çağlayanların zirvesine kadar yükselen, katı nefesten yapılmış pencereleri ve garip açılarda kıvrılıp çıkıntılar oluşturmuş süslü kuleleriyle tam bir buz dağı. Oyulmuş bir kar kütlesi, dağın ihtişamını gölgede bırakan eğimleri ve kenarları olan bir kale.

Saraya giden buzdan bir yol kırılmış, yüz kişilik bir ordunun güvenli geçişine izin vermeyecek kadar dengesiz ve

yer yer parçalanmış. Hendeğin hemen dışında bir dizi geniş sandal buluyoruz, etrafımızı çeviren çağılayanların üç tarafının en uzağındaki en sakın noktaya bağlanmışlar. Sandallara doluşup kürek çekerek sarayın girişine yol alıyoruz, sanda-lımız yarı Torik'in kol kuvvetiyle yarı düzensiz bir çizgide ileriye doğru süren muazzam rüzgârlarla yol alıyor.

Saray önümüzde fersah fersah yükseliyor ve ona tepeden tırnağa bakabilmek için geriye doğru eğilmek zorunda kalıyorum. Fakat doyasıya seyretmeye veya kar fırtınalarından inşa edilen bir sarayın nasıl olup da daha sıcakmış gibi görünmesinin mümkün olabileceğini düşünmeye zaman yok. Bulut dağından bir veya iki derece daha sıcak. Yukiko belli bir maksatla öne atılıyor ve biz de onun meşale ışığını kılavuz alıp hızlı yürüyüşüne ayak uydurmakta zorlanarak buzdağının derinliklerine doğru onu takip ediyoruz.

Duvarlar aynalarla kaplı koridorlarmış gibi parlıyor, bu yüzden sayımız birden iki katına çıkıyor. Hatta üç katına. Bir süre sonra tek görebildiğim yüzler ve aramıza sis gibi karışan nefes buharları. Elimizde olmadan arkada biraz oyalanıyoruz, bir yansımanın ne olduğunu ve Yukiko'nun aslında ne olduğunu çözmeye çalışırken yürüme tempomuz düşüyor. Çok geriye düştüğümüzde ve Yukiko epey önümüzden bir köşeyi döndüğünde zifiri karanlıkta kalıyoruz. Elian'ın eli elimi buluyor. Elimi sıkıyor, sadece bir kez, o anda içimde çok şey uyanıyor. Isınıyor. Vücudum ona meylediyor ve diğer elimle buzul duvarlara tutunuyorum. Dönülecek köşeyi el yordamıyla bulduğumuzda Yukiko'nun meşale ışığı bir kez daha yüzümüzü aydınlatıyor.

Elian'ın elini bırakmıyorum.

Yukiko yüzlerimizi bize gösteren ve meşalenin ateşiyle ışıldayan parlak, geniş bir buzul duvarın önünde duruyor. Meşaleyi küçük bir destek askısına asıp geriye doğru bir adım atıyor.

“Geldik,” diyor.

Elian bana kısa bir bakış attıktan sonra kolyeyi boynundan çıkarıp Yukiko'ya veriyor. Yukiko kolyeyi duvardaki bir oyuğa doğru kaldırırken Elian'ın bakışları sabırsız. Kolye ucu her süslü kıvrımından kaplamasının dişlerine kadar oyuğun kalıbına kusursuz bir şekilde uyuyor. Anahtarımız için mükemmel bir yuva ve Yukiko kolyeyi duvara bastırdığında tık sesi çıkararak sağlam bir şekilde yerine oturuyor.

Karlar tavandan düşüyor, duvarlardan su gibi akıyor. Ağır bir gıcırdama duyuluyor, ardından kalın buz tabakası güçlkle geriye doğru hareket edip bu orta ölçekli sarayda bulunması mümkün olmayacak genişlikte bir mağarayı gözler önüne seriyor.

Elian meraklı bir kâşif gibi içeri giriyor. Hemen ardından prensesi umursamayarak yanından geçip ben de içeri giriyorum. Her yer mavi. Kalın buz kütleleri tavana kadar çıkıp yapraklı kümeler halinde geri düşmüş. Buz sarkıtları duvarlardan ağaç dalları gibi çıkmış, kökleriyle zemini kaplayan buz sarmaşıklarını andırıyorlar. Burası kar ve buz ormanı adeta.

Mürettebat sallana sallana yürüyerek içeri girip meraklı gözlerle etrafı inceliyor. Buzdağı sarayına hiçbir şekilde benzemeyen bu mağara tam bir güzellik abidesi. Keto'nun

dokunduğu bir yer. Fakat Elian hayranlıkla etrafına bakınmıyor. Gözlerini dikmiş tam karşıya, altında bulunduğumuz kubbenin tam ortasına bakıyor.

Donmuş okyanus suyundan oyularak yapılmış bir kule mükemmel bir zümrüt ve safir karışımının içinde yüzüyor-muş gibi duruyor ve hemen bunun Diávolos Denizi'nden getirilmiş su olduğunu anlıyorum. Benim evimden.

Buzdan kulenin tam ortasında Keto'nun İkinci Gözü duruyor.

Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Kaba yontulmuş şekli ve yıllardır su altında olmasından dolayı matlaşmış rengiyle Denizler Kraliçesi'nin üç uçlu mızrağındaki gözle kıyaslamak bile mümkün değil. Bu taş hiçbir şeyden etkilenmemiş. Kusursuz bir geometrik daire şeklinde yontulmuş, annemin gözlerinin ve adına dökülen onlarca kanın rengi olan kırmızıya çalıyor.

Onu muhafaza eden kule sert buzdan bir heykel olmasına rağmen Elian dokunmak için uzandığında irkilip elini çekmiyor. Çünkü o donuk bir su değil, bir asıltı*. Tam yerinde, tam zamanında.

"O zaman bunu eritemeyiz," diyor Elian.

"Kıramayız da," diye uyarıyor Yukiko. "Kristali parçalayabiliriz."

Elian ona dönüyor. "Zaten kırabileceğimizden de şüpheliyim. Hatta içine ulaşılması, delinip geçilmesi mümkün değilmiş hissi uyandırıyor."

Yukiko sinirli bir şekilde başını iki yana sallıyor. "Onu açmak zorundayız," diyor. "Ritüel. Ritüel ne?"

* Asıltı: Sıvı bir ortamda, küçük parçacıkların dağılmış bir biçimde askıda bulundukları durum. (ç.n.)

Tüm gözler bana dönüyor, ben de derin bir nefes alarak kendimi hazırlıyorum. Hep üzerinde çalıştığım, beklediğim an buydu işte. Kendimi tekrar Elian'ın gemisine aldırmanın sebebi buydu. Elian'a, nemli bir çadırdan uyuyarak geçirdiği her anı gözler önüne serecek şekilde dikleşip kulaklarının yanında kıvrılmış saçlarına ve çatık kaşlı asık suratına bakıyorum. Her iç çektiğinde o aptal meyankökü kokusunu duyuyorum.

Artık çok yaklaştım.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyorum. "Siren kanı."

Elian bana dönüyor. "Ne?"

"Alelade birinin gelip Keto'nun Kristali'ni ele geçirerek kullanabileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Bu kişi mutlaka ki sahip olduğu sihri hak eden bir savaşçı olmalı."

"Bir savaşçı," diyor Elian.

"Bir siren katili."

Yalanlar, yalanlar. Hepsi dilimin ucundaki yarı gerçeklerle birbirine karışıyor.

Kye ellerini havaya kaldırıp azametle bize doğru geliyor. "Siren kanını şu anda nereden bulmamız gerekiyor acaba?" diye soruyor. "Bunu bize söylemek için neden şu dakikaya kadar bekledin?"

"Bize söyleseydi de bir şey fark etmezdi," diyor Madrid yüzünde okunamayan bir ifadeyle gözlerini dikmiş bana bakarak. "Sirenlerin kanı yoktur; asitleri vardır. Deniz köpüğüne dönüştüğünde almamız mümkün olmaz, zaten bunu başarsak bile neyin içine koyarsak koyalım yakarak eritir."

“Bıçağın.” Elian’ın kemerini işaret ediyorum. “Bu dünyada bir sirenin kanını taşıyabilecek tek şey o.”

“Kanı taşımıyor,” diyor Elian. “İçiyor.”

“İçine alıyor,” diyerek onu düzeltiyorum. “Her öldürdüğü sirenle birlikte bıçağın elinde biraz daha güçlenip ağırlaştığını hiç fark etmediğini söyleme bana.”

Elian sessiz kalıyor.

“Sen nereden biliyorsun?” Yukiko başını yana eğerek soruyor. “Sende henüz çözemediğim bir şeyler var.”

Onu umursamayarak tüm dikkatimi Elian’a vermeye devam ediyorum. Kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleşiyor, o an anlıyorum ki benden şüphe ediyor. Ben Yukiko’yu umursamasam da o umursuyor. Şüpheleri var –belki de hep vardı– ve bunda son derece haklı olsa da bir yanımda bu sebeple onunla gurur duyarken diğer yanımda acı çekiyor. Ben güvenilmez biriyim ve Elian’ın bunu bilebileceği ihtimali beni öldürüyor.

Buna rağmen Kristal Göz’ü bulunduğu yerden çıkaracak kişinin o olmasına izin veremem.

Ona vurdumduymaz bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. “Sana beni yanında tutmanın fayda getireceğini söylemiştim.”

Elian bıçağını belinden alıp mağaranın ışığına tutuyor. Bıçağı elinde evirip çevirdikten sonra bana yaklaşıyor. Geri kaçmayı düşünüyorum ama yine de olduğum yerde kıpırdamadan durmaya karar veriyorum. Şu anda geri adım atmak beni sadece suçlu gösterir.

“Evet?”

“Hiçbir şey,” diyor. “Sana inanıyorum.”

Bir anlığına hepsini inkâr edip ona bunun bir hata olduğunu söylememi bekliyormuş gibi duruyor. Bundan daha aptalca bir şey varsa o da benim tam da öyle söylemek istediğim. Ona asla bana güvenmek gibi aptalca bir şey yapmaması gerektiğini söylemek istiyorum. Ama bir şey demiyorum ve Elian, Diávolos’un donuk suyuna dönüp tam ortasına saplıyor.

Bu girişim başarısız olduğunda sevinmem gerekirdi.

Bıçağın içindeki kan gideli çok oldu. İçildi, onu yenilmez kılan sihirle yer değiştirdi ve o da bıçağın bir sirenin hayatını içine çekmesine izin veriyor. Bunu biliyordum, ama yine de Elian’a umut verdim çünkü yakalanmak istemediklerinde yalancılar böyle yapar. Ayrıca herkesi bıçağın işe yarayacağına inandığımı düşündürmem gerekiyordu yoksa başka ne sebeple en önemli anahtarın siren kanı olduğunu söylemek için bu ana kadar beklemiş olayım?

Elian’ın başarısızlığa uğramasına izin vermeliydim ki ben başarıya ulaşabileyim. Bu yüzden kendimi kötü hissetmemem gerekiyordu.

Saatler geçti, eminim ki gece olmuştur. Her halükârda mürettebat kubbenin dışındaki çeşitli küçük odalarda uyuyor. Muhafızlar ve mütecavizler. Gözü içine hapsediği sudan çıkarmanın bir yolunu bulana dek gitmemeye kararlılar. Elian’ın azmi kâfi gelmezse Yukiko’nun öfkesi zaten hepsini orada tutmaya yeter.

Elian'a şöyle dedi: *Ağabeyime vaat ettiğin zafere ulaşmadan gitmeyi hele bir dene.*

Hafif kılıcımı elime alıp evimin suyunun içinde askıdaki Keto'nun İkinci Gözü'ne dikkatle bakıyorum. Boynumda asılı duran deniz kabuğu bana sesleniyor. Onu meydana getiren güçlü denizle tekrar birleşme özlemi çekiyor. Ben de hissedebiliyorum, Diávolos canlanışına beni de dahil etmek için kollarını uzatıp istikrarlı bir şekilde çekiyor.

Kılıcımı sıkıca tutup avucumu boydan boya kesiyorum.

Kanım kolumdan aşağıya akıp gözün üzerine damlarken kayıtsız kalıyorum. Ne yakıcı bir acı var ne de bitmek bilmez asit soğukluğu. Kanım sıcak, kırmızı ve çok insani. Ve buna rağmen...

Kan suya değer değmez kayboluyor. Kulenin tepesi eriyip dışa doğru katlanarak bana elimi içeri sokabileceğim genişlikte bir açıklık sağlıyor. Taşı elime alıp bir oh çekiyorum. Elimdeyken çok minik görünüyor fakat içime akan gücü hissedebiliyorum. Vahşet potansiyeli. Neredeyse elimi yakıyor.

"En başından beri sende bir şey olduğunu seziyordum."

Gözü elimde sıkıca tutarak aniden dönüyorum.

"Bir terslik olduğunun farkındaydım," diyor Prenses Yukiko. İçimdeki canavarın kokusunu alabiliyormuş gibi havayı kokluyor. "Sen tam anlamıyla insan değilsin."

Kılıcımı kınına koyup alçak sesle konuşuyorum. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Muhtemelen öyle, ama yine de söyleyeyim. Sen de onlardan birisin, değil mi? Bir sirensin."

Cevap vermiyorum ve görünüşe bakılırsa Yukiko bunu bir cevap olarak kabul ediyor. İnce dudaklarıyla sırtınca yanakları elma gibi ortaya çıkıyor.

“Görünüşünü nasıl böylesine değiştirebildin?” diye soruyor. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Bana sanki oltanın ucundaki bir balıkmışım gibi bakışından hiç hoşlanmayarak dişlerimi sıkıyorum. Sanki korkulacağı yerde incelenip araştırılması gereken bir yaratıkmışım gibi. Bana doğru yaklaşırken daire çizerek buzdan kulenin diğer tarafına geçiyor.

Ona ağzını kapatacak bir bakışla karşılık veriyorum. “Anlaşılan Denizler Kraliçesi bunun görünüşü değiştirmekten çok bir ceza olduğunu düşünmüş.”

“Ve kristali çalmak da kefaretin, öyle mi?” diye soruyor. Hâlâ çok meraklı, hâlâ çok korkusuz. “Böyle bir ceza almak için ne suç işlediğini merak ediyorum.”

“Doğmamla başladı,” diyorum ona. “Denizler Kraliçesi hiçbir zaman rekabete gelecek biri olmadı.”

Böylece alaycı gülüşü Yukiko’nun dudaklarını terk ediyor ve yerini başka bir mimik alıyor. Şokun ardından gelen saygıyla karışık korku. Tereddütten kaynaklanan şaşkınlık. Korkunun sebep olduğu merak.

“Sen osun,” diyor Yukiko. “Prens Katili.”

Yüzü bir an için allak bullak oluyor, ardından tereddüt aynı hızla yüz ifadesinden siliniyor. Kurnazca ve açıkgözlükle gülümsüyor.

“O kadar insanın içinde bari sen biliyor muydun?”

Artık benimle konuşmadığını fark etmem gereğinden fazla zaman alıyor.

Aniden başımı kubbeli mağaranın girişine, Elian'ın durduğu yere çeviriyorum. Yüzü durgun ve ifadesiz, bakışları elimde tuttuğum gözde. Benzim atıyor, kalbim duracak gibi oluyor. Birdenbire boğazımda düğümlenen hava kadar katı bir şey olamazmış hissine kapılıyorum.

Sana inanıyorum.

Bir an için belki duymamıştır diye kendimi avutuyorum. Fakat bakışları gözlerime odaklandığında duyduğunu anlıyorum. Parçalamak için çok uğraştığım bulmacanın parçalarını bir araya getirdiğini fark ediyorum. Ve kılıcına uzandığında bu gecenin kanlı biteceğini biliyorum.

OTUZ ALTI

PRENS KATİLİ.

Bu iki kelimedenden öte bir şey yok. Sanki dünya duruyor ve ben bir şey; bir ipucu, bir işaret, bir iz bulabilmek için yaşadıklarımı tek tek gözümün önünden geçiriyorum. Eli boş dönmek yerine bir aptal olduğumu anlayarak dönüyorum.

Lira'yı okyanusun ortasından kurtardık, etrafta hiçbir gemi yoktu. Kendine ilk geldiğinde onda ancak bana saldırmaya çalıştığı anda bozulan açıklamaz bir büyüleyicilik vardı. Gemimin güvertesinde *Psáriin* dilinde konuştu. Ve – tanrılar aşkına– o siren. Ne demişti? *Parakalô*. Hayatının bağışlanması için yalvarmıştı ve daha önce hiçbir siren böyle davranmadığı halde bunu sorgulamayı düşünmemiştim bile. Elbette yalvaracaktı. Bana değil, kendilerinden birine. Prensese.

“O kadar insanın içinde bari sen biliyor muydun?” diye soruyor bana Yukiko.

Cevap vermiyorum.

Lira'nın bir şeyler sakladığını biliyordum ama böyle bir şeyi hayal bile etmemiştim.

Elimi göğsüme götürüp gömleğimin altında saklı olan tırnak izlerine bastırıyorum. Lira hakkından geldikten sonra

Rycroft'ta gördüğüm yara izlerine çok benziyorlar. Ben onu bir türlü bulamazken, Prens Katili o gün beni Midas'ta buldu. Bir denizkızının gücümü tüketip beni boğmasına izin verdikten sonra kalbimi söküp almaya hazırlanırken tırnaklarıyla göğsümü çizdi. Kraliyet muhafızları tam zamanında gelmeseydi beni öldürecekti.

Lira beni öldürecekti.

Lira'yla göz göze geldiğim an kılıcımı çektim. İlk başta kılıcı kemiklerimi kıracak kadar sıkmaktan başka ne yapacağımı bilemiyorum. Fakat gittikçe yaklaşmama rağmen Lira'nın yerinden bile kıpırdamaması içimdeki öfkeyi ateşlemekten başka bir işe yaramıyor. Hainlik bu. Geri çekilme ahlakından bile yoksun.

“Elian.”

İsmimi fısıldayarak söylediğinde bütün sağduyumu kaybediyorum.

“Seni öldüreceğim,” diyorum.

Lira bir insana göre bile çok atik. Karşı karşıya geldiğim acemi dövüşçülerin çoğundan hızlı ve çok daha esnek. Son derece dikkatsiz, ama içinde bir ilkelik barındırıyor. Kılıcımı ona salladığımda Lira tek bir hızlı hareketle omuzlarını geriye atıyor. Şaşırmış gibi bir hali var ama kendini yumruk sallayacak kadar toparlıyor. Yüzüme gelmesine bir-iki santimetre kala el bileğini yakalayıp çeviriyorum. Lira dişlerini göstererek vahşi bir güçle bana tekme atıyor. Hızla dönerek savuşturmaya çalışıyorum ancak uyluguma gelen ayağıyla tüm bacağıma bir ağırlık saplanıyor.

Başımın belindeki kemeri işaret ediyorum. “Kılıcın.”

“Silahsız olmamı umursar mısın sanki?” diye soruyor Lira.

“Onurla umursamayı birbirine karıştırma,” diyorum öfkeyle dolup taşarak. “Mecbur kalırsam, seni savunmasız bırakırım.”

Kılıcımı ona tekrar salladığımda tuhaf bir dönüşle darbeyi savuşturuyor. Ona ulaşamayacağım bir noktaya gittiğinde çekilen bir kılıcın sesini duyuyorum.

Lira kılıcını kusursuz bir kavisle kaldırıyor, aynı ona öğrettiğim gibi, ardından bana hırlıyor.

İçindeki hayvanı işte o zaman görüyorum.

Çarpışan kılıçlarımız birlikte acı acı feryat ediyor.

Lira kılıcını salladığı anda onu engelleyip bir kez daha bileğini döndürüyorum. Sert bir şekilde sola çevirdiğimde kılıcı elinden düşüyor. Onu kendime çekip döndürerek kollarını arkadan sıkıca tutuyorum. Lira kıvranarak elimden kurtulmaya çalışırken kalbim onun sırtında öfkeyle çarpıyor. Teni soğuk –hep soğuktu zaten– ama aramızdaki ter ikimizi de alev gibi yalayıp geçiyor.

“Bitir işini!” diye bağılıyor Yukiko.

Yutkunup aramızda sıkışıp kalan kılıcı çekmeyi düşünüyorum. Doğru açıyı yakalamak için ellerimi Lira’dan çekmem gerek ve bunu yapamam, ayrıca ona bu kadar yakın olma –nefesinin kesildiğini duyabilme ve can verişini hissedebilme– düşüncesi kaldırabileceğimden de fazla.

Bu beni çok rahatsız ediyor.

Yıldızların efsanevi hikâyeleri altında onu öperken dudaklarının tadını düşünüyorum. Vücudu bana dönüp temas

ederken bütün galaksi buna şahit oldu. Benden onu öpmemi isterken ve heyecanımı yatıştırmak için yapabileceğim tek şey buyken evren bizi izliyordu.

Lira yanağını bana dönüp yavaşça nefes veriyor.

Ardından dirseğini sertçe yukarı kaldırıp çeneme vuruyor.

Acıyla ellerimi çekiyorum ve Lira kılıcını almak için ileri atılıyor. Acı bir kahkahayla elimi ağzıma bastırıyorum.

“Hakkındaki efsaneyi kesinlikle doğruluyorsun,” diyorum.

“Yeter, Elian.” Lira kılıcını aramızda bir set oluşturacak şekilde tutuyor.

Yere kan tükürüyorum. “Ancak sen öldüğün zaman yetecek.”

Tekrar saldırıya geçtiğimde içimde haykıran ihanetten başka hiçbir şeyi gözüm görmüyor. Kılıcımı onunkinin üzerine art arda indiriyorum. Defalarca. Her hamlem havada acı acı feryat ediyor ve zaman hem su gibi akıp geçiyor hem de tamamen durmuş gibi geliyor. Bitmek bilmeyen dakikalar ve saniyeler, ta ki Lira dizlerinin üzerine düşene ve kristal onunla birlikte yere yuvarlanana dek.

Lira Kristal Göz’e uzanmaya yeltenmiyor, bu yüzden ben de yapmıyorum. Kılıcı başının üzerinde tutmaya daha ne kadar devam edecek acaba diye düşünmekten başka hiçbir şey yapamam. Kendini benim şiddetli hücumumdan korumaya çalışıyor.

Her darbeyi gözünde ölü bir bakışla alıyor. Ardından dirsekleri titremeye ve en sonunda da ayak bileği güçten düşmeye başlıyor. Kılıcı soğuk zemine düşerek çınlıyor. Lira yere yığılıp kayıtsız bir yüz ifadesiyle bekliyor. İstedikimi sandığım açıklığı sonunda bana veriyor.

Boynundaki deniz kabuğuna sıkıca yapıştığında irkiliyorum. Sanki daha önce görmezden geldiğim her ipucunu gözüme sokarak benimle alay ediyor. Silahımı tekrar kaldırıyorum, metalin ağırlığını ellerimde hissediyorum. Cristian'ın öcünü alabilirim. Okyanusta can veren ve gelecekte can verebilme ihtimali olan tüm prenslerin intikamını alabilirim. Lira'yı öldürebilir ve bu işi bitirebilirim.

Kılıcımı elimden bırakıyorum.

Lira derin bir iç çekiyor. Kaşlarının üzeri boncuk boncuk terliyor ve gözlerindeki huzursuz bakış doğrudan yüreğime saplanıyor. Keşke onu öldürseydim. Keşke beni öldürseydi. Ama bunun yerine gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyoruz ve ardından Lira başını iki yana sallayıp bacaklarımı tekmeleyerek ayaklarımı yerden kesiyor.

Yere, tam onun yanına düştüğümde Lira hüsrana dolu bir şekilde iç çekiyor.

“Bir dahaki sefere birini öldürmek istediğinde,” diyor, “sakın tereddüt etme.”

“Bunu benim sana söylüyor olmam gerekmiyor muydu?”

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor bana Yukiko. Págos Prensesi tepeme dikilmiş bana kaşlarını çatarak bakarken doğrulup oturuyorum. “O Prens Katili.”

Sanki bunu unutmuşum gibi söylüyor. Sanki o kadar insanlığım olmadığı ve tam da o kadar aptal olduğum için Lira'nın yaşamasına izin vermiş olma ihtimalim varmış gibi.

Ayağa kalkıp üstümü başımı silkeliyorum. “Farkındayım,” diyip her iki kılıcı da yerden alıyorum.

“Buraya kristali almak için geldi,” diyor Yukiko. “Tıpkı bizim gibi.”

“Ve şimdi de onsuz gidecek.”

Lira iki büküm oturduğu yere birkaç santimetre mesafede olan Keto’nun Kristali’ne dikkatle bakıyor. Fakat uğruna bu kadar yol geldiği şeyi almaya yeltenmiyor bile.

“Ayağa kalk,” diyorum.

Yukiko ileri atılıyor. “Bunu yapamazsın,” diyor sinir içinde. “Adamların sarayın diğer tarafında küp gibi uyuyor olmasalardı, sana onu öylece bırakamayacağını söylerlerdi.”

Başımı yavaşça Yukiko’ya doğru eğiyorum. “Henüz bir kraliçe değilsin. Bana adamlarımdan daha fazla laf geçirebileceğini bir saniyeliğine bile olsa düşüneyim deme.”

Ağzımdaki kurumuş kanı siliyorum. Zaten üzerimde hep kan olur, ama bu gece kanın bana ait olduğu nadir zamanlardan biri. Geçen sefer Rycroft’un gemisinin palavra altındaydı. Geçen sefer dökülen Lira’nın kanıydı.

İşaretimle, Lira ayağa kalkıp bir sonraki yapacağım şeyi bekliyor. Titremek istemiyorum ama elimde değil. Onu orada durmuş mürettebatın sadık bir üyesi gibi bir sonraki emrimi beklerken görmek beni bir arada tutan zincirleri paramparça ediyor.

“Geldiğin yere geri dön,” diyorum Lira’ya. “Hemen şimdi.”

Ben kristali yerden almak için çömelirken Lira muallakta kalıyor. Loş ışıktaki gölgesinin kararsızca hareket edişini görüyorum. Bir türlü geçmek bilmeyen zamanın ağırlığı kubbeli mağaraya çöküyor.

“Keşke bu her şeyin sonu olabilseydi,” diyor Lira.

Sözleri kulağa tehditten çok uyarı gibi geliyor, sanki ikisi arasında bir fark varmış gibi. Gelecek kaçınılmaz savaşın

bir kehaneti. Ona cevap vermiyorum. Ayak sesleri yok oluncaya dek bekledikten sonra artık gittiğine emin olarak ayağa kalkıyorum.

“Onun yaşamasına izin veremezsin,” diyor Yukiko kötülük dolu sesiyle.

“Ölmek için bol bol zamanı olacak.” Kristali avucumda sıkıca tutuyorum. “Annesinin yanı başında.”

Yukiko kuşkulu, bana güvenmiyor. “Seni bu konuda uyarmıştım,” diyor. “Aşk krallara göre değildir. Kısa süre sonra evlendiğimizde bunu sen de göreceksin.”

“Artık evlilikten bahsetmeyi bırakabilirsin,” diyorum ona. “Böyle bir şey olmayacak.”

Yukiko bana aynı keskinlikte bakıyor. “Sözünden dönen bir prens, ha? Ne kadar acıklı.”

“Sana bir alternatif sunacağımı söylemiştim.” Tahammülsüzlüğüm sesime vuruyor. “Belki ileride Midas’ın kralı olmak istemeyebilirim, fakat kraliçe olarak seni istemediğime kesinlikle eminim.”

“Bana daha cazip gelebilecek nasıl bir teklif sunabilirsin ki?”

Dişlerimi sıkıyorum. Anlaşılan Yukiko’nun tek istediği benim tepki göstermem, fakat maalesef en sonuncuyu Lira alıp gitti. “Zannediyorum ki Kraliçe Galina’nın ıstırabından haberdarsındır.”

“Tahta geçtiğinde ağabeyim bana sırrını açarak bu meseleyi anlatmıştı.”

“Kardiá diğer krallıklarla yaptığı ticari anlaşmalarla öne çıkmaya devam ediyor. Kardiá Kraliçesi kuzeyde popüler-

liğini ispatlamaya başladı. Galina, halkını hastalandıracağı korkusuyla onlarla etkileşim içinde olamazsa onunla rekabet edemez. Galina ülke idaresinde kendisine yardımcı olacak yeni bir kocayla evlenme düşüncesinden tamamen vazgeçtiği ve bu kararını duyurduğu için Eidyllio mağdur oluyor.”

Yukiko’nun bu ilgisiz tavrın üzerinde çok çalıştığı belli. “Bu neden umurumda olsun?”

“Çünkü hanım almayacağı konusunda hiçbir şey söylemedi.”

“Benim Eidyllio’nun Kraliçesi olmamı mı istiyorsun?” diye sorarken duyduklarına inanamayarak kıkırdıyor.

“İkinci kraliçesi,” diyerek onu düzeltiyorum.

“Peki, Galina bunu neden kabul etsin?”

“Gizli gücü kadınları etkilemiyor. Diğer krallıklarla onun adına sen ilişkiler kurarsın, ruhani liderler ve diplomatlarla görüşürsün. Halkla bir araya gelirsın, bağlılık duygusu telkin edersin. Galina’nın yapamayacağı her şeyi sen yaparsın.”

“Peki ya vârisler?” diye soruyor Yukiko.

“Galina lanetli mirasını devam ettirmekle ilgilenmiyor.”

“Sen bu meseleyi enine boyuna düşünmüşsün anlaşılan,” diye mırıldanıyor Yukiko. “Kraliçeyle bile konuştun mu yoksa?”

“Galina, özellikle de Págos kadar Efèvresî’yle de bağ kurmasını sağlayacaksa bunun karşılıklı yarar sağlayacak bir anlaşma olacağı konusunda hemfikir. Ve elbette, bu anlaşma Midas’ı ona borçlu bırakıyor.”

“Ya reddedersem?”

Kararlı bir tavırla cevap veriyorum. “Ya güçlü bir kraliçeyle birleşir ve onunla beraber ülkeye hükmedersin ya da her hareketini, attığın adımı bile sorgulayacak müstakbel kralla birlikte Midas’ta kalırsın.” Kristali cebime, pusulamın yanına koyuyorum. “Bugün sağ kalıp kalmayacağımı kim bilebilir? Ölüme mahkûm bir prensle nişanlı olmayı gerçekten istiyor musun?”

Yukiko beni tartıyor ve biliyorum ki bunun teklifimin iyi bir anlaşma olup olmamasıyla bir ilgisi yok. Yukiko şu anda sadece kazanmaya odaklı ve bu teklifi bu kadar çabuk kabul ederse, o zaman mükâfat olarak güçlü bir krallık elde etmesinin de bir önemi kalmaz. Ona göre, itibarını kaybetmek bir krallığı kazanmaktan daha kötü.

“Bir şartım var,” diyor.

“Elbette vardır.”

“Zamanı geldiğinde, Prens Katili’nin bizzat senin kılıcınla can vermesini istiyorum.”

Cebimde duran elimi sıkıyorum, pusulaya baskı uygulayan parmak eklemlerim kütürdüyor. Tıpkı müdavimleri kadar ahlaksız olan Golden Goose’un sahibine ve elden kayıp gitmek üzere olan insanlığın kaderiyle baskı yapan bir prensese yaraşır bir talep bu.

Lira’nın tereddütlü gölgesinin ve gerçek kimliğiyle ilgili gerçeği bildiğimi anladığı andaki bakışının görüntüsünü gözlerimin önünden silmeye çalışıyorum. Beni iterek kendini Rycroft’un kurşununa siper edişini ve bir dağın kenarında onu öpmemi isteyişini düşünmemeye çalışıyorum. Yalan söylemenin onun en büyük yeteneği olduğunu hatırlamak için kendimi zorluyorum.

Umursamaz bir tavır takınıyorum. “Seni temin ederim ki,” diyorum Yukiko’ya, “bir dahaki sefere onunla yüz yüze geldiğimde gözümü bile kırpmayacağım.”

Elimin altındaki pusula aniden sarsılıyor ve ardından, yavaşça, ibre aksi istikamete dönüyor.

OTUZ YEDİ

DÜŞÜNDÜĞÜMDEN DE hızlı koşuyorum. Buz sarayının Elian'ın adamlarının hâlâ uyuduğu labirentinden ve tünellerinden geçiyorum. Bir süre sonra artık bana koşuyormuşum gibi gelmiyor, sanki havada süzülüyorum. Uçuyorum. Tıpkı okyanusta olduğu gibi, dolambaçlı koridorlardan yüzerek geçiyorum. Suyun kokusunu duyuncaya ve yolun sonunda beliren ışığı görünceye dek koşturaya devam ediyorum.

Elian yaşamama izin verdi, ancak bu az sonra yaşanacak savaşta geri alınabilecek küçük bir merhamet gösterisi. Acaba nihayetinde bir şey fark etmeyeceğini düşündüğü için mi yaptı bunu? Önce annemin öldüğünü görmemi istediği için mi? Bunun ötesinde bir olasılığa umut bağlamak istemiyorum ama elimde de değil. Gerçek kimliğimle ona ihanet edişimin aramızda bir şekilde kurulmuş köprüleri yıkmamış olabileceği ihtimali üzerinde duruyorum.

Kılıcını yere bırakışında öyle bir tükenmişlik vardı ki bunu herhangi bir dilde ifade edecek kelimeleri bulamıyorum. Ölmemi istememiş olması imkânsız, fakat bu fikre vahşi hayatımda bile hiçbir şeye sarılmadığım kadar çok sarılıyorum.

Ne de olsa beni öptü. Büyük bir özenle yanağımı okşadı ve dudaklarını dudaklarıma içimdeki ateşi yakacak kadar bastırdı, dağın tenime batan her bir zerresini eritip yok etti.

Böyle şeyler geri alınamayacağı, yok sayılamayacağı gibi unutulamaz da.

Buz sarayından kaçıp küçük kayıklardan birinin küreklerini yakalıyorum. Büyük hendeğin diğer tarafına nefesim kesilmiş bir halde ulaşıyorum ve deniz kabuğu kolyemi elimde sıkıca tutuyorum. Sert yivleri avucuma batarken önümdeki seçenek üzerinde dikkatle düşünüyorum. Elian annemi ve okyanustaki her sireni öldürmek için Kristal Göz'ü kullanabileceğini sanacak. Elinde bir silahı olduğu inancıyla hayatını tehlikeye atacak, ama aslında o silah onun elinde hiçbir işe yaramayacak.

Üzerinde benim kanım varken, başka bir efendisi olamaz.

Denizler Kraliçesi'nin bana Keto'nun gözüyle ilgili anlattığı çok şey var ama en net hatırladığım şu: Gözü kim serbest bırakırsa efendisi de o olacak. Gözü bulunduğu yerden çıkarmak için kan gerektiğini söylerken Elian'a yalan söylememiştim; sadece bir siren kanı olması şart değildi, o kadar. Elian kendi elini kesip kulenin üzerine damlatmış olsaydı, Keto'nun İkinci Gözü onun kullanımında olacaktı. Annemin üç uçlu mızrağının ona bahsettiği tüm güçleri, ikinci göz de Elian'a bahşedecekti. İlk soyların, insanların Denizler Kraliçesi'ni alt edebilmesi için planladıkları şey de buydu: eşit şartlarda bir sihir savaşı.

Deniz kabuğundan kolyemi Eidylio'da yaptığım gibi buz sarayının çevresini saran hendeğin suyuna batırıyorum,

fakat bu kez annemin görüntüsüne odaklanmayı unutmuyorum. Zihnimden onu koskoca dağı delip denizlere yayılacak kadar güçlü bir şekilde çağırıyorum. İlk önce bunun işe yarayıp yaramayacağından emin olamıyorum, fakat sonra saçılmış buz parçaları erimeye başlıyor.

Sanki görünmez bir ateş gibi etrafı alazlıyor ve aniden hendekten su püskürüyor. Gölgelere benzeyen siyah akıntılar ışığa dökülüyor. Tanıdık bir mırıltı duyuyorum ve ardından, hataya yer bırakmayacak o kahkaha duyuluyor.

Uçurumun kenarında, annem ortaya çıkıyor.

Tüm siren kraliçeleri gibi hâlâ çok güzel ve sadece ona mahsus bir şekilde korkutucu. Gözleri gözlerimle buluşuyor, uzun parmaklarıyla üç uçlu mızrağını evcil hayvanıymış gibi okşuyor. Dünyanın tüm gücü parmaklarının ucunda, tüm denizleri ve içinde yaşayan canavarları canının istediği gibi boyun eğdirtmeye hazır.

Nedense annem gözüme o an çok garip görünüyor.

Denizler Kraliçesi dişlerindeki taze kanı ortaya sererek gülümserken, “Konuşacak mısın?” diye soruyor.

Elian’ın her an fırlayıp geleceği beklentisiyle sarayın girişine çabucak göz atıyorum, ama henüz kimsecikler yok, sarayın çevresindeki sular durgun ve Denizler Kraliçesi öylece durmuş bekliyor.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?”

Uzun perdeli parmakları mızrağın üzerinde, umursamaz bakışlarla etrafına şöyle bir göz gezdiriyor. Keskin hatlara sahip gözlerinde pek de etkilenmiş gibi bir bakış yok. “Bulut Dağı’nda.”

“Bu gölet,” sesim titriyor, “Keto’nun İkinci Gözü’nün saklı olduğu yerde bulunuyor. Kalbini söküp almamı istediğin prensi takip ettim ve o da beni buraya getirdi. Tam da çok uzun zamandır aradığın şeye. Sen başarısız olurken, ben burayı buldum işte. Kahrolası üç uçlu mızrağındaki o kadar güce rağmen bunu sezemedin mi yoksa?”

Ancak annem gözlerini kırptırdığında ona bağırdığımı fark ediyorum.

Birden, ileri sürebileceğimden kesinlikle emin olduğum onca bahane ve aldatmaca artık bana önemliymiş gibi gelmiyor. Tek bir düşünce dışında zihnim bomboş: kendimi ne kadar haklı bulduğum. Sular yarılıp annem ortaya çıktığında, onda tuhaf bir şey olduğunu düşünmüştüm. Yokluğumda olmuş bir şey, bir türlü hatırlayamadığım küçük bir değişiklik belki. Fakat şimdi anlıyorum ki aslında bana tuhaf görünmüyor, tamamen yabancı geliyor.

Denizler Kraliçesi kahkahayla güldüğünde zemin ayağımın altında çatırıyor. Arkasına yaslanırken okyanustan köpük köpük çıkan sular bir taht şeklini alıp ona destek veriyor.

“Hiç değişmemişsin, hâlâ o aptal çocuksun,” diye azarlıyor beni. “İnsanoğlunun dudağına götürdüğü her kap suyu algılayabilir miyim? Sırf aynı şekilde akıyor diye bu suların bizim dünyamızın bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?”

Denizler Kraliçesi sivri dişini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. “Bunların hepsi bir numara,” diyor. “Bu dağ –bu hendek– bizim değil. Onların. İnsan krallıklarının bu istilasındaki ilk sirenlerin. İnsan yapımı; sihirle meydana getirilmiş. Bu

sularda tanrıçamızdan hiçbir şey yok. Beni çağırmak için deniz kabuğunu kullanmış olmasaydın hayatta burada su yüzüne çıkmazdım. Böyle bir yere ulaşılabileceğini bilemezdim.”

“Ve şimdi biliyorsun.”

“Ve sen bana gözü verdiğinde tüm bunları paramparça edip Diávolos’un derinliklerine gömebilirim.”

Hafifçe gülümsüyorum. “Demek niyetin bu. Keşke benim aklımdaki de bu olsaydı.”

Denizler Kraliçesi elini uzatıyor, parmakları sipsivri. Bıçaklardan oluşan bir el. “Kızım,” diye buyuruyor, “keyfim kaçmadan Keto’nun İkinci Gözü’nü ver bana.”

“Bu pek mümkün değil, çünkü şu anda yanımda değil.”

Denizler Kraliçesi’nin heykel gibi yüzü birdenbire değişiyor. Yivli kaşlarındaki ufak bir seğirme, dudaklarının sım-sıkı geri çekilmesi gülümseme olmayacak kadar ani. Başını yana eğip dik kafalı duruşumu inceliyor. Bendeki bu ani değişikliği değerlendiriyor. Hâlâ o dili uzun küstah çocuk, fakat bu sefer dik bakışlarımın karşısında çok daha aldatıcı bir şeyle beraber duruyor, diye geçiriyor içinden.

Yavaşça, Denizler Kraliçesi başını ileri uzatıyor. Gözleri güneş ışığıyla parlıyor. “Göz nerede?”

Benliğimin Elian’dan en iyi öğrendiğim taraflarını görevi çağırıyorum. Bir hayatta kalabilme marifetiyle birlikte gelen çok kez tecrübe edilmiş kabadayılık ve şansın seni hiç terk etmeyebileceği anlayışı. Sadece bir seferliğine bile olsa Denizler Kraliçesi’nden gerçek bir tepki görmek istiyorum. Önceden hesaplamadığı, ölçüp biçmediği, planlı olmayan doğal bir tepki.

“Onu aramaya buralara kadar gelen prenste,” diyorum. “Hayatımı bağışlaması karşılığında gözü almasına izin verdim.”

Yere vurulan darbenin ardından kanı fark ediyorum. Nefes almak için ağzımı açtığımda burnumdan fışkırıyor, ağzıma doluyor.

“Beş para etmez küstah!” Denizler Kraliçesi tiz bir çığlık kopararak bana bağıırıyor.

Dokunaçları kırbaç gibi vahşice kamçılایarak aramızdaki havayı dövüyor. Bir dokunacını boynuma dolayıp sıkıldığında öfkeden kuduruşunu tenimde hissedebiliyorum.

“Hayatının o gözden daha değerli olduğunu mu sanıyorsun?”

Annem üzerime hücum ediyor ve tırnakları el bileklerimi boydan boya bıçak gibi çiziyor. Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama çok sıkı tuttuğu için bu mümkün değil. Ben çabaladıkça o daha fazla baskı uyguluyor, ta ki tek bir hareketimle kemiklerimin artık kırılacağını hissedene dek.

Beni havada buz sarayına doğru sürüklüyor. Her şiddetli çekişle birlikte eklemlerim kütürdüyor, ayağım hendeğın suyunda sürükleniyor. Çok sıkması yüzünden boğazım acısı da inatla gülümsemeye devam ediyorum. En sonunda durup beni tekrar yere fırlatıncaya kadar hiçbir şey yapmadan bekliyorum.

Gözü saklandığı yerden çıkarmayı başaranın ben olduğumu ve gözü tekrar ele geçirdiğimde gücünün bana ait olacağını söylemeyi aklımdan bile geçirmiyorum. Bunu itiraf etmek Elian’ın hayatını tehlikeye atmak olur. Şu anda annem onu korkutucu bir tehdit olarak görüyor ve ihtiyacım olan da tam olarak bu.

Yanlış yönlendirme, demişti Elian. Bunu ne kadar iyi öğrendiğimi görünce gurur duyacak.

Denizler Kraliçesi bana bir illet gözüyle bakıyor. “Hayatının herhangi bir değeri olduğunu mu sanıyorsun?”

“Belki senin için yok,” diyorum. Başımı yana çevirip kan tükürüyorum. “Ama prens için olabilir.”

“Senin zayıf olduğunu biliyordum,” diyor annem. “Ama ne derecede olduğunu hiçbir zaman anlayamamışım. Keto Deniz Krallığı’nın vârisi, gaddarlığı kafasına sokmak zorunda kaldığım mirasçı. Çok yakında genç bir prensin boğulduğunu ve hâlâ atıyorken kalbinin sökülüp alındığını görecektir olan vâris. Kız kardeşimi öldürürken ağlamış olan vâris.”

Crestell’in bahsi geçinde yüreğim hopluyor. Denizler Kraliçesi bana artık onun kızı olmayan, hâkimiyetindeki herhangi bir canlıdan farkı kalmayan acınası, sefil bir yaratılmışım gibi bakıyor. Crestell’in, hayatını kurtarıırken kızı Kahlia’ya bakışının tamamen aksi.

“Bunu senden söküp aldığımı sanmıştım,” diyor Denizler Kraliçesi. “Yine de bak, ne kadar çok kalmış. Bu insanlık sana bir veba gibi, yüzgeçlerini almamdan çok önce bulaşıp seni hasta etti.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim,” diyorum. “Bu cezayı vererek benim bir ders almamı istedin, ben de dersimi aldım. Prensın düşmanım olmadığını artık biliyorum. Aslına bakarsan, o yalnızca benim çok daha şerefli halim.” Cam gibi gözlerinin içine bakıyorum. “Ve başka bir hayatta olsaydık, kim olacağım konusunda bir seçme şansım olsaydı belki de onun gibi biri olurdu.”

“Yeter!” diye emrediyor. “Seni öldürmeden önce bana ait olanı vereceksin.”

“Hayır,” diyorum. “Sanırım önce bana ait olanı alacağım.”

Alaycı bir ses tonuyla soruyor; “Tacımı mı istiyorsun?”

“Ashına bakılırsa, o benim tacım.”

Sivri dişlerinin keskin uçları güneşte parıltıyor. “Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun Lira?” diye soruyor. “Seni bu dünyaya getireni?”

Korkudan eser yok, sadece merak var. Hem de eğlenmek kadar inanmamakla katmerlenmiş bir merak.

“Okyanusta olsaydık, şimdi arkanda bir ordun olurdu,” diyorum. “Fakat burası Bulut Dağı ve evimizden olabilecek en uzak noktadayız. Burada, Elian ve adamlarıyla, az sonra kokacak bir leşsin sadece.”

“*Elian?*” Onun ismini kinle dolu olarak telaffuz ediyor. “Sen ve iğrenç insan prensin ordum için okyanusa ihtiyaç duyduğumu mu düşünüyorsunuz? Ben nereye gidersem gideyim, gücüm ve dolayısıyla da ordum beni takip eder. Bu savaşı gerçekten sona erdirmek istiyorsan, sana yardım ederim. Bir anne olarak, kızımın isteğini yerine getirmekle yükümlüyüm ne de olsa.”

Üç uçlu mızrağını suyun derinliklerine batırırken yüzümün bir oraya, bir buraya dönüşünü seyrediyor. Mızrağın sapından gözyaşlarına benzer siyah damlalar çıkıp suda yayılıyor. Hendek tamamen siyah beneklerle kaplanıyor, sonra mızrak su yüzeyinden birkaç santimetre kadar yukarıda uçarken ardında geniş, kara delikler bırakıyor. Diávolos’a açılan portallar.

Ayağımın dibindeki kara delikten bir el dışarı fırlıyor. Sonra başka bir delikten bir el daha. Bir orduya değer sayıda yaratık onları takip ediyor ve hendeğin suyu bu kara büyüyle inliyor. Sirenler dağı yararak birbirini ardına hızla gelirlerken, su sarsılıyor. Öldürücü pençeler, sivri dişler, tehlikeli yüzgeçler ve soğuk, soğuk gözler.

Ve ardından, benden fazla uzakta olmayan çok daha kötü bir manzara.

Daha Elian'ın arkasında tek sıra halinde dizilmiş adamlarıyla birlikte saraydan dışarı adım attığını görmeden, gözün gücünü iliklerimde hissediyorum. Elian kara deliklerden çıkarak gittikçe büyüyen orduya hem korku hem de şaşkınlıkla göz gezdiriyor. Derin bir iç çekiyorum, soğuk rüzgâr sayesinde Elian'ın balıkçılarınkine benzer kokusunu buradan bile duyabiliyorum. Zaten çok hassaslaşmış olan bir yanıma paramparça ediyor.

Bunu sezmişçesine, Elian'ın gözleri gözlerime değişiyor. Yorgun görünse de savaşmaya hazır. Gelecek her türlü şeye karşı her zaman hazırlıklı, bu ölüm olsa bile. Beni izlerken, şimşek gibi gözlerinden tuhaf bir şey geçiyor. Kararsızlık. Rahatlama. Durumumuzla o kadar bağdaşmayan bir şey ki sadece kaşlarımı çatarak karşılık verebiliyorum. Artık her ne ise, çözemeyeceğim kadar çabuk geçip gidiyor.

Ona seslenmek –her ikisini de yapmayacağını bilsem de ona kaçmasını ya da saklanmasını söylemek– için ağzımı açıyorum ama Elian gözlerini kırıştırıyor ve yüz ifadesi sertleşiyor. Dönüp bakmasam bile bu tek bakıştan Denizler Kraliçesi'nin onun görüş alanına girdiğini söyleyebilirim.

Birbirleriyle göz göze geldikleri an kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sirenlerin sayısı artıyor, saldırmaya hazırlanıyorlar ve hiçbirinin Elian’la adamlarını olaysız bir şekilde alt etmek için şarkılarını söyleme yoluna başvurmayacağını biliyorum. Bu bir av değil; bir savaş. Ve adil bir çarpışma isteyenlerdir. Kraliçelerini gururlandırmaya yetecek kadar gaddarca bir zafer.

Denizler Kraliçesi aşağıya doğru eğiliyor, dokunaçları elimi okşuyor, dudakları kulağımda adeta kırık cam gibi. “Aptal kız,” diye fısıldıyor ve ardından dile getirebileceği en kötü ifadeymiş gibi, “aptal insan kız,” diyor.

OTUZ SEKİZ

SU, SİRENLER VE onları takip eden dünya kadar yaratıkla simsiyah olmuş halde.

Şeytaniliğe varan mevcudiyetleriyle dağı lekeliyorlar ve güneş de tepeye yükselme mücadelesi verirken gökyüzünü hırpalıyor. Sirenler tırmanıp suyun üzerine çıkarlarken tıslamalar, şeytani çığlıklar yükseliyor. Kâfir ve ayartıcı bir gülümsemeleri var. Büyülenmemem elde değil. Öyle güzel yaratıklar ki. Öyle çekici ve ölüm saçan canlılar ki. Sivri dişlerini dudaklarıyla bilerlerken ve pençe gibi ellerini akışkan saçlarında dolaştırırlarken bile gözlerimi onlardan alamıyorum.

Onlara dair her şey kötü, ama hiçbir şekilde iğrenç değil.

Buz sarayın etrafında bulunan hendek her yöne doğru bir kilometreye yakın genişliyor ve görünüşe bakılırsa sirenler suyu tamamen dolduruyor. Sayıları birkaç yüz kadar olmalı, yüz kişilik ekibimize sayıca epey üstün geliyorlar.

“Tanrılar aşkına.” Kye’in şaşkınlığı sesine yansıyor. “Her yerdeler.”

“Fark ettik.” Madrid arbaletinin nişangâhını hizalıyor. “Ne yapacağız, Kap?”

“Uslu durup en iyi tavrınızı takının,” diyorum.

Madrid arbaletini gözünden indirip kaşlarını çatıyor. “Ne?”

Başımla kaosun ortasını işaret ediyorum. “Kraliyetin huzurundayız.”

Denizler Kraliçesi gece kadar siyah olan devasa dokunaçlarıyla tam karşımızda ve kızı da yanında, ona sadık bir şekilde emrine amade duruyor. Korkunç ikili. Lira'nın yeni insan kisvesine rağmen, annesinin yanında durduğunda bu ikili gün ışığını bile yakıp kömüre çevirebileceklermiş gibi duruyor.

Denizler Kraliçesi suyun üzerinde ilerliyor, Lira da onun yanında, güvenilmez zeminde yürüyerek annesini takip ediyor. Yanımıza geldiğinde dudaklarının gözleriyle aynı renk olduğunu fark ediyorum.

“Siren katili,” diyor Denizler Kraliçesi bir karşılama ifadesi olarak.

Konuştuğunda, sadece o iki kelimede bile, benim dilimde olduğu halde, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Pis ve nefret dolu, cezbedici ama aynı zamanda itici. Telaffuzunun vurguları beni en acımasız melankoliye sürüklüyor. Sanki cenaze nağmeleriyle konuşuyormuş gibi.

“Majesteleri.” Sadece gözlerimi ondan ayırmayacak kadar eğilerek selamlıyorum.

“Lira.” Madrid başını iki yana sallıyor, ihanetinden dolayı yaşadığı hüsrana kendini sesinde belli ediyor. “Bu doğru olamaz, öyle değil mi? Sen bizden birisin.”

Denizler Kraliçesi'nin kahkahası su gibi köpürüyor. “Yakında kızımın hiçbir sadakat duygusuna sahip olmadığını öğreneceksiniz.” Bakışlarını Lira'ya çeviriyor. “O, hainden başka bir şey değil.”

“Biliyordum,” diyor Kye, gerçi sesinde tatmin olmuş gibi bir tavır yok. “Sana güvenmememiz gerektiğini biliyordum ve ben yine de güvendim. Bu kadar zamandır bizimle oynuyordun, öyle mi?”

Buna gerçekten inanamıyormuş gibi soruyor. Tüm şüphelerine rağmen, Lira doğrulayana kadar inanmayacakmış gibi. Fakat Lira cevap vermiyor. Cevap vermeye tenezzül bile etmediğinden mi yoksa söyleyecek çok şey olduğundan mı, bilemiyorum. Ama Kye’a bakmıyor, hatta hiçbirimize, bana bile. Bakışları annesine kilitlenmiş. Sadece onun üzerinde dolaşıyor. Denizler Kraliçesi ne zaman kımıldasa, Lira’nın omuzları bize doğru seğirtiyor.

“Sende bana ait bir şey var,” diyor Denizler Kraliçesi.

Kristal cebimde tıkırdıyor. “Endişelenmeyin. İade etmeyi planlıyorum.”

Denizler Kraliçesi başını aşağı eğip, kollarını teşvik edici bir hareketle açıyor. “O halde hayhay,” diyor, “başlayalım.”

Hızla ileri atılıyorum.

Denizler Kraliçesi tek bir kaygan hareketle yolumdan sessizce çekiliyor ve tam o anda sürüsü sudan çıkıyor. Sirenler sudan adamlarımın üzerine atlıyorlar ve tırnaklarıyla dişleri bulabildikleri her ete saplanırken çığlık atıyorlar.

Lira yan tarafa atlıyor ve bir grup adamım onun peşinden gidiyor. Lira’yı gözden kaybetmemeye çalışıyorum, ama o kadar çok kılıç ve vücut var ki saniyeler içinde onu bir daha göremez oluyorum.

Gerçi kraliçeyi görebiliyorum. Hendeğin ortasında, suyun içinden küçük bir ada gibi yükselmiş bir buzulun üze-

rinde duruyor. Keto'nun Kristali'nin benim elimde olması sebebiyle pis işi sirenlerinin yapmalarına izin verecek. Sirenleri onun hazinesi için canlarını feda ederken, o bu uğurda kendi boynunu bir kere bile riske atmadan, öylece durup kenardan seyredecek.

Kraliçeye yeterince yaklaşabilirsem, cebimdeki kristali kullanarak onu geldiği cehenneme geri gönderebilirim.

Üzerimize atlayan sirenlere hücum ediyorum, adamlarım da heyecanlı ve gözü pek bir şekilde arkamda. Sıçrayan asit kanlarından kendimizi sakınarak kılıçlarımızı sağa sola sallıyoruz. Kye bağırarak bir şey söylüyor, arkama baktığımda onun yere yığıldığını görüyorum, üzerine bir siren düşüyor. Madrid, kan hasar vermeye fırsat bulamadan sireni tekmeyle uzaklaştırıp Kye'ı yerden kaldırıyor.

“Sen ilerlemeye devam et!” Yukiko kılıcıyla kraliçeyi göstererek bana sesleniyor. “Biz bunları uzak tutarız.”

Şu anda bir Págos Prensesi'nin somut bir örneği adeta, kıskançlığın pençesinde kıvranmaktan ve güç elde etmek için uğraşmaktan çok uzak. Tam anlamıyla bir savaşçı, tıpkı ağabeyleri ve kendilerinden önce gelen krallar ve kraliçeler gibi. Kılıcını başının üzerinde bir fırtına yaratacak kadar bir güçle çeviriyor. Öldürmeye hazır.

“Haydi!” Kye haykırıyor.

Beni öne itiyor, Madrid arkamızdan etrafa ateş açıyor. Dağ silah sesleri ve acı çığlıklarla sarsılıyor. Attığımız her adımla, mürettebatımın bir üyesi saldıran bir sirenle savaşmak için başka bir kola ayrılıyor. Her yerdeler, sürekli sudan fırlayıp karlı zeminde yılan gibi sürünüyorlar. Bir sürü ce-

sedin üzerinden atlıyorum, çizmelerime buz ve ölüm bulaşıyor, ta ki bir grup şeytani çığlık beni aniden durdurana dek.

Tınakları birer hançer gibi ışıldayan altı siren sudan fırlıyor. Karlı zemine kedi gibi düşüyorlar, yüzgeçler ortada bükülmüş, eller pençe şeklini almış.

“Dikkat et!” Kye bağılıyor, Madrid de yanında homurdanıyor.

“Farkındayım,” diyor Madrid ölüm saçan yaratıkları okla vururken. “Kör değilim.”

Sirenler sağa sola atlayarak yoldan çekiliyor, hepsi karada bile tahmin edilmeyecek şekilde kıvrak ve çevik. Kaburgalarının üzerindeki çıplak tenlerinde solungaçları açılıp kapanarak etlerinin içini gözler önüne seriyor.

“Bundan emin misin?” diye soruyor Kye, Madrid onu yan tarafından dirsekleyip arbaletini yere sapladıktan sonra kılıcını çekiyor.

Hiç olmadığımız kadar vahşice saldırıya geçiyoruz.

Sirenler şarkılarını söylemek için ağızlarını açmaya yetenemedi gırtlaklarını hedef alıyorum. Etrafımızda merhamet çığlıklarına karışan ninniler yankılanıyor, ama o kadar çok gürültü var ki bizi sersemletmesi şöyle dursun, herhangi bir etkisi bile olmuyor. Etrafta ölüm öyle bir kol geziyor ki şarkılarının esas formuna kavuşması mümkün değil. Yine de bu riski göze alamam. Tek bir notayla bizi çılgınlığa sürükleyebilirler.

Kılıcımı sallayıp bir gırtlak boydan boya kesiyorum. Sonra bir diğerini. Kalabalık ve hızlı geliyorlar, tıpkı çok başlı yılanın kafaları gibiler. Ne zaman bir sireni katletsem yerine bir başkası atlıyor.

Bir tanesi Kye'ı yaralıyor, tırnakları dizinin etrafına saplanıyor. Parmakları öyle derine giriyor ki neredeyse eli de bacağın içine geçecek sanıyorum, fakat Kye onu tabanca-sıyla şakağından vurduğunda siren cansız bir şekilde yere yığılıyor, Kye yüzünde pek de acı ifadesi taşımayarak bacağını cansız elden kurtarıyor.

“Devam et!” diye bağılıyor Madrid, Kye'in kolunu omzuna alarak. O esnada kılıcını bir sirenin tam ağzına saplıyor. “Kraliçeyi öldür!”

Son hızda koşuyorum, bir siren bana doğru atıldığında başımı eğerek yere yuvarlanıyorum. Kılıcımı ona sapladığımda gömleğimin kolunun altında cildimin cızırdadığını hissedebiliyorum. Siren kanı değdiği yeri eritiyor. Koşmaya devam etmeden önce kumaşı yırtıp tenimin yanık kısmına bir miktar kar bastırıyorum.

Etrafımda kurşun yağmuru var, havai fişek gibi patlıyorlar. Hendeğin suyu siren cesetlerinin yanı sıra bir de kurşunlarla doluyor. Çarpışma ve ölüm çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor. Adamlarım ölüyor, sirenler ölüyor ve hangi çığlık kime ait anlamam mümkün değil.

Sudaki buzul kütlenin çatal şeklindeki koluna ulaştığımda derin bir nefes alıyorum. Üzerinde ağır adımlarla yürüyorum, ancak daha Denizler Kraliçesi'ne yeterince yaklaşma şansı bulamadan bir şey bana çarpıp havaya fırlatıyor. Elmacık kemiğim sert bir şekilde yere çarpıyor.

Bu bir siren değil. Bir denizadamı.

Yaratık suya geri atlıyor ve köpekbalığının gibi ayrıık dişlerini ortaya sererek kükrüyor. Nefesim biraz kesilmiş

durumda, ama denizadamı bana tekrar saldırdığında hamlesini karşılamaya hazırım. Onun kauçuk gibi kalın derisini, kızgın demirle dağlanma izi taşıyan göğsünü ve karnını derin bir şekilde boydan boya yarararak doğrayan çelik ve öfke kasırgasıyım adeta. Fakat denizadamı ne kadar kan dökerse döksün mücadeleden vazgeçmiyor.

Perdeli parmaklarıyla beni gırtlığımdan yakalayıp kulak zarımı yırtarcasına kükrüyor. Kılıcım elimden düşüyor. Sivri tırnaklarının uçları etimi deliyor, tek bir kaslı koluyla beni ayağımı yerden kesecek kadar havaya kaldırıyor. Gözlerim kararmış vaziyette el yordamıyla bir şeyler aranırken nefes almak için mücadele ediyorum. Kullanmam için haykıran bıçağım elime geldiğinde hiç vakit kaybetmiyorum.

Bıçağı denizadamının çenesinin hemen altına saplıyorum, sapı kemiğe dayanana dek bıçağı yukarı kanırtıyorum. Güç, metal boyunca dalgalanarak bana ulaşıyor, hem de daha önceki hiçbir öldürmede görülmemiş şekilde. Bu safkan bir hayvan ve son derece yetenekli. Bıçağım kana kana içerken ben de gücünü emiyorum.

Yaratık yere, ayaklarımın dibine yığıldığında Denizler Kraliçesi'nin burun delikleri resmen öfke püskürüyor.

"Tha Pethánete," diye bağırıyor.

"Üzgünüm," diyorum boğazımı sıvazlarken. "Kahpece konuşmayı bilmiyorum."

Çevresindeki su öfkeyle kaynıyor. "Öldüğünde," diyor bana, "kızımın ağlayacağını mı sanıyorsun?"

Bıçağımı havaya kaldırıyorum. "Beni öldür ve ne olacağını gör."

OTUZ DOKUZ

KILICIMA AYAĞIMIN UCUYLA yukarı doğru vurup onu havada yakaladıktan sonra her iki silahımı da Denizler Kraliçesi'ne doğrultuyorum.

Bana tıslıyor. “Tıpkı bir insan gibi, öldürmek için silahlara bel bağlıyorsun.”

Denizler Kraliçesi havaya kaldırdığı eliyle büyük bir miktar suyu hendekten yükseltip doğruca üzerime gönderiyor. Yana atlayarak kaçmaya çalışıyorum, fakat büyük dalganın kenarı ayak bileğime çarparak beni havada döndürüyor. Yere düşerek sürükleniyorum, buz bacağıma pantolonumun üzerinden bile yakıyor.

Kraliçe bana tatminkâr duygularla muzipçe bakıp elini bir kez daha kaldırıyor. Alacağım darbe için kendimi hazırlıyorum, fakat böyle bir şey olmuyor. Kraliçe bana saldırmak yerine sudan oluşan bir çekici yaklaşık yarım düzine adamımın bulunduğu tarafa atıyor. Su adamlarımı sarıyor ve onları pençeleriyle hazır bekleyen sirenlerle kaynayan hendeğe sürüklüyor.

Büyük bir hırsla bağırarak kılıcımı kraliçeye fırlatıyorum ama cam gibi derisinden sekiyor.

“Aptal,” diyor kedi gibi tıslayarak. “*Ilthia anóitos.*”

“Sen çoktan kaybettin,” diyorum ona ayağa kalkarken. “Keto’nun Kristali bende. Lira onu benden alamadı.”

Fakat bunları söylerken aslında tereddütlüyüm. Kristal ben onu yerden almadan önce uğulduyor gibiydi, fakat şimdi hiç öyle bir hali yok. Aksine, cebimde cansız bir taşın farkı yok.

Kristali elimde gören Denizler Kraliçesi ürküp geri çekiliyor.

“Bu iş bittiğinde buna izin verdiği için Lira’yı kesinlikle cezalandıracağım,” diyor geriye doğru kayarken. “Aslına bakılırsa, sanırım cezasını çoktan çekmeye başlamış bile.”

Kraliçenin bakışlarını takip ettiğimde donup kalıyorum.

Lira yolun karşısında Yukiko’yla savaşıyor. Págos Prensesi onu sertçe bir buz kütesine itiyor ve Lira kılıcını onun göğsüne saplamak için ileri atılıyor. Yukiko’nun kahkahayla güldüğünü duyar gibiyim. Lira okyanusta acımasız bir katil olabilir ama Yukiko bir Págos savaşçısı ve karada, karada, özellikle de bu dağda olmak ona çok büyük bir avantaj sağlıyor. Págoslular merhametsiz olmaları için eğitilirler ve Yukiko’nun gözünde Lira sadece alelâde bir siren. Ve şimdi de çok kolay bir av.

Adamlarımın birkaçı Yukiko’nun çevresini sarıyor, kılıçlarını haine saplamak için epey sabırsızlar. Kye ve Madrid’i gözden kaybettim, ama yakında bir yerlerde olsalardı ne yaparlardı, bilmiyorum. Lira’ya mı destek verirlerdi yoksa Yukiko’ya mı?

Yukiko adamlarımı geride tutmak için elini kaldırıyor. Bu, Lira’yı kendine istediğinin işareti.

Lira yumruk atmak için yukarı doğru hamle yapıyor, fakat Yukiko hızla yana çekilip ardından elinin tersiyle Lira'nın yanağına çok sert bir darbe vuruyor. Acısını ben bile hissedebiliyorum. Lira tükürüyor, ardından Yukiko onu kıyafeti omuzlarından yırtılacak kadar sert bir hareketle yakalayıp çekiyor. Lira bir şekilde onu başından defetmeyi başarsa da Yukiko bu sefer ona vurduğunda Lira sertçe yere düşüyor.

Págos Prensesi tabancasını kılıfından çıkardığı anda Denizler Kraliçesi kınar gibi bir ses çıkarıyor. "Görüyor musun," diye mırıldanıyor. "Tıpkı bir insan gibi."

Sesindeki kaygısızlık beni fazlasıyla şaşırtıyor. Bu onun için sadece bir oyun. Hem de bu savaşta en küçük detaydan, kızının ölümüne kadar. Lira'nın öldürülmesine seyirci kalacak, böylece bunun suçluluk duygusunu benim omuzlarıma yüklemiş olacak. Kızını kurtarmayı reddedecek, böylece ben bunu yaptığımda herkese rezil olacağım.

Aklımda sağlam bir plan olmadan onlara doğru koşuyorum, Denizler Kraliçesi de onu su dolu derinliklerde bırakıp gitmeme ses çıkarmıyor. Yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle beni izlediğini bilmek için arkama dönüp bakma gerek yok, bundan eminim. Ben onun pis işini yaparken arkamdan sırtıyor. Sanki onun kullarından hiçbir farkım yokmuş gibi.

Fakat çok geç kalıyorum.

Yukiko'ya çarpan bir şey onu karların üzerinde üç metre kadar geriye savuruyor. Dalgalı sarı saçları gözlerinin önüne düşmüş siren hırlıyor. Omuzlarını kaldırıp dudaklarını yaladıktan sonra bir kez daha ok gibi fırlıyor. Silah pathyor ama yaratık kurşunlardan daha hızlı.

Yukiko'nun vücudunda şerit halinde kesikler açılıyor ve siren hırlayıp hâlâ atan kalbini bir zafer hatırası olarak almak için elini prensesin göğsüne bastırırken boğazım düğümleniyor. Kılıcımı sıkıca tutup derin bir nefes alıyorum. Artık öldürücü darbeyi vurmaya hazırım.

“Kahlia!” diye haykırıyor Lira.

Siren aniden bana dönüyor, yüzü ve saçları kan içinde.

Lira şimşek hızıyla fırlayıp aramıza giriyor. Kılıcımı onun boynunu uçurmaya ramak kala zoraki durdurabiliyorum. Kılıcımı Lira'nın boynunda istikrarsız bir şekilde tutmaya çalışırken kollarım titriyor, gözlerim büyüyor. Yaşamaya tekrar izin vermek için kendime meydan okuyorum.

Lira yutkunuyor –gırtlığının hareketi kılıcıma değişiyor– ama geri çekilmiyor. Yanağı morarmış, bakışlarımı yumruk izinden ayırmaya çalışıyorum.

“Onu değil,” diyor kendini iyice sirenle arama sokarak.

Gölgem Lira'nın yüzünü kaplayıncaya kadar öfkeli bir şekilde yaklaşıyorum. “Sırf sen bana yapmamamı söyledin diye bu yaratıklardan herhangi birini öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?” diye soruyorum. “O biraz önce Págos Prensesi'ni öldürmeye yeltendi.”

Lira, Yukiko'nun olduğu yere doğru kısa bir bakış atıyor. “Hâlâ hayatta görünüyor,” diyip sirene kalkan olarak kollarını iki yana açıyor. “Kafama silahı dayayan prenesti.”

“Umurumda değil.”

Yanından geçip gitmek için hamle yapıyorum ama Lira elini göğsüme bastırarak beni durduruyor. Aslında buna bir nevi itmek denir, geriye doğru birkaç adım attığımda Lira da elini gömleğimin üzerinden çekmeden benimle birlikte geliyor.

Tensel bir temas değil, ama onun kadar etkili. Lira'nın elinden yayılan soğukluğu ve beraberinde getirdiği kafa karıştırıcı sıcaklığı hissediyorum. Elimi uzatıp onu kendime daha fazla çekmeyi ve Rycroft'un gemisinde birbirimizi nasıl kurtardıysak şimdi de onu öyle kurtarmayı istiyorum. Fakat sorun da bu içgüdü ve Lira'nın bunu –tam da onun yarattığı zayıflığı– aleyhime kullanmaya çalışabileceği gerçeği beni öfkeden kudurtuyor.

Kalbimin üzerinde düz bir şekilde tuttuğu eline bakıyorum.

“Delirdin mi sen,” diyorum. Bu bir soru değil aslında.

“Elian,” diye fısıldıyor bana. “Yapamazsın.”

Elini göğsümden sertçe itip dik dik bakıyorum. “Yanlış.”

Onu itip tekrar sirene doğru yürüyorum, fakat Lira çaresizce elime sarılıyor, dünyadaki en doğal hareketmiş gibi parmaklarını parmaklarıma geçiriyor. Elini sıkıca kavıyorum.

“Elian,” diyor tekrar. Nabzının atışını tenimde hissediyorum. “O benim kuzenim.”

İrkilip geri çekiliyorum.

Sirene bir kez daha baktığımda on beş yaşından daha büyük olamayacağını fark ediyorum, bir gözü tıpkı saçı gibi açık sarı ve diğer gözü de Lira'nınkiyle tıpatıp aynı. *Kuzenler*. Siren başını kaldırıp bize sorgular bakışlarla bakıyor, fakat ilgisini çeken şey kılıcım ya da aynı elde tuttuğum kristal değil. Lira'ninkine sımsıkı kenetlenmiş diğer elim.. Siren ince kaşlarını hafifçe çatıp iri gözleriyle şaşkın şaşkın baktığında birdenbire gözüme canavardan çok şirin bir kız çocuğu gibi görünüyor.

Geri çekilirken Lira'nın elini bırakıyorum.

Lira bana tekrar elini uzatıyor, ama çenemi sıkıp avucumu açarak Keto'nun Kristali'ni gözler önüne seriyorum. Bir uyarı, zannımca, gerçi bu uyarı bana mı, Lira'ya mı, ondan pek emin değilim.

Lira yılmayarak başını iki yana sallıyor ve bana doğru kararlı bir adım atıyor.

Lira bana yaklaştıkça kristal ısınıp avucumu dağlıyor. Kalbim kadar öfkeli atıyor.

“Dur,” diye emrediyorum ama sesim çatlıyor.

Savaşı şu anda bitirmemek insanlığın sonunu tehlikeye atacak. Sirenler onlara güvenilmeyeceğini ve bir anlaşma yapılamayacağını gösterdiler. Ölüm saçan türlerinin devam etmesine izin vermek inandığım her şeye hakaret etmek demek olur. Ve Prens Katili'nin yaşamasına izin vermek... yaptığım onca şey arasında, bu en kötüsü olur işte. O kadar insanı tehlikeye atmak korkunç olur. Ama yine de, Lira'nın yalvaran gözlerine tek bir bakışım la tam olarak yapacağım şeyin bu olacağını çok iyi biliyorum.

Elimi indiriyorum ve rezil olmuş bir şekilde yere bakıyorum.

Bir canavara âşık olduğum için şimdi ondan hiçbir farkım kalmadı.

“*Anóitos.*”

Denizler Kraliçesi görüş alanıma girerken sesi soğuk ve umursamaz. Son derece güzel bir grotesk figür. İçten içe öfkeyle kaynıyorum ve sırf kraliçeyi görmekle bile bıçağımı o soğuk kara kalbine saplama arzusuyla yanıp tutuşurken bir yandan da kendimi tutma mücadelesi veriyorum.

“Lira.” Denizler Kraliçesi boynunu kızına doğru uzatıyor. “*Párte to apó ton.*”

Lira beni dikkatle izliyor, gözleri adeta birer mıknatıs gibi, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Başını yavaşça ve zar zor fark edilebilecek bir hareketle iki yana sallıyor. Annesine bakmıyor bile.

Temiz bir Midasçayla, “Yapmayacağım,” derken aynı zamanda bana sadece annesiyle konuşmadığı mesajını da vermiş oluyor. Aslında bana söylüyor. Bir parçası haline geldiği mürettebata söylüyor. Suyun içinden dikkatle izleyen akrabalarına söylüyor. Kendisine verilen emir her neyse, herkesin duyabileceği şekilde karşı geliyor.

Denizler Kraliçesi tek kaşını imalı bir şekilde yukarı kaldırıyor. “Bu dili kendininkinden daha çok mu seviyorsun?” diye soruyor. “O zaman belki senin dilini kesmeliyim, ne dersin?”

Sırtına vuran bir dokunaç Lira’yı öne fırlatıyor. Tene vuran dokunacın sesi havada bir kamçı gibi şaklıyor ve ben Lira’ya doğru atılıyorum. Yere düşmeden onu yakalamayı başarak onun yerine ben yerde sürükleniyorum. Kollarım Lira’yı belinden sıkıca yakalarken kara sürtünen bacağım yanıyor, ayak bileğim dönüyor.

Lira ellerini boynuma dolayıp tam dizimin üzerine düşüyor. “Gayet iyi reflekslerin var,” derken yüzüne her yanımda infilak eden bir gülümseme yayılıyor.

Onu daha sıkı tutuyorum. “Ama senin yok.”

Denizler Kraliçesi dokunaçlarını havada abartılı hareketlerle savurarak kullarından geriye kalanlara hitap ediyor. Yap-

tığı her şey bir gösteriş, her gözdağı büyük bir sahne gösterisiyle maskelenmiş. Kraliçe olduğu kadar iyi bir oyuncu da.

Etrafımızdaki her şey duruyor, savaş duraksıyor.

“Bu insanların benim en sadık olanımı bile aleyhime nasıl döndürdüklerini görün.” Denizler Kraliçesi Midasça konuşuyor, böylece mürettebatım bile onun ne dediğini net bir şekilde anlayabiliyor. “Kızım yalanlara ve cazibeye kapılıp gitti. O kadar ki, sırf beni dinlemesi için bile kendimi bu dille kirletmek zorunda kalıyorum. Artık insanların bizi mızraklardan ve bıçaklardan çok daha etkili bir şekilde nasıl öldürebileceklerini görüyor musunuz? Bu prens,” parmağını dolu bir tabanca gibi uzatarak beni gösteriyor, “büyülediği sirenin ellerinde can vermeli. Bu yüzden kızımı eski görkemine kavuşturacağım.” Yüzünde yılan gibi bir gülümsemeyle Lira’ya dönüp mızrağını kutlama yapar gibi havaya kaldırıyor. “Çok yaşa Prens Katili.”

Her şey saniyeler içinde olup bitiyor.

Denizler Kraliçesi mızrağını dimdik yukarı uzatıyor ve eli daha fazla uzanamayacak kadar gerildiğinde mızrak kendi kendine havada yükselmeye devam ediyor. Başının üzerinde, havada asılı bir şekilde duruyor ve ardından o kadar hızlı bir şekilde kendi etrafında dönüyor ki mızraktaki yakutun ışıltısı daimi bir güneş ışığı huzmesi haline gelerek gözlerimizi kör ediyor. Ardından birdenbire duruyor.

Lira onu sımsıkı tutan kollarımı ayırıp beni büyük bir güçle iterek kendisinden uzaklaştırıyor. Mızraktan çıkan kızıl ışın Lira’yı göğsünden bir zıpkın gibi vururken tam zamanında geriye düşüyorum. Ve sonra patlıyor.

Lira dizlerinin üzerinde duruyor, kolları aniden iki yanında birer kanat gibi açılıyor.

Gırtlğından insani olmayan bir haykırış yükseliyor, Kye birdenbire yanımda belirip el bileğıme kıracaktı gibi sımsıkı yapışıyor. Ancak o zaman Lira'ya doğru atıldığımı fark edebiliyorum. Tekrar ona koşmaya çalıştığımı. Kemiklerimi çatırdatacak kadar sıkı tutmasına rağmen gözlerimi Lira'dan ayıramıyorum. Hayır, gözümün önünden ayrılmasına izin veremem.

Işın bir patlamaya dönüşüyor ve Lira'nın artık çığlık atacak hali kalmadığında iki büklüm oluyor. Kaskatı kesilerek şiddetle sarsılıyor. Gözleri geriye dönüyor, ardından kapanıyor ve şiddetle sıktığı dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum.

Herkes donup kalıyor. Mürettebatım korku içinde durup bakıyor. Sirenler olan biteni tutkuyla izliyor.

Bazıları beklenti içinde şarkı mırıldanır gibi nefes alıp veriyor, ağızları aç bir şekilde açık duruyor. Diğerleri gözlerini kısmış, sivri dişlerini dudaklarının kenarlarına kenetlemiş, tereddütle izliyor. Daha önceki siren –Kahlia– Lira'nın her ürperişine dikkat kesilmiş halde ilgiyle izliyor. Kuzeni kafasını ani bir reaksiyonla geriye atınca, Kahlia'nın beti benzi atıyor.

Denizler Kraliçesi tüm bu süreci ağzının suyu akarak keyifle izliyor.

Lira'nın kırık buzlar üzerindeki bacakları birleşiyor. Teni resmen eriyor ve ayaklarından beline kadar pullarla kaplanıyor. Hem de daha önce hiç görmediğim bir renkle. Güneş ışığını içine hapsetmişçesine turuncunun her tonuyla pırıldıyor.

Kalçalarında, göbek deliğinin hemen altında teniyle kusursuz bir şekilde bütünleşip son buluyor.

Vücudunun üst kısmının derisi parıldamaya başlıyor.

Kaburgalarının kavisinden başlayıp gelgit gibi dalga dalga yayılıyor.

Lira'nın daha solgun bir hale geldiğini söylemek yanlış olur, –böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç sanmam– sadece teni parıldamaya başlıyor. Işıltı adeta akıyormuş gibi tüm göğsü ve kolları boyunca dans ediyor. Köprücük kemiklerinin yeni narin kavisinin üzerinde oynaşıyor. Saçı omuzlarından nar taneleri gibi akıp gidiyor ve Lira kollarını iki yana açıp kendini arkaya attığında kar sanki onun bir melek olduğunu göstermeye çalışmışçasına etrafına usul usul düşüyor.

Lira vücuduna temas eden soğğun tadını çıkarırken, kaburgaları boyunca dizili olan solungaçlarını her hareketiyle açıp kapatırken hafifçe doğruluyor. Yüzü yarı bana, yarı suya dönük şekilde yan tarafına kıvrılıp yatıyor. Lira'nın – gözleri hâlâ kapalı, tenini yansıtan karların içinde kıvrılmış, hiçbir şekilde daha az insan görüntüsü taşımadan– öylece yattığı süre boyunca kendimi tuhaf bir şekilde huzurlu hissettiğim bir an yaşıyorum.

Sonra Lira gözlerini açıyor ve sadece bir tanesinin hatırladığım o mavi rengine sahip olduğunu görüyorum. Diğeriyse adeta tam bir cehennem ateşi.

KIRK

GÜCÜMÜ –HIZIMI– neredeyse tamamen unutmuştum ama aniden suya atladığımda tekrar geri kazandığımı iliklerimde hissediyorum. Suyun altında tıpkı bir avcı gibi kükre-diğimde soğuk boğazımdan aşağıya çağlayıp solungaçlarımı yarararak çıkıyor. Burası okyanus olmayabilir ama kendime gelmem için yeterli. Su en az benim kadar hoyrat.

Başımı sudan çıkardığımda Elian'ın beni seyrettiğini görüyorum. Yüzünden çok şey okunuyor, ancak içime dolan bu duyguları tek tek çözümlemem veya hangilerinin ona, hangilerinin bana ait olduğunu belirlemem çok zor. Şu anda ona bakmak, onu yepyeni gözlerle görmek gibi.

Daha parlak, daha canlı. Gözleri güneşin her ışıltısını tek tek yansıtıyor ve teni sahip olduğu toprakların parlatılmış altınından aşağı kalmıyor. Ona dair en ufak detay bile bir tezat oluşturuyor, aydınlık ve karanlık gözümü ondan almayı düşünemeyeceğim kadar birbiriyle bütünleşiyor.

Kollarımı karların üzerine uzatıp onu bir avcı gibi dikkatle izliyorum.

“Bana onun kalbini getir,” diyor Denizler Kraliçesi.

Buyruğu rüzgârın ıslığına karışıyor ve bakışlarımı Elian'dan ona çevirdiğimde üç uçlu mızrağın kraliçenin payına düşmüş

olan ve kardeşine kavuşmaya can atan tek gözün bulunduğu noktayı sımsıkı tuttuğunu görüyorum. Artık duyabiliyorum. Birbirlerine bu kadar yakın duran iki yarının bir araya gelmek için seslenişleri. Şarkı olamayacak kadar sabit ritimli, davul sesi olamayacak kadar asi. O halde bir kalp atışı. İnsan kanım birini, annemin kara büyüğü de diğerini lekelerken bu çağrı kulaklarımda insafsızca gümbürdüyor.

“Kristali ondan al,” diye tıslıyor annem dilimizin ölüm saçan tınlarıyla.

Sesinde bir umutsuzluk seziliyor, Kristal Göz’ü saklı durduğu yerden çıkaran kişinin Elian olduğunu düşünmesinden kaynaklandığı kesin. Elian gözü ona karşı kullanmaya çalışırsa neler olacağından ve sahip olduğu sihrin de elinde tuttuğu mızrağın gücünü alt edip türümüzü katliamın esiri haline getirmesinden korkuyor.

Elian farkında olmayabilir ama Denizler Kraliçesi şu anda onu kendisine denk bir rakip olarak görüyor.

Başımı yana eğip elimi uzatarak Elian’ı yanıma çağırıyorum. Gözleri seğiriyor ama gelmiyor, taştan oyulmuş gibi gelen yeni yüzümün çatlamayacağını bilsem ona gülümserdim. Başımı arkaya atıp rüzgârın soğukluğunu içime çeken saçlarım suda yayılıyor.

Tam arkamda, sirenler koro halinde şarkımızı söylemeye başlıyorlar.

Ağızlarından dökülen melodiler insanları kısıkvrak yakalıyor. Nefis nakaratlar Elian’ın mürettebatının tehlike altındayken ortaya çıkan içgüdülerini tamamen baskılayıp oldukları yerde sağa sola salınarak eşlik etmelerine neden

oluyor. Tehditler hülyalara, korkular solup giden anılara dönüşüyor, ta ki kalpleri ölümcül aryayla beraber atmaya başlayıncaya dek.

“Çok güzel,” diyor Madrid. Kendini iyice salmış durumda.

Elian bu ani değişik dolayısıyla epey afallamış bir halde büyülenen adamlarının Denizler Kraliçesi’nin ordusunun melodileriyle kendilerinden nasıl geçtiklerini izliyor. Tekrar bana döndüğünde şakaklarının attığını fark ediyorum, bu tek bakışı bile donmayan suyu buzula çevirmeye yeter.

Gülümsüyorum, dudaklarımı aralayıp mırıldanarak koro-ya katılıyorum.

Sesimi duyan Elian bana doğru yaklaşıyor ve sesimi biraz daha yükselterek söylemeye başladığımda önümde diz çöküyor. Hâlâ kafasında alfabenin her harfi için bir planla rolünü çok güzel oynasa da kalbinin deli gibi çarptığını sezebiliyorum. Hareketlerinin sertliği az da olsa anlaşılıyor. Fazla hazırlıklı. Ve gözlerinde, söndürülmesi çok zor olan bir yangının alevlenişini görebiliyorum.

Şarkıdan etkilenmemiş.

Elian kristali, hayatı ona bağlıymışçasına sıkıca tutuyor. Ona göre, yeni keşfettiği bu bağışıklığın nedeni tanrıçamın avucunda sımsıkı tuttuğu minik parçası. Buna gülümseyerek tepki veriyorum, çünkü bütün insanlar bir yana, Elian bir yana. Buna kanmayacak tek kişinin o olması lâzımdı. Efsanelere ve peri masallarına bu kadar inanmaktan fazlasını akıl edebilmeliydi.

Maeve, *Saad*’ın güvertesinde deniz köpüğüne dönüştüğünde, hikâyelere inanan küçük bir parçam prensin onun

kalbini sökmeye fırsat bulamamasına ve sirenlerin şarkısına karşı bağışıklık kazanmamasına memnun olmuştu. Fakat Elian'a türümüzün ölümünün bu şekilde olmasıyla ilgili efsaneyi anlattığımda, bunun artık bir hikâyeden ibaret olmadığını anlamıştım. İçinde taşıdığı asıl gerçeği o an kavramıştım. Ve şimdi o gerçek hem karayı hem de okyanusu içinde barındıran vahşi gözlerle önümde diz çöküyor. Ağaç yapraklarıyla deniz yosunları birlikte yüzüyor.

Bir insan bir sirenin kalbini elde ederse, sihirli şarkının etkilerine karşı sonsuza dek bağışıklık kazanır.

Yalnız Elian'ın ele geçirmeye ihtiyacı kalmadı, çünkü kalbimi ona ben verdim.

Yüzüne dokunmak için elimi uzattığımda gözleri kısa bir anlığına kapalı kalıyor. Bu anı içine çekerek hafızasının en değerli köşesine kaydediyor. Parmaklarım kavisli elmacık kemiklerinin üzerinde geziniyor. Teni hâlâ sıcak ve güneş siren vücudumu zorlayıp patlayacakmış gibi bir zonklamaya sebep olurken, Elian'ın sıcaklığı beni tamamen yeni bir duyguyla kıvrandırıyor.

Elimi ensesine koyup başını kendime çekerken bir yandan da ondan aldığım güçle belimi sudan yukarı çekiyorum. Ona olan hasretim dayanabileceğimden de fazla.

“Senden ne istediğimi biliyor musun?” diye fısıldıyorum kulağına.

Elian yutkunuyor. “Kristali sana vermeyeceğim.”

Genizden gelen bir sesle ona cevap veriyorum. “Ben ondan bahsetmiyorum.”

“O halde neyi istiyorsun?”

Kendimi uzun zamandır olmadığım kadar muzip hissederek sırtıyorum. “Kalbini.” Ardından onu öpüyorum.

Yıldızların altında paylaştığımız küçük ve deneme niteliğindeki kaçamakla alakası bile yok. Bu seferki hoyrat ve yakıcı, yeni bir boyut kazanmış gibi. Elian’ın dudakları benimkilerin üzerine hırsla çöküyor, sıcak ve yumuşak, dilini dilimde hissettiğimde içimdeki her türlü hayvani içgüdü harekete geçiyor. Bu onun içinde de var. Yırtıcılara özgü bir dürtü. Tam burada, savaşın ortasında birbirimizi deli gibi istiyoruz.

Elian ellerini saçlarımda dolaştırıyor, onu sıkıca tutup bir itiyor, bir kendime çekiyorum. Vücutlarımızın arasında hiçbir mesafe kalmaması bile yetmiyor. Çenemi tutan eli kasılıyor, birbirine geçen parmaklar ve kenetlenen dişlerle tek vücut oluyoruz, etrafımızı saran dünya adeta tamamen silinip gidiyor. Bizden başka her şey pırıldayan yıldız tozuna dönüşüyor sanki.

Dudağını ısırdığımda inliyor. Havayı tüketip nefessiz kalıncaya dek birbirimizi hırsla yiyoruz.

Elian öpücüğün kendisi kadar vahşice ve hayvanca benden ayrılıyor. Vücudunu benden koparıırken geriye çekilmiyor. Sadece dudaklarını dudaklarımdan çekiyor. Bana baktığında, gözleri benimkilerin vahşi bir yansıması. Sersemlemiş, azgın ve çok, çok aç.

Dilimi onun balıkçı tadını hâlâ taşıyan alt dudağımda gezdiriyorum.

Annem bizi yan taraftan pırıldayan gözleriyle seyrediyor. Elian’ın büyülenmediğinin farkında değil, tabii prensin ordusunun bir asker daha kazanmak üzere olduğunun da.

“Elian,” diye fısıldıyorum, Denizler Kraliçesi’nin duymayacağı kadar alçak bir sesle. Elimi ensesinde tutup onun bana doğru eğilmesini sağlıyorum. “Şu anda buna güvenmek zorundasın.”

“Neye?” diye soruyor, kısık ve duyduğuna inanamayan bir ses tonuyla. “Sana mı?”

“Hayaline,” diyorum. “Katillerin bir gün katil olmaktan vazgeçebileceklerine.”

Elian sorgular bakışlarla gözlerimin içine bakıyor. “Söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim ki?”

“Şarkımıza bağlılık kazandığın için inanabilirsin.”

Kaşlarını çatıyor, gözlerini kısarak bakarken yavaş yavaş sözlerimdeki gerçeği kavramaya başlıyor. Yıldızların altında baş başa olduğumuz gecede konuşulanları sırasıyla aklından geçirirşini ve beraberinde tekrar gelen o kuşkuyu neredeyse gözlerimle görebiliyorum. Bu beni öldürüyor, fakat anlattığım hikâyeden fazlasını hatırlayacağına ve sadece ihanetime odaklanıp kalmayacağına inanmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Beni nasıl öptüğü ve birbirimizi kurtardığımız o anları hatırlamasına ihtiyacım var. Bunu şimdi de kolaylıkla yapabileceğimizi ve dünyayı bütünüyle beraberimizde götürebileceğimizi anlamasına ihtiyacım var.

“Elian,” dediğimde kendine gelip dudaklarını ıslatıyor.

“Seni duydum.” Yüzü hiçbir duygusunu ele vermiyor.

“Ve?”

“Ve hiç.” Elian elimi yavaşça ensesinden çekiyor, gözleri bir hedefmişim gibi gözlerime sabitlenmiş. Başını, az sonra yapacağı şeyi bir türlü idrak edemiyormuş gibi iki yana sal-

lıyor. Ve ardından: “Sana inanıyorum,” diyip Kristal Göz’ü fark ettirmeden avucuma koyuyor.

Kristal Göz tenime temas ettiği andan itibaren artık sonsuzluğun ta kendisiyim.

Buz saraydayken hissettiğim meğer bunun sadece küçücük bir parçasıymış ve artık kontrol edilemeyen bir orman yangınıyım, yanıyor ve yanıyorum. Yükselip çarpan ve dünya üzerinde baştanbaşa şiddetle ilerleyen bir gelgit dalgasıyım. Artık sadece güce sahip değilim; gücün ta kendisiyim. İliklerimde dolaşüyor, asit kanımı yoğun bir kara büyüyle değiştiriyor.

Keto’nun İkinci Gözü benimle yüz farklı dilde konuşuyor, onu insanları öldürmekte kullanabileceğim tüm yollarını fısıldıyor. Zihnimde, annemin mızrağıyla birleşen gözün Keto’nun tüm kudretine sahip bir Denizler Kraliçesi meydana getirişini betimleyen bir capcanlı görüntü beliriyor. Sirenlerin çayırlarda yürüyüp avlandıkları, minik taşların ayak parmaklarının arasına girdiği bir dünyayı şekillendiren başlı başına bir tanrıça. İçeride işlemez tenler, efsunlu sesler ve tüm bunların peşinden gelecek çok sayıda ölüm.

Bunun hemen yanında da bir hayal var.

Okyanus kristalleşmiş gibi ışıltıyor ve bir insan gemisi yolculuğunun yarısındayken duruyor, millerce mesafede hiç kara görünmüyor. Yorgun ve pejmürde mürettebat geminin kenarından okyanusa atlayıp, suya düşmeden önce yumuşak esintinin tenlerini yalayıp geçişini hissediyor. Sirenler yakınlarında dolanıp duruyor ama saldırmıyorlar. Onları avlamıyor veya bedel ödetmiyorlar, sadece gelişigüzel bir ahenkle onları izliyorlar.

Barış.

“Gözü bana ver.” diye emrediyor Denizler Kraliçesi beni trans halimden uyandırarak.

Elimi sımsıkı tutarak gözü avucuma hapsediyorum. “Onun yerine seni öldürürüm daha iyi.”

Elian iç rahatlamasıyla derin bir oh çekiyor, yüzünde muzip, şaşkın ve gururlanmaya çok benzer bir ifade var. Ona kısa bir bakış atıp bu yeni gücün izin verdiği ölçüde bir yüreklilikle tekrar Denizler Kraliçesi’ne dönüyorum.

“Senin öyle bir gücün yok,” diyor.

“Ah, ama çok yanıyorsun.” Ona, savaşlar başlatabilecek bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Ya da belki savaşları bitirebilecek. “Bundan anlayacağın gibi, Kristal Göz’ü saklı tutulduğu yerden çıkaran kişi prens değildi anne. Bendim.”

Denizler Kraliçesi çığlık çığlığa haykırdığında dağ sarılıyor.

Ben onun gerçek olmuş en kötü kâbusuyum. Tacını almayla her zaman çok isteksiz olan kızı artık yönetimi ele geçirecek kadar olgunluğa erişti. Birden, annemin artık üzerimde bir güce sahip olmadığını fark ediyorum. İlk kez eşit düzeydeyiz. Her birimiz bir tanrıçanın gözüne sahibiz ve ikimiz de soyumuzun bağlılığı konusunda tereddüt yaşıyoruz. Bu sulara büyük bir ordu var, fakat tabiiyetleri birbirimize kolaylıkla geçebilir. Onun olduğu kadar, benim tarafımı da kolaylıkla seçebilirler.

Denizler Kraliçesi sol tarafına hırlayarak baktıktan sonra korkunç bir kükremeye *Psáriin* dilinde emrediyor. Gırtlığı kasılıp titriyor ve saniyeler içinde gözümün önünden gri bir gölge geçiveriyor.

Elian'ın artık orada olmadığını fark etmem bir saniye kadar alıyor.

Aniden arkamdaki geniş su kütesine dönüp avcı gözlerimle tarıyorum. Kör edici bir pırıltıya sahip hareketler o kadar süratli ve barbarca ki gözden kaybetmemek için durup gözlerimi kısarak bakmam gerekiyor.

Elian hendeğin ortasında, etrafı kokusu suya karışınca öfkeden kuduran sirenlerle çevrili. Elian'a yöneliyorlar, fakat çok yaklaştıklarında Elian sertçe yan tarafa çekiliyor. Gömleğinin yakasından çekilerek uzaklara götürülüyor.

Ona saldıranın kim olduğuna baktığımda yüreğim hopluyor, nefesim kesiliyor.

Et Yiyici.

Köpekbalığı kuyruğu kalın ve gri; vücudu, çaprazlama geçen çıkıntılarla ve onu yavaş yavaş yiyip bitiren bir virüsün yol açtığı yaralarmış gibi görünen lekelerle dolu. Gerçek bir katilinkine benzeyen suratıyla tam hatırladığım gibi bir canavar. Yüz hatları dümdüz, gözleri kafasına açılmış iki deliğe ve dudakları da yüzünü boydan boya ikiye ayıran bir yarığa benziyor. Savaşta artık kimi yediyse, sağında solunda turuncu artıklar var.

Et Yiyici sırtıyor, salyası iki sıra köpek dişinin arasından aşağı sarkıyor, kılıç görevi gören kuyruğu prensimin kalbinin tam üzerinde, gelecek emre hazır bekliyor.

KIRK BİR

YARIM DÜZİNE KOLLA olduğum yere sabitlenmiş durumdayım. Sirenler beni iki koldan kuşattı, tırnaklarını tenime geçirip beni olduğum yerde zapt ettiler. Et Yiyici yabani yalnızlıklarıyla yaşayan denizadamlarıyla birlikte okyanusun vahşi doğasında zaten ölüm saçan bir yaratık, fakat burada, Denizler Kraliçesi'nin emri altındayken çok daha tehlikeli.

Sirenlerle mücadele ederken nefes nefeseyim, kalbim deli gibi atıyor ama sayıları bu kadar çokken ve Elian'ın hipnotize olmuş adamları yan tarafta boş boş dolaşırlarken çabalarımın hiçbir faydası olmaz, Et Yiyici onu dakikalar içinde paramparça edecek.

Kristal Göz avucumda parıldıyor. Kara büyü seslenerek ona teslim olmam için yalvarıyor. Yoluma çıkan her düşmanı yok etmem için. Annemle aynı intikamcı hevesle çağırıyor beni. Fakat ona boyun eğmek, annemin izinden gitmek demek ve ben buna izin veremem. Bu davranışım diğer sirenlere benim de onun ve ondan önce gelen her kraliçe gibi olduğumu ispatlar. Bana bağlılık yemini edeceklerse, bu korkudan başka bir sebeple olmalı.

“Onu kurtarmama izin verin,” diyorum.

Başımı hafifçe yana döndüğümde Denizler Kraliçesi’nin kayarak bana yaklaştığını, dokunaçlarının askerlerinin arasında zikzak çizerek dolaştığını görüyorum. “Gerçekten de onu kurtarmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?”

“Sana söylemiyorum,” diyorum dişlerimin arasından.

Korkunç yüzü geriliyor. “Sirenler sana itaat edecek değil,” diyor. “Onların kraliçesi benim.”

“İsteğe bağlı olarak değil,” diyorum. Ardından tekrar beni kapana kısıran sirenlere dönüyorum. “Böyle mi devam etmesini istiyorsunuz? Size her emrettiğinde uğruna savaşıp ölürek, bir şekilde işine yaramadığı sürece canınızın onun için hiçbir öneminin olmadığını bilerek yaşamaya devam etmek mi istiyorsunuz?”

“Kapa çeneni!”

Denizler Kraliçesi dokunaçlarından biriyle beni kamçılıyor. Vurduğu anda boynum yan yatıyor ve elmacık kemiğimde kırmızı bir ince kesik oluşuyor. Onun bu taşkınlığı karşısında şok olan sirenlerin beni tutan ellerini gevşettiklerini fark ediyorum.

“Bu sizin seçme şansınız,” diyerek sözlerime devam ediyorum, hakkım olduğundan daha korkusuz bir tavırla. “Bana itaat ederseniz, bu işe kesin olarak son vereceğim. Özgür olabilirsiniz.”

Denizler Kraliçesi bir dokunacını daha havaya kaldırıyor. “Seni küçük şıllık,” diyor. Ve ardından...

“Özgür mü?”

Sirenlerden biri el bileğimi bırakıp gözüne düşen mavi saç tutamını geriye atarak düzeltiyor. “Nasıl özgür olacağız?”

“Sus!” diye haykırıyor Denizler Kraliçesi.

“Ne değişecek?” diye soruyor bir başkası beni yavaşça bırakarak.

Dürüst bir şekilde cevap veriyorum. “Dünyada barış olabilir.”

“Barış mı?” Denizler Kraliçesi tek kaşını kaldırarak bakıyor. “Bu pis insanlarla mı?”

Denizler Kraliçesi’nin ağzından çıkan her kelimeyle kristal elimde yanıyor. Tek bir hareketle kraliçeyi bir mil geriye fırlatacak kadar güçlü bir dalga gönderebilirim. Tam burada, tüm sirenlerin gözleri önünde kan dökmesini sağlayabilirim.

“Prens Katili barışı neden umursuyor?” diye soruyor bir başka siren.

“Çünkü kraliçenin yalanlarının altında yatan gerçeği gördüm.” Doğrudan annemin gözlerinin içine bakıyorum. “İnsanlarla, savaş istemediklerini anlayacak kadar uzun zaman geçirdim. Onlar sadece yaşamak istiyorlar. Bu savaş ne kadar erken biterse, daha başladığını bile görecektik kadar uzun yaşamadığımız bir kan davasının uğrunda ölmekten hep birlikte o kadar çabuk kurtuluruz.”

Birdenbire aralarında fısıldaşmalar, fikir ayrılıklarından doğan tartışmalar baş gösteriyor. Mırıltılar öfkeli bağrışmalara dönüşüyor. Sirenler bu konuşmanın cazip geldiğini söylemelerinin yanı sıra dişlerini sıkarak onaylamadıklarını da ifade ediyor, hangi tarafın ağır basacağını ve her iki durum-

da da Elian'ı kurtarıp kurtaramayacağımı anlamaya çalışırken etrafıma gözlerimi kırptıştırarak bakıyorum.

Zaman geçtikçe sabrım azalıyor. Karar vermeye çalışarak geçirdikleri her saniye Elian sivri dişlerini boynuna geçirmeye hazır olan Et Yiyici'nin elinde o kadar uzun kalmaya devam ediyor.

“Ben seninleyim.”

Kaosun içinden bir ses yükseliyor ve döndüğümde bu sirenin kuzenim olduğunu görüyorum. Kahlia etrafında bir grup genç sirenle birlikte. Tuzlu su gülüşleriyle bana bakan tazecik lekesiz gençlik. Baş kaldıracak kadar olgunlaşmış çocuklar.

“Lira her zaman en güçlümüz olmuştur,” diyor Kahlia. “Ve şimdi de Keto'nun İkinci Gözü onun buyruğu altında. Burada onun layıkıyla hüküm süremeyeceğinden, değerli bir kraliçe olmayacağından kuşku duyan biri var mı?” Sesindeki otoriter hava beni şaşırtıyor. Benim safımda yer almamak aptalca bir düşünce olurmuş gibi çok net ve kendinden emin konuşuyor.

“Seni isyankâr yılanbalığı,” diye azarlıyor onu Denizler Kraliçesi.

“Kraliçemize itaat etmek isyankârlık değildir,” diyor Kahlia. “Bu bağlılıktır. Hem hükümranıma hem de aileme karşı bir bağlılık.”

Kahlia'nın o anda annesi Crestell'i düşündüğünü biliyorum, çünkü ben de onu düşünüyorum.

“Lira birkaç kalp aldıktan sonra senin yerini almaya hazır,” diyor Kahlia, sesi her kelimede biraz daha yükseliyor,

biraz daha cesurca çıkıyor. “Bu da bir kraliçe olarak ilk icraatının birçoğumuzun ölümüne sebep olan bu savaşı bitirecek olduğu anlamına gelir. Ayrıca üç uçlu mızrağı da devraldığında,” Kahlia’nın sarı gözü meydan okuyuşuyla beraber seğiriyor, “senin iki kadın güce sahip olacak.”

“Şu anda gözü hepinizi önümde saygıyla eğilmeye zorlamak için kullanıyor olabilirdim,” diyorum. “Beni zapt edenlere tek tek Keto’nun bütün gücüyle vurabilirdim.” Sirenler dönerek benimle mesafelerini açıyorlar. “Ama onun yerine sizi ikna etmeye çalışıyorum. Kolayca alabilecek her hakka sahipken sizden biat etmenizi talep ediyorum.”

Başımı kaldırıp ateş saçan sağ gözümle her birinin yüzünü tek tek inceliyorum. İlk başta bu sessizlik beni düşündürüyor, annem onları elinde çok mu sıkı tutuyor acaba diye merak etmeye başlıyorum. Ardından, yavaş yavaş, baktığım yüzlere yeni bir anlayışın oturmaya başladığını görüyorum.

Başlarını birer birer eğiyorlar, etrafımı saran sirenler geri çekiliyor, üzerimden çektikleri ellerini bu sefer bağlılık göstergesi olarak kalplerine götürüyorlar. Ardından, ordu bakışlarım sirenleri yarıp geçmiş gibi iki tarafa ayrılınca hendeğin ortasında dümdüz bir boşluk açılıyor.

Et Yiyici’ye kadar uzanan açık bir yol.

Canavar asker önündeki hain sirenlere şöyle bir baktıktan sonra Elian’ı suyun altına çekiyor.

Yerimden ok gibi fırlayıp sudan çok hiddetle ıslanan kollarımı açarak inanılması zor bir hızla peşinden gidiyorum. Birkaç saniye içinde onları yakalıyorum, ancak bu süre beni

memnun edemeyecek kadar uzun. Et Yiyici, Elian'ı zemindeki taşla kıpırdayamaz hale getiriyor ve ardından gırtlığına sarılıp her iki yöne de çevirerek kırmaya hazır bir şekilde tutuyor.

Et Yiyici beni ancak onlara birkaç metre mesafedeyken fark ediyor ve ardından petrol siyahı pençeleriyle Elian'ı tutup görülmesi gereken bir ödölmüş gibi kaldırıyor. Dişlerimi sıkıyorum, gırtlığımda bir hırıltı çağlıyor. Et Yiyici bir canavar, bir savaşçı ve açgözlü bir katil. Ve hiç şansı yok.

Bunun için Kristal Göz'e de ihtiyacım yok. Onu parçalarına ayıracağım.

Üzerine atılıyorum ve Et Yiyici, Elian'ı bir çöp gibi kenara fırlatıyor. Tekrar harekete geçmeden önce prensin nefes almak için yüzeye doğru yüzdüğünü görecekt kadar beledikten sonra canavarın üzerine hücum ediyorum.

Et Yiyici'nin yumruğu suratımın ortasında patlıyor. Acı vurmadan önce pat diye bir ses duyuluyor ve her şey sanki infilak edip paramparça oluyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılıyorum. Yumrukları katışıksız öfke ve güçle yüklü, bana tekrar vurduğunda bir an için dünyam kararıyor.

Et Yiyici'nin yumruğunu yakalayıp vücudumun kemiklerinde meydana gelen sarsıntıyı atlatmaya çalışıyorum. Güçlü, ama bu görev bilincinden kaynaklanan ve sırf şiddet uygulamak için kullanılan kof bir güç. Hayatımda ilk defa bir amaç uğruna dövüşüyorum. Elian'ın yüzü gözümün önünden gitmiyor ve bu amacın Elian'ın hayatı ile krallığının geleceğı olduğunu hatırladığım anda fiziksel acı beni terk ediyor.

Et Yiyici'nin kolunu sertçe döndürdüğümde suda bir çıtırdama sesi yankılanıyor. Ağzındaki yırtıcı dişlerin her birini göstererek kükrüyor. Dirseğiyle göğsüme vurmak için üzerime atılıyor. Fakat kıvrak ve çevikim, ıskaladığını fark edince dişlerini sıkarak hırlıyor.

Ona arkasından saldırıp kemiklerimin el verdiği ölçüde tüm ağırlığımla vücudumu onunkine vuruyorum. Zemine çarptığında yüzü çakıllara gömülüyor. Kan var. O kadar ki tadını alabiliyorum.

Kendini yukarı itip bir kolunu hızla bana uzatıyor. Yumruklamak yerine yakalaması bir an için beni şaşırtıyor ve bunu kendi lehine kullanmakta gecikmiyor. Beni kendine çekerken ne yapmak üzere olduğunu biraz geç anlıyorum. Omzumu ısırdığında etimin kemiğimden ayrıldığını hissediyorum.

Çılgılığı basarak ona kafa atıyorum, defalarca, ta ki benim acım onunkine karışana dek. Fakat Et Yiyici acımasız, beni ısırp etimi kopararak çiğniyor. Daha önce hiç yapamadığı bir şekilde tadıma bakıyor. Ancak avucuma batırılmış kızgın bir şiş gibi keskin bir acı duyduğumda gözü hâlâ elimde tuttuğumu hatırlıyorum.

Güç, serbest bırakmam için bana sesleniyor.

İçinde Keto'nun gözü olan yumruğumu tek bir temiz hareketle Et Yiyici'nin karnına geçiriyorum ve yumruğum diğer taraftan dışarı çıktığında donup kalıyor. Omzumda açılan yaraya bakma cesaretini gösteremeyerek onu itip kendimden uzaklaştırıyorum. Vücudunun tam ortasında aniden bir delik açılmasının şaşkınlığıyla gözlerini yavaşça

kırpıştırıyor. Herhangi bir şeyin bu taş gibi vücudu bu kadar kolayca delip geçebilmesine inanamıyor.

Elian, Et Yiyici'nin arkasında suya dalıyor.

Et Yiyici'nin üzerinden çabucak geçen bakışları hiç şüphesiz hissettirdiği kadar kötü görünen omzuma kilitleniyor. Ben de aynı şekilde bakarak yanağındaki kıpkırmızı yarığı, dudaklarındaki çatlakları ve sol kolunun olması gerektiği gibi hareket etmeyişi fark ediyorum.

Tam ona doğru yüzmek üzereyken Et Yiyici insafsız pençesiyle gırtlığıma yapışıyor. Bu son bir canavarlık eylemi ve gücünün istikrarsızlaşmaya başladığını hissedebiliyorum. Kavrayışı her geçen saniye bir tahammül edilemez oluyor, bir zar zor hissediliyor.

Yavaşça, kalın el bileğini tutup sıkıyorum.

Etrafımızda sirenler suyun altına iniyorlar. Vahşi askerin prenseslerine çaresizce tutunuşunu izliyorlar. Ölüm onu ele geçirene dek korkusuzca beklediğimi görüyorlar. Ve Elian bıçağını Et Yiyici'nin başının arkasına sapladığında da sadece gülümsüyorlar.

Suyun üzerine çıktığımızda Et Yiyici'nin bir parçası da bizimle beraber geliyor.

Elian bıçağındaki bir parça deriyi çıkarıp atarken yüzünü buruşturuyor. Bir sebeple bu bana komik geliyor. Denizler Kraliçesi'nin en sadık ve en durdurulamaz savaşçısı, ölü etini görmekten iğrenen bir insan prens tarafından öldürüldü.

Gülmemek için kendimi tutmaya çalışırken boğazımdan çıkan sese engel olamıyorum ve Elian bana inanamayan gözlerle bakıyor.

“Bu sana komik mi geldi?”

“Senin yüzün bana hep komik geliyor,” diyorum ona.

Elian gözlerini kısıp sinirlenmiş gibi baksa da suyun altında parmaklarını parmaklarıma geçiriyor.

Onun elini sıkıca tutup bakışlarımı bize kavurucu bir nefretle bakan Denizler Kraliçesi'ne çeviriyorum. Her yöne yayılan dokunaçları onu suyun üzerinde birkaç santimetre yükselten bir tür paraşüt meydana getirmiş. Sanki havada süzülüyormuş gibi görünüyor.

“Bugün ikiniz de öleceksiniz,” diye gürlüyor.

Su çalkalanmaya başladığında bir kasırga kızgın siyah kabarcıkları etrafımıza püskürtüyor. Bir tanesi tenine denk geldiğinde Elian geri kaçıyor. Kabarcığın geride bıraktığı açık yarayı görünce Elian'ı hemen kendime çekip Keto'nun gözüne sıkı sıkıya yapışıyorum. Gözün yakarışlarına ben de çaresizlik içindeki seslenişimle yanıt vererek bizi korumak için sihri çağırıyorum. Güç benden çıkıp suyu gelgit hareketi gibi ikiye ayırırken tenim ışınlıyor ve vücudum gevşiyor.

Siyah kabarcıklar etrafımızdan uzaklaşıp geride Elian'la benim güvenle durabileceğimiz dokunulmaz bir soğuk su çemberi bırakıyor.

Sirenler haşlayan sudan sıçrayarak çıkıyorlar, tenlerinin kabarcıklara değen kısımları su toplayıp erirken tıslıyorlar. Kendilerini kurtarmak için karın üzerine atladıklarında Elian'ın

mürettebatı geri kaçıyor, artık şarkının büyüünün etkisi altında değiller.

Fakat sirenlerin hepsi kaçmayı başaramıyor.

Suyun ortasında duranlar daha ben onları nasıl kurtarabileceğimi düşünme fırsatı bulamadan çıra gibi yanmaya başlıyor. Birkaç saniye içinde çığlıkları rüzgâra, vücutları köpüğe dönüşüveriyor ve kaynayan bir kazana dönüşen hendek onları sanki hiç var olmamışlar gibi yutuyor.

Sağ kalan sirenler karların üzerinde korkuyla sinip acı acı feryat ediyorlar.

“Hain ordun şimdi sana nasıl yardım edecek, görelim bakalım,” diyor Denizler Kraliçesi.

“Elian, başını eğ!” Kye’in haykırışı suda açtığım yarıktan dosdoğru bize ulaşıyor.

İkimiz birden dönüp baktığımızda Madrid’in silahını Denizler Kraliçesi’ne doğrulttuğunu görüyoruz. Silah ateşleniyor ve Madrid becerisini ortaya koyarak kraliçeyi dik açıyla sırtından vuruyor. Başka bir yaratık olsaydı kurşun doğruca kalbine saplanırdı. Fakat annem cehennemin dibindeki bir şeyden meydana geldiği için, kurşunun derisinden sekmesini kıkır kıkır gülererek karşılıyor.

Denizler Kraliçesi tek bir hızlı hareketle arkasına dönüp mızrağını onlara doğrultuyor. Mızrağın çatal şeklindeki uçlarının her biri cehennem ateşi püskürtüyor, karın üzerinde boydan boya bir alev çizgisi olup ordularımızı ayırıcaya dek havaya korlaşmış ateş boşaltıyor. Artık alevlerin üzerinden onları zorlukla görebiliyorum.

Denizler Kraliçesi kahkahalarla gülüyor. “Seni kimse kurtaramaz,” diyor.

Öfkeden köpürerek Elian’ın elini biraz daha sıkıyorum. “Ben seni pekâlâ tek başıma da öldürebilirim.”

“Ama tek başına değilsin,” diyor. “Yani henüz.”

Gözlerim büyüyor ve kraliçenin bakışları Elian’a yöneldiğinde onu tüm gücümle yan tarafa fırlatıyorum. Elian havada yay çiziyor, gözün koruması onu hâlâ bir kürenin içinde tutuyor. Elian’ın vücudunun suya çarptığını duyduğum anda annemin dokunacı göğsüme bir kırbaç gibi iniyor. Kaburgalarım çatırdıyor.

Annem hiç zaman kaybetmiyor. Havada meydana getirdiği minik kasırgalar kraliçenin etrafını sadık kullar gibi çeviriyor. Bir zekâları varmış gibi hareket ediyorlar ve annem parmağıyla beni gösterdiğinde kasırgalar bana doğru hızla gelmeye başlıyor. Hiç düşünmeden, kollarımı havaya kaldırıp suyu bir kalkan gibi yukarı çekiyorum. Su komutumla yükseliyor ve ardından kıvrılarak dev bir dalga haline gelip dönen fırtına bulutlarını yutuyor.

Annemin numaraları olabilir, ama artık benim de bir o kadar numaram var. Dalga onun sihrini alt ettiğinde biraz yatıştığımı hissediyorum. Sanki göz onu her kullanışında açlığını bir nebze bastırıyor. İçerideki gücü besliyor.

Denizler Kraliçesi feryat ediyor ve tam yanımda bir gök gürültüsünün çatırtısı güçlü bir şekilde duyuluyor. Gökyüzünde bulutlar gümbürdeyip simsiyah olmaya başlıyor. Gök gürlediğinde yaklaşan fırtınanın elektriğinin kokusunu alıyorum.

“Daha öğreneceğin çok şey var,” diyor annem.

Mızrağını havaya kaldırıp defalarca çeviriyor. Her çevirişinde gökyüzü de burkuluyor gibi görünüyor, gökyüzü tamamen gri olana dek bulutlar akın ederek toplanıyor.

Ardından yıldırımlar etrafıma yağmur gibi düşüyor.

KIRK İKİ

BELİMİN AZ ÖTESİNDE, suda bir patlama meydana geliyor. Elektrik yükü tüm vücudumu kızgın şişler batıyormuş gibi acıyla sarsıyor, ardından daha fazla yıldırım daire şeklinde düşerek beni ışık ve ateşten oluşan kafesin içine hapsediyor.

Elian bana seslendiğinde dişlerimi sıkıyorum. Elian'ın sesini duyan Denizler Kraliçesi bakışlarını tembel tembel ona çeviriyor. Sanki ona hatırlatılan pis bir sinekmiş gibi bakıyor. Göz beni hayatta tutmayı başarırken bir yandan da Elian'ı ne kadar süreyle koruyabileceğini bilemiyorum, fakat bir tek şundan eminim ki annemin onu incitmesine izin veremem. Onu bu kara büyü lü suların derinliklerinde öldürmesine müsaade edemem.

Gökten bir yıldırım yağmuru daha düşüyor, birini yakalamak için suda zıplıyorum. Çatırdayan yıldırıma temas eden tenim akışkanlaşmış gibi hissettiriyor, elimde uzun süre tutamayacağımın farkındayım. Ama zaten gerek de yok. Sadece birkaç saniyeliğine –Madrid'in atışıyla yarışacak hassasiyette nişan almaya yetecek bir süreliğine– tutup ardından fırlatıyorum.

Denizler Kraliçesi'ni yan tarafından vuruyor.

Bir canavar gibi bağılıyor. Et, kemik, kan ve büyü. Yan tarafından patlayarak toz gibi dağılıyor. Derin bir yara açılıyor ama acı Denizler Kraliçesi'nin hissettiği tek şey olmasına rağmen, bunun onu duraklatmasına bile izin vermiyor. Beni havaya fırlatan bir su dalgası gönderiyor.

Çarpmanın şiddetiyle suyun derinliklerine batarken elimde Elian'ın elini hissediyorum, beni tekrar su yüzüne doğru çekiyor.

"Kaç," diyorum ona, anneme şiddetli bir rüzgâr gönderirken.

Annem dehşet verici bir hızla yaklaşıyor, çaresizce onu durduracak bir şey *-herhangi bir şey-* arıyorum. Buz sarayının yapısı gözüme ilişiyor ve düşünmekle vakit bile kaybetmeden suyu yukarı fişkırtıp buzul duvara dönüştürerek etrafımızı çeviriyorum. Su gittikçe daha yukarı çıkıyor ve buzdan sütunlara dönüşerek bizi çitin sivri uçlu demirleri gibi korumaya alıyor.

"Seni emniyete almalıyım," diyorum Elian'a. "Dipten yüzebiliriz. Alevleri söndürebilirim, mürettebatının arkasına sığınabilirsin."

Elian bana çok fena bakıyor. "*Saklanmayacağım,*" diyor.

Annem vurdukça bir gümbürtüyle buzullar sarsılıyor. Ya yumruklarıyla vuruyor ya da sihirle, artık orasını bilemiyorum. Fakat şiddeti suyu titretmeye yetiyor ve yeni duvarımızın çok dayanmayacağını farkındayım.

"İyi," diyerek sertçe cevap veriyorum. "Saklanma o zaman; kaç. Buradan çıktığın sürece ne yaptığın umurumda değil."

Elian alışılmadık ve bitkin bir sesle gülüyor. “Beni anlamıyorsun,” diyor elimi yakalayarak. “Seni bırakmayacağım.”

“Elian, ben...”

“Kahramanca ve fedakârca bir şey söylemeye kalkma sakın,” diyor lafımı keserek. “Yoksa içinde gerçekten de bir parça insanlık olduğunu düşünmeye başlayabilirim.”

Sırıyorum. “Bu sıkıcı olurdu.”

Bana yasladığı başını hafifçe sallayarak doğruluyor. Büyüyle diktiğim buzullar sarsılıyor ve büyük buz parçaları korkunç bir dolu yağışı gibi sağımıza solumuza yuvarlanıyor. Sanki dünya un ufak oluyor.

“Seni nazik olduğun için sevmiyorum ben,” diyor Elia. Alnı alnımda, dudakları bir nefes uzağımda.

“Bu senin ruh sağlığın hakkında epey ipucu veriyor, haberin olsun.”

Ardından beni öpüyor. Yalnızca bir kez. Sadece onunla tanıdığım bir hassaslıkla. Ardından buzdağları yıkılıyor ve etkisi bizi tamamen yutmaya yetecek yükseklikte bir dalga oluşturuyor. Kollarımı Elia’ya dolayıp sihirle etrafımızı sarıyorum. Bizi hendeğin zemininde ezmekle tehdit eden kar patlamalarına karşı bir kalkan oluşturuyorum.

Bittiğinde, kafamı Elia’nın güven veren rahat omzundan kaldırıp derin bir oh çekiyorum. Annem kırılmış buzun çöken duvarının ardından el işaretiyle beni çağırıyor.

“Böyle bir kucaklaşmayla ölmen efsanenin itibarını beş paralık eder,” diyor. “Bu durumu düzeltebilirim, böylece kudretli Prens Katili’yle ilgili şarkılar söylemeye devam ederler. Böylece mikrobunu onlara da bulaştırdığını unutturur, sadece görkemli geçmişini hatırlamalarını sağlarım.”

Elini sıkıca tutmaya devam ederek Elian'ı arkama itiyorum.

“Komik,” diyorum anneme, “çünkü ben onlara, sana dair her şeyi unutturmayı planlıyorum. Ölümün hariç. Bunu kesinlikle hatırlamalarını sağlayacağım.”

Rüzgâr şiddetleniyor, annemin öfkesi girdap haline gelip havayı döndürürken ordumu benden uzak tutan alevleri körüklüyor. Elian'ın adamlarını, hayatlarını bizim için feda edecek o insanları yaklaştırmıyor. Ama insanların artık benim için ölmelerini istemiyorum. Ve benim yüzümden ölmelerini de. Öldürmeyle kendini feda etme eylemleri burada son bulacak ve hepsinin bunu gözleriyle görmesini istiyorum, böylece vaat ettiğim değişikliklerin olacağına inanabilecekler. Dümeninde yeni bir kraliçeyle yepyeni bir dünya.

Havaya duman yayılıyor, ancak bu sefer onu yönlendiren benim sihrim. Rüzgârı güneşe kadar uzanan bir kasırgaya dönüşene dek kendi üzerine sarıyorum. Sonra bir tane daha oluşturuyorum. Üçüncü ve dördüncü kasırga da onu izliyor, bu arada su hiddetle köpürüyor ve annem tüm olan biteni soğuk, boş bir ifadeyle izliyor.

Alevler tamamen sönünce duman da yok oluyor ve alazlanmış karla erimiş çakılların oluşturduğu yarığın diğer tarafında iki ordu da bize gözlerini dikmiş dikkatle bakıyor. İnsan ve siren yan yana. Prenslerinin ve prenseslerinin vaat edilen sonu getirmelerini bekliyorlar.

“Böyle olması gerektiği için üzgünüm,” diyorum anneme.

Ondan nefret etmeme rağmen yüreğime sadece yanımdan ayrılmayan Elian'ın elinin nazik tutuşuyla teselli bulan bir hüznün çöküyor. Beni insanlığın içimde kalan bu değerli parçasına sıkı sıkıya bağlıyor.

Denizler Kraliçesi yüzündeki boş ifadeyi koruyor. “() halde zayıfsın,” diyor hiçbir üzülmeye belirtisi göstermeyererek. “Çünkü ikimizin birden hayatta kalması gerçek bir beceriksizlik örneği olur.” Çatal dilini dudaklarında gezdiriyor, gözlerinde merhametsiz bir karanlık var. “Yaşamana asla izin veremem.”

“Biliyorum,” diyorum ona. Rüzgâr hızını artırıyor. “Ben de senin yaşamana izin veremem.”

Ellerimi ileri uzatıyorum ve kasırgalar onu yutup havaya uçuruyor. Kraliçe hırlayıp kıvranıyor, vahşi dokunaçlar durdurulması mümkün olmayan boraları kamçılıyor. Üç uçlu mızrağı ışıldasa da onu kullanmıyor. Suyun üzerinden kaldırılıp bir paçavra gibi havaya fırlatılırken bile.

Sonra aslında mızrağı kullanamadığını fark ediyorum. Tüm vücudum güçle çarpıyor, fakat kasırgaların devam edebilmesi için tüm gücümle odaklanmak zorundayım. Böyle şeyler vahşet saçmak kadar fazla odaklanma gerektirir. Aklım tek bir an için başka şeye kayarsa annem okyanusa düşebilir ve bunu avantaja çevirip hemen karşı saldırıya geçebilir.

Denizler Kraliçesi’nin berbat ulumalarına kulaklarımı kapatarak parmak uçlarımdan daha fazla sihir gönderiyorum. Kasırgalar onu yuttukça birleşip, pastaların süslendiği karamel ipler gibi bir araya toplanıyorlar.

Bir şey parçalanıyor. Dağı yerinden sarsan ağır bir güm-bürtü. Ve dünya son hızında dönüyormuş gibi bariz bir his var.

Elian adımı haykırdığında ellerimi indirip kasırgaları sonlandırıyorum. Annemin vücudunun nereye düştüğünü göremiyorum, fakat daha önce görülmemiş bir çatırdama

var ve üç uçlu mızrak Kahlia'nın yüzgecinin hemen yanına son hızda düşüyor.

“Lira!” diye bağılıyor Kahlia.

Bir gölge alçalıyor.

Yukarıya baktığımda dağın zirvesinin hızla üzerimize yıkılmaya başladığını fark ediyorum.

Kayalar çağlayanın üzerinden korkutucu bir hızla tabakalar halinde yuvarlanırken tipiye devasa beyaz duman patlamalarına dönüştürüyor. Çabucak, kollarımı sıkıca Elian'ın beline dolayıp üzerimizi koruyucu bir enerjiyle örtmek için tüm gücümü seferber ediyorum.

Buzul yığın sihirli kalkanı dövüyor. Bakmıyorum, Elian'a çaresizce sarılırken gözlerimi sımsıkı yumarak korumanın dayanması için dua ediyorum. Çok şükür ki suya uzak taraftaki diğerleri güvende.

Kar havayı çok kötü boğduğu için buz kristalleri solungaçlarımdan içeri kaçarken Elian'ın göğsünde öksürüyorum. Beni daha sıkı tutuyor, o kadar ki sıkı tutuyor ki aslında canımın acıması lazım. Fakat kemiklerimi zaten un ufak olmuş gibi hissediyorum ve kalkanımızı döven her kayayla beraber kafatasım aniden patlıyormuş gibi oluyor.

En nihayet parçalanma durana ve dövülmüş vücudumun üzerinden bir ağırlık kalkana dek geçen süre sanki bir ömür gibi. Yaralanan birilerinin olup olmadığını anlamak için etrafıma bakıyorum, ancak havaya beyazın enginliği hâkim olmuş. Elian ellerini omuzlarımda, sonra da kollarımda gezdiriyor. Bir an için bunu neden yaptığını anlamıyorum fakat sonra yaralandım mı diye yokladığını fark ediyorum. Gözle-

riyle görebilecek duruma gelene dek vücudumu yoklayarak iyi olduğuma emin olmak istiyor.

Eli saçımda dolaştığında bu noksansız memnuniyet duygusunun kalbimin üzerinde bir muhafaza olarak kalmasından başka bir şey istemiyorum. Fakat her şeyde olduğu gibi, bu da elimden zorla alınıyor, dünya yeniden görünür hale gelir gelmez de tamamen yok olup gidiyor.

Sis dağıldığında annemin parçalanmış cesedinin karın üzerinde yattığını görüyorum.

Ona doğru yüzüyorum, Elian da arkamdan geliyor. Mürettebatı her ikimizi de sudan çıkarıyor. Madrid yüzgecime gözlerini dikip dikkatle baksa da elimi sımsıkı tutuyor.

Ona –hepsine– her şeyin açıklamasını yapmak istiyorum ancak kelimeler bir türlü aklıma gelmiyor.

Elian yanıma oturup beni kollarına alıyor. Beni kucağına alıp ayağa kalktığında sanki çok doğal bir şeymiş gibi kollarımı boynuna doluyorum. Beni kucağında tutmasının, vücudumun gerçek anlamda her yerini tüm detaylarıyla görmesinin nasıl bir his olduğunu düşünmüyorum bile. Kalbimin göğsümde nasıl çarptığına da odaklanamıyorum, çünkü tam önümüzdeki zarar görmüş dokunacı her gördüğümde kalbim yeniden duracakmış gibi hopluyor.

Annemin başında toplanan sirenler, Elian kollarında benimle beraber yaklaşınca sürünerek geri çekiliyorlar. Elian beni annemin yanına yere koyuyor ve beni istemediğim ama ihtiyaç duyduğum bu özel anlarla baş başa bırakıyor.

Denizler Kraliçesi karlı zemini göçertmiş.

Büyük simsiyah dokunaçları örümcek ağının ipeği gibi iç içe geçerek kırık azalar şeklini almış. Görünürde kan yok,

bu yüzden bir an için bana sanki ölmüş olamaz gibi geliyor. Onun katledilmiş bir canavarın heykeli gibi öylesine saf ve el değmemiş görünmesi bana doğru gelmiyor.

Afallamış bir sessizlikle bakıyorum, erimiş karın üzerindeki yüzgeç parıldıyor, iki ordunun tüm ağırlığı sırtımda. Deniz köpüğü kemiklerinden sızıp onu üzerinde yattığı buz gibi eritirken itaatkâr kızı gibi başında bekliyorum.

Kimse konuşmuyor. Zaman sanki sadece dağın dışında, altımızdaki dünyada akıyor. Burada sadece sessizlik ve beklemenin beraberinde getirdiği sonsuzluk var. En nihayet bir hışırtı duyduğum ve esen rüzgârla beraber burnuma siyah şekerlemelerin taze kokusunun geldiği ana kadarki süre bana bir ömür gibi geliyor.

Elian yanıma çömelip kolunu omzuma atarak beni sıcaklığıyla sarıyor. Denizler Kraliçesi en sonunda yok olup gide- ne dek orada öylece oturuyoruz.

KIRK ÜÇ

SAĞANAK HALİNDE YAĞAN yağmur saçlarımı enseme yapıştırıyor. Yarısi bulutların ardında saklanan hilal şekliyle havada rengârenk huzmeler oluşmasına sebep olan güneş hâlâ tepede. Kız kardeşimin geride kalan krallığı bir yerlerde ışıldıyor. Gerçi varış yerimiz bu kadar yakınken dünyalar kadar uzakta kalmış olması lâzım.

Şöyle bir düşünüyorum da, evet, hakikaten dünyalar kadar uzakta.

“Çok sürmez,” diyor Kye eliyle Madrid’in sırtına vurarak. “Yakında bütün ihtişamımın tadını çıkarabileceksin.”

Madrid dudaklarında mahcup bir gülümsemeyle tek kaşını kaldırarak ona bakıyor. “Boğulacaksın yani?”

“Hayır,” diyor Kye kalbinden vurulmuş gibi yaparak. “Sırılsıklam olacağım.”

Madrid kaşlarını çatarak Kye’in elini sırtından çekiyor. “Boğulmanı tercih ederdim.”

Onları gülümseyerek izlerken pusulamı cebimden çıkarıyorum. Kertesinin deli gibi her yöne dönmesi bana Kye’in doğru söylediğini gösteriyor. Yaklaştık. Gerçekle yalanın eski dostlar gibi iç içe geçtiği yere yakınız. Ağızdan çıkan

her kelimenin hem her ikisiyle ıslandığı hem de hiçbirine değmediği yere.

Saad suyu yarararak ilerliyor, Torik dümeni hafiften sola kırarken ben de geminin kenarına yürüyorum. Aşağıda kılavuzlarımız sanki alelade bir kayıkta trol avcılığı yapıyor-muşuz gibi kolayca hızımıza ayak uyduruyor. Yüzgeçleri çırpınan sular boyunca prizmatik oklar misali gökkuşağı oluşturuyor. Belirsizleşip birbirine karışarak gemimin etrafında bir renk kalkanı oluşturuyor.

Hiç çaba harcamadan yüzüyorlar, onlara bakarken neredeyse *Saad*'ın hızının çok kolay yakalanabileceği gerçeğini üzerime alınmak istiyorum. Ama onun yerine bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi yeğliyorum. Yani *Saad*'ın onların hızına ayak uydurabilmesinin, şöhretinin kanıtı olduğunu.

Sirenlerden birkaçı gruptan ayrılıp yolu göstermek için geminin önüne geçiyor. Sanki çoktan ezberlememişim gibi. Bu tehlikeli role bu kadar kolayca bürünebildiklerini görmek komik. Gemileri sinsice izleyip herhangi bir zayıflık kollamaya çalışmak yerine artık gemicilere kılavuzluk ediyorlar. Avlanmak yerine yardım ediyorlar.

Denizler Kraliçesi denizde olduğu kadar karada da yeni bir dünya inşa etti.

Keto'nun gözleri yeniden bir araya gelip sınırları olmayan bir mızrak meydana getirdiğinde dönülebilecek sözler kadar yapılabilecek tercihler de vardı. Gerçi en başından beri gayet net olarak kalan tek bir şey vardı: okyanusun bir kraliçeye ihtiyacı olduğu. Hayatımı, Amara'nın –benim kalbim her atışında denizleri arşınlarken onunki karada kalma-

ya devam ettiği için– çok daha iyi bir hükümdar olacağını bilerek kral olmaktan yakayı kurtarmaya çalışmakla geçirmeme rağmen. ben bile bazı şeylerin heveslerden daha önemli olduğunu anladım. Hayaller her zaman görevlere baskın gelemezdi ve karşılıklı ödün verme iyi bir barış anlaşmasının temelini oluşturan şeydi.

Lira da bunu biliyordu. Bu yüzden dünyayı keşfetmek yerine yeni bir dünya yarattı.

Diávolos Denizi'nin sularını ve Keto Deniz Krallığı'nın kapılarını ardına kadar açtığında insan krallıkları bu jسته aynı şekilde karşılık verdi. En azından, çoğu. Topyekûn barış o kadar kolay gelmez, fakat dünyanın yarısından fazlası bu yeni düzeni kabul etti ve yeni Midas Kraliçesi'yle denizlerde dolaşan ağabeyinin, barışın arkasında durmasıyla tereddüt giderek geçmişte kalıyor. Yeni barış anlaşmaları yapılıyor ve sayıları epey fazla olan ilk elçilerin Keto Deniz Krallığı'ndan hiçbir zarar görmeden dönmelerinin ardından diğerleri de Denizler Kraliçesi'yle resmi bir görüşme yapma arayışıyla aynı yolculuğa çıktı. Tabii aynı zamanda barış anlaşmalarının yanı sıra ticaret yapma teklifi sunmak ve bu yeni açılan hanedanlığın harikalarının tadını çıkarmak için.

Yüz birinci krallık.

“Kaptan!” Torik geldiğimizizin sinyalinı vererek yukarıdan bağıırıyor.

Aslında onun seslenmesine bile ihtiyacım yok, çünkü insanların sularından Diávolos Denizi'ne geçtiğimizi anında anlıyorum. Su gökyüzüyle bütünleşen ve güneşin yaydığı her ışık huzmesini yakalayan bir safir seline dönüşüyor. Ne

yağmur var ne karanlık. Her şeyden daha parlak, ama sıcak değil. Hem de hiçbir şekilde. Buz gibi safirler parmak uçlarıma saplanıyor. Arktik mavi üzerimizi kaplıyor.

Hemen aşağıda, sirenler koro halinde şarkı söylüyor.

Kemere ulaşana kadar yolumuza devam ediyoruz. Mavi, açık turuncuya karışıyor ve yüz gemi yüksekliğindeki kemerli kayalık tam karşımızda beliriyor. Dünyaya hemen altında Keto Deniz Krallığı'nın bulunduğunu söyleyen bir işaret.

Yaklaşık bir buçuk kilometrelik bir eni olan kemerli kayalık herhangi bir kapı gibi bir giriş yeri. Gemiler kemerli kayalığın korsanlara karşı rıhtımı gözetleyen birkaç insan dışında boş olan geniş sivri çıkıntılarına bağlanır. Gerçi görünüşe bakılırsa korsanlar buraların en müdavim dalgıçları arasında yer almaya başladılar ve kraliçeleri kadar sirenler de onların arkadaşlıklarından keyif alıyor.

Toplamda bağlı duran beş gemi var ve birinin kraliyet armalı olduğunu görüyorum. Eidyllio bayrağı rüzgârlı bir karşılamayla dalgalanıyor. Yukiko geleceğinden bahsetmemiştii, ama zaten elinden gelse bana hiçbir şey söylemez. Gizlilik sanatında şimdiye kadar usta olamamışsa, şunu söyleyebilirim ki Galina ona bu konuda çok iyi bir eğitim vermiştir. Sürekli işbirliği ve karşılıklı bilgi alışverişi içeren bir evlilikleri var; şimdiye kadar gizli tuttukları numaralarını birbirlerine öğretiyorlar. Zorlu ikili, Galina'nın saltanatını tehdit eden Kardiálıları yavaş yavaş gölgede bırakıyor.

Bana teşekkür etmelerini beklediğimden değil, ama babamın —evlilikten sinsice kaçışımı ve Yukiko'nun yaralan-

masını telafi etmesi niyetiyle— yakışık alandan daha fazla miktarda altın göndermesiyle artık ödeştiğimizi düşünmüştüm. Ya da en azından ilişkimizin Denizler Kraliçesi'ne ziyarete gidileceğini önceden haber verecek kadar sağlam bir zemine oturduğunu. Böylece birimiz bu bölgenin yakınına bile gelmekten kaçınırdık.

Belli ki Yukiko hâlâ sürprizleri seviyor.

Gemimizi onlardan en uzak tarafa bağlıyoruz, ardından mürettebatım dalış takımlarını hazırlıyor. Artık ikinci derileri haline geldiğini düşündüğüm dar ve nemli tulumlarını giyiyorlar. Ağır Efèvresî ekipmanını hazırlarlarken arkada oyalanıyorum. Hiçbir zaman ihtiyaç duymadığım bir şey, özellikle de sihir benden yanayken.

Sirenler anlamını herkesten daha iyi bildikleri şarkılarını mırıldanmaya başladıklarında gülümsüyorum. Su köpürüp ayrılarak, meydana gelen küçük girdabın etrafında olağanüstü bir gümüş rengine bürünüyor. Sirenlerin şarkısı en önemli nakarata geldiğinde Denizler Kraliçesi ortaya çıkıyor.

Okyanustan, göksel bir varlıktan aşağı kalmayacak bir görkemle yükseliyor. Su arkasından onu takip edip taht şeklini alarak geminin yüksekliğine ulaşınca kadar kaldırıyor. Okyanusun sularıyla ıslanan saçları boyunu aşıyor ve ay gibi cildini aydınlatan, bu dünyaya ait değilmiş gibi duran ışıltıyı hâlâ koruyor. Ancak şimdi sadece bir sirenden veya korsan kılığına girmiş bir kızıdan çok daha öte bir varlık.

O bir tanrıça.

Lira'nın vücudundaki dokunaçtan çok kanata benzeyen oniks taşı kadar siyah sekiz uzantı dalgalanıyor. Alt taraf-

larında menekşe moru muhteşem vantuzlar birer ışıık hal-
kası gibi parlıyor. Göz göze gelebileceğimiz kadar yukarı
çıktığında ona gülümsüyorum. Gözleri hâlâ aynı, gece açan
güllerin zarif goncaları gibi, sadece daha büyüğü. Ona yak-
laştıkça adeta çiçek açıyor.

Dünyayı benimle birlikte gezemez, o yüzden benim dün-
yayı onun ayağına getirmemi kabullenmek zorunda kaldık.
Artık avlanmak yok, ama hep arayış var. Tecrübeler edinme,
macera yaşama ve geri döndüğümde anlatacağım hikâyeler
biriktirme arayışı. Böyle günler hiç gelmek bilmiyor.

“Majesteleri,” diyorum.

“Çoktan gelmişsin bile.”

Sesi müzik gibi, şimdi bile kendi sesimi onunkine ayarla-
mak bana çok zor geliyor. Her kelime krallara yaraşır hâki-
miyetle söylenen bir nakarat.

“İstiyorsan, şimdi gidip sonra gelebilirim.”

Lira gülümsüyor ve zaman adeta geçmişe ait bir kav-
rammış gibi duruyor. “Öyle mi?” diye soruyor tıpkı benim
gibi muzip bir tavırla. “Bu, bana gelişine hazırlanmak için
daha fazla zaman tanırdı. Daha bir heykel dikmeyi planlı-
yordum.”

Ona elimi uzatıyorum. “Ne kadar düşüncelisin.”

Bir an, o bir Denizler Kraliçesi, okuduğum kitaplardaki
gibi bir peri masalı ve bir sonraki an, çok daha mucizevi bir
şey. Dokunaçları birbirine dolanıp iki bacak şeklini alıyor;
mürdüm eriği tonları bembeyaz ten rengine yer açmak için
kayboluyor. Beli kıvrılıp bükülüyor, göğüslerini kapatan pı-
riltılı yoncalar fırır yakalı, ağır püsküllü kol ağızları olan

gömlek ve alt giysisine dönüşüyor. Saçları şarap rengine kalıyor, alışık olduğum alacalı kızıl-kahve tonundan çok uzak, gözleri hâlâ iki farklı renkte parlıyor. Denizler Kraliçesi'nin ve korsanın birleşimi; biri yaşanmış bir geçmişten, diğeri de yazılacak gelecekten.

Lira *Saad*'a nazikçe çıkıp ona uzanan elimi sımsıkı tutuyor. Kışkırtıcı bir gülümsemeye elini dudaklarıma götürüyorum, ardından diğer elimi onun yanağına koyuyorum. Yumuşak, etkileyici ve en az kendisi kadar tezatlıklarla dolu.

“Hazır mısın?” diye soruyor.

Tam bir dakikadır beklemiş olmama kendim bile şaşırarak cevaben onu öpüyorum. Benim açımdan alışılmadık bir sabır gösterisi.

Lira gülümsüyor, dişlerini dudaklarımin üzerinden hafif dokunuşlarla geçiriyor ve dilini dilime değdiriyor. Gömleğimin yakasına sımsıkı tutunduğunda kollarımı beline doluyorum. Bu sanki bir insandan çok bir masalı kucaklamak gibi; kollarımdayken vahşilik ve sonsuzluk duyguları uyandırıyor.

Elimi tutup beni yukarı kaldırarak geminin kenarına çekiyor. Keto'nun birbirine sarılmış gözleri süslü bir kolyede, köprücük kemiğinin üzerinde duruyor. Beni birkaç dakika önce karşılayan Denizler Kraliçesi'nin boynunda görkemli bir gerdanlık, tam da bir okyanus hükümdarına yaraşır gibi görünmüştü. Fakat Lira'nın boynunda, aldatıcı şekilde narin insan kisvesinde onu okyanusun dibine kadar batıracak kadar ağır duruyor.

Bakışlarımı yakalayan Lira tek kaşını kaldırıyor. “Göğsüme mi bakıyorsun yoksa kolyeme mi?”

Utanmaz bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. “Hangisini söylersem suratıma tokadı yemem?”

“Ben sadece kolyeyi çalmayı planlayıp planlamadığını anlamaya çalışıyorum.” İnce parmaklarından birini taşların üzerinde gezdiriyor. “Sonuçta sen bir korsansın.”

“Doğru,” diyorum. “Ama sen de öylesin.”

Lira üzerindeki kıyafete şöyle bir bakıyor. Diz üstü kaba- rık lacivert pantolon ve tokalarında bir krallığı satın alma- ya yetecek kadar altın olan dize kadar kahverengi çizmeler. Aniden attığı kahkahayla yakutlar kıpkırmızı olup parlıyor. Espri ve sihir.

Lira beni kendine çekip parmaklarını sıkıca parmakları- ma doluyor ve birlikte suya dalıyoruz.

-SON-

ALEXANDRA CHRISTO

KRALLIĞI ÖLDÜRMEK

Prenses Lira, siren kraliyetinin taht vârisi.

Aynı zamanda da en ölüm sağan siren.

On yedi prensin kalbini söküp almış bir siren olmasından dolayı bütün denizler önünde saygıyla eğilir. Ta ki kaderin cilvesi onu kendi dünyalarından birini öldürmeye mecbur bırakıncaya kadar...

Denizler Kraliçesi kızını cezalandırmak için onu en nefret ettikleri yaratığa, yani insana dönüştürür. Sihirli şarkısı da kendisinden alınan Lira'nın, Denizler Kraliçesi'ne Prens Elian'ın kalbini götürmek için kış gündönümüne kadar vakti vardır, yoksa sonsuza dek insan olarak kalacaktır.

Dünyanın en güçlü krallığının vârisi olsa da Prens Elian'ın evim dediği tek yer okyanustur. Siren avlamak onun için nahoş bir hobiden ziyade bir görev aşkıdır.

Boğulmak üzere olan bir kızı okyanustan kurtardığında onun hiç de görüldüğü gibi biri olmadığını anlayacak mıdır? Kız, tüm siren türünü sonsuza dek yok edecek planın en önemli kısmını çözmesinde ona yardım edeceğine dair söz verir. Fakat Elian ona güvenebilecek midir?

Ve Prens Elian insanlığın en büyük düşmanını yok etmek için kaç anlaşma yapmak, bu uğurda neleri feda etmek zorunda kalacaktır?

facebook.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-032-260-6

9 786050 322606
internette sipariş: okuoku.com

